SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII

Os. Kuhlen

Istoria secretă a umanităţii

ENIGMELE UNIVERSULUI

Omenirea nu ştie încă de unde vine şi încotro se îndreaptă. Marile taine ale existenţei şi sensurile istoriei sunt păstrate sub cheie în cercuri închise, extrem de reduse.

Autorul cărţii de faţă încearcă să ridice vălul ignoranţei, voit cultivate de ştiinţa oficială, prezentând publicului larg perspective nebănuite.

Citind cu atenţie cartea, începem să învăţăm cine suntem.

Sistemul ocult de dominare a lumii. Istoria secretă a umanităţii

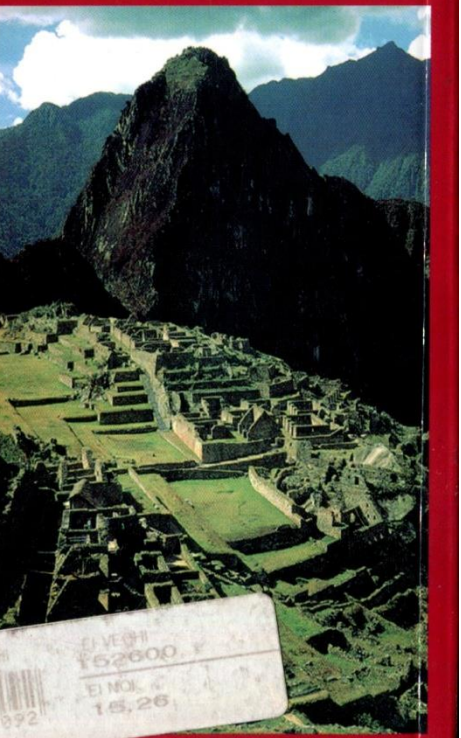

Sistemul ocult de dom
ELEVII
152600
ELNOL
15,26

SAECULUM I.O.

Os. Kuhlen

SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII

Istoria secretă a omenirii

Coperta de I. OPRIŞAN
Coperta I:
a)Şarjă medievală din timpul Reformei la adresa ierarhiei forţelor supreme în lume.
b) Simboluri oculte în arhitectonica şi pe bancnotele celei mai mari puteri.

Coperta IV:
a) Reprezentare alchimică din *Tabula Smaragdina*, sec. XVII, privind unitatea şi forţa elementelor primordiale.
b) Machu-Picchu. Privire de ansamblu. Unul dintre cele mai enigmatice nuclee ale puterii.

Motto:

„Şi veți cunoaşte Adevărul şi Adevărul vă va face liberi.“

Evanghelia după Ioan (8, 32)

PREFAȚĂ

„Neştiutul nu reprezintă neapărat alte galaxii sau sisteme planetare. El poate fi o civilizație paralelă terestră de care ne desparte un decalaj în timp, fie doar o secundă sau un decalaj spațial nesesizat de noi în spațiul tridimensional. Neştiutul poate fi o altă dimensiune încă de neimaginat, o civilizație străină existentă în noi şi printre noi, care nu poate fi evidențiată de simțurile noastre imperfecte, incomplete."

Doru Davidovici, *Lumi galactice*

Unul din conceptele fundamentale care stau la baza complexului edificiu social al civilizației contemporane, acela de *evoluție*, a căpătat, la sfârşitul celui de al doilea mileniu, o semnificație aproape universală, în pofida existenței unor numeroase angoase ce continuă să stăpânească oamenii obişnuiți, semn al alienării din ce în ce întâi profunde a acestora. Este, oare, îndreptățită această viziune exclusivistă ce îşi pune amprenta asupra tuturor domeniilor de activitate? Judecând după variația temporală a raportului dintre influența elementelor de ordin material şi cea a elementelor de ordin spiritual, raport care ar trebui să stea la baza evaluării tuturor civilizațiilor, concluzia evidentă este aceea că omenirea actuală a ales calea confortului material în detrimentul „confortului" spiritual.

Insecuritatea crescândă a societății, în general, şi a fiecărui individ, în particular, dau dovadă efemerității existenței umane şi amplifică temerile eshatologice până aproape de paroxism. Dintre toate întrebările care iau naştere din extraordinara fervoare intelectuală, una se repetă obsedant: „Suntem singuri în Univers?"

Încercând să răspund acestei cerințe stringente, m-am străduit, în cartea de față, să conturez cât mai fidel complexa structură a Universului şi să liniştesc spiritele anxioase, argumentând ideea conform căreia existența civilizațiilor humanoide, în zone mai apropiate sau mai îndepărtate ale

Cosmosului, este o legitate susținută de cele mai modeme teorii astrofizice.

Mai mult chiar, dezvoltarea completă a profundelor semnificații rezultate din interpretarea acestor teorii, conduce la crearea unei veritabile breşe în modul clasic de percepție a locului şi rolului omului în cadrul Universului, oferindu-ne prilejul de a descoperi un câmp de investigații nebătătorit încă de literatura de anticipație, acela al existenței civilizațiilor hiperspațiale. Realitatea şocantă ce ni se dezvăluie, dincolo de implicațiile aride ale acestor teorii, relevă nu numai faptul că civilizația noastră nu este singura de pe această planetă, cât mai ales ideea că dezvoltarea ei este supervizată în mod constant de ființele hiperspațiale (din păcate, negative), prin intermediul unui complex Sistem de Control al Omenirii.

Considerând că Marele Plan există, voi numi suprastructura care veghează permanent la actualizarea şi transpunerea să în practică, Piramida Ocultă şi voi încerca să dezvălui care sunt ipoteticele premise ale formării şi evoluției acesteia, dar şi să prezint câteva din principalele elemente ale sistemului instaurat de organizația ocultă pentru controlul evoluției civilizației umane, a căror esență poate fi rezumată în doar două cuvinte: mistificarea realității. Pentru toți cei care sunt în căutarea Adevărului, se va spune lucrurilor pe nume: minciună a căpătat în societatea modernă un statut oficial şi privilegiat, iar orice încercare de a spulbera aparențele unui sistem perfect este pedepsită prin metode demne de mult-blamata Inchiziție. Toate informațiile referitoare la structura planetei, la trecutul omenirii şi chiar la pseudo-mediatizatul fenomen OZN, sunt permanent supuse unei cenzuri severe de către o armată întreagă de specialişti, al căror unic scop este susținerea unei versiuni oficiale, impuse pe căi oculte.

Piramida Ocultă, unica structură veritabilă şi completă de putere, este similară unei construcții piramidale, cu singura deosebire că *piatra sa unghiulară* nu aparține acestei lumi, cel puțin nu a celei pe care o recunoaştem în prezent. În acest sens, voi aduce argumente care contestă actuala

viziune asupra istoriei – viziune impusă prin mijloace de propagandă – conturând imagini ale unor civilizații ce au precedat-o pe cea de față. Totodată voi zugrăvi un tablou mult mai vast decât cel oferit de „clasicele" ipoteze referitoare la existența civilizațiilor extraterestre, nu din spirit contestatar, ci pentru a arăta că noi *nu suntem singurii în măsură să purtăm numele de civilizație terestră*. De altfel, termenul de *extraterestru* denotă un egocentrism exacerbat al actualei civilizații, posibil să fi fost cultivat în mod expres.

Am fost obişnuiți să credem că Istoria nu este altceva decât un şir aleatoriu de evenimente, un joc al Hazardului fără un țel precis. Cu toate acestea, a fost acceptată ideea existenței unei anumite continuități a culturilor preistorice, care au apărut, s-au dezvoltat, au involuat şi apoi au dispărut şi care, deşi au fost distruse, asimilate sau uitate, ne-au lăsat moştenire peste timpuri şi decadență, o astronomie veche de mii de ani, o simbolistică bogată, ca sinteză a înțelepciunii din vremurile respective şi o artă reprezentativă şi diferențiată, ce nu a putut fi clasificată şi nici înțeleasă în întregime. Arheologii descoperă frecvent noi probe, din sfere de civilizație date uitării, care, de cele mai multe ori, sunt greu de catalogat, deşi cercetarea lor ar putea avea o influență covârşitoare asupra istoriei lumii. Dincolo, însă, de ceea ce ar putea fi pus sub semnul inerției lumii ştiințifice, se pare că există anumite forțe care acționează în sensul promovării unei politici de ignorare a dovezilor materiale stânjenitoare. Specialiştii se lasă mereu atraşi de conceptul *culturilor autonome*, fără a se întreba cine are interesul să îl promoveze, şi susțin apodictic că anterior sumerienilor nu au existat culturi superioare, iar toți oamenii care au trăit înainte trebuie încadrați sferei „primitivilor".

O studiere mai atentă a dovezilor istorice ne arată, însă, că vechile populații nu erau primitive, în sensul convențional al cuvântului, ci erau doar altfel decât noi. Frecvent, cunoştințele lor au fost atribuite contactului intim cu natura, imperiului necesității, sau altor factori care unifică sub un numitor comun cercetările şi modalitățile de punere în practică. Ştiința oficială pune sub semnul întâmplării multe

din descoperirile aşa-zisei epoci preistorice, dar experienţele făcute de câţiva curioşi au demonstrat că întâmplarea nu are decât un rol secundar în evoluţie. S-a constatat, de exemplu, că atunci când se aruncă în foc bucăţi de aramă sau de orice alt minereu, nu se întâmplă absolut nimic, deoarece metalul nu se topeşte. Modul cel mai simplu de obţinere a aramei este topirea pulberii de malahit într-un vas de pământ închis ermetic, iar obţinerea fierului este mult mai anevoioasă şi mai complicată.

La fel de improbabile sunt şi ipotezele referitoare la caracterul întâmplător al aclimatizării rapide a plantelor de cultură la condiţii noi, al domesticirii animalelor, al începuturilor ceramicii, ba chiar şi ce referitoare la caracterul întâmplător al apariţiei celor mai fine tehnici de prelucrare a pietrei din neolitic, care şi astăzi depăşeşte posibilităţile noastre, nu numai în ridicarea construcţiilor megaliticc, dar chiar şi în cioplirea ţepuşelor ritualice maya. S-a ajuns, astfel, la ceea ce Claude Levi-Strauss a numit *paradoxul neolitic*, ce susţine ideea că omul din epoca respectivă s-a perfecţionat atât de mult în îndemânare şi în stăpânirea capacităţilor creatoare de civilizaţie, încât elanul lui creator şi spiritul inventiv a stagnat pe parcursul următoarelor milenii şi s-a trezit iar la viaţă abia o dată cu ştiinţele moderne. Hiatusul a fost pus pe seama trecerii de la modul de gândire ezoteric la modul de gândire ştiinţific.

Cum însă, întâmplarea este moneda pe care cei deştepţi o vând celor naivi, aspectul se rezumă, în cele din urmă, la studiul problemei filosofice a raportului dintre determinism şi libertate, atât la nivel individual, cât şi la nivel social. Istoria consemnează existenţa unor oameni cu totul deosebiţi, care au marcat diversele etape fundamentale ale evoluţiei civilizaţiei umane şi care au putut anticipa cu o deosebită clarviziune evenimente ce s-au petrecut ulterior, întocmai cum le-au prezis. Consideraţi a fi profeţi, vizionari sau magi, lor le-au fost atribuite fapte remarcabile şi cunoştinţe ieşite din comun. Capacitatea lor de a prevedea viitorul a fost pusă, de cele mai multe ori, pe seama capacităţilor paranormale ale

acestora sau a inspirației divine, alte justificări nefiind admise ca posibile.

Deşi, în general, explicația remarcabilelor anticipații a fost cantonată în zona psihicului uman şi a resurselor sale necunoscute, este foarte posibil ca sursa cunoştințelor lor uimitoare să fi fost cât se poate de terestră, dacă luăm în calcul ipoteza existenței unui plan după care omenirea îşi desfăşoară evoluția, şi despre care aceştia au aflat într-o mai mare sau mai mică măsură. Acest punct de vedere, bănuit, dar despre care nimeni nu îndrăzneşte să rostească un cuvânt, ce porneşte de la premisa conform căreia respectivii indivizi ar fi aparținut unor societăți secrete ce aveau acces la planurile de evoluție ale umanității, implică însă o ipoteză sensibilă şi anume: existența unui plan ocult de guvernare a lumii. De cele mai multe ori, ei au fost reduşi la tăcere, deoarece pedeapsa pentru dezvăluirea etapelor Marelui Plan nu a fost alta decât moartea. Chiar şi atunci când unele aspecte erau dezvăluite, cu prețul unor mari sacrificii, majoritatea oamenilor a continuat să le ignore, sperând că ele nu se vor îndeplini.

De ce s-au pus proorocirile pe seama inspirației divine? Credința în Dumnezeu dădea o mai mare greutate respectivelor afirmații, iar oamenii le luau în seamă cu cea mai mare seriozitate. Analizând, însă, viețile marilor vizionari, prooroci şi profeți, ne dăm seama că mai întotdeauna ei s-au aflat într-un puternic conflict, atât cu conducerile existente, cât şi cu popoarele decăzute din punct de vedere moral. Să fie o întâmplare că marii vizionari au fost aproape întotdeauna nişte spirite rebele, nonconformiste şi radicale, care şi-au jertfit viața pentru afirmarea idealurilor în care credeau? Puțin probabil. Pentru cei care au avut acces la tainele Lumii, pentru cei care au risipit, chiar şi parțial, vălurile Mayei, societatea nu mai reprezenta decât un teren de luptă, de înfruntare inegală în titanica încercare de a trezi spiritele adormite ale fraților de acelaşi neam.

I. STRUCTURA UNIVERSULUI

„Dee afirma, mai ales, că proiecția lui Mercator nu este decât o primă aproximare. După dânsul, Pământul nu este perfect rotund, ci este format din mai multe sfere suprapuse, alineate de-a lungul unei alte dimensiuni. Între aceste sfere ar exista puncte sau chiar suprafețe de comunicație şi în acest fel Groenlanda s-ar întinde la infinit deasupra altor pământuri decât al nostru. Dee a insistat chiar, pe lângă regina Elisabeta, ca Anglia să ocupe Groenlanda, pentru a avea acces la alte lumi."

Jacques Bergier, *Cărțile blestemate*

Universul a fascinat dintotdeauna ființa umană, indiferent de gradul său de dezvoltare materială sau spirituală. Răspunzând unui impuls firesc de cunoaştere şi perfecționare, omul s-a dedicat iară şi iară, cu o râvnă din ce în ce mai profundă, pentru a descoperi şi a redescoperi oglindirea infinitului mare în infinitul mic şi a infinitului mic în infinitul mare, sperând că în acest fel va mai fi făcut încă un pas spre împlinirea dezideratului exprimat de sintagma devenită celebră, „*Cunoaşte-te pe tine însuți!*" – un pas către regăsirea veritabilei origini a ființei umane, aceea a recunoaşterii versului unic, a Uni-Versului, exprimată atât de simplu şi de genial în Sfânta Evanghelie după Ioan: „*La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul*".

Inexorabila curgere a timpului, ce a marcat nu numai apariția şi dispariția unei întregi pleiade de civilizații, a demonstrat, prin modificarea treptată a modului de percepție a Universului, că însăşi cunoaşterea este un proces evolutiv guvernat de legi proprii. Pentru antici, totul era fix şi măsurabil, iar lumea era limitată în ambele sensuri: atomii se situau într-o extremitate, iar sfera stelelor fixe în cealaltă. Arhimede calculase chiar câte boabe de nisip pot intra în sfera stelelor fixe. Epoca modernă a înlăturat complet viziunea anticilor, ştiința demonstrând că nu există, de fapt,

o sferă a stelelor fixe şi că nu există nici măcar cer. Ceea ce se numeşte în mod convenţional *cer* nu reprezintă altceva decât imaginea ce rezultă din împrăştierea luminii în păturile superioare ale atmosferei.

Cea mai simplă definiţie pe care au reuşit să o dea astronomii moderni Universului poate fi rezumată astfel: „Universul reprezintă tot ceea ce putem observa“. Acesta constituie *Universul observabil*, ce conţine toate stelele şi galaxiile, de la cele mai apropiate, până la cele mai îndepărtate, care pot fi detectate prin recepţionarea radiaţiilor pe care le emit. Conform unei definiţii mai cuprinzătoare, Universul reprezintă tot ceea ce poate fi observat, plus tot ceea ce ar mai putea exista. Acesta este *Universul întreg*, care formează în principal obiectul unor studii matematice şi filosofice, prin extrapolarea datelor obţinute din studierea Universului observabil. O a treia definiţie ar cuprinde partea Universului întreg care este descrisă de legile cunoscute ale fizicii. Acesta este *Universul fizic*, o extensie a Universului observabil, ce include zone ce nu pot fi observate direct, dar a căror prezenţă se poate deduce prin efectele lor asupra unor entităţi observabile. Evident, în cadrul Universului fizic sunt luate în considerare doar acele regiuni care pot fi analizate în mod ştiinţific. Universul fizic este obiectul de studiu al cosmologiei, ştiinţa care caută să răspundă la una din problemele fundamentale care se pun: există o limită a Universului, sau acesta este infinit? Apariţia radiotelescoapelor a dus la mărirea rezoluţiei telescoapelor obişnuite şi, implicit, la mărirea Universului observabil. Se poate aprecia că ritmul descoperirilor face ca dimensiunile sale să se dubleze aproximativ la fiecare 5 ani.

După cum arată Cecil Folescu în lucrarea *Ce este Universul?*[1], geometria Universului este o problemă care i-a preocupat pe mulţi astronomi, matematicieni şi fizicieni. Primul model ştiinţific al Universului a fost elaborat de Isaac Newton, la începutul secolului al XVIII-lea. El a încercat să

---

[1] Cecil Folescu: *Ce este Universul?*, Editura Albatros, Bucureşti, 1988.

aplice teoria gravitației întregului Univers, presupunând o geometrie euclidiană, dar a întâmpinat o serie de dificultăți, dintre care cea mai mare problemă a constituit-o aceea că Universul, considerat a fi un spațiu ce conține materie, ar trebui să se întindă la infinit, deoarece dacă ar fi finit, atunci, potrivit legii gravitației, el ar trebui să se contracte spre un punct central. Cu alte cuvinte, un Univers finit ar fi instabil. Mai recent a fost pusă în evidență o altă dificultate a modelului newtonian, cunoscută sub numele de *paradoxul lui Olbers*. Acesta se poate sintetiza printr-o întrebare destul de simplă, încât la prima vedere nici nu ar merita să fie pusă: de ce este cerul negru noaptea? Un răspuns lapidar ar fi: pentru că Soarele a apus. Şi totuşi, astronomul H. Olbers a arătat că dacă Universul s-ar întinde la infinit, atunci cerul nopții nu ar apărea întunecat, ci ar trebui să fie extrem de strălucitor sau cel puțin tot atât de strălucitor cât suprafața unei stele. Aceasta ar însemna că într-un Univers infinit, cerul ar avea aproximativ strălucirea discului solar, dar într-un asemenea Univers nu ar exista diferență între zi şi noapte şi nu ar putea fi detectat nici măcar Soarele. În concluzie, s-a presupus că ori Universul nu este infinit, ori nu este omogen.

Teoria generală a relativității, elaborată de Albert Einstein şi apariția teoriei supergravitației au avut implicații deosebit de profunde pentru civilizația secolului XX, permițând dezvoltarea unor noi concepte teoretice, atât în domeniul microcosmosului, cât şi în cel al macrocosmosului. Mă refer aici îndeosebi la două concepte îngemănate, provenite din dezvoltarea geometriilor neeuclidiene, şi anume la noțiunea de ***continuum spațio-temporal*** şi la aceea de ***multidimensionalitate***. Aprofundarea studiilor teoretice şi cercetarea amănunțită a implicațiilor teoriei supergravitației în domeniul macrocosmosului a desăvârşit schimbarea imaginii clasice referitoare la percepția Universului. Pentru a exemplifica afirmațiile, voi face apel la câteva imagini sugestive.

Din datele pe care ni le pune la dispoziție ştiința la ora actuală, cunoaştem faptul că planeta Pământ este un obiect cosmic tridimensional, a cărui suprafață este evident

bidimensională. Luând cazul unui marinar aflat în mijlocul oceanului, se poate considera că acesta se limitează doar la observarea a doar două din cele trei dimensiuni ale Pământului. Indiferent pe unde călătoreşte, cât timp este în larg, el observă doar apa care-l înconjoară, perspectiva sa fiind întotdeauna aceeaşi. Situația marinarului este, din acest punct de vedere, foarte asemănătoare cu cea a unui călător cosmic. Presupunând că Universul este o hipersferă cvadri-dimensională, în care trei dimensiuni reprezintă spațiul, iar a patra timpul, ne putem da seama cu uşurință că noi trăim, de fapt, permanent pc suprafața unei hipersfere, sau cu alte cuvinte, trăim în prezent Asemenea marinarului, nu contează cât de departe călătorim, noi vom rămâne pe aceeaşi suprafață (marinarul rămâne permanent pe suprafața oceanului şi noi rămânem în prezent), iar perspectiva noastră este întotdeauna aceeaşi.

În acest mod, o simplă privire a cerului înstelat se transformă într-o veritabilă scrutare a trecutului Universului, deoarece în momentul observației, bolta cerului prezintă stele situate la depărtări de mulți uni-lumină de Terra. Deşi ni se pare că privim stelele aşa cum sunt, de fapt privim în hipersferă, către un trecut mai mult sau mul puțin îndepărtat. Imaginile obținute cu ajutorul radiotelescoapelor relevă faptul că marginile Universului sunt egal distanțate față de Terra (15 miliarde de ani-lumină) în toate direcțiile. Mulți cercetători consideră, de aceea, că perspectiva centrală este rezultatul structurii cvadri-dimensionale a Universului cunoscut.

Astronomia modernă porneşte în construcțiile sale teoretice de la câteva principii fundamentale[2], verificate permanent de numeroasele observații efectuate cu mijloace tehnice deosebit de performante. Unul din principiile fundamentale ale astronomiei îl reprezintă ***principiul cosmologic***, ce statuează axioma conform căreia nu există poziții speciale în Univers. Conform acestui principiu, toate pozițiile observatorilor din Univers sunt echivalente,

---

[2] Cecil Folescu, *Op. cit.*

perspectiva din orice zonă a sa fiind una a centrului. De exemplu, chiar dacă un observator parcurge distanțe mari într-o navă spațială, el va rămâne întotdeauna în centrul Universului, deoarece oricât de mult ar călători, nu se va depărta de centrul acestuia, pentru simplul motiv că marginile Universului nu pot fi atinse niciodată. Un alt principiu fundamental, printre ale cărui consecințe se regăseşte şi fundamentarea teoriei pluralității lumilor locuite, îl reprezintă ***principiul antropic***.

a) PRINCIPIUL ANTROPIC

Deşi, la prima vedere, conceptul aminteşte de teoriile precoperniciene antropocentrice, care situau omul în centrul Universului, el reprezentând, de fapt, o reacție a lumii ştiințifice contemporane față de o supunere extremă la principiul copernician. Altfel spus, principiul afirmă că, deşi poziția omului în Univers nu este neapărat centrală, ea are totuşi un caracter special şi privilegiat, acesta fiind sensul unui „antropocentrism“ modern. Metoda de analiză a Universului are la bază aşa-numitul *principiu antropic*, formulat în 1961 de astronomul Robert Dicke, în urma analizei unor lucrări ale fizicianului P. A. M. Dirac. Enunțul său este următorul: „*Universul are proprietățile pe care le are şi pe care omul le poate observa, deoarece dacă ar fi avut alte proprietăți, omul nu ar fi existat ca observator*“. Astronomul R. Dicke a arătat că valoarea vârstei Hubble a Universului este condiționată de existența omului. Într-adevăr, este esențială cerința ca vârsta Universului să fie suficient de mare pentru a da timp formării elementelor grele, din care este alcătuit, în ultimă instanță, corpul uman. Având în vedere că totuşi omul există, vârsta Hubble nu ar putea avea altă valoare decât cea de acum, deci relațiile numerice ale lui Dirac nu se pot aplica oricăror universuri, ci doar celui pe care îl observăm astăzi.

Idei similare anterioare au fost formulate încă din anii ’50 de astrofizicianul G. Idlis, care a intuit că legile fizicii din

Universul nostru sunt astfel materializate încât fac posibilă existența atomilor, stelelor, planetelor şi a vieții. Un alt astrofizician sovietic, A. Zelmatov, a afirmat că omul este un martor al proceselor naturale de un anumit tip, deoarece procesele de tipuri diferite se petrec fără martor, în timp ce astronautul englez Paul Davies a afirmat că, pur şi simplu, omul nu ar putea exista în alte universuri. Pornind de la condițiile care au fost necesare pentru apariția vieții şi a omului pe Terra, este evident că planeta noastră este locul ideal, ce conține o cantitate abundentă de apă, aflată „întâmplător" în stare lichidă. De regulă, se spune că viața a apărut pe Pământ deoarece condițiile de mediu i-au determinat apariția. Prin prisma principiului antropic se procedează însă la un raționament invers, anume că însăşi prezența vieții şi a ființelor inteligente poate avea un caracter explicativ şi nu numai pentru cazul local al unei planete, ci pentru întregul Univers.

Din punct de vedere teoretic, se poate uşor imagina un Univers diferit de cel observat. Astfel, anumite studii ştiințifice au arătat că o modificare extrem de mică a valorilor unor constante fizice ar duce la apariția unui Univers în care elementele chimice nu se pot forma, ori la unul în care toate stelele ar fi gigantice fierbinți, cu o viață foarte scurtă. În aceste universuri, apariția unor forme inteligente de viață ar fi foarte improbabilă. Faptul că Universul real posedă observatori, aduce anumite restricții multitudinii de căi prin care acesta ar fi putut evolua şi asupra legilor fizicii care-i guvernează dezvoltarea, aspecte ce confirmă principiul antropic. Cu toate acestea, legătura dintre existența omului, sub aspect biologic, şi legile generale ale fizicii este greu de sesizat şi de aceea nu toată lumea ştiințifică a acceptat oportunitatea şi chiar valabilitatea sa.

O grupă de similitudini ce există între domeniul fizic şi cel biologic se referă la dimensiunile corpurilor semnificative din Univers. După cum arata Cecil Folescu în lucrarea *Ce este Universul*[3], atunci când avem de-a face cu valori ale

---

[3] Cecil Folescu: *Op. cit.*

dimensiunilor pe un domeniu foarte larg (de exemplu, un atom şi o galaxie), se poate considera că o dimensiune intermediară tipică, media geometrică a celor două valori extreme, deoarece media aceasta este mult mai reprezentativă decât media aritmetică. Aplicând-o în cazul Universului, se constată că diametrul Pământului reprezintă media geometrică dintre mărimea întregului Univers observabil şi diametrul unui atom. De asemenea, masa unui om este media geometrică dintre masa Terrei şi cea a unui proton. Lăsând loc şi afirmației că poate fi vorba şi de nişte coincidențe pur întâmplătoare, trebuie spus că, pe baza valorilor forțelor electromagnetică şi gravitațională din universul actual, există motive serioase pentru a argumenta că o ființă inteligentă, care să poată realiza ceea ce face omul pe Pământ, trebuie să aibă exact dimensiunile pe care le are corpul uman.

Se poate pune întrebarea: dacă setul de constante fizice ale universului este unic, deci cu o probabilitate de apariție extrem de mică, cum de s-a ajuns tocmai la acest set particular? Se întrevăd două răspunsuri posibile. Primul are în vedere ideea că Universul ar fi avut nenumărate cicluri de expansiune-comprimare, dar că fiecare ciclu fi decurs cu un set specific de constante, iar omul a apărut şi trăieşte în acel ciclu în care constantele fizice s-au combinat astfel încât proprietățile rezultate fac posibilă existența structurilor complexe şi a organismelor vii. Al doilea răspuns face apel la cunoştințe de mecanică cuantică, mai exact la *interpretarea funcției de undă*, afirmând că *lumea materială este alcătuită din nenumărate universuri paralele*, fiecare caracterizat de un set propriu de constante, iar omul există în acel univers în care proprietățile conduc la organisme vii. În particular, este vorba despre interpretarea funcției de undă care descrie mişcarea unei particule elementare şi care afirmă că pătratul amplitudinii funcției de undă reprezintă, de fapt, probabilitatea de a găsi particula într-un anumit punct şi la un anumit moment dat. Dar nu cumva faptul că probabilitatea de a găsi particula şi în alte puncte din spațiu este diferită de zero sugerează mai degrabă că particulă poate

exista în toate acesle puncte? Un răspuns afirmativ la aceasta ultimă întrebare constituie aşa-numita *interpretare în mai multe lumi*, potrivit căreia funcţia de undă descrie o infinitate de lumi, din care în timpul unei măsurători este selecţionată doar una singură. Fiind vorba de o infinitate, dispare caracterul special şi unic al lumii în care trăim, ca fiind un element al unei mulţimi infinite.

Şi totuşi, unicitatea se aplică nu numai Universului, ci şi planetei noastre. Pământul se află la o distanţă de Soare care îi pennite să primească o cantitate optimă de energie. La acestea se adaugă şi alţi factori importanţi: existenţa apei, compoziţia chimică a atmosferei originare şi atracţia gravitaţională. De asemenea, în galaxia noastră există o zonă specială care oferă condiţiile cele mai favorabile apariţiei vieţii – aşa-numitul *cerc corotaţional*, o adevărată „centură a vieţii", în care se află, desigur, şi sistemul solar. Mai mult chiar, Soarele este localizat între două braţe spirale ale galaxiei, departe de ameninţarea radiaţiilor distructive ale novelor care explodează destul de des în aceste braţe.

Sensul principiului antropic este clar: omul există deoarece Universul are anumite proprietăţi. El se poate reformula şi fără o referinţă directă la om: dacă ar fi avut proprietăţi diferite, apariţia structurilor complexe ar fi fost imposibilă. De exemplu, dacă masa unui electron ar fi fost de trei ori mai mare, un atom de hidrogen ar fi avut o viaţă doar de o lună, iar dacă ar fi fost de patru ori mai mare, durata existenţei sale ar fi fost doar de 24 de ore. Evident, într-un astfel de Univers nu ar putea exista nici atomi, nici molecule, cu atât mai puţin viaţă organică.

1. CIVILIZAŢII CELESTE

Principiul antropic consacră ideea că omul este un observator specific Universului tridimensional, însă el nu precizează că existenţa sa este legată în mod organic de o anumită planetă, de un anumit sistem solar, de o galaxie sau de un roi de galaxii. Mai mult chiar, principiul admite posibilitatea existenţei unei multitudini de observatori

humanoizi în întreg spațiul cosmic, ceea ce vine în sprijinul ipotezelor referitoare la existența unor presupuse civilizații celeste în proxima vecinătate a planetei noastre. Principalele argumente aduse în favoarea acestei ipoteze au fost formulate de pasionații de paleoastronautică, care au semnat de-a lungul timpului numeroase evenimente cosmice stranii, ce au rămas neexplicate până în prezent. Voi prezenta în continuare câteva dintre acestea.

Oamenii de ştiință de pe întreg globul au urmărit cu deosebit interes evoluția primului satelit ce a transportat un pasager la bord, pe cățeluşa Laika. Unii dintre ei, printre care şi dr. Luis Corrales din Venezuela, au fost atât de interesați, încât au fotografiat trecerea satelitului Sputnik-2 pe cer. La 16 zile după ce Laika a fost plasată pe orbită, în ziua de 18 decembrie, folosind o expunere îndelungată a peliculei fotografice, Luis Corrales a obținut nu numai urma luminoasă a containerului cosmic rus, ci şi o a doua urmă, care dovedea că acest container fusese însoțit de „ceva". Oamenii de ştiință care au examinat fotografiile, au declarat ziarului *El Universal* (19 decembrie 1957) concluziile la care au ajuns:

„Nu este rezultatul unei duble expuneri, întrucât stelele ar fi înregistrat, de asemenea, imagini duble pe film, ceea ce nu s-a întâmplat. Nu poate fi o reflexie interioară, întrucât traiectoria nu este aceeaşi cu cea lăsată de Sputnik şi nu este rezultatul unei zgârieturi a filmului, întrucât după mărire, examinarea dârei a dovedit că este vorba de o precipitare a emulsiei pe materialul fotografic, determinată numai de lumină. Aparatul a fotografiat un lucru pe care nu suntem în măsură să-l identificăm...Dacă dâra luminoasă, care merge în paralel cu dâra satelitului, reprezintă drumul urmat de un alt corp şi dacă acesta a devenit luminos o scurtă perioadă de timp, acesta constituie o ipoteză greu de demonstrat".

Fotografiile arată clar traiectoria lungă, în linie dreaptă, a Sputnik-ului care a transportat câinele, în timp ce o altă urmă, reprezentând aproximativ a şaptea parte din traiectoria principală, este clar vizibilă alături de cea a satelitului. Cheia descifrării naturii adevărate a acestui al

doilea obiect o constituie schimbarea sa de direcție şi anume îndepărtarea sa de Sputnik şi apoi reapropierea sa de satelit. Ceva arunca priviri indiscrete asupra primului satelit artificial creat de om, care purta la bord o ființă vie. Pătrunderea oficială a omului în cosmos începuse şi deja cineva îi supraveghea evoluția cu atenție... Astfel de evenimente aveau să se repete cu insistență în anii şi deceniile ce vor urma, însă puține din ele vor „transpira“ în presă.

Se pure, însă, că observatorii celeşti nu se mulțumesc doar să supravegheze evoluțiile diferiților sateliți artificiali trimişi în spațiu, ci recurg uneori la scoaterea totală din funcțiune a acestora. În acest sens se poate aminti faptul că în decursul timpului mai mulți sateliți cu diferite destinații au „dispărut“ fără nici o urmă:

Satelit	Țara	Data lansării	Data dispariției	Destinația
Explorer II	SUA		20.03.1958	satelit orbital
Venera 1	URSS	12.02.1961		Venus
Venera 2	URSS		1964	Venus
Zonal 1	URSS		1964	
Zonal 2	URSS		1964	
Syncom I	SUA	14.02.1963		satelit orbital
Satcom 3	SUA	06.12.1979		satelit orbital

În sprijinul ipotezei referitoare la existența unor civilizații celeste deținătoare ale unor tehnologii net superioare celei dezvoltate în prezent pe planeta noastră mai pot fi aduse şi alte argumente, printre care se numără anumite recepții de semnale stranii, observații astronomice revelatoare ale Lunii şi ale planetei Marte, precum şi interpretarea unor caracteristici astrofizice ale sateliților planetei roşii, Phobos şi Deimos, şi ale unuia din cei mai interesanți asteroizi ai

sistemului nostru solar, Toro.

2. SEMNALE MISTERIOASE

Numărul din aprilie 1973 al revistei *Space Flight* a făcut senzație prin publicarea a patru articole pe tema civilizațiilor extraterestre, în care a fost inserată şi afirmația cu privire la apariția unei sonde străine în sistemul nostru solar. Argumentul se baza pe constatarea că semnalele radio sesizate şi descrise pentru prima dată în 1928, de profesorul Stomer din Oslo şi de Van der Pol din Eindhoven, iar mai târziu şi de alții, sosesc cu o întârziere de câteva secunde. O explicație plauzibilă a fenomenului, deşi cu o anumită notă de fantastic, ar fi „întoarcerea" semnalelor de o sondă cosmică artificială. Ipoteza a fost formulată în anul 1963, de către astronomul Ronald H. Bracewell de la Universitatea din Stanford. Durata întârzierii semnalelor a dus la concluzia că sonda s-ar putea afla la o depărtare de circa 400.000 km de Pământ şi la aproximativ aceeaşi distanță față de Lună, într-unul din aşa-zisele *puncte Lagrange* ale sistemului Pământ-Lună, deci în poziție echilaterală față de Lună, unde sonda nu suferă perturbațiile undelor gravitaționale şi poziția ei rămâne stabilă.

În anul 1962, colectivul de cercetători condus de prof. dr. Jaroslav Niec a început „ascultarea“ constelației Orion, cu ajutorul diotelescopului Forty de la Bialystoc. Undele captate, înregistrate pe benzi magnetice, au fost prelucrate în sisteme telerecording şi, spre surpriza generală, pe ecran au apărut imagini mobile, printre care un vehicul asemănător cu un transportor amfibiu, la care se pot distinge clar, detalii remarcabile, cum ar fi două şenile, un proiector lateral, cabine de comandă şi un capac de acces deasupra bordului înclinat. Uimiți, oamenii de ştiință au preferat să considere, nu fără o anumită justificare, că imaginea obținută se datora suprapunerii accidentale a undelor venite din spațiu. Câteva zile mai târziu, însă, a fost recepționat un al doilea mesaj, de fapt imaginea foarte clară a unui text similar unei radiograme terestre. „Scris“ pe câteva rânduri, mesajul avea caracteristici

care limitează mult posibilitatea unei coincidențe: „litere“ similare şi grupe de „puncte“ ce se repetă, prezența elementului central, față de care celelalte elemente se situează simetric, regularitatea contururilor şi dimensiunilor simbolurilor.

Între 14 şi 17septembrie 1953, numeroşi telespectatori din Marea Britanieau fost puşi în fața unui fenomen inexplicabil şi misterios: pe ecranele lor a apărut, în mai multe rânduri, mira şi indicativul stației de emisie Klee. Aceasta funcționase la Houston/Texas/USA şi îşi încetase emisiunile încă din 1950! Nimeni nu a putut să explice niciodată, în mod logic, ce s-a întâmplat atunci, mai ales că în urma anchetei desfăşurate s-a constatat că o astfel de farsă ar fi costat cel puțin 100.000 de dolari. Desigur, s-a dat o explicație oficială, dar aceasta era lipsită de orice logică elementară: un inventator misterios a tras o păcăleală! Evident, nu s-a aflat niciodată numele acestui genial inventator care a reuşit să acopere Marea Britanie cu o singură stație de emisie.

Baza Cape Canaveral din Florida, aparținând NASA, a recepționat o serie de semnale a căror origine a fost localizată ca fiind în centrul Pământului. Conform informațiilor apărute într-un articol al revistei *Strict Secret* (Nr. 258/1995), experții sunt de părere că mesajele au fost transmise de ființe inteligente, care dispun de o tehnică foarte avansată. O persoană care a dorit să-şi păstreze .anonimatul a afirmat că „*orice ar fi, dispune de o tehnologie capabilă să transmită semnale radio la suprafață, prin sute de kilometri de sol şi rocă. În mod evident, ei ştiu mai multe despre noi decât ştim noi despre ei*“. Prima recepție a fost făcută în data de 30. 10. 1994, cu ajutorul unui satelit, iar de atunci s-au captat semnale asemănătoare la intervale diferite de timp. Transmisiile, făcute într-un cod matematic complex, au convins cercetătorii că semnalul în cauză a fost emis de ființe inteligente.

Robert Charroux aminteşte în *Cartea trecutului misterios*[4] faptul că în data de 3 august 1971, postul France Inter a transmis un interviu cu publicistul Lucien B., care comentase în mod strălucii aselenizarea lui Apollo-15, prilej cu care moderatorul Rene D. a amintit de o misterioasă frază ce a fost recepționată de NASA. Deşi incidentul întrunea toate condițiile pentru a pasiona opinia publică şi mediul jurnaliştilor, mass-media a dat dovadă de o tăcere suspectă. O singură excepție a făcut-o editorul săptămânalului *Le Meilleur*. În numărul 33 al publicației, Alain Ayache a detaliat subiectul într-un articol pe şapte coloane. Articolul respectiv, ocupând o pagină întreagă şi completat cu o fotografie a specialistului în telecomunicații al NASA, Worden, relata extraordinarul incident care avusese loc pe suprafața satelitului natural al Terrei. Toate nu decurs bine în ziua respectivă, numai că la ora 11 şi 15 minute se produsese o mică defecțiune, explicabilă prin efect Fading: contactul radio cu Houston se întrerupsese.

Exact atunci Warden a auzit un zgomot ciudat, un fel de suflu, care în scurt timp a început să se audă din ce în ce mai distinct în aparatura de ascultare, semănând cu un fluierat lung. Se auziră apoi nişte mormăieli înăbuşite şi un fel de modulații vocale pronunțate într-o limbă necunoscută, apoi o frază repetată în mod constant de mai multe ori, pe un ton de la grav la ascuțit, cu suişuri aproape stridente, urmate de exclamații răguşite. Din fericire, emisiunea aceasta stranie fusese înregistrată pe magnetofonul lui Lem, aşa că Warden a retransmis-o la NASA. După câteva clipe de confuzie, dialogul dintre baza de la Houston şi Apollo-15 a fost practic deturnat, singurul contact cu nava avându-l numai difuzorul dintr-un birou secret. Atât conversația care a urmat, cât şi transmiterea pe Pământ a misteriosului mesaj s-au făcut cu uşile închise, la adăpost de orice urechi indiscrete. A urmat apoi o tăcere totală, atât în SUA, cât şi în toate celelalte țări.

---

[4] Robert Charroux: *Cartea trecutului misterios*, Editura Elit, Ploieşti.

3. LUNA

Datele obținute cu prilejul misiunilor spațiale au permis să se stabilească faptul că Luna nu are câmp magnetic detectabil şi că nu există nici centuri de radiație în jurul ei. Fluctuațiile de temperatură pe Lună sunt impresionante: +100... +120°C ziua şi -150... -160°C în timpul nopții, deci o diferență de temperatură de circa 250°C între zi şi noapte, datorită în primul rând lipsei atmosferei. Oamenii consideră de aceea că Luna este o simplă masă de piatră, pe care nu există și nu a existat niciodată viață.

Iată totuşi câteva aspecte care dovedesc contrariul:

În 1668, 1783 şi 1787, astronomii francezi, englezi şi germani au consemnat prezența unor ciudate pete luminoase, care se deplasau deasupra părții întunecate a Lunii. În 1794, Societatea Regală de Ştiințe din Londra a primit din partea unui astronom englez o comunicare ştiințifică referitoare la apariția unui obiect luminos pe suprafața discului lunar, iar Francis Arago a menționat în 1820 faptul că, în timpul unei eclipse de Lună, observatorii din oraşul francez Embrun au văzut pe suprafața întunecată a Selenei o escadrilă de obiecte luminoase ce zburau în formație pe o traiectorie rectilinie.

Până aici, fenomenele ar putea fi atribuite unor halucinații colective, dar în 1869 un eveniment incredibil a bulversat lumea ştiințifică: marele crater *Linne* din Marea Serenității, studiat de celebrii astronomi Hall şi Flammarion, dispărea fără urmă! Două săptămâni mai târziu apăreau deasupra Mării Crizelor lumini de intensități variabile, având forme ciudate (triunghi, cerc, elipsă sau cruce). Timp de 3 ani, Societatea Regală de Ştiințe din Londra a studiat zilnic această regiune lunară şi a consemnat peste 2000 de observații asupra unor fenomene ce au fost calificate ulterior ca „absolut fantastice". În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul din Praga nota că *„un disc alb-strălucitor a traversat suprafața Lunii, rămânând vizibil vreme îndelungată*", iar la începutul anului 1915, astronomii europeni şi americani au putut constata uluiți, apariția în

multe cratere lunare, a unor gigantice ziduri şi canale rectilinii, care au rămas vizibile ani întregi şi care au dispărut de-abia în1920.

La 30 martie 1950, astronomul britanic dr. Herbert Wilkins a descoperit un obiect luminos, care se plimba liniştit în craterul Aristarh, fenomenul repetându-se absolut identic la 6 aprilie, după cum a raportat astronomul dr. James Bartlett. La 29 iunie, John O'Neill, redactor ştiinţific la ziarul *New York Herald* şi astronom amator, studia Luna cu un mic telescop, când a observat în deşertul Mării Crizelor un imens pod! Ziaristul american era convins că are halucinaţii, mai ales că, observând aceeaşi zonă cu 5 săptămâni înainte, nu descoperise nimic deosebit, însă după câteva zile dr. H. Wilkins a confirmat veridicitatea descoperirii. În august 1950, celebrul astronom britanic a declarat la microfoanele BBC un lucru care avea să şocheze întreaga lume ştiinţifică: „*Pe Lună se află un pod! Are lungimea de 30 de kilometri, lăţimea de 3200 m, înălţimea de 1650 m şi este probabil artificial. Pe Terra, o astfel de construcţie măreaţă ar fi o operă de artă*". În septembrie 1950, astronomul scoţian prof. Patrick Moore s-a alăturat celor doi colegi ai săi, declarând presei că a observat de şase ori în 32 de zile „podul lui O'Neill". Lumea ştiinţifică i-a calificat pe cei trei: indezirabili, iar orice tentativă de verificare a comunicărilor ştiinţifice a fost împiedicată.

La 6 mai 1954, profesorul american Frazer Thompson de la Universitatea din Tulone a observat o breşă nou apărută în giganticul crater lunar Piccolomini, din care pornea o adevărată pistă de aterizare: o bandă rectilinie cu lungimea de 10.000 de metri şi lăţimea de 300 metri. În 1955, dr. Wilkins a observat şi el ciudata bandă neagră, confirmând exactitatea datelor publicate de Thompson. De altfel, anul 1955 a fost destul de agitat: între 26 august şi 29 septembrie, astronomul scoţian Kenneth Mac Corke a consemnat în fiecare noapte prezenţa unui punct luminos pe faţa întunecată a Lunii. La 8 septembrie, astronomul William Lambert a semnalat şi el două surse puternice de lumină, situate în munţii Taurus, de pe malul vestic al Mării Liniştii.

La 26 noiembrie, astronomul spaniol Miguel Garcia a anunțat că trei discuri luminoase au survolat zona de penumbră selenară. Suita acestor descoperiri extraordinare s-a încheiat în 1956, când astronomul Robert Curtiss a publicat în revista *Sky and Telescope* a Universității Harvard, fotografia Craterului Perry, obținută printr-un telescop deosebit de puternic. Lipit de un crater, pe fâşia care despărțea zona întunecată de cea luminată, se distingea clar un imens X strălucitor, ale cărui brațe perpendiculare aveau câteva mii de metri lungime.

În anul 1958, investigând suprafața Lunii, astronomul N. Kozirev a descoperit cu surprindere o licărire ciudată apărând pe satelitul natural al Terrei şi a avut inspirația de a realiza o fotografie. Date publicității, atât informația cât şi fotografia au stârnit senzație. Era un semn evident că pe Lună exista o activitate vulcanică sau că s-a produs o ciocnire cu un corp ceresc oarecare.

Astronomul Frank Halstead, directorul Observatorului Darling din Duluth/Minesota/SUA a declarat într-un interviu, în anul 1959: „*Am văzut ceva neobişnuit pe Lună în noaptea de 6 iulie 1957. Adjunctul meu, Raymond Matsuhara, eu şi 16 vizitatori am observat o dâră neagră dreaptă, la fundul craterului Piccolomini. Desigur, n-am văzut-o mişcându-se, însă această dâră neagră, dreaptă, nu mai fusese înainte în crater. Am observat-o mai multe ore. Din păcate, câteva nopți în şir, timpul rău ne-a împiedicat să mai privim obiectul, iar când, ulterior, ne-am putut uita din nou la crater, dâra nu se mai vedea. Frank Manning, un astronom amator binecunoscut din New Orleans, care a folosit un telescop de 15 țoli, a semnalat acelaşi fenomen, în acelaşi crater, în cursul aceleiaşi nopți. Avizat, observatorul Tulane din apropiere a confirmat observarea lui Manning*“.

Interesant este faptul că în cadrul programului spațial american Apollo, misiunea Apollo-13 a avut ca sarcină secretă efectuarea de explozii nucleare pe suprafața Lunii, în zona craterului Fra Mauro, locul unde, cu ani în urmă, a fost observată o activitate luminoasă neobişnuită. S-ar putea bănui că misiunea secretă a celor trei astronauți americani

aflați la bordul lui Apollo-13 a fost aceea de a distruge o potențială bază celestă aflată pe suprafața satelitului Terrei, lucru foarte riscant pentru civilizația terestră. Aşa cum au arătat cei trei astronauți, explozia unui tub de oxigen la jumătatea drumului dintre Pământ şi Lună (accident care era să ducă la pierderea echipajului şi a navei şi care a dus la ratarea misiunii) s-a datorat unor OZN-uri, care urmăriseră evoluția misiunii terestre încă de la începuturile ei. Avertismente similare ar putea fi socotite şi accidentele în care doi sateliți sovietici, ce aveau aparatură nucleară la bord, s-a prăbuşit pe Pământ după o scurtă evoluție în spațiul extraterestru.

4. PLANETA MARTE

După Lună, planeta Marte este corpul ceresc cel mai bine cunoscut de către pământeni. Diametrul său de 6860 km îl situează, ca mărime, între Pământ şi Lună, fiind de două ori mai mare ca al Lunii (3476 km) şi cam de două ori mai mic decât al Pământului Există însă şi alte caracteristici ce pot fi comparate cu Terra, cum ar fi: planeta Marte se roteşte în jurul axei sale o dată la 24 de ore şi 37 minute, în vreme ce Pământul are o durată de rotație de 23 de ore şi 56 de minute, ceea ce înseamnă că ziua marțiană este doar cu 41 de minute mai lungă (o zi marțiană = 1, 03 zile terestre), ziua şi noaptea alternând în acelaşi mod. Pe de altă parte, înclinarea axei de rotație a planetei Marte față de planul orbitei sale este de 24°48', iar a Terrei este de 23°27'. Rezultă, deci, că şi pe Marte există patru anotimpuri similare cu cele de pe Pământ. Având în vedere că Marte se roteşte în jurul Soarelui la o distanță medie de 228 de milioane de kilometri, mai mare decât a Pământului (150 milioane km), rezultă că „anul“ marțian are 687 de zile terestre şi este de 1, 88 ori mai mare ca anul terestru, iar anotimpurile marțiene sunt de tot atâtea ori mai lungi decât cele de pe Pământ.

În anul 1877, cu prilejul marii opoziții a planetei Marte, astronomul italian Giovanni Schiaparelli a anunțat descoperirea pe suprafața planetei a mai multor linii fine, pe

care le-a denumit *canali*. Cei care au preluat ştirea, au tradus italienescul *canali* cu englezescul *channels*, cuvânt ce sugerează o lucrare inginerească. S-a ajuns astfel ca, în 1908, Percival Lowell, fondatorul observatorului *Flagstaff* din Arizona, să anunțe identificarea a nu mai puțin de 437 de canale pe suprafața planetei roşii, cu lungimi cuprinse între 300 şi 5000 de km. După 50 de ani, primele cercetări făcute la fața locului de nave cosmice ar fi trebuit să clarifice situația, dar procesul aşteptat nu s-a produs.

În 1976, sondele spațiale americane *Viking 1* şi *Viking 2* au ajuns în apropierea planetei, de unde au transmis pe Terra aproximativ 300. 000 de fotografii, care au fost stocate ulterior în memoriu calculatoarelor Centrului național de date referitoare la spațiul cosmic din Greenbelt/Maryland/SUA. Unele ciudățenii ale reliefului, remarcate încă din 1972, cu ocazia misiunii Mariner 9, erau din nou prezente, dar de această dată erau mult mai clare. Inițial s-a încercat ignorarea lor, însă, în anul 1980, Vincent Di Pietro şi Gregory Molenaar, specialişti în computere, folosind programe speciale de rafinare a imaginilor, au obținut rezultate atât de spectaculoase şi tulburătoare, încât par incredibile.

După cum arată Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*[5], în *Cydonia Region* (63x58 km^2), ei au pus în evidență prezența unei stânci ce are un contur asemănător cu al unui cap uman. Gigantica figură (1500 m diametru) priveşte spre cer, iar în lumina Soarelui se observă clar scobiturile ochilor, nasul, gura, bărbia şi părul tuns *paj*. Îmbunătățind şi mai mult fidelitatea procedeului de analiză, cei doi cercetători au reuşit să facă vizibili nu numai globii oculari şi conturul pupilei, ci şi expresia melancolică a gurii. Ulterior, tot în zona numită *Mars Utopia*, Di Pietro a mai identificat o altă figură umană. Specialiştii NASA afirmă că până în prezent, pe suprafața planetei roşii au fost descoperite nu mai puțin de 10 chipuri umane tăiate în piatră. Fotografiile prelucrate pe calculator de către M. J.

---

[5] Sorin Ştefănescu: *Sfidarea Timpului*, Editura Zona, Bucureşti 1992.

Carlatto şi prezentate reporterilor în 1986, sunt atât de clare, încât în gurile întredeschise ale statuilor poate fi observată până şi dantura. Pentru că tabloul să fie complet, la 15 km distanță de capul din *Cydonia Region*, Di Pietro a pus în evidență mai multe structuri gigantice simetrice, de formă piramidală, având contururi perfect simetrice, precis orientate. Una dintre ele, parțial năruită, dezvăluie existența unei vaste încăperi pătrate, amplasată în profunzime. Imaginile au fost transmise de sonda Viking 1(care a survolat planeta la o înălțime de 1891 km în emisfera nordică), la 31 iulie 1976. Ulterior, sondă spațială *Observer*, trimisă, la 24 august 1993, pentru a fotografia înfățişarea planetei Marte şi a piramidelor, a dispărut într-un mod cu totul misterios.

Richard Hoagland, studiind copii originale ale fotografiilor analizate de Di Pietro şi Molenaar, a reuşit să identifice structuri, pe care le-a considerat tipice ruinelor unui oraş. Astfel, în partea vestică a giganticei figuri umane, pare să existe o stranie rețea de linii, desfăşurată pe o suprafață de circa 1, 5x2,5 km^2, asemănătoare cu harta unei metropole, pe care publicistul german Johannes von Buttler a denumit-o *cetatea incaşilor*. O structură, ce poate fi considerată drept arteră principală, conduce direct spre sculptură şi este alineată după o axă nord-est - sud-vest. Folosind datele suplimentare furnizate de William Ward, expert în studiul planetei Marte şi angajat NASA la *Jet Propulsion Laboratory,* Pasadena, Hoagland a juns la concluzia că, acum 1, 5 milioane de ani, figura umană era alineată cu polii lui Marte, exact pe direcția nord-sud, altfel spus, în timpul celei mai lungi zile a anului marțian, un locuitor aflat în centrul oraşului ar fi văzut Soarele răsărind chiar deasupra giganticei figuri. Aceeaşi linie de solstițiu, afirmă cercetătorul, o are şi vârful piramidei principale, descoperite de Di Pietro, iar contururile observate nu departe de ecuatorul marțian, par uriaşe roți de căruță, fiecare având câte un butuc şi cinci spițe.

Capete, piramide, cetatea incaşilor, roți...să fie acestea simple iluzii optice sau prelucrări mai mult sau mai puțin intenționate, efectuate cu ajutorul calculatorului, a neutrelor

imagini originale? Vor avea ele, oare, soarta celebrelor canale descoperite de Schiaparelli şi admirate zeci de ani de pe Terra, dar practic invizibile de aproape? Criticile la adresa ipotezelor formulate de Molenaar, Di Pietro, Hoagland şi alţii sunt deosebit de virulente, dar argumentaţia este atât de slabă, încât chiar unul din principalii oponenţi, Harold Masursky, expert în geologie marţiană şi şeful grupului de cercetători ce au ales locurile de coborâre pentru sondele Viking, a fost nevoit să admită: „*Nu pot afirma că n-au fost civilizaţii pe Marte, ci doar nu cred că lucrul acesta să fi fost posibil*".

Cu toate acestea, câteva elemente sunt certe: 1) NASA nu a dat publicităţii nicio informaţie relevantă despre presupusele structuri artificiale observate pe suprafaţa lui Marte; 2) NASA nu a infirmat oficial informaţiile care circulă privitoare la existenţa structurilor respective; 3) în biblioteca de date a NASA au mai rămas imagini ale solului marţian ce nu au fost analizate; 4) cele mai recente cercetări indică faptul că „*apa eliberată pe Marte în urma fenomenelor vulcanice este estimată ca fiind echivalentul unui strat de lichid gros de 46 de metri, ce ar acoperi întreaga planetă. Valoarea ţine cont numai de activitatea vulcanică. Volumul maxim de apă pare să se fi înregistrat acum 3-4 miliarde de ani şi coincide aproximativ cu apariţia marilor canioane. Rezultatele întăresc ideea că, în prima treime a istoriei sale, Marte a fost o planetă umedă*".

5. SATELIŢII PHOBOS şi DEIMOS

Cei doi sateliţi ai planetei Marte erau cunoscuţi cu mult timp înainte de descoperirea lor propriu-zisă, în 1877, de către astronomul american Asaph Hall. Astfel, Johannes Kepler a emis, încă din 1610, ipoteza că Marte este însoţit în mişcarea sa de doi sateliţi, iar câţiva ani mai târziu, călugărul Schyrl a pretins că a văzut sateliţii planetei Marte, însă nu a putut demonstra acest lucru. Fascinantă este însă descrierea pe care a făcut-o Jonathan Swift, în 1727, în cartea *Călătorie spre Laputa*. El nu se mulţumeşte să relateze doar despre cei

doi sateliți, ci dă chiar dimensiunile lor, inclusiv durata mişcării de revoluție şi alte detalii uimitoare:

„Astronomii lor îşi petrec cea mai mare parte a vieții cercetând corpurile cereşti cu ajutorul unor lunete ce le întrec cu mult pe ale noastre. Acest avantaj le-a îngăduit să-şi extindă descoperirile mult mai departe decât astronomii noştri din Europa. Ei au alcătuit un catalog cuprinzând 10.000 de stele fixe, pe câtă vreme cele mai mari cataloage ale noastre nu cuprind mai mult de o treime din acest număr. Ei au descoperit, printre altele, două stele mai mici, sau sateliți, care se învârtesc în jurul lui Marte. Cel mai apropiat se află la o distanță egală cu trei diametre ale lui Marte de centrul planetei principale, iar cel mai îndepărtat, la o distanță de cinci diametre.

Primul satelit are o mişcare de rotație de 10 ore, al doilea de 7,5 ore. Astfel, pătratele rotațiilor lor periodice cresc aproximativ în aceeaşi proporție cu cuburile distanțelor de la centrul lui Marte, ceea ce dovedeşte din nou, indiscutabil, că şi ele sunt guvernate de aceeaşi lege a gravitației care influențează şi celelalte corpuri cereşti".

Aceşti sateliți sunt, în cadrul sistemului nostru solar, cei mai mici şi mai deosebiți, deoarece orbita mişcăriilor de revoluție este aproape circulară, efectuându-se deasupra ecuatorului marțian. Dacă admitem că reflectă tot atâta lumină ca Luna noastră, atunci Phobos (Frica) ar trebui să aibă un diametru de 16 km, iar Deimos (Teroarea), unul de 9,6 km. În cazul că ar fi sateliți artificiali şi, deci, ar reflecta şi mai multă lumină, ei ar putea fi şi mai mici. În orice caz, sunt singurii sateliți cunoscuți ai planetelor sistemului nostru solar care ocolesc planeta lor mai repede decât se roteşte ea în jurul propriei axe: în cursul unei rotații complete a planetei Marte, Phobos o înconjoară de două ori, în timp ce Deimos o înconjoară cu o viteză ceva mai mare decât viteza de rotație a lui Marte în jurul axei sale.

Satelit	Diametrul satelitului (km)	Distanța până la centrul	Perioada de revoluție (ore, minute)

		planetei (km)	
Phobos	16	9350	7h 39’
Deimos	9,6	23500	30h 08’

În lucrarea *Intelligent Life in the Univers*, apărută în 1966, renumitul astronom american Carl Sagan şi savantul rus Şklovski au lansat ipoteza potrivit căreia satelitul planetei Marte, Phobos, ar putea fi un satelit artificial. În urma unui şir de măsurători, Sagan a ajuns la concluzia că Phobos trebuie să fie gol pe dinăuntru şi implicit, este artificial. Conform datelor obținute, caracteristicile mişcării de revoluție a lui Phobos nu concordă cu masa sa aparentă, fiind, în acelaşi timp, tipice pentru corpurile goale în interior. Savantul rus Şklovski, directorul Secției de radioastronomie a Institutului Sternberg din Moscova, s-a raliat aceluiaşi punct de vedere, deoarece a constatat că în mişcarea satelitului Phobos este evidentă o accelerare specifică, nenaturală. Or, asemenea accelerări sunt identice cu cele stabilite la sateliții artificiali lansați de pe Terra. Teoria celor doi cercetători a fost luată în considerare de cei însărcinați cu organizarea programelor spațiale, care au prevăzut în viitor trimiterea unor noi sonde către Marte, ce ar urma să localizeze şi mai precis poziția sateliților planetei vecine, precum şi observarea mişcării sateliților marțieni.

6. ASTEROIDUL TORO

În anul 1964, Samuel Herrick a descoperit o planetă mică, cu raza de 5 km, pe care a numit-o **Toro**. Faptul în sine nu ar prezenta prea mare interes, ținând cont de numărul impresionant de asteroizi descoperiți până în prezent, începând cu masivul Ceres (cu raza de 470 km) şi terminând cu cei care au raza de ordinul sutelor de metri. Unii dintre asteroizi, aşa-zişii planetoizi (Eros, Amor, Apollo, Adonis, Hermes etc.) se apropie de Pământ într-o asemenea măsură, încât, împreună cu Luna, devin vecinii noştri cosmici cei mai

apropiați, în timp ce Toro se apropie de Pământ doar până la circa 20 de milioane de kilometri, la un interval de un an în ianuarie şi la interval de doi ani în august, împrejurări în care, la prima întâlnire trece prin fața Pământului, iar la a doua, prin spatele lui. Ce este interesant la Toro?

Conform unei ipoteze lansate la simpozionul de la Stockholm, în anul 1970, rezultatele obținute în urma calculelor orbitei, efectuate de Lars Danielsson, pentru 200 de ani în trecut şi 400 de ani în viitor, ținând seama de influența gravitației solare şi a planetelor, au dus la concluzia că Toro face parte din sistemul Pământ-Lună-Toro. Orbita interesantă a lui Toro, de forma unei bucle deschise, pe care asteroidul o parcurge în exact 1,6 ani, pare să fie stabilă şi permanentă, deşi savanții şi în primul rând H. Alfven, continuă să o țină sub observație. În acest caz, triplul sistem în care suntem siliți să acceptăm şi asteroidul Toro, a apărut încă din perioada în care au luat naştere sistemele planetare şi poate constitui o bază excelentă pentru o sondă cosmică ce şi-ar propune să cerceteze problema apariției sistemului nostru solar.

Analiza caracteristicilor astronomice ale asteroidului Toro l-a condus pe Ludvik Soucek la concluzia, exprimată în lucrarea *Bănuiala unei umbre*[6] că, dacă triplul sistem este într-adevăr stabil şi nu se dezagregă prin „dezlipirea" asteroidului sub influențe gravitaționale sau de altă natură, introducerea lui artificială printre miile de alți asteroizi de pe aceeaşi orbită şi cu aceleaşi viteze de deplasare, este făcută intenționat, pentru a se putea apropia de Pământ din ambele părți şi a dispărea apoi în Univers. Calcularea necunoscutelor necesare stabilirii traiectoriei necesită o muncă titanică, dar ea stă în puterea tehnologiei actuale. În ceea ce priveşte dimensiunile lui Toro, măsurătorile depăşesc posibilitățile tehnice actuale, dar au fost apreciate în funcție de luminozitate şi de capacitatea de a reține razele solare. Dacă asteroidul Toro ar fi construit din aluminiu sau alt

[6] Ludvik Soucek: *Bănuiala unei umbre*, Editura Albatros, Bucureşti, 1984.

metal, aprecierea mărimii sale ar scădea la ordinul a câteva sute de metri, ceea ce sună mai plauzibil şi mai puțin utopic.

Concluzii preliminare

Argumentele prezentate până acum dovedesc cu prisosință faptul că nesoluționarea ştiințifică a problemei referitoare la posibilitatea existenței unor civilizații celeste nu se datorează atât imposibilității găsirii unui fundament teoretic adecvat, cât mai ales ignorării premeditate a acestui subiect de către toți factorii responsabili, motivul cel mai frecvent invocat în mod oficial fiind că aspectele vizate sunt de natură a afecta securitatea națională a statelor. Astfel, după cum am arătat anterior, principiile fundamentale ale astronomiei moderne, şi în mod special *principiul antropic*, nu numai că nu exclud posibilitatea existenței unei multitudini de ființe dotate cu rațiune în cosmos, ci statuează chiar ideea că însăşi existența actualului Univers este legată în mod intim de existența observatorilorde tip *humanoid*.

O serie întreagă de argumente, pornind de la observații astronomice directe şi ajungând până la recepționarea unor semnale inteligente de origine necunoscută, ne dau indicii că prezumtivele civilizații celeste nu trebuie căutate în cele mai îndepărtate colțuri ale galaxiei, ci pot fi găsite chiar în proxima vecinătate a planetei noastre. Toate aceste aspecte însă nu constituie decât o primă etapă în încercarea de zugrăvire a complexei structuri pe care o prezintă Universul fizic, etapă ce se continuă firesc cu dezvoltarea implicațiilor profunde pe care le-a adus apariția teoriei generalizate a relativității, a teoriei supergravitației şi a conceptului de multidimensionalitate, pe care le voi aborda în cele ce urmează.

7. TEORIA RELATIVITĂȚII ŞI GEOMETRIA UNIVERSULUI

Primul model teoretic al Universului pe baze relativiste a fost propus de Albert Einstein, în 1917. Pe atunci nu era încă larg popularizată deplasarea spre roşu a spectrului galaxiilor (descoperită de Slipher, în 1914, şi enunțată ca lege de

Hubble, în 1929), astfel că modelul einsteinian presupune, de asemenea, un univers static. Deoarece modelul prevede că Universul nu se poate întinde la infinit în gol, s-a adoptat ca ipoteză de lucru ideea că spațiul nu poate fi euclidian, ci prezintă o curbură pozitivă, generată de o formă convexă. Prelucrarea matematică a modelului einsteinian a dus la concluzia că, în cazul în care ipoteză este corectă, atunci raza spațiului curb finit ar putea fi dedusă imediat, cunoscând un singur parametru: densitatea Universului. În urma măsurătorilor făcute de astronomi, după evaluarea numărului de galaxii, a maselor şi a distanțelor dintre ele, s-a obținut raza Universului de circa $3x10^{10}$ ani-lumină.

Cecil Folescu precizează în lucrarea *Ce este Universul?*, faptul că observațiile astronomice au arătat că galaxiile distante au viteze incompatibile cu modelul newtonian al Universului infinit, dar că impasul poate fi depăşit dacă se renunță la modelul intuitiv şi se face apel la geometriile neeuclidiene. În ce constau acestea? În geometria euclidiană, postulatul al cincilea afirmă că distanța dintre două linii paralele este constantă. Dacă se acceptă, însă, alte postulate, anume că două linii paralele pot fi convergente sau divergente, se pot obține sisteme logice perfect coerente, adică geometrii neeuclidiene. Folosind una din geometriile neeuclidiene, Albert Einstein a elaborat un model al Universului finit în volum. Argumentul folosit de el pentru a postula acest model este acela că o linie dreaptă prelungită indefinit în ceea ce se numeşte geometria sferică, s-ar putea întoarce, eventual, în locul de unde a plecat. Această ipoteză permite să se presupună că o navă spațială lansată într-o direcție oarecare s-ar reîntoarce, după un anumit timp, la locul de plecare, venind însă din direcția opusă. În acest mod, o linie dreaptă s-ar „curba“ cu o anumită rază, această rază fiind tocmai măsura dimensiunilor Universului.

În cadrul modelului neeuclidian nu există margini, dar nici spațiu gol; întregul Univers poate fi umplut cu galaxii şi stele şi, în acelaşi timp, poate exista un număr finit de galaxii şi stele, cuprins într-un volum finit. În felul acesta, geometria neeuclidiană pune la dispoziție o cale viabilă şi atrăgătoare

de a explica caracteristicile cunoscute ale Universului, ce pare să fie, pe baza unor anumite considerații, un univers finit. Aspectul mai dificil de vizualizat este că aceste două tipuri speciale de geometrii neeuclidiene sunt virtual imposibil de vizualizat, deoarece suntem obişnuiți să apreciem totul din punctul de vedere al geometriei euclidiene. De fapt, inerția umană, de reprezentare euclidiană, are origini istorice. Nu cu prea multă vreme în urmă, oamenii încă mai credeau că Pământul este plan. Dacă cineva ar fi afirmat că Pământul este rotund, că, dacă s-ar pleca dintr-un anumit punct şi, mergând în linie dreaptă, s-ar ajunge din nou în punctul de plecare, afirmația ar fi părut fără sens. Aparent, toată lumea vedea că Pământul apare ca fiind plan şi părea lipsit de sens să se susțină altfel. Ideea sfericității Pământului a fost la început doar în planul ideilor, pentru că abia mai apoi să fie verificată de marile descoperiri geografice.

Mergând oarecum pe aceeaşi cale, Einstein a postulat un Univers sferic, fără margini şi cu un volum finit. Există însă şi câteva deosebiri. Prima din ele constă în aceea că, vorbind despre Pământ, se consideră o curbură bidimensională, în timp ce pentru Univers curbura este tridimensională. O altă deosebire este că pentru Pământ, adevărul ideii a fost demonstrat, în timp ce până acum nu a fost adusă vreo dovadă asupra curburii Universului. *Teoria generală a relativității* s-a dovedit a avea un potențial de predicție remarcabil, care nu a fost intuit de la început în întregime. Importanța ecuațiilor acestei teorii constă îndeosebi în faptul că exprimă efectele unei forțe fundamentale a naturii, *gravitația*, în termenii unei structuri spațio-temporale, determinate de materia pe care o conține. Fără îndoială, *teoria generalizată a relativității* reprezintă una din cele mai remarcabile realizări ale inteligenței umane, unele din predicții rămânând latente o lungă perioadă de timp după publicare. Avem în vedere:

- expansiunea Universului, susținută de deplasarea spre roşu a spectrului galaxiilor;
- curbura continuumului spațio-temporal;

- mişcarea de precesie a planetelor;
- devierea razelor de lumină în câmp gravitaţional.

Faptul că în *teoria generalizată a relativităţii*, geometria spaţio- temporala este asociată printr-o ecuaţie distribuţiei materiei în Univers, se ajunge la concluzia că soluţiile acestei ecuaţii vor cuprinde toate geometriile posibile ale continuumului spaţio-temporal. Necesitatea respectării celor două principii cosmologice fundamentale, omogenitatea şi izotropia Universului, duce în mod inevitabil la trei soluţii posibile. În primul rând, este vorba de spaţiul obişnuit euclidian, în care sunt valabile postulatele lui Euclid: linia dreaptă este drumul cel mai scurt între două puncte; printr-un punct se poate duce numai o singură paralelă la o dreaptă. Referitor la acest aspect, în teoria relativităţii a fost introdusă noţiunea de linie geodezică pentru distanţa cea mai scurtă dintre două puncte, care este tocmai drumul urmat de o rază de lumină între punctele respective.

O a doua posibilitate o reprezintă spaţiul tridimensional sferic. Sfera tridimensională este definită matematic printr-un grup de patru puncte într-un spaţiu euclidian cu patru dimensiuni, care satisfac relaţia $x^2+y^2+z^2+w^2=1$. Curbura sferei este constantă şi pozitivă. Pe o sferă, geodezicele iniţial paralele, converg. A treia posibilitate o reprezintă spaţiul hiperboloidal tridimensional, care este definit, de asemenea, printr-un grup de patru numere în spaţiul euclidian cu patru dimensiuni, dar care satisfac relaţia $x^2-y^2-z^2-w^2= 1$. Curbura hiperboloidului este negativă şi ca urmare, geodezicele sunt divergenţe. în acest caz, geometria spaţială tridimensională a sa este similară cu o geometrie particulară bidimensională: zona din jurul centrului unei suprafeţe în formă de şa. Trebuie remarcat că există o diferenţă foarte mare între spaţiile euclidian şi hiperboloidal, pe de o parte şi spaţiul tridimensional sferic, pe de altă parte: atât volumul spaţiului euclidian, cât şi volumul spaţiului hiperboloidal sunt ambele infinite, ele putând fi extinse fără limite în toate direcţiile; volumul spaţiului sferic, în schimb, este finit. Asociind aceste trei tipuri de spaţii Universului, se poate spune că Universul este închis, dacă are caracteristicile unei sfere, sau că este

deschis, dacă are caracteristicile unui spațiu euclidian sau hiperboloidal.

Cum s-ar putea determina direct dacă spațiul este curb? O cale ar fi folosirea proprietăților geometriei triunghiului pe cele trei tipuri de suprafețe, respectiv suma unghiurilor unui triunghi. Într-un spațiu euclidian, suma unghiurilor unui triunghi este de 180°, în cel sferic suma este mai mare de 180°, iar în cel hiperboloidal suma este mai mică de 180°. Practic însă, această verificare ar presupune măsurători pe distanțe cosmice, fapt ce nu poate fi realizat în prezent. Verificări făcute pe Pământ, cu triunghiuri având laturi relativ mici, în jur de 60-100 km, au confirmat spațiul euclidian... Totuşi, observațiile astronomice au demonstrat un lucru extrem de important: devierea razelor de lumină în jurul Soarelui arată clar că spațiul din jurul Soarelui este cu siguranță neeuclidian. Care ar fi, totuşi,
geometria universului: plană, sferică sau hiperboloidală? În prezent nu se poate da un răspuns precis, dar cele mai multe dovezi existente arată un Univers deschis, cu geometrie hiperboloidală.

b) GEOMETRIA SPAȚIULUI MULTIDIMENSIONAL

Unul din conceptele fundamentale ale geometriei este acela de *dimensiune*. Suntem obişnuiți cu reprezentarea unui punct pe o linie printr-o singură dimensiune, cu cea a unui punct pe o suprafață prin două dimensiuni şi a punctului în spațiul fizic prin trei dimensiuni. Dintre acestea, primele două exemple sunt adevărate doar în sens larg, dar tridimensionalitatea spațiului a fost multă vreme considerată a corespunde exact realității. Abia după apariția mecanicii cuantice, presupusa tridimensionalitate a spațiului a devenit un subiect de intense investigații teoretice. Încă din anul 1919 a fost lansată ideea că spațiul ar putea să aibă mai multe dimensiuni, prin lucrările cercetătorilor T. Kaluza şi O. Klein, care au elaborat o serie de modele de spații multidimensionale în asociație cu diferite modele ale microfizicii. O astfel de teorie multidimensională, care se

bucură în prezent de o atenție deosebită din partea teoreticienilor, este ***teoria supergravitației***. Aceasta este o extensie a *teoriei generale a relativității*, care permite elaborarea mai multor modele multidimensionale, numărul dimensiunilor diferind de la un model la altul.

Deşi cel mai elegant aparat matematic al *teoriei supergravitației* se obține pentru spațiul cu 10 dimensiuni, este foarte probabil ca acesta să aibă un munăr mai mare de dimensiuni. Presupunând că spațiul este dodeca-dimensional, atunci teoria sugerează că în perioadă foarte timpurie a Universului, toate cele 12 dimensiuni s-au bucurat de un statut egal[7]. De ce, însă, în prezent se observă doar trei dimensiuni spațiale? Potrivit teoriei, dimensiunile nu ar fi doar speculații geometrice, ci ar putea avea realitate fizică şi totuşi să rămână neobservate din cauză că ar fi înfăşurate într-o suprafață multidimensională. Aceasta înfăşurare a dimensiunilor suplimentare ale spațiului este considerată ca o „compactare“ datorată câmpului gravitațional, posibil asociat cu un alt tip de câmp încă nedetectat. Ideea de „compactare“ sau „înfăşurare“ a celor nouă dimensiuni suplimentare este atractivă pentru teoreticieni, deoarece poate fi asociată modelului inflaționar al Universului. Potrivit acestui model, forța motrice care a susținut procesul inflaționar este generată ca un produs secundar al forțelor care se manifestă prin dimensiunile suplimentare ale spațiului.

Chiar dacă mai rămân multe de făcut în domeniul cercetărilor, *teoria supergravitației* este foarte atrăgătoare. Deşi cosmologia prezentului consideră că nu pot exista dovezi despre starea cosmică inițială, deoarece toate informațiile despre ea au fost distruse în timpul fazei inflaționare, Universul observabil prezintă, totuşi, amprentele proceselor fizice care au avut loc de la declanşarea procesului inflaționar. Timp de milenii omenirea a crezut că nimic nu poate apărea din nimic, dar astăzi ştiința admite că este posibil ca, aparent, totul să vină din nimic, prin legi ale fizicii.

---

[7] Cecil Folescu: *Op. cit.*

Pentru a înțelege mai bine conceptul de ***hiperspațiu*** (spațiu multidimensional), voi apela în cele ce urmează la studiul câtorva cazuri particulare:

- Un punct are zero dimensiuni.
- O linie are o singură dimensiune. Orice secțiune a liniei reprezintă un punct.
- Cercul are două dimensiuni. Orice secțiune a cercului reprezintă o linie.
- O sferă are trei dimensiuni. Orice secțiune a sferei reprezintă un cerc.
- O hipersferă cvadridimensională are patru dimensiuni. Orice secțiune a hipersferei reprezintă o sferă.

Continuând logica, orice secțiune a unui obiect hiperspațial n-dimensional reprezintă un obiect hiperspațial cu (n-l) dimensiuni. Ținând cont doar de cele trei dimensiuni ale spațiului şi de cea a timpului, putem afirma că, pe scară largă, Universul observabil are o structură cvadridimensională. În cadrul acestuia, câmpurile gravitaționale au rolul de a schimba energie, făcând legătura dintre evenimentele locale din întregul Univers. Privite în acest mod, energia forțele şi variațiile entropiei sunt cuplate permanent la Univers prin legături gravitaționale. Însăşi structura cvadridimensională a Universului observabil este o manifestare a gravitației, care leagă totul laolaltă, iar timpul ce curge este o măsură a energiei care străbate structura Universului.

Unul din principiile fundamentale ale fizicii se referă la organizarea energiei pe nivele cuantice. Extinzând acest principiu şi asupra organizării energiei în spațiul multidimensional, ajungem la concluzia că ***hiperspațiul*** poate prezenta, asemenea spațiului tridimensional clasic, o cuantizare a nivelelor energetice. În plan cosmic, aceasta implică existența unei structuri complexe multidimensionale pentru toate corpurile cereşti din întregul Univers. Aplicațiile *teoriei supergravitației* referitoare la obiectele cosmice demonstrează că atât Terra, cât şi toate celelalte corpuri cereşti sunt structuri hiperspațiale, formate din ansambluri de sfere aparținând unor spații tridimensionale „paralele“,

dar situate pe nivele de potențial hiperspațial diferite, fapt ce explică imposibilitatea realizării unor observații directe între acestea.

Iată o confirmare modernă a afirmațiilor făcute cu o deosebită clarviziune de matematicianul John Dee, cel care a pus bazele ştiinţifice ale imperiului maritim al Angliei secolului al XVIl-lea. Conform lui Jacques Bergier, John Dee considera că proiecția cartografică Mercator nu este decât o primă aproximare şi că, după dânsul, Pământul nu este perfect rotund şi este format din mai multe sfere suprapuse, alineate de-a lungul unor alte dimensiuni (isospațiu). El a susținut chiar că între aceste sfere ar exista puncte sau chiar suprafețe de comunicație şi în acest fel Groenlanda se întinde la infinitdeasupra altor pământuri decât cel cunoscut, insistând chiar, pe lângă regina Elisabeta, ca Anglia să ocupe Groenlanda, pentru a avea acces la alte lumi.

Este remarcabil faptul că John Dee a afirmat încă de acum patru secole realitatea existenței hiperspațiului, şi a mers chiar mai departe, susținând că, din punct de vedere hiperspațial, Terra reprezintă un ansamblu de sfere, ce au suprafețe de comunicație între ele. Toate sferele sunt, din punct de vedere geometric, tridimensionale, dar sunt plasate pe nivele energetice hiperspațiale diferite. Din această cauză, eventualii observatori ce trăiesc pe ele, nu pot sesiza existența celorlalte corpuri cereşti similare. Pentru o exprimare mai facilă, voi introduce conceptul de ***isospațiu***, ce desemnează totalitatea corpurilor tridimensionale ce formează ansamblul hiperspațial. Considerentele prezentate anterior argumentează posibilitatea existenței unui număr ***finit*** de lumi paralele tridimensionale, din care face parte şi lumea noastră. Între aceste lumi există anumite zone de contact, ce permit trecerea materiei în ambele sensuri. Tranzitul dintr-o lume în alta se realizează prin aşa-numitele *porți hiperspațiale*, la care mă voi referi în continuare. Transpunerea sa în plan microscopic poate explica modul de producere a unui fenomen „straniu“ din domeniul fizicii elementare, şi anume *efectul de tunel*, ce se întâlneşte la

străpungerea de către unele particule a unor bariere de potențial mult mai mari decât le permite energia lor specifică.

Admițând că între sferele ce formează ansamblul hiperspațial al planetei noastre există anumite puncte de legătură, şi ținând cont că *principiul antropic* admite faptul că şi pe celelalte sfere terestre tridimensionale paralele pot exista observatori humanoizi, se pune întrebarea: de ce presupusele civilizații isospațiale nu „invadează“ dimensiunea noastră? Răspunsul la această întrebare este legat de organizarea cuantică a energiei şi este deosebit de simplă: nu putem fi „invadați“, deoarece ființele humanoide din spațiile tridimensionale paralele nu pot supraviețui în Universul nostru decât pentru scurte perioade de timp, datorită incompatibilității dintre nivelul energetic hiperspațial al Terrei şi nivelul energetic hiperspațial personal al indivizilor respectivi. Literatura de anticipație a preluat conceptul de hiperspațiu şi l-a legat de posibilitatea „scurtării“ enormelor distanțe cosmice care despart civilizațiile din diverse colțuri ale Galaxiei. Cel mai sugestiv exemplu îl poate constitui filmul *Războiul Stelelor*.

PORȚI HIPERSPAȚIALE

Una din căile mai puțin ortodoxe de „scurtare“ a distanțelor din spațiul fizic tridimensional, dar şi de accedere în universuri isospațiale paralele este aceea a utilizării *porților hiperspațiale*, ce pot fi generate în condițiile prezenței unor câmpuri magnetice extrem de puternice, posibil de realizat prin utilizarea rezonanței sistemelor energetice. Principalele efectele ale acțiunii acestor „porți“ constau în dispariții temporare sau permanente ale unor obiecte sau ale ființelor care pătrund în zona de acțiune a acestora.

În continuare voi prezenta două tipuri distincte de *porți hiperspațiale*, şi anume o experiență realizată de Marina SUA în timpul celui de-al doilea război mondial şi un fenomen natural ce are loc în mod spontan, respectiv *experimentul „Philadelphia“* şi renumitul *triunghi al Bermudelor*.

1. EXPERIMENTUL „PHILADELPHIA“

Ideea de la care s-a plecat în realizarea experimentului „Miraj“, l-a constituit aprofundarea cercetărilor dezvoltate de dr. Francis Bitter, referitoare la tehnica demagnetizării navelor, ca o contramăsură în fața minelor magnetice extrem de periculoase, inventate de germani în anii 1930. Experimentul „Miraj“, cunoscut mai ales sub numele de Experimentul ,,Philadelphia“, a fost o experiență secretă efectuată de Marina SUA în 1943, cu scopul de a testa efectul unui câmp magnetic puternic asupra unei nave de suprafață. Acest câmp foarte puternic era obținut cu ajutorul unor generatoare magnetice, pulsatoare şi nepulsatoare, iar rezultatele au fost pe cât de uluitoare, pe atât de importante, dar cu efecte ulterioare nefaste pentru echipaj. Conform afirmațiilor făcute de unii martori oculari, câmpul de forță a acționat într-o zonă de formă sferoidală alungită, care se întindea pe o rază de peste 100 de metri în jurul navei. Orice persoană din interiorul acestui câmp avea o formă vagă, nelămurită, iar din afara sferei nu se putea vedea decât o formă bine conturată a carenei vasului în apă, bineînțeles cu condiția să fie suficient de aproape de linia câmpului. Conform unor mărturii, nava experimentală a dispărut de la docul din Philadelphia şi după câteva minute a apărut în alt doc, din Norfolk, Newport Mews, în regiunea Portsmouth. Ulterior, nava a dispărut din Norfolk şi s-a reîntors în portul Philadelphia, în numai câteva minute.

În timpul experimentului, pe măsură ce intensitatea câmpului creştea, unii membri ai echipajului au început să dispară şi nu puteau fi detectați decât pe cale tactilă. Ca să devină din nou vizibili, trebuia folosită efectiv o tehnică improvizată de atingere cu mâinile. Alți membri ai echipajului au fost smulşi din spațiul tridimensional şi nu au mai putut fi detectați şi aduşi la normal decât cu ajutorul unui aparat electronic special. Ulterior, cei mai mulți dintre participanții direcți la experimente au fost internați sau au murit. Deşi, în general, capacitatea lor psihică s-a ascuțit, oamenii au fost vătămați de efectele transmutării, dispărând şi reapărând

temporar, fie acasă, fie mergând pe stradă, ori stând în baruri sau restaurante, spre consternarea celor din jur.

Conform afirmațiilor făcute de William Moore şi Charles Berlitz în lucrarea *Experimentul Philadelphia-Proiectul Invizibilitate*[8], începutul dezvăluirilor cu privire la experimentele efectuate de Marina SUA îl poate constitui data de 13 ianuarie 1956, moment în care astrofizicianul dr. Morris Ketchum Jessup a primit prima dintr-o serie de scrisori ciudate, semnate de un anume Carlos Miguel Allende, în care acesta îi cerea lui Jessup să insiste pe lângă autorități, pentru a determina continuarea cercetărilor referitoare la *teoria câmpului unitar* al lui Einstein. Allen insista asupra faptului că Einstein era mai interesat de filosofie decât de matematică şi afirma că dr. Franklin Reno (pseudonim) a verificat teoria lui Einstein în scopuri imediate şi că rezultatele au fost folosite în practică. Conform afirmațiilor lui Allen, un distrugător, care se afla pe mare cu tot echipajul său, a fost făcut invizibil:

„Nava era DE 173. Dr. Einstein a supervizat o parte a experimentului... Ştiți, de fapt, eu am băgat mâna în acest unic câmp de forțe care se desfăşura, puternic, în sens invers acelor de ceasornic, în jurul micului vas experimental. Am simțit rezistența opusă de acel câmp de forțe brațului meu şi mâinii mele întinse în curentul lui zumzăitor-rezistent-motric. Am privit cum aerul din jurul navei devine încetişor mai întunecat decât restul. După câteva minute s-a ivit un nor de ceață verzuie, formată cred din particule atomice, iar nava a devenit invizibilă pentru ochii omeneşti.

Cu toate acestea, forma precisă a chilei şi a carenei era desenată precis în apa oceanului, ca şi cum acel vas şi nava mea ar fi plutit bord lângă bord. Da, astăzi pot să spun toate acestea, dar atunci cui i-ar fi păsat? ... Încercând să descriu sunetele produse de câmpul de forțe, în vreme ce înconjura DE 173... a început ca un bâzâit, a crescut rapid în intensitate, ajungând un zumzăit puternic, ca un torent năvalnic. Câmpul

---

[8] Charles Berlitz, William L. Moore, *Experimentul Philadelphia*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994.

avea un strat de electricitate pură în jurul lui, pe măsură ce se desfăşura. Acest curent era destul de puternic pentru a mă face să-mi pierd echilibrul şi, dacă aş fi fost în întregime în interiorul acelui câmp de forţe, cu siguranţă m-ar fi doborât... pe puntea vasului meu. Dar aşa cum a fost, corpul meu nu a fost în întregime în interiorul acelui câmp de forţe, atunci când el a atins densitatea de curent maximă, repet, densitatea, aşa că nu am fost doborât, ci numai mâna mi-a fost împinsă înapoi de curentul câmpului".

lată ce scria C. M. Allende într-una din scrisori, referindu-se la aplicaţiile tehnice şi la viitorul omenirii: „*Invocaţia dumneavoastră către public de a merge în masă la reprezentanţii lor şi de a crea presiuni suficiente la locurile potrivite şi în număr potrivit, pentru a se obţine cercetarea teoriei unitare a câmpurilor nu este deloc necesară. Ultimele calcule ale lui Albert Einstein, făcute strict pentru propria sa edificare, referitoare la evoluţia civilizaţiilor omeneşti comparativ cu dezvoltarea caracterului general al oamenilor, au fost de ajuns pentru a-l îngrozi. Se spune astăzi că teoria lui este «incompletă», dar ea e completă. Dr. Bertrand Russel susţine că omul nu este pregătit pentru ea şi* ***nu va fi până după al treilea război mondial***".

Această scrisoare l-a mirat foarte tare pe Jessup, cu atât mai mult cu cât ea fusese trimisă din Texas, deşi adresa era din Pennsylvania. După cum se observă, descrierea fenomenelor se aseamănă într-o mare măsură cu cele făcute de supravieţuitorii sau martorii dispariţiilor din Triunghiul Bermudelor. Mai mult, conform unor informaţii culese în timpul investigaţiilor, se pare că a existat un individ, care a participat direct la experiment şi care a urcat chiar la bordul navei în cauză, unde a dus o misterioasă cutie neagră. Ulterior, Jessup a fost chemat la Oficiul pentru Cercetări Navale din Washington, unde spre marea sa surprindere, un ofiţer i-a înmânat o copie a propriei sale lucrări: *The case for the UFO-s*, informându-l în acelaşi timp că volumul a fost dedicat amiralului N. Furth, şeful Oficiului de Cercetări Navale. Când Jessup a deschis cartea, a observat că cineva făcuse o adnotare amănunţită a studiului său despre OZN-

uri: trei grafii diferite au fost atribuite convenţional unor indivizi numiţi simbolic „A“, „B“ şi „Jemi“. Deşi nu trebuie exclusă posibilitatea ca adnotările să fi fost făcute de trei indivizi care au pus la cale cea mai elaborată şi fără sens păcăleală din istorie, cea mai plauzibilă explicaţie ar fi aceea că notaţiile au fost făcute de trei indivizi care sunt membri ai unei civilizaţii pământene mai vechi, cu depline cunoştinţe despre originea OZN-urilor şi despre anumite realităţi ştiinţifice remarcabile. Cei trei necunoscuţi sunt adesea aroganţi şi nu prea fac eforturi să-şi stăpânească ironia faţă de „homo sapiens“.

După o rapidă evaluare a conţinutului, dr. Jessup a recunoscut aceeaşi ortografie ciudată, folosirea majusculelor şi a punctuaţiei caracteristice misteriosului său corespondent, Carl Allen. Oficiul de Cercetări Navale i-a solicitat lui Jessup cele două scrisori de la Allen, care împreună cu copia adnotată a volumului au fost reproduse pentru a fi studiate de către cercetătorii Marinei. Jessup şi-a început prima parte din *The case for the UFO-s* prin a observa că, la 24 iunie 1947, au fost semnalate câteva farfurii zburătoare lângă Mount Rainier. Referitor la aceasta, notele enigmatice fac referire la două tipuri de fiinţe care au cucerit spaţiul: L-M par să fie prietenoşi sau indiferenţi faţă de pământeni, în vreme ce S-M sunt ostili. Deşi aparent este vorba de două civilizaţii celeste, nu este exclus să fie vorba de două civilizaţii isospaţiale dezvoltate ale Terrei. Allen şi comentatorii misterioşi par a fi entităţi L, ori par a privi entităţile L mai favorabil decât pe entităţile S:

„B“: „*Nu-ţi face griji, Jemi, acelea erau nave L-M, nu oameni S. Sunt un tip îmbunătăţit şi erau numai într-un zbor de antrenament. Din cauza asta, conducătorul lor a interconectat câmpurile de forţă, pentru a~i învăţa telecontrolul orizontal fără a provoca o oprire din cauza fricii*“.

„B“: „*Sunt de acord că un câmp de forţă poate să facă un om să zboare, deoarece am văzut aşa ceva şi cunosc şi cauza acestui zbor. În 1951, oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Paris au demonstrat acest lucru*“.

„A“: „*Experiențele cu câmpul magnetic ale Marinei SUA din octombrie 1943, au făcut invizibile nava şi echipajul. Rezultate înspăimântătoare. Foarte alarmante...Din fericire, cercetările au fost oprite!*“

Când Jessup aminteşte de anumite ciudățenii, cum ar fi uneltele din oțel găsite în straturi de cărbune terțiar, fasonate de o tehnică avansată cu cel puțin 300.000 de ani în urmă şi de posibilitatea existenței unor civilizații anterioare lui „horno sapiens“, cei trei comentatori par încurcați şi amuzați:

‚A“: „*Einstein nu exista pe atunci, dar funcțiunile naturale ale universului nostru şi ale acestei planete au mers destul de bine şi fară el*“.

„B“: „*Nu vor admite că omul nu este nici dominant, nici singura ființă dotată cu rațiune, niciodată: mândria!*“

Referindu-se la problema pusă de Jessup, dacă aviatorii pot fi „înghețați“ de către nave spațiale şi transportați în interiorul unui scut invizibil, „B“ răspunde: „*Dacă ar şti asta din experiență proprie şi-ar ține gura şi n-ar mai scrie sau vorbi de ăsta câte zile ar avea. N-ar putea să vorbească, pentru că, vezi tu, Jemi, asta îți paralizează simțul timpului şi anulează cunoştințele şi memoria. Aşa că nu ştie nimic, nici n-ar avea de unde. Doar bănuieşte*“.

Într-o introducere la studiul făcut de Oficiul de Cercetări Navale referitor la scrisorile Allen şi la textul adnotat al cărții lui Jessup, un investigator remarca un mare număr de termeni, ca: nava-mamă, nava-casă, nava-morții, Marea Arcă, marele bombardament, Marea întoarcere, câmp de forță, înghețuri profunde, clădiri submarine, repere spațiale, nave-cercetaş, câmpuri magnetice şi gravitaționale, straturi de diamant, raze cosmice, exploratori submarini, intarsii, telepatie, înveliş incandescent, puncte nodale, vortice, rețea magnetică etc. De asemenea, cei trei se referă în cuprinsul adnotărilor la originea unor uragane şi nori ciudați, a unor obiecte căzute din cer, urme stranii şi alte lucruri care nu au fost explicate încă... În dimineața zilei de 29 aprilie 1958, dr. Jessup a fost găsit mort în maşina sa, la Dade County Park, Florida. Polițiştii care au anchetat cazul au prezentat decesul ca pe o sinucidere: un furtun fusese ataşat la țeava de

eşapament şi strecurat în interiorul maşinii. Martorii susțineau însă că, în momentul în care a fost descoperit, acesta mai era încă în viață şi mai putea fi salvat, aşa încât unii consideră că el fost lăsat să moară.

Investigații asupra proiectului „***Miraj***" au fost realizate şi de dr. Manson Valentine[9], oceanograf, zoolog, arheolog, care, de altfel, coresponda pe această temă cu Jessup. Din discuțiile celor doi, Valentine îşi aminteşte că Jessup i-a spus că pentru realizarea experimentului s-au folosit generatoare magnetice de tip naval, cunoscute sub numele de demagnetizoare, aduse la frecvența de rezonanță pentru a crea un imens câmp magnetic în jurul navei: „*Experimentul este foarte interesant, dar îngrozitor de periculos, pentru că este mult prea greu de suportat de către oamenii implicați.* ***Folosirea rezonanței magnetice este echivalentă cu dispariția temporară din dimensiunile noastre*** *şi tinde să scape de sub control. De fapt,* ***este echivalentul transferului materiei la un alt nivel sau dimensiune*** *şi poale reprezenta o adevărată achiziție dimensională, dacă vom învăța să o stăpânim*". Din păcate, puternicele câmpuri magnetice ce sunt create în zonele de tranzit influențează în mod negativ corpurile subtile ale ființei umane, care se dezvoltă în mod forțat, căpătând însuşiri aparent paranormale (cum ar fi, de exemplu, posibilitatea de materializare şi de dematerializare a corpului fizic), dar într-un mod ce nu poate fi controlat.

Dintre participanții la experiment mai pot fi amintiți: dr. Albert Einstein, fizician; dr. Bertrand Russel; prof. Rudolph Ladenburg; dr. John von Neumann, matematician şi pionier în domeniul computerelor; dr. Albrecht; Robert Harrington Kent, fizician, inventatorul cronografului solenoidal; Thomas Townsend Brown, fizician, cercetător în domeniul antigravitației. Experimentele au fost reluate în anul 1983, sub numele de cod „***Phoenix***" şi au avut un succes mai mare decât se anticipase anterior, fiind realizate fenomene de

---

[9] Charles Berlitz, William L. Moore: *Op. cit.*

teleportare în spațiu-timp ale unor nave ale marinei militare americane.

Spre deosebire de efectele generate cu ajutorul tehnologiei dezvoltate de civilizația noastră, există o serie de fenomene naturale spontane, caracteristice porților hiperspațiale, ce permit accesul către alte lumi paralele şi care se produc cu o anumită ciclicitate, în 12 zone uniform răspândite în jurul Terrei. Dintre acestea, cel mai cunoscut este, fără îndoială, celebrul Triunghi al Bermudelor.

2. TRIUNGHIUL BERMUDELOR

Marea Sargaselor, spaima legendară a vaselor cu pânze, este un loc atât de special, încât poate fi considerat ca o regiune geografică distinctă: nu este o mare propriu-zisă, ci o porțiune din Atlanticul de Nord, înconjurată de marii curenți ai Canarelor și Golf-Stream-ului, cu o suprafață de circa 6-7 miloane de km^2. Principalele caracteristici ale acestei zone au fost sintetizate de Călin Turcu în cartea sa, *OZN - istorie stranie şi adevărată*[10]:

1. este cuprinsă între 37° latitudine nordică şi 27° latitudine sudică, respectiv între 40° şi 75° longitudine vestică. Ea se întinde de la distanța de 300 km de Antilele Mari spre Florida şi coastele Atlanticului, până la aproximativ 300 km de țărm, în apropierea Capului Hatteras şi apoi spre Peninsula Iberică şi Africa, până la lanțul muntos subacvatic North Atlantic Ridge;

2. abundența foarte mare a speciilor de faună şi de floră marină, un adevărat „El Dorado“ pentru naturaliști. Se remarcă prezența ierbii marine denumită *Sargasum*, care creşte din abundență şi pluteşte separat sau sub forma unei mase compacte;

3. fiind depărtată de orice țărmuri, ea este lipsită de aportul de apă dulce sau de gheață topită, constituind partea

---

[10] Călin N. Turcu: *OZN - istorie stranie şi adevărată*, Editura Elit Comentator, 1992.

cea mai sărată din Oceanul Atlantic (36,5-37%), care el însuşi este cel mai sărat dintre toate oceanele lumii;

4. transparența foarte mare a apelor sale (peste 65 de metri adâncime) şi calmul total al apelor a creat legenda „Mării Fricii";

5. busola indică nordul geografic şi nu pe cel magnetic;

6. măsurătorile efectuate de satelitul american GEOS-C, lansat la 09 martie 1975, au relevat că, din cauza câmpului magnetic terestru, nivelul apei scade cu aproximativ 25 de metri pe o porțiune cu un diametru de circa 200 km.

Cristofor Columb, aflat la bordul navei *Santa Maria*, a fost primul explorator important care a remarcat ciudata strălucire a mării, *apa luminoasă* din apropierea insulelor Bahamas, lângă latura vestică a Mării Sargaselor. El a făcut aceste observații în timpul primei sale călătorii, la data de 11 octombrie 1492, la două ore după apusul soarelui. Într-o perioadă mai recentă, după primele zboruri cosmice, astronauții au semnalat faptul că fâşiile de apă sunt ultimele lumini vizibile pe Terra. Acestui fenomen i s-au dat cele mai diverse interpretări, cum ar fi marea agitată de peşti fosforescenți, bancuri de peşti sau alte materii organice etc. Interesant este faptul că lumina este vizibilă atât la suprafața apei, cât mai ales din atmosferă.

În vara anului 1979, o expediție franco-italiană s-a deplasat în zona Triunghiului, pentru a cerceta câteva vestigii aflate pe fundul oceanului, presupuse artefacte ale unor civilizații pre-mayaşe şi pre-egiptene, cu o vechime de 15.000 de ani, printre care se numărau şi nişte construcții piramidale de mari proporții. Anterior, în 1977, Charles Berlitz[11] a anunțat descoperirea, în această zonă, a unei piramide cu înălțimea de circa 128 m şi baza de 164 m, situată la o adâncime de 900 m în apele Atlanticului de Nord. De asemenea, cercetătorii ruşi au ajuns la concluzia că în zona nordică a Oceanului Atlantic, situată între Groenlanda şi Irlanda, *există o uriaşă cascadă submarină*: apele reci ale

---

[11] Charles Berlitz: *Triunghiul Bermudelor*, Editura SAECULUM I. O., Bucureşti, 1995

Arcticii, având o densitate foarte mare şi un mare conținut de oxigen, se prăbuşesc în abisul Oceanului Atlantic, până la adâncimi de peste 3000 de metri.

La congresul Societății Germane de Geofizică, din luna august 1979, s-a făcut o comunicare interesantă: curentul Golf Stream se opreşte în dreptul insulei Terra Nova, de unde face cale întoarsă. Se pune atunci întrebarea: de unde vine apa caldă din nord-estul Atlanticului, dacă nu este adusă de Golf Stream, aşa cum se crezuse până acum? La sfârşitul anului 1973, studierea fotografiilor luate de misiunile „Skylab" a relevat în lungul peninsulei Yucatan o curioasă relație ocean-atmosferă: în apele calde ale Golf Stream- ului au fost detectate zone largi de apă rece. Pe seama acestei curiozități au fost puse unele evoluții dezordonate a uraganelor, schimbări de culoare a apelor oceanice sau apariția unor materii organice în acele zone. De fapt, este vorba de o complexă interacțiune a apelor aflate în zona unei porți hiperspațiale.

După cum precizează Charles Berlitz în cartea sa *Triunghiul Bermudelor*, zona a primit această denumire în urma dispariției a şase avioane aparținând Marinei Militare a SUA, cu tot cu echipaje, în data de 5 decembrie 1945. Primele cinci avioane, care se pare că au dispărut simultan, se aflau într-o misiune de rutină pe un traseu de zbor triunghiular, ce începea de la baza aeronavală Fort Lauderdale, Florida, continua spre est 237 km, apoi 60 km spre nord şi revenea la bază folosind ruta de sud-vest. Bennuda a împrumutat în cele din urmă numele său zonei care, de-a lungul timpului, a fost denumită în cele mai diferite moduri: „*Triunghiul Diavolului*", „*Triunghiul Morții*", „*Marea Dezastrelor*", „*Cimitirul Atlanticului*", deoarece s-a observat că vârful triunghiului, care constituie ruta de zbor de la Fort Lauderdale, era în linie dreaptă cu Bermuda, iar această insulă pare să fie hotarul nordic al zonei de dispariție a navelor şi avioanelor, în condiții ciudate.

Niciun alt incident anterior sau ulterior acestuia nu a atras atât de mult atenția, fiind vorba de dispariția totală a unei escadrile, împreună cu un alt avion uriaş trimis în

ajutor, un hidroavion Martin Mariner, cu un echipaj de 13 oameni, care s-a „evaporat“, în mod inexplicabil, în timpul operațiunilor de salvare. Grupul celor cinci avioane dispărute, ce a decolat de la baza Fort Lauderdale, purta numele de ***Zborul 19***. Avioanele erau pilotate de cinci ofițeri, iar din echipaj mai făceau parte 13 recruți; aceştia din urmă trebuiau să fie repartizați câte doi în fiecare avion, însă în ultimul moment, în acea zi de 5 decembrie, unul din recruți a cerut să fie debarcat. Avioanele erau de tipul Grumman TBM-3 Avenger, bombardiere lansatoare de torpile şi fiecare dintre ele avea combustibil suficient pentru un zbor de 1500 de kilometri. Temperatura aerului era de 18^0C, soarele strălucea, erau câțiva nori împrăştiați ici-colo, iar vântul bătea moderat din direcția nord-est. Piloții, care zburaseră ceva mai devreme în aceeaşi zi, raportaseră o zi excelentă pentru zbor. Timpul estimat pentru această misiune era de două ore. Decolarea a început la ora 14°°, iar la 14^{10} toate avioanele erau în aer. Comandantul escadrilei, locotenentul Charles Taylor, cu peste 2500 de ore de zbor la activ, a condus avioanele spre Chicken Shoals, la nord de Bimini, unde trebuiau să facă exerciții de atac asupra unei epave-țintă. Atât piloții, cât şi restul echipajului erau oameni cu experiență şi nu exista nici un motiv de îngrijorare pentru această misiune de rutină.

Nimic deosebit nu a apărut până la ora 15^{15}, când operatorul radio de la turnul de control al bazei aeronavale de la Fort Lauderdale, care aştepta să fie contactat pentru primirea instrucțiunilor de aterizare şi a orei de sosire, a recepționat un mesaj ciudat de la comandantul escadrilei. Înregistrările conțineau următorul dialog:

CT: „*Comandantul escadrilei cheamă tumul de control. Urgent. Se pare că ne-am abătut de la rută. Nu putem vedea pământul... Repet... nu putem vedea pământul*“.

Turnul: „*Care este poziția dumneavoastră?*“

CT: „*Nu suntem siguri de poziția noastră. Nu suntem siguri unde ne aflăm...Se pare că ne-am rătăcit*“.

Turnul: „*Ar trebui să vă îndreptați spre vest*“.

CT: „*Nu ştim în care parte este vestul. Nimic nu este în regulă... Ciudat... Nu suntem siguri de nici o direcție. Până şi oceanul arată altfel*“.

În jurul orei 15^{30}, instructorul-şef de la Fort Lauderdale a în recepționat un mesaj al cuiva care îi cerea copilotului Powers informații despre direcția indicată de busolă sa şi răspunsul lui Powers:

P: „*Nu ştiu unde ne găsim. Cred că ne-am rătăcit după ultima schimbare de direcție. Ambele mele busole sunt dereglate. Încerc să găsesc Fort Lauderdale... Sunt sigur că survolez Keys, dar nu ştiu precis unde ne aflăm...*“

Instructorul-şef de la bază l-a sfătuit să zboare spre nord, păstrând Soarele în stânga sa, până ajunge la baza aeronavală de la Fort Lauderdale, însă i s-a replicat: „*Tocmai am survolat o insulă mică. Nu se vede niciun alt pământ...*“, ceea ce însemna că pilotul nu survola Keys şi că se rătăciseră. Treptat, mesajele au devenit din ce în ce mai greu de recepționat, lucru ce a fost explicat ulterior prin posibila acțiune a unui câmp electrostatic, a cărui origine nu a putut fi însă identificată. Faptul este perfect explicabil în cazul pătrunderii în zona de acțiune a unei porți hiperspațiale. La ora 16, tumul a auzit că locotenentul Taylor a predat comanda căpitanului Silver, care a transmis:

S: „*Nu ştim precis unde ne aflăm... Cred că suntem la 225 mile nord-est de bază... Cred că am survolat Florida şi că ne găsim în Golful Mexic...*“ Noul comandant al escadrilei a hotărât o întoarcere de 180 de grade, cu speranța de a ajunge din nou deasupra Floridei, dar imediat transmisia a devenit tot mai slabă, semn că se îndrepta în adâncimea teritoriului din spațiul tridimensional paralel. Unele rapoarte afirmă că ultimele cuvinte recepționate de la *Zborul 19* au fost: „*Se pare că... **Am pătruns în apele albe**... Suntem definitiv pierduți...* “

La câteva minute după decolarea hidroavionului Martin Mariner, turnul de control a primit un mesaj de la locotenentul Come, în care se relata că în zona unde se presupunea că s-ar afla escadrila bântuie vânturi puternice la altitudinea de 2000 de metri. Acesta a fost ultimul mesaj primit de la hidroavionul de salvare, deoarece la scurt timp

toate unitățile de salvare au primit un mesaj, care informa că era vorba de şase avioane dispărute în loc de cinci. Nu s-au primit ulterior niciun altfel de comunicări de la *Zborul 19* sau de la hidroavionul de salvare. Totuşi, după ora 19, baza aeronavală Opa-Locka din Miami a recepționat slab următorul mesaj: „*FT... FT...*“, care este o parte din indicativul *Zborului 19*. Indicativul complet al avionului comandantului era FT-28. Dacă acest mesaj venea în adevăr de la patrula dispărută, înseamnă că el a fost transmis la două ore după ce avioanele au rămas fără combustibil!

Cercetarea inițială din chiar ziua dispariției a fost suspendată din cauza întunericului, cu toate că nave ale Pazei de Coastă au căutat supraviețuitori în tot cursul nopții. A doua zi s-a declanşat o operațiune masivă de investigare, de o amploare nemaiîntâlnită (la care au participat 240 de avioane de pe portavionul Solomons, 4 distrugătoare, câteva submarine, 18 nave ale Pazei de Coastă, vedete de cercetare şi salvare, sute de avioane particulare, iahturi şi ambarcațiuni diferite, precum şi mai multe avioane de la baza aeronavală Banana River, inclusiv sprijin de la RAF-ul britanic), dar, în ciuda tuturor eforturilor depuse, nu s-a descoperit nimic. Cu o medie de 167 de zboruri pe zi, efectuate la 100 de metri de suprafața apei, desfăşurate din zorii zilei şi până în amurg, timp în cure s-au cercetat amănunțit 832.000 km de uscat şi de apă, respectiv Atlanticul, zona Caraibelor, unele porțiuni din Golful Mexic, din teritoriul Floridei şi al insulelor învecinate, acțiuni care un totalizat un număr de 4100 ore de zbor, nu s-a descoperit nici măcar o plută de salvare, nicio urmă de epavă, nicio pată de ulei. Pare ciudat, în condițiile în care avioanele Avengers erau capabile să realizeze amerizări şi să plutească timp de 90 de minute, iar echipajul era instruit să abandoneze navele în 60 de secunde. Oricum ar fi fost amerizarea, plutele ar fi rămas la suprafața apei şi ar fi fost găsite, deoarece se găseau în exteriorul avioanelor.

Manson Valentine, om de ştiință care a supravegheat zona ani de zile, a declarat pentru *Miami News*: *„Ei sunt încă aici, dar într-o altă dimensiune a unui fenomen magnetic, care ar*

putea fi opera unui OZN". El nu făcea altceva decât să exprime una din ipotezele care au circulat în acea perioadă, respectiv implicarea uneia sau mai multor nave extraterestre în dispariţiile misterioase din triunghi şi care au fost susţinute de adepţii ufologi. De altfel, reporterul, scriitorul şi conferenţiarul Art Ford, care a cercetat cazul încă din 1945 a declarat, după 29 de ani de la incident, că locotenentul Taylor a comunicat prin radio: „*Nu veniţi după mine... ei arată de parcă ar veni din spaţiul extraterestru*". El susţinea că informaţia i-a fost furnizată la vremea respectivă de un radioamator, dar la momentul respectiv nu i-a acordat o prea mare importanţă.

Un aspect deosebit, la care a fost martor It. Wirshing, a fost cel al neprezentării la zbor a caporalului de marină Allan Kosnar. Acesta a declarat: „*Nu ştiu de ce, dar dintr-o pornire lăuntrică m-am decis să nu particip la zborul respectiv*", Conform afirmaţiilor lui Wirshing, caporalul, un veteran al bătăliei de la Guadalcanal, care mai avea doar patru luni până la trecerea sa în rezervă, ceruse cu câteva luni mai înainte să nu mai facă parte din corpul navigant. În ziua zborului a invocat din nou cererea sa anterioară, iar Wirshing l-a sfătuit să se ducă imediat la medicul de zbor, pentru a-i solicita înlocuirea sa. Caporalul a făcut acest lucru şi în consecinţă avioanele au decolat cu un membru al echipajului în minus. Când au apărut primele indicii că ceva nu este în regulă cu *Zborul 19*, lt. Wirshing s-a dus la dormitoare să caute voluntari, iar primul întâlnit a fost caporalul rămas la sol, care i-a spus: „*Vă amintiţi că mi-aţi spus să mă duc la medic? Am fost şi m-a scutit de zboruri. Din escadrila dispărută făceam şi eu parte*".

Cu toate acestea, lista de zbor indica faptul că avioanele au decolat cu echipajele complete, ca şi când altcineva ar fi urcat la bord în ultima clipă. Din această cauză, s-au pierdut ore întregi pentru a identifica cine anume lipsea de la bază. Când s-a ajuns la concluzia că nu mai lipseşte nimeni, misterul raportului care preciza „*personalul complet*" a devenit un element nesoluţionat suplimentar. Dacă presupunem că cineva a luat locul caporalului, atunci

trebuie să acceptăm că acel cineva era la curent cu fenomenele de tranzit interdimensional din zonă şi că dispariția avioanelor a fost o acțiune premeditată. Mai mult decât atât, amploarea operațiunilor poate fi un semnal că anumite vârfuri ale armatei americane suspectau existența unei persoane străine la bord, pe care intenționau să o captureze. Scopul este evident: cunoaşterea porților de tranzit hiperspațial şi a fenomenelor ce se manifestă în zona lor este o miză mult prea importantă pentru a fi ignorată, cu atât mai mult când e vorba de o mare putere precum SUA.

Cu toate că nave de toate tipurile au dispărut înainte şi după acest incident din Triunghiul Bermudelor, trebuie notat faptul că tragedia care s-a abătut asupra avioanelor Avengers şi a hidroavionului Martin Mariner a fost primul caz în care au dispărut aeronave şi care a declanşat cercetări atât de vaste, efectuate pe mare, pe uscat şi în aer, de un număr impresionant de unități, dar fără succes. Acest incident va avea drept consecință intensificarea cercetărilor în cazul dispariților ulterioare de avioane, nu numai pentru salvarea supraviețuitorilor, dar şi pentru a descoperi ce anume s-a întâmplat. După incidentul cu *Zborul 19* a urmat un mare număr de dispariții inexplicabile de avioane particulare, comerciale şi militare, cu o frecvență dezarmantă, în afară de disparițiile de nave mici şi mijlocii.

MĂRTURII ALE SUPRAVIEȚUITORILOR

Charles Berlitz prezintă în cartea sa dedicată Triunghiului Bermudelor[12] câteva declarații ale unor oameni care au reuşit să supraviețuiască evenimentelor neobişnuite ce au loc în mod frecvent în zona respectivă. Deşi numărul mărturiilor este destul de mic, acestea pot să ne ofere o imagine mai clară asupra fenomenelor ce au loc în zona de tranzit interdimensional. În cartea *Orizonturi invizibile*, un compendiu al misterelor mărilor, Vincent Gaddis a dedicat o secțiune specială *Triunghiului Bermudelor*, în care este

[12] Charles Berlitz: *Op. cit.*

relatată experiența trăită de un fost pilot, Dick Stern. Conform afirmațiilor lui Stern, acesta luase parte la un zbor, la sfârşitul anului 1944, cu destinația Italia. Era vorba de o escadrilă formată din şapte bombardiere. Cam la 450 de kilometri de Bermuda, avionul său s-a confruntat cu o turbulență atât de neaşteptată şi de violentă, încât a trebuit să se reîntoarcă în Statele Unite. În momentul respectiv, vremea era bună şi se puteau vedea stelele, dar turbulența a făcut ca avionul să se răstoarne şi să cadă în picaj atât de violent, încât echipajul s-a trezit aruncat în tavan. Avionul a pierdut atât de mult în înălțime, încât era cât pe ce să se prăbuşească în mare, iar când s-a reîntors la bază a aflat că din întreaga escadrilă de şapte avioane nu se înapoiase decât unul în afară de al său, că nu s-a putut stabili contactul radio cu celelalte aparate şi că nu s-au găsit pravieţuitori sau rămăşiţe ale avioanelor. Acest incident a avut loc cu un an înainte de dispariția Zborului 19, tot în luna decembrie, dar nu a fost socotit eveniment deosebit, deoarece era război şi nu i s-a făcut niciun fel de publicitate.

Joe Talley, căpitanul vasului de pescuit *Wild Goose*, s-a confruntat cu un alt fenomen straniu, dar a reuşit să scape cu viață. Ambarcațiunea sa era remorcată de alt vas, iar întâmplarea a avut loc în zona „*Tongue of the Ocean*“, cunoscută prin marea sa adâncime, lângă insulele Bahamas, în apropiere de Bahama Banks. Această arie, relativ restrânsă ca suprafață, are adâncimi de mii de metri, fiind vorba de o zonă de prăbuşire abruptă, la est de insula Andros, unde au avut loc multe dispariții. Deşi era noaptea, vremea era bună, cu un vânt ce bătea uşor din sud-vest. Căpitanul Talley a fost trezit de un val de apă ce a intrat în cabina sa, iar el, instinctiv, a apucat o vestă de salvare şi s-a strecurat printr-un hublou. După ce a ieşit din cabină şi-a dat seama că se afla sub apă, dar a găsit o parâmă care l-a dus la suprafață. Ajuns la suprafață, a constatat că nava-remorcher *Caicos Trader* îşi continuase drumul fară el. Uriaşa forță care trăgea sub apă vasul *Wild Goose* amenința să răstoarne remorcherul din cauza parâmei, determinând

echipajul să o taie şi să părăsească în grabă zona. Mai târziu *Caicos Trader* s-a întors pentru a-l salva pe Talley.

Nava *Norse Variant*, ce a plecat în martie 1973 din Newport News cu o încărcătură de cărbuni pentru Germania, a transmis că se scufundă la 220 km sud-est de Cape May. S-a crezut iniţial că întreg echipajul a pierit, dar o persoană s-a salvat agăţându-se de un capac de cală din lemn. El a relatat cum vasul s-a scufundat în câteva minute: din senin s-a pornit un vânt extrem de puternic, care a măturat tot ce se afla la bord, apoi brusc apele mării au acoperit nava, care s-a scufundat cu mare rapiditate. O aventură similară a fost trăită de căpitanul Don Henry în 1966, care a descris ulterior scufundarea misterioasă a unei barje:

„Ne întorceam de la Puerto Rico spre Fort Lauderdale. Remorcam de trei zile o barjă goală, a cărei încărcătură fusese nitratul de petrol. Ne aflam la bordul lui «Good News», un remorcher de 18, 6 metri lungime şi cu motoare de 2000 CP. Barja pe care o remorcăm cântărea 2500 tone şi se afla la capătul unei parâme lungi de 300 de metri. Navigăm în zona «Tongue of the Ocean», după ce trecusem prin lanţul munţilor Exuma. Adâncimea apei era de 183 de metri. Era o după-amiază cu vreme bună şi cer limpede. Mă dusesem în cabina mea, situată în partea din spate a punţii, dar după câteva minute am auzit un vacarm nemaipomenit. Am ieşit pe punte şi am urlat ce se întâmplă. Primul lucru la care m-am uitat a fost busola, care se învârtea în sensul acelor de ceasornic. Nu era nici un motiv să se întâmple lucrul acesta, dar eram sigur că trebuie să fie ceva serios. Apa părea că se năpusteşte din toate direcţiile. ***Orizontul dispăruse*** *şi nu puteam vedea unde ne aflăm. Acel ceva care se petrecea ne furase, prădase sau împrumutase toată energia din generatoare. Toate echipamentele şi aparatele încetaseră să mai producă energie electrică.*

Am pornit cu toată viteza înainte. Nu vedeam unde mergeam, dar voiam să ies de acolo cât mai repede cu putinţă. Ceva parcă încerca să ne tragă înapoi, dar nu reuşea să o facă. Când am scăpat de acolo, parcă ieşisem dintr-o pâclă deasă. Afară, parâma era perfect întinsă, însă la capătul

celălalt nu se vedea nimic, pentru că totul era învăluit într-o ceață de nepătruns. Am alergat pe puntea principală şi am tras, iar blestemata de barjă a ieşit din pâclă, dar în nicio altă parte nu existau urme de ceață. De fapt, puteam vedea până la o distanță de 11 mile. În zona cețoasă în care se afla barjă, apa era agitată, cu toate că valurile nu erau mari".

Un incident electronic ieşit din comun i s-a întâmplat lui Chuck Wakeley, al cărui avion a fost supus unei forțe în timp ce se afla în zbor de la Nassau la Fort Lauderdale. Pilot cu experiență, Wakeley era obişnuit cu situațiile deosebite de pe vremea când făcea trasee deasupra junglelor din Panama şi America de Sud. Iată ce relatează el:

„În noiembrie 1964 eram pilot la «Sunline Aviation» cu sediul în Miami. La acea dată pilotam un avion charter spre Nassau, ca să duc câțiva pasageri. Am debarcat pasagerii şi am decolat de pe aeroportul din Nassau la scurt timp după ce se întunecase. Cerul era limpede şi stelele sclipeau. Ieşeam din raza de control a aeroportului Nassau şi încercam să iau legătura cu Bimini. Pe la ora 21^{30} am trecut la nord de capătul insulei Andros şi am putut vedea luminile câtorva aşezări omeneşti. Mă înălțasem la circa 2400 de metri şi mă pregăteam pentru un zbor de rutină, când la 30 suu 50 de mile dincolo de Andros, pe direcția Bimini, am constatat că ceva nu este în regulă: un vag efect de luminiscență apăruse pe aripi. La început am crezut că este o iluzie creată de luminil din carlingă ce trimiteau razele prin ferestrele de plexiglas, uşor bombate, pentru că aripile aveau un aspect translucid, de culoare albastră-verzuie, cu toate că erau vopsite în alb strălucitor.

În decursul a cinci minute, strălucirea a crescut în intensitate până când a devenit atât de puternică, încât cu greu mai puteam citi cadranele instrumentelor. Busola magnetică a început să se învârtească încet, dar constant, iar indicatorul de carburant, care la decolare arăta «jumătate plin», acum arăta «plin». Pilotul automat a virat brusc spre dreapta, încât a trebuit să-l decuplez şi să pilotez manual Nu mă puteam încrede în niciunul din aparatele electrice, deoarece fie erau scoase din uz, fie funcționau aiurea. În curând întregul

avion strălucea, dar nu era o lumină reflectată, ci însuşi avionul emana strălucirea. Am privit pe fereastră şi am văzut că aripile, pe lângă faptul că aveau acea sclipire albastră-verzuie, erau şi difuze.

Din acest moment nu m-am mai putut baza pe busolă, altimetru şi celelalt aparate de bord, pentru că era noapte şi eu mă orientam un orizont artificial: nu aveam un orizont real după care să mă ghidez. Strălucirea a devenit atât de intensă, încât nu mai vedeam stelele. Am făcut singurul lucru posibil: am lăsat avionul să zboare în voia să. Curând strălucirea s-a transformat într-o lumină orbitoare şi aşa a durat cam cinci minute, după care a început să scadă în intensitate. Toate instrumentele au început să funcţioneze normal după ce strălucirea a dispărut. Am controlat toate siguranţele şi nici una nu sărise. Nu se arsese nici o fuzibilă şi mi-am dat seama că aparatele funcţionau normal, atunci când indicatorul de combustibil mi-a arătat din nou «jumătate plin». Busola s-a stabilizat şi am văzut că deviasem doar cu câteva grade de la rută. Am conectat pilotul automat şi am văzut că funcţiona normal. Înainte de aterizare am controlat toate sistemele – trenul de aterizare, flapsurile şi celelalte. Toate funcţionau normal. Avionul era prevăzut cu protecţie împotriva sarcinilor statice, care ar fi trebuit să permită scurgerea lor".

Revista *Pursuit*, editată de Societatea pentru Investigarea Lucrurilor Inexplicabile, a publicat observaţiile făcute de Robert Durand, din aer, în Triunghi, privitoare la ceea ce putea fi activitatea unor forţe distructive. Autorul relatează despre un incident observat din cabina de comandă a unui Boeing 707, ce zbura de la San Juan spre New York, la data de 11 aprilie 1963, pe care l-a localizat la 19°54' latitudine nordică şi 66°47' longitudine vestică, punct care se află mult în interiorul Triunghiului, deasupra zonei Puerto Rico Trench, unde se găsesc canioanele cele mai adânci ale oceanului şi unde apa atinge adâncimea de 8,14 kilometri.

Primul lucru ciudat văzut şi raportat de copilot, s-a petrecut la ora 13^{30}, la 20 de minute după decolare, când avionul a atins plafonul de 9300 metri. Acesta a observat cum, la o depărtare de aproximativ 7,5 km în partea dreaptă

a avionului, oceanul s-a umflat brusc sub forma unei movile rotunde, ca şi când ar fi avut loc o explozie atomică submarină, care arăta ca o *conopidă uriaşă*. Copilotul a atras imediat atenţia căpitanului şi inginerului de zbor, iar aceştia au urmărit fenomenul în detaliu timp de 30 de secunde, apoi şi-au desfăcut centurile de siguranţă şi s-au deplasat la dreapta pentru a privi mai bine ceea ce se întâmpla. După părerea lor, movila gigantică de apă atinsese un diametru cuprins între 750 şi 1500 de metri, iar înălţimea sa era cam la jumătate din diametru Precaut, comandantul a evitat să se apropie. În timp ce avionul părăsea zona, uriaşa movilă de apă clocotitoare părea să descrească. Mai târziu, căpitanul s-a interesat la diferite agenţii, dar nu a primit nicio semnalare că s-ar fi petrecut ceva ieşit din comun în zona respectivă, cum ar fi valuri seismice, cutremure sau vârtejuri de apă uriaşe.

3. ZONE COMPLEMENTARE

Cercetătorii care studiază Triunghiul Bermudelor au constatat existenţa unei zone similare la sud-est de Japonia, între această ţară şi insulele Bonin, mai precis între Iwo Jima şi insulele Marcus. Această zonă are reputaţia de a fi extrem de periculoasă pentru nave şi avioane. Chiar dacă dispariţiile acestora sunt justificate prin acţiunea vulcanilor submarini sau a valurilor seismice, sinistrul renume dobândit, ce îl depăşeşte în respectiva emisferă chiar şi pe cel al triunghiului Bermudelor, a fost confirmat oficial de către autorităţile japoneze, care, după cercetările întreprinse în 1955, au calificat zona denumită „*Marea Diavolului*“ drept o zonă de pericol maxim pentru traficul naval şi aerian. „*Marea Diavolului*“ a constituit multă vreme groaza pescarilor, convinşi că este locuită de monştri şi duhuri care capturează ambarcaţiunile, deoarece, de-a lungul timpului, numeroase nave maritime şi aeriene au dispărut în zonă. De exemplu, numai în perioada 1950-1954 au dispărut două nave moderne cu câteva sute de oameni la bord, în condiţii asemănătoare cu cele din Triunghiul Bermudelor. De altfel,

anumite fenomene din Triunghi se asemănă în mod izbitor cu cele din „Marea Diavolului“[13].

Triunghiul Bermudelor şi *Marea Diavolului* au în comun un aspect interesant: aproape de extremitatea să vestică, Triunghiul înglobează longitudinea de 80° vest, meridian în care nordul real şi cel magnetic se confundă şi unde orice calcul de deviație este de prisos; acelaşi meridian îşi schimbă denumirea când trece peste poli, pentru a deveni meridianul 150° est. Pornind de la Polul Nord şi continuând spre sud, linia trece la est de Japonia şi străbate *Marea Diavolului* pe la mijlocul ei.

Teoriile ce se vehiculează în mod curent referitor la fenomenele care au loc în Triunghiul Bermudelor nu reuşesc să explice în totalitate, atăt dispariţiile de nave, cât mai ales dispariţiile de avioane. Motivele invocate cel mai frecvent în versiunile oficiale se rezumă în exclusivitate la acțiunea unor factori de mediu incontrolabili, precum:

- Nisipuri mişcătoare pe fundul mării;
- bombe neexplodate, torpile active sau mine plutitoare;
- existența „găurilor albastre“ în zonele culmilor de calcar şi a altor formațiuni submarine calcaroase;
- valuri seismice {tsunami) sau trombe marine (valuri de seişă);
- turbulențe atmosferice, schimbări bruşte de direcție şi intensitate ale vântului, aberații atmosferice;
- configurația fundului oceanului şi acțiunea curenților marini;
- anomalii magnetice şi deformații electromagnetice;
- găuri unidirecționale în cer.

Un studiu mai aprofundat al Triunghiului Bermudelor şi al altor sectoare suspecte a fost prezentat de Ivan Sanderson în articolul *Cele 12 cimitire ale diavolului răspândite în lume*, publicat în magazinul ilustrat *Saga*. Localizând pe hartă dispariţiile vaselor şi avioanelor din întreaga lume, Sanderson şi colaboratorii săi şi-au dat seama că majoritatea acestor pierderi se produc în 6 zone, a căror formă este mai mult sau

---

[13] Charles Berlitz: *Op. cit.*

mai puțin asemănătoare unor romburi sau elipse şi toate se situează la latitudinile cuprinse între 30° şi 40°, la nord şi sud de Ecuator, în care sunt cuprinse, evident, Triunghiul Bermudelor şi Marea Diavolului. Aprofundându-şi teoria, Ivan Sanderson a stabilit ***o rețea de 12 zone cu anomalii, situate la un interval de 72° una de alta, în jurul globului, centrate pe paralelele de 36° nord şi 36° sud: cinci zone pentru emisfera nordică, cinci pentru cea sudică şi două pentru cei doi poli.*** Toate zonele prezintă anomalii evidente de natură magnetică sau deviere spațio-temporală, iar cercetările ulterioare au demonstrat justețea acestei teorii. Celebritatea Triunghiului Bermudelor se datorează doar faptului că zona respectivă este cea mai intens circulată. Conform acestei teorii, Terra prezintă o veritabilă rețea de porți hiperspațiale, ce permit accesul către universurile isospațiale paralele.

Conform teoriei lui Sanderson citat de Călin Turcu în cartea *OZN - istorie stranie şi adevărată*[14], o altă zonă de tranzit este cea cunoscută sub numele de *„cimitirul avioanelor"*, plasată în regiunea de vest a Columbiei, unde, în perioada 1969-1974, s-au prăbuşit 12 avioane. De asemenea, o altă zonă cu mari semne de întrebare pare a fi aşa-numita *„rută a morții"*, aflată în spațiul aerian ecuadorian, între oraşele Quito şi Cuenca, regiune în care au dispărut 6 avioane mari, cu 300 de pasageri la bord, în perioada 1976-1984. O altă confirmare a venit din partea unor specialişti din Turcia, care au descoperit un puternic câmp magnetic în Marea Marmara, asemănător celui din Triunghiul Bermudelor, pe seama căruia au fost puse o serie de accidente navale şi aeriene petrecute în zonă de-a lungul anilor.

Concluzii parțiale

Posibilitatea coexistenței simultane a unei pluralități de lumi tridimensionale paralele devine, în lumina celor prezentate, mai mult decât o ipoteză de lucru pentru autorii

---

[14] Călin N. Turcu: *OZN - istorie stranie şi adevărată*, Editura Elit-Comentator, 1992.

de science-fiction, aflată în strânsă conexiune cu atât de uzitatele „*găuri de vierme*“, denumiri plastice ale porților hiperspațiale. Fundamentate pe interpretările celor mai noi teorii ale fizicii modeme, conceptele de *multidimensionalitate* şi de *lumi paralele* relevă încă un aspect al complexității Universului real şi creează o breşă în modul de percepție convențional, oferindu-ne prilejul de a admira un câmp de investigații nebătătorit de literatura de anticipație, acela al existenței civilizațiilor hierspațiale.

c) CIVILIZAȚII HIPERSPAȚIALE

Pentru cel care citeşte *Biblia*, şi în special *Noul Testament*, nu se poate să nu rămână surprins de faptul că în textul cărții sfinte se fac referiri frecvente la existența mai multor ceruri şi nu la unul singur, cum ar fi firesc, dacă ținem cont doar de bolta înstelată de deasupra noastră. Se ridică atunci în mod inevitabil întrebarea: de ce foloseşte pluralul, când este vorba doar de un singur cer? O posibilă explicație o poate constitui teoria conform căreia Terra, planeta pe care o cunoaştem cu toții, nu este doar o simplă sferă, fie ea şi uşor turtită, ce se roteşte în spațiu, ci este o structură hiperspațială complexă. „Cerurile“ biblice pot semnifica, în acest sens, existența universului hiperspațial. Iată câteva argumente:

„*De atunci a început Iisus să propovăduiască şi să spună: pocăiți-vă căci s-a apropiat* ***Împărăția Cerurilor***.“ (Matei 4; 17)

„*Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru cel din* ***ceruri***.“ (Matei 5; 16)

Conform învățăturii creştine şi nu numai, Creația cuprinde două elemente distincte: lumea văzută materială şi lumea nevăzuta spirituală. În general, tradiția populează lumea nevăzută spirituală cu ființe denumite *îngeri*. Conform terminologiei, care îi conferă sensul de *sol*, *crainic*, *vestitor*, *trimis*, nu rezultă însă nimic cu privire la ființa acestora, căci

se referă în mod exclusiv la funcţiunea pe care o îndeplinesc din punct de vedere strict uman. În înţeles propriu, îngerii sunt fiinţe spirituale, personale, mărginite şi superioare oamenilor. Existenţa îngerilor este atestată de nenumărate dovezi, cuprinse atât în *Vechiul Testament*, cât şi în *Noul Testament*, ca, de altfel, în cărţile sfinte ale tuturor religiilor. Sunt numeroase fragmente care se referă atât la îngeri, în general, cât şi la cete îngereşti sau chiar la anumiţi îngeri însărcinaţi cu misiuni speciale în supravegherea destinului civilizaţiei umane. În comparaţie cu oamenii, îngerii sunt fiinţe superioare acestora atât în putere, cât şi în cunoştinţă şi se presupune că sunt nemuritori, nu au nevoie de hrană şi n-au gen.

Teologia dogmatică creştină foloseşte, în sens larg, termenul generic de înger pentru a numi toate categoriile de fiinţe superioare celei umane. Deşi se consideră că sunt fiinţe fără corp fizic, *Biblia* vorbeşte despre arătările îngereşti sub forma unor bărbaţi tineri, ceea ce ne determină să considerăm că materializarea corpului fizic tridimensional este una din capacităţile lor naturale. De asemenea, aripile care le sunt asociate în mod frecvent nu reprezintă altceva decât un simbol al capacităţii de a se deplasa aproape instantaneu prin procesul materializării-dematerializării corpului fizic. Re ferindu-se la numărul şi ierarhia îngerilor, *Biblia* foloseşte diferite denumiri pentru a arăta mulţimea lor, dar numărul lor real nu este precizat nicăieri: *legiuni*, *tabără*, *mii de mii şi miriade de miriade*, *mulţime de oaste*, *oştirea lui Dumnezeu*. De asemenea, Sfântul Ioan Gură de Aur vorbeşte de *popoare infinite de puteri netrupeşti*, *ale căror mii nu le poate număra nimeni*, în timp ce Clement Alexandrinul afirmă că îngerii sunt în număr infinit.

Ţinând cont de faptul că Universul prezintă o structură spaţială multidimensională, se poate considera că îngerii sunt fiinţe hiperspaţiale ce au corpuri multidimensionale, numărul de dimensiuni în care acestea îşi desfăşoară existenţa putând fi de 6, 9 sau 12, în funcţie de gradul de perfecţiune atins. De asemenea, în mitologia hindusă există frecvente reprezentări ale zeităţilor, care surprind prin

numărul mare de mâini şi picioare şi prin multiplele fețe ale chipurilor acestora. Iată un mod eficace de a exprima în plan tridimensional realitatea concretă a existenței ființelor hiperspațialc. Ființele „pline de ochi“, la care face referire *Biblia*, ar reprezenta, din acest punct de vedere, îngerii ce au capacitatea de a evolua activ într-un univers multidimensional. Deoarece curgerea timpului în hiperspațiu este mai lentă decât în universul tridimensional, şi viața acestora este mai îndelungată decât cea a oamenilor. Deşi suni ființe spirituale, nu toți îngerii sunt egali între ei. Ținând cont de gradul de perfecțiune pe care l-au atins, ei pot fi împărțiți în mai multe categorii. Conform ierarhiei stabilite de Sfântul Dionisie Areopagitul, îngerii se împart în nouă cete, grupate în trei ordine. Dacă facem conexiunea cu geometria hiperspațiului multidimensional şi cu tipul corpurilor ființei umane, ierarhizarea s-ar prezenții sub următoarea formă:

Geometria spațiului	Ființa specifică	Ordinul din care face parte	Nivel de conştiență	Corp caracteristic
Spațiu mono-dimensional	plantă	cuaternar	1	somatic tridimensional
Spațiu bi-dimensional	animal	cuaternar	2	somatic tridimensional
Spațiu tri-dimensional	om	cuaternar	3	somatic tridimensional
Spațiu cuadri-dimensional	înger	terțiar	4	astral hexadimensional
Spațiu penta-dimensional	arhanghel	terțiar	5	astral hexadimensional

Spațiu hexa-dimensional	începătorie (principat)	terțiar	6	astral hexadimensional
Spațiu hepta-dimensional	domnie	secundar	7	cauzal nonadimensional
Spațiu octo-dimensional	stăpânire	secundar	8	cauzal nonadimensional
Spațiu nona-dimensional	putere	secundar	9	cauzal nonadiniensional
Spațiu deca-dimensional	tron	primar	10	atmic dodecadimensional
Spațiu undeca-dimensional	serafim	primar	11	atmic dodecadimensional
Spațiu dodeca-dimensional	heruvim	primar	12	atmic dodecadimensional

Să analizăm cele prezentate în tabelul anterior. După cum se observă, creşterea complexității fiinţelor şi evoluția acestora de la un grad de conştienţă mai mic spre un grad de conştienţă mai mare este ordonată sub formă de triade. Prima triadă, reprezentată de ansamblul plantă-animal-om, are drept trăsătură comună faptul că toate fiinţele sunt dotate cu corp somatic. Plantele şi animalele sunt forme de existenţă inferioare omului. Caracteristica principală a plantelor este imposibilitatea mişcării proprii în spațiul fizic, însoțită doar de dezvoltarea structurii proprii pe două direcții principale: lumina, necesară fotosintezei şi solul, ce furnizează substanţele nutritive. Animalele evoluează într-un univers bidimensional, putându-se deplasa pe suprafața Terrei în existența lor cotidină, marcată în principal de

acțiunea instinctelor de bază. Omul este singura ființă cunoscută până la ora actuală ce a părăsit suprafața Terrei şi a pătruns în spațiul cosmic, demonstrând faptul că gravitația nu reprezintă pentru el o barieră impenetrabilă şi că el este o ființă ce poate acționa cu eficacitate în spațiul fizic tridimensional.

Se poate ridica însă problema: dacă atât plantele, cât şi animalele şi oamenii au corpuri tridimensionale, ce distinge atunci o categorie de cealaltă? Distincția apare în momentul în care ne raportăm la diferitele tipuri de observatori specifici universurilor mono-, bi- sau tri- dimensionale şi la principala lor caracteristică: *gradul de conştiență*. Astfel, plantele au un grad de conştiență specific unui univers mono-dimensional, în timp ce animalele au un grad de conştiență specific unui univers bidimensional. Pentru o mai bună înțelegere a acestei idei, voi face apel la paradoxul pe care îl prezintă *Banda Moebius*. Ce reprezintă această? Banda Moebius se obține dintr-o simplă bandă de hârtie, ce se răsuceşte la unul din capete cu 180^ şi se lipeşte de celălalt. Structura astfel rezultată prezintă o proprietate extrem de interesantă: deşi aparține în mod cert spațiului tridimensional, ea reprezintă, din punctul de vedere al unui observator aflat pe ea, un spațiu bidimensional. Cum se argumentează acest lucru? Dacă se trasează o linie într-o direcție paralelă cu marginile benzii, indiferent de punctul de plecare, se ajunge în punctul de origine după ce se parcurge lungimea acesteia pe ambele fețe. Situându-ne în poziția unui observator plasat pe o bandă Moebius, ne dăm seama că acesta nu poate conştientiza faptul că universul său este tridimensional, de vreme ce el se poate mişca doar în două direcții distincte. Generalizând, putem spune că şi Omul, observatorul specific universului tridimensional, este incapabil să conştientizeze faptul că Universul prezintă o structură spațială multidimensională. Pe scurt, trăim într-un Univers hiperspațial, dar nu suntem conştienți de acest lucru.

În mod corespunzător, toate ființele angelice din ordinul terțiar îşi duc existența în aşa-zisele corpuri astrale, însă gradul diferit de conştiență (4, 5 sau 6) le conferă posibilități

distincte de acțiune în hiperspațiul hexadimensional. Ființele angelice de ordin secundar își duc existența în așa-zisele corpuri cauzale, însă se diferențiază după capacitatea de a acționa activ în hiperspațiul nonadimensional, conform gradului de conștiență atins (7, 8 sau 9). Ființele angelice de ordin primar își duc existența în așa-zisele corpuri atmice și se disting după capacitatea de a acționa în hiperspațiul dodecadimensional, conform gradului de conștiență atins (10, 11 sau 12). Referitor la noțiunea de grad de conștiență, țin să remarc tendința promovată cu asiduitate de Piramida Ocultă, circumscrisă Mișcării New Age, în direcția dezvoltării unei multitudini de psihotehnici menite să „îmbogățească" spiritual ființa umană și să atrag în mod serios atenția asupra faptului că toate aceste psihotehnici nu reprezintă altceva decât rătăciri în lumi interioare închise, atâta timp cât omul nu are posibilitatea de a acționa în mod activ în spațiile multidimensionale.

Toate cărțile de spiritualitate, indiferent de doctrinele pe care le susțin, consideră că Omul este o ființă duală, formată din suflet și trup. Să vedem ce reprezintă fiecare din acestea din punctul de vedere al structurii hiperspațiale a Universului. Sufletul desemnează scânteia de origine divină, de natură imaterială, nesupusă în niciun fel influențelor continuumului spațio-temporal. Trupul uman, de natură materială, este învelișul temporal pe care îl îmbracă sufletul, cel care are rolul de „instrument" în relațiile acestuia cu Universul în care își desfășoară existența. Privit din perspectivă hiperspațială, trupul uman este format dintr-un ansamblu de patru corpuri (somatic, astral, cauzal și atmic), corespunzătoare celor patru planuri ale universului multidimensional din care facem parte. Deși spiritualitatea hindusă amintește de existența a șase corpuri subtile, ce sunt legate în mod inseparabil de corpul uman fizic tridimensional, nu toate corpurile subtile prezintă „consistență" în spațiul multidimensional. Astfel, cele patru corpuri umane sunt unite de trei structuri energetice hiperspațiale de legătură, ce coordonează funcționarea acestora și care au fost incluse de către filosofia hindusă tot

în categoria corpurilor subtile (eteric, mental şi budhic). O dovadă a complexei structuri multidimensionale a corpurilor subtile o reprezintă şi faptul că evidenţierea fenomenologică a acestora este extrem de dificilă.

Moartea nu semnifică altceva decât destrămarea legăturilor dintre corpurile ce formează trupul uman şi reîntoarcerea sufletului la Dumnezeu. Deoarece scopul final al evoluţiei sufletului în universul multidimensional este cunoaşterea caracteristicilor intime ale acestuia, iar singura cale de dobândire a cunoaşterii este trăirea directă, acesta este nevoit să revină pe diferitele nivele ale Universului până la dobândirea cunoaşterii depline, adică a desăvârşirii sale spirituale. La „coborârea" sa în Universul material, sufletul se „înconjoară" cu diferite corpuri, corespunzătoare gradului de complexitate atins. Fiinţa umană este cea care a atins gradul de perfecţiune ce îi permite să evolueze activ în universul fizic tridimensional, celelalte trei corpuri subtile ale sale fiind structuri embrionare, ce nu îi permit să acţioneze în universurile hiperspaţiale superioare. Tocmai faptul că toate corpurile subtile ale omului sunt structuri embrionare explică şi faptul că omul este incapabil să conştientizeze existenţa hiperspaţiului. Sensul firesc al evoluţiei omului reiese de aici cu claritate: dezvoltarea corpurilor subtile şi dobândirea posibilităţii de acţiune în spaţii superioare celui tridimensional.

Tot aici trebuie să amintesc şi de unele tradiţii antice care consideră că fiinţa umană prezintă un al treilea ochi, presupus spiritual, dar de fapt, aparţinând corpului astral. „Deschiderea" acestui ochi nu marchează altceva decât începutul procesului de dezvoltare a corpului hiperspaţial hexadimensional. Privite în acest mod, sensul expresiilor referitoare la existenţa fiinţelor angelice „pline de ochi" poate fi interpretat în sensul că respectivele fiinţe sunt perfect conştiente de întreaga structură hiperspaţială a Universului. Desăvârşirea evoluţiei corpurilor hiperspaţiale permite obţinerea unui control deplin asupra corpului fizic actual, mergând chiar până la posibilitatea dematerializării şi rematerializarii acestuia. Acesta este sensul evenimentului

Schimbării la Față realizat de Iisus Christos în prezența ucenicilor săi şi tot în acest mod devine perfect logică şi *imaculata concepție*. Continuând analogia, *harul* de care se aminteşte în toate lucrările de spiritualitate creştină nu ar fi altceva decât o *bioenergie hiperspațială*, menită să ajute dezvoltarea ființei umane în toate componentele sale. Nu trebuie făcută, însă, confuzie între *har* şi Duhul Sfânt.

Evoluția oricărei ființe de ordin cuaternar, fie ea umană sau nu, se realizează în grupuri distincte. Pe măsură ce un anumit grup se perfecționează din punct de vedere spiritual, în plan fizic esic necesar să se coreleze noile capacități psihice cu gradul de complexitate al corpurilor fizice tridimensionale, care trebuie să îi permită continuarea procesului evolutiv. Aceasta este semnificația ciclurilor evolutive ale omenirii şi răspunsul la catastrofele ce se abat în mod regulat asupra Terrei. Distrugerile periodice, ce permit apariția unor rase cu capacități spirituale superioare, reflectă modul în care organizarea intimă a Universului este adaptată pentru a răspunde cerințelor de ordin evolutiv.

Ca ființe spirituale, îngerii au aceleaşi însuşiri spirituale ca şi omul şi anume: rațiune, simțire şi voință liberă. Fiind dotate cu liberul arbitru, îngerii au posibilitatea de a progresa în sens pozitiv sau de a involua în sens negativ, fiind supuşi şi ei principiului dualității bine-rău, specific continuumului spațio-temporal. Tocmai liberul arbitru a făcut posibilă răzvrătirea îngerilor conduşi de Lucifer împotriva ordinii stabilite de Dumnezeu. Dar iată ce menționează *Biblia* despre rebeliunea îngerilor:

„Şi s-a făcut război în cer. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi se războia şi balaurul cu îngerii lui, dar n-au putut birui şi locul lor nu li s-a mai găsit pe cer. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele cel de demult, care se cheamă diavolul şi satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ: şi împreună cu el au fost aruncați şi îngerii lui.“ (Apocalipsa 12, 7-9)

„Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri şi păstrați pentru judecată.“ (Petru 2, 4)

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanțuri în lanțuri veşnice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuința.“ (Iuda 1, 6)

În *Vechiul Testament*, capitolul *Isaia* (14, 12-14) şi în *Apocalipsa lui Ioan* (12, 7), se aminteşte de o mare bătălie purtată în hiperspațiu şi de urmările acesteia:

„Cum ai căzut tu din ***ceruri****, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în* ***ceruri*** *şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Prea Înalt voi fi*“.

Se susține că Lucifer ocupa treapta cea mai înaltă în ierarhia îngerilor, fiind Heruvimul care acoperea chiar tronul tui Dumnezeu. Această răzvrătire, ce a avut loc pe Muntele cel Sfânt, a dus la alungarea lui Lucifer şi a spiritelor ce l-au susținut, pe sfera corespunzătoare nivelului hiperspațial minim al planetei Pământ şi la obligarea cestora de a purta corpuri somatice. Privite din acest punct de vedere, mențiunile făcute în *Biblie* referitoare la „legarea“ îngerilor rebeli capătă o nouă semnificație, de vreme ce pentru o n ființă hiperspațială cu grad superior de conştiență, lumea materială tridimensională şi corpul fizic reprezintă o adevărată încătuşare. Interesant este şi faptul că această „condamnare“ nu a fost făcută de Dumnezeu în scop exclusiv punitiv, ci şi ca şansă de reabilitare pentru faptele comise.

Deşi majoritatea celor care au abordat aceasta tematică, în conexiune cu mitul Shambhalei, susțin că îngerii rebeli au fost „încătuşați“ în zona teritoriilor ascunse, situate în interiorul scoarței terestre, există unele aspecte care mă determină să afirm că acestc ipoteze nu corespund în totalitate realității. Astfel, revenind la problematica Shambhalei, trebuie să remarc un aspect deosebit de important, după părerea mea şi anume denumirea conferită imperiului subteran de unele tradiții ruseşti, aceea de *Tărâm al Apelor Albe*. Prin conexiune cu *fenomenul apelor albe*, ce poate fi întâlnit în cazul porții hiperspațiale din zona

cunoscută sub numele de Triunghiul Bermudelor, se poate ajunge uşor la concluzia că localizarea grupului îngerilor rebeli în regatul subteran Shambhala nu este corectă (din motive uşor de înțeles!), ci ea corespunde unui spațiu paralel cu al nostru, aflat în conexiune prin zona de tranzit interdimensional amintită.

Afirmațiile conform cărora regatul subteran se află sub conducerea Regelui Lumii sunt cât se poate de adevărate, însă ar trebui completate cu mențiunea că, atât regele Lumii, cât şi Mahatmaşii Negri care îl asistă în coordonarea acțiunilor aparțin, la rândul lor, unei alte lumi. De asemenea, este foarte posibil ca şi în respectiva lume subterană să existe porți hiperspațiale, naturale sau artificiale care să permită tranzitul între aceasta şi lumea în care au fost exilați îngerii rebeli. Mai mult chiar, piatra unghiulară a Piramidei Oculte, structura care a controlat şi continuă să controleze evoluția civilizației noastre, aparține tot acestei lumi paralele, populată de civilizația hiperspațială a îngerilor rebeli. Iată ce relatează proorocul Iezechiel despre evenimentul exilării îngerilor rebeli:

„Fost-ai fară prihană în căile tale, din ziua facerii tale şi până în ziua când s-a găsit în tine nelegiuirea. Din pricinii întinderii negoțului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate şi ai păcătuit şi Eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare şi te-am aruncat din muntele lui Dumnezeu, ca pe un necurat. Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta şi pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea ***te-am aruncat la pământ*** *şi te voi da înaintea regilor spre batjocură“* (Iezechiel, 28, 15-17).

În *Cartea Jubileelor*, apocrif ce datează aproximativ din anul 135 î. Chr., există o referire la momentul în care a avut loc un contact între oameni şi îngerii veniți din ***ceruri***: *„În zilele lui Iared, îngerii Domnului s-au pogorât pe pământ, cei care sunt numiți veghetori, spre a învăța pe odraslele oamenilor şi a împlini legile şi dreptatea.“*

Cartea egipteană a morții, acea culegere de scrieri care era aşezată în mormânt, alături de mumie, care conținea sfaturile ce trebuiau să-i permită mortului să se orienteze în

noua viață, arată că a fost o vreme când puternicul zeu al soarelui, Ra, a luptat în Univers împotriva copiilor revoltați. De asemenea, în mitologia greacă, cei doisprezece fii ai lui Uranus (personificarea cerului) şi Geea (personificarea pământului) au jucat un rol important: cei 12 titani se răzvrătesc împotriva ordinii stabilite a lumilor, se ridică chiar împotriva lui Zeus şi pornesc cu o forță teribilă la asaltul Olimpului, reşedința zeilor.

Biblia arată că Enoh a trăit cu aproximativ 5500 de ani în urmă şi a fost inițiat de către îngerii veghetori în tainele cereşti. El a văzut ce se va petrece cu urmaşii oamenilor, de-a lungul generațiilor până la ziua judecății şi a lăsat mărturie despre cele ce le-a cunoscut. Timp de 6 jubilee (aproximativ 300 de ani) a stat cu îngerii Domnului, care i-au arătat tot ceea ce este pe pământ şi în ceruri, inclusiv despre veghetorii care se revoltaseră şi fuseseră expulzați pe Terra. Enoh a fost primul om pe care îl cunoaşte istoria, ce a fost „ridicat“ la ceruri şi nu a cunoscut moartea pe pământ, adică a dobândit trup angelic astral.

Conform unor lucrări esoterice, Lucifer, cunoscând planul de creație divină, nu a mai ascultat de Dumnezeu şi a cerut independență, considerându-se şi el dumnezeu. Pentru a atrage de partea sa şi alți îngeri, el le-a prezentat tentațiile lumii fizice, pe care dorea să o construiască. În acest scop, după desprinderea planetelor Marte şi Jupiter din Soare, el a vrut să-şi construiască o planetă în care să-şi pună în aplicare propriul său plan de creație. În urma marii bătălii a îngerilor, Lucifer şi îngerii ce l-au urmat au fost înfrânți, iar planeta pe care el urma să o formeze, a fost distrusă. După acest moment, Dumnezeu a hotărât expulzarea lui Lucifer şi a îngerilor ce l-au sprijinit, pe planeta care era în procesul de formare, Pământul. Planeta distrusă de Dumnezeu, pe care Lucifer voia să-şi creeze propria sa lume, ar fi avut diametrul de 2.700 km. Explozia acestei planete este amintită și în legendele antice elene, care arată că *Phaeton* a fost distrusă de Zeus, pentru a nu tulbura, prin însăşi existența ei, echilibrul sistemului solar.

Deşi nicăieri nu este făcută o localizare temporală exactă a evenimentelor respective, în multe alte scrieri vechi se aminteşte despre luptele cereşti. Criptele tibetane au adăpostit vreme de milenii *Cartea seniorilor din Dzyan*, al cărei text originar a dispărut o dată cu trecerea timpului. Copiile incomplete ale cărții sunt pline de fragmente redactate în sanscrită, pornind de la scrieri provenite din cele patru colțuri ale pământului, iar specialiştii sunt de acord că textele acoperă un segment de evoluție care se întinde pe o perioadă de câteva milioane de ani. Strofa a şasea a *Cărții seniorilor din Dzyan* precizează: *„În cea de-**a patra lume**, fiii primesc ordinul să creeze ființe după asemănarea lor. O treime dintre ei refuză, două treimi se supun. Se pronunță blestemul... Roțile cele mai vechi încep să se învârtească în sus şi în jos. Zămislirile materne au umplut Totul. Au avut loc lupte între creatori şi distrugători, lupte pentru preponderența în univers; sămânța a țâşnit iar şi iar. Fă calculele, Lanoo, dacă vrei să cunoşti adevărata vârstă a roții...“*

1. MITUL SHAMBHALEI

Posibilitatea existenței unui tărâm misterios a constituit din cele mai vechi timpuri şi până în prezent un subiect deosebit de fascinant, atât pentru o serie de exploratori temerari, cât mai ales pentru pasionații de literatură fantastică. Una din lucrările de referință ce abordează acest subiect aparține lui Edward Lytton, autor al cărții *Ultimele zile ale oraşului Pompei*. Acesta descrie în cartea sa, *Rasa viitoare* (1871), o lume subpământeană locuită de o rasă superioară, ***vrill-ya***, care, prin exercitarea energiei psihochinetice ***vrill*** plănuiau să cucerească lumea de sus. Ideea existenței unei rase superioare şi a misticei energii ***vrill*** i-a fascinat ulterior atât pe ocultişti, cât şi pe nazişti, care au introdus-o în arsenalul lor ideologic.

Mergând pe aceeaşi linie, René Guénon aminteşte în scrierile sale de un mit în care se afirmă că, în urma unui cataclism planetar, ultimii reprezentanți ai unei avansate civilizații, edificată pe teritoriul ocupat de actualul podiş

Gobi, s-au refugiat într-un imens sistem de caverne, săpat în profunzimile lanțului himalayan. Acolo ei s-au separat în două grupe, fiecare stabilindu-şi un centru material şi spiritual propriu: în Agartha se află cetatea binelui, a contemplării şi a neamestecului în evoluția lumii şi în Shambhala, cetatea puterii, ***ce-şi concentrează eforturile pentru dirijarea şi grăbirea omenirii pe drumul spre „apocalipsul final“***.

Conform altor interpretări, cuvântul Agartha este de origine budistă şi se referă la lumea subterană, care are milioane de locuitori şi multe oraşe, toate aflate s***ub dominația supremă a capitalei lumii subterane, Shambhala, unde locuieşte supremul conducător al acestei împărății, cunoscut în Orient ca Regele Lumii***. Se crede că există tunele secrete care leagă lumea subterană de Tibet, similar camerelor secrete de la baza Piramidei de la Gizeh, ce duc spre adâncuri. Cine este acest Rege al Lumii aflăm din *Biblie*:

,, *Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine*“ (Ioan 14, 30).

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului şi I-a zis:

— Ție îți voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărății; căci ***mie îmi este dată*** *şi o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.*

— Înapoia mea, Satano! Este scris: să te închini Domnului Dumnezeului tău şi numai Lui să-I slujeşti“ (Luca 4, 5-8).

După cum arată Sorin Ştefănescu în cartea *Sfidarea Timpului*[15], cronicile chineze descriu misiunile unor ambasadori trimişi de împărați ai Imperiului Celest la Spiritele Munților. Conform acestora, teritoriul lor coincide cu zona indicată pe hărțile tibetane *Kanjur* şi *Tanjur* pentru regatul ascuns, numit de acestea Shambhala, iar spațiile aflate în acea regiune, la mare adâncime sub scoarța terestră, ar fi populate de urmaşii supraviețuitorilor celor două

---

[15] Sorin Ştefănescu, *Op. cit.*

continente scufundate cândva în Atlantic şi Pacific. Un alt mit vorbeşte de Kitizh, oraş subteran la care nu pot ajunge decât cei ce duc o existență fară pată. În cealaltă parte a globului, la peruvienii din valea Xauxa, circulă anumite legende despre existența unor adăposturi secrete destinate exclusiv inițiaților, în caz de cataclism planetar, iar în Franța se consideră că există un refugiu indestructibil, a cărui intrare secretă se află în pădurea Broceliande, de lângă Neant (Moribihan), în locul numit *Pertuis Neanti* (pierduți în neant).

Legendele mongole susțin că Shambhala este un regat uriaş, ce numără 800 de milioane de supuşi, conduşi de ***Regele Lumii***. Capitala este înconjurată de localități în care trăiesc marii preoți şi savanții. Palatul Regelui Lumii este înconjurat de palatele Maeştrilor, care stăpânesc toate forțele vizibile şi invizibile ale pământului, ale infernului şi ale cerului. Nu există închisori, pedeapsa cu moartea nu se aplică, iar poliția este asigurată de capii de familie. Conducerea întregii societăți este exercitată de 5000 de savanți, 365 de cardinali şi 12 membri ai *Inițierii Supreme*. Dimensiunile regatului, ce pare a fi, de fapt, o federație, sunt pe măsura numărului locuitorilor. El se întinde de-a lungul tuturor coridoarelor subpământene din lumea întreagă şi chiar „*toate cavernele subterane ale Americii sunt locuite de străvechiul popor ce a dispărut sub pământ.* ***Popoarele şi spațiile subterane sunt guvernate de şefi care recunosc suzeranitatea Regelui Lumii***“.

O altă legendă mongolă afirmă că „*acum şase mii de ani, un om s-a ascuns sub pământ împreună cu întregul său trib, fără a mai reapare vreodată. Deşi nimeni nu ştie unde se află acel loc, se spune că, totuşi, mulți l-au vizitat.*“ Povestirea are multe puncte comune cu cea din folclorul rus, referitoare la aşa-numita Tară a Minunilor: sătui de exploatarea şi nedreptățile țarului, un mare număr de oameni s-ar fi ascuns în uriaşele caverne ale unui oraş subteran. Înainte de a astupa în urma lor intrările cu tone de rocă, ei au promis că, după un anumit timp, vor reveni la suprafață şi vor aduce o nouă cunoaştere asupra lumii.

Perşii numesc acest uriaş imperiu subteran Ariana, pe care o consideră a fi țara de origine a arienilor. Conducătorul imperiului subpământean este Rigden Iyepo, regele lumii, care îl are cu reprezentant terestru pe Dalai Lama. În legendele şi tradițiile referitoare la imperiul subpământean se vorbeşte că pe pământ ***va urma un al treilea război mondial***, care va fi însoțit de cutremure, o fisură la pol şi alte catastrofe naturale, în urma cărora va dispărea mai mult de jumătate din populația globului. După acest „ultim război", diferitele rase din interiorul Pământului se vor uni cu supraviețuitorii de la suprafață şi vor vesti „mileniul de aur".

Referindu-se la unele întâmplări stranii ce au loc pe muntele Shasta, situat la extremitatea nordică a masivului Sierra Nevada (California), întâmplări ce sunt puse frecvent în legătură cu existenții unui prezumtiv punct de acces în lumea subterană, Serge Hutin notează: „*În munții din California este observată din când în când o lumină orbitoare, asemănătoare flash-ului unui aparat fotografic, despre care se afirmă că ar fi produsă de nişte oameni misterioşi. Maiestuosul munte Shasta, greu accesibil, este un vechi con vulcanic care dă încet, periodic, uşoare semne de activitate. În tot acest district, situat în California septentrională, relativ puțin cunoscut, sunt semnalați oameni ciudați care ies uneori din păduri (unde se ascund de obicei cu grijă) pentru a face troc cu muntenii. Aceşti oameni sunt înalți, agili, au o ținută elegantă şi fruntea foarte mare; poartă o coafură specială, o meşă cazând pe coama nasului. Până aici nimic extraordinar: poate fi vorba de un inofensiv trib de indieni care au reuşit să se mențină izolați într-o regiune puțin frecventată de reprezentanții autorității*". Dar localnicii sau turiştii care încearcă să se apropie de focurile uriaşe aprinse din când în când în pădure, cu ocazia, aparent, a unor misterioase ceremonii, sunt ținuți la distanță de un fel de vibrații care îi imobilizează.

,,*Automobiliştii care circulă pe drumurile forestiere izolate* – maii spune Hutin – *au întâlnit pe neaşteptate oameni de o rasă necunoscută, îmbrăcați în alb, cu plete lungi, buclate, de talie înaltă şi care... se ascund atunci când cineva încearcă să*

intre în legătură cu ei". O legendă locală menționează existența „*unui tunel sub temelia orientală a muntelui Shasta şi care duce într-un loc misterios unde se află o citadelă cu locuințe stranii. Fumul care iese periodic din vechiul crater ar proveni nu de la fenomene plutoniene, ci de la misterioasa cetate ascunsă*". Povestea pare a fi susținută şi de constatările fostului director al Observatorului Lowe, Profesorul Edgar Lucien Larkin. Privind prin telescop în direcția muntelui cu pricina, el a putut observa uneori prezența unui dom cu aspect metalic, auriu, înconjurat de mai multe construcții ciudate.

Apollonius din Tyana, Sergius, Ossendowski, Roerich sunt doar câteva nume din lungul şir al celor ce au riscat totul pentru a descoperi adevărul din miezul unei fascinante legende. Date consemnate de istorie par să confirme faptul că tentativele lor n-au fost zadarnice. *Țara Minunilor* sau *Țara Apelor Albe* din legendele ruseşti, pare să fie localizată în Asia Centrală, undeva în apropierea lacului Lobnor. În anul 987 d. Chr., prințul Vladimir al Kievului a organizat o adevărată expediție, bine echipată, ce a avut ca obiectiv găsirea fascinantului ***Regat al Apelor Albe***. În fruntea grupului se afla părintele Sergius, ce petrecuse câțiva ani la mănăstirea de pe muntele Athos din Grecia, prilej cu care luase cunoştință despre legenda mirificului teritoriu ascuns în inima Asiei. Anii trecură, dar nimeni nu a mai auzit nimic despre ei. În 1043 îşi făcu însă apariția la Kiev un bătrân care declara tuturor celor care aveau timp să-l asculte că el este părintele Sergius şi că revenise din demult uitata expediție. Din relatările călugărului, ce se arăta incapabil să localizeze, începând cu un anumit punct al călătoriei, zonele parcurse, se poate trage concluzia că acesta, dacă a efectuat cu adevărat drumul, trebuie să fi ajuns, venind dinspre nord-vest, cam în aceeaşi zonă atinsă cu o mie de ani înainte de Apollonius, dar sosit dinspre sud-vest. Spre deosebire de Apollonius din Tyana, părintele Sergius nu a adus cu sine decât fascinante, dar evidente povestiri.

Acelaşi lucru s-a petrecut, multe sute de ani mai târziu şi cu Ferdinand Ossendowski, cel pe care Albert Shaw de la

Review of Reviews îl numea, la începutul anilor 1900, „*un Robinson al secolului XX*“. Specialist în exploatări carbonifere, Ossendowski a fost obligat de anumite împrejurări să parcurgă, în condiții grele, zone întinse din Asia Centrală, cunoscute într-o mică măsură sau chiar deloc europenilor. Ajuns pe malul Amurului, el a aflat de o incitantă legendă: adânc ascuns sub pământ, un regat fantastic își întinde galeriile şi cavernele tentaculare de mii de kilometri lungime. Este cunoscut sub numele de *Agartha*, iar locuitorii săi, ce se numără cu milioanele, sunt înțelepți şi atotputernici.

Tentativele lui Ossendowski de a identifica sâmburele de adevăr, ce presupunea că se află în spatele incredibilelor relatări, s-au soldat de multe ori cu reacții surprinzătoare din partea intervievaților. Înalții demnitari din Urga (Ulan-Bator), fie refuzau categoric abordarea subiectului, fie, în loc de răspuns, *îi aruncau priviri pline de spaimă*, aşa cum făcea mereu bibliotecarul lui Bogdo-Han. Inginerul nu a renunțat însă uşor, cu atât mai mult cu cât despre conducătorul Agarthei aflase că era considerat ***adevăratul şi unicul stăpân al globului pământesc***! Într-un târziu, demersurile sale avură succes. La insistențele întrebări dacă l-a văzut totuşi cineva pe misteriosul Rege al Lumii, bibliotecarul îi dădu în sfârşit un răspuns: „*Da, a apărut de cinci ori la sărbătorile budiste din Siam şi India, a apărut şi acum 140 de ani la Eradeni-Dzu şi a vizitat vechile mănăstiri de la Sakkai şi Narabanchi Kure*“.

Câțiva ani mai târziu, un alt explorator părea să fie mult mul norocos: Nicholas Roerich, pictor rus, devenit cetățean finlandez cu puțin timp înaintea Revoluției din Octombrie. În prezent, operele sale sunt expuse în numeroase muzee din lume, cu precădere în Rusia, SUA şi Franța. Prima sa expediție spre centrul continentului asiatic a debutat în august 1925. După ce a traversat masivul Karakorum, deşertul Takla Makan şi a făcut o întrerupere de patru luni în oraşul Hotan, la sfârşitul lui ianuarie 1926, grupul condus de el şi-a reluat drumul, trecând prin Urumchi (Mongolia) şi a ajuns în mai 1926, pe malul lacului Zaisan, situat la frontiera sovieto-chineză, punctul terminus al călătoriei. De

acolo, Roerich a plecat la Moscova, unde a rămas numai până în septembrie 1926, când a revenit în Mongolia, pentru a începe o nouă expediție. De data aceasta, a pornit din Ulan Bator, s-a îndreptat spre munții Nanshan şi, traversând Tibetul, a atins frontiera indiană în mai 1928. Ce legătură există între Roerich şi Shambhala?

Conform opiniei exprimate de Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*[16], anumite documente confirmă faptul că celebrul artist şi explorator, intrând în legătură cu învățații din străvechile lăcaşuri de cultură central-asiatice, d*evenise un fel de purtător de cuvânt al acestora pe lângă guvernele marilor puteri*. Astfel, pe lângă faptul că Roerich a contribuit mult la îmbunătățirea relațiilor sovieto-americane, ce treceau printr-un moment critic, el a adus o contribuție indirectă, dar semnificativă, la constituirea Ligii Națiunilor. *Pactul de pace Roerich* şi *Flamura Păcii*, un steag alb cu trei puncte roşii amplasate într-un cerc de aceeaşi culoare, au fost concepute de Nicholas Roerich înainte de primul război mondial. Steagul a căpătat numele de *Crucea Roşie a Culturii*, fiind creat pentru protecția în timpul războiului a monumentelor culturale. Pactul a fost adoptat de Liga Națiunilor în 1930. Cea de-a treia convenție a pactului s-a ținut la Washington, în 1933, atunci fiind prezente 35 de națiuni. Doi ani mai târziu, *Pactul de pace Roerich* a fost semnat la Casa Albă de 20 de țări latino-americane.

Pe de altă parte, însă, când în 1926 artistul s-a aflat la Moscova, nu numai că a dăruit guvernului sovietic o valoroasă pictură (*Maytreya, Cuceritorul* – expusă la Muzeul de Artă Gorki), dar a înmânat oficialităților şi o scrisoare trimisă, afirma el, de ***Mahatmaşii*** (Înțelepții) din Himalaya, în care se afirma: *„Aici în Himalaya, **ştim ceea ce sunteți pe cale a îndeplini**. Ați înlăturat biserica, ce devenise un focar de superstiții şi minciuni, ați distrus burghezia, ce devenise un agent al sărăciei, ați recunoscut lipsa de însemnătate a proprietății particulare, ați înțeles evoluția societății, ați arătat importanța cunoaşterii, v-ați înclinat în fața frumuseții. Copiilor*

[16] Sorin Ștefănescu: *Op. cit.*

le-ați adus toate minunățiile cosmosului. Ați deschis ferestrele palatelor. Vă felicităm pe voi, cei care doriți ***binele*** *tuturor!*" A fost Roerich cu adevărat ambasadorul regatului ascuns sau doar agentul propagandei sovietice? Este posibil să fi fost şi una şi alta. Cert este că locurile vizitate în cursul expedițiilor au avut un ecou atât de puternic în sufletul artistului, încât, spre sfârşitul existenței, după mulți ani petrecuți în Statele Unite şi URSS, el s-a retras în valea Kulu din Himalaya, unde a şi încetat din viață în 1947.

CARACTERISTICI GENERALE

Conform vechilor scrieri, Shambhala este mărginită la nord de Siberia (țara zăpezii, la sud de Tibet şi India, de China la est şi de Hotan la vest, ceea ce înseamnă că este localizată undeva, în deşertul Gobi. Se afirmă că pentru a ajunge în acest regat ascuns există patru căi de acces: una începe pe teritoriul Rusiei, alta în India, o a treia în Tibetul oriental şi ultima în Borneo. Misteriosul tărâm pare a se întinde peste tot sub scoarța terestră. Ici şi colo, pasaje secrete permit inițiaților accesul în interiorul ei. Cu mii de ani în urmă, regatul pare să fi avut granițe de suprafață distincte, dar în epoca actuală el nu mai poate fi identificat cu o țară anume. Cei mai mulți cetățeni cu apartenență la Shambhala sunt dispersați în toate statele lumii, fiind coordonatorii oculți ai aşa-numitelor *societăți secrete*.

Capitala se află undeva, în inima Asiei, într-un loc ce poate fi atins numai cu prețul unor mari dificultăți. Regatul principal, a cărui inimă este, se găseşte undeva între Afganistan şi India. *Bhagavata Purana* şi enciclopedia sanscrită *Vachaspattya* amplasează regiunea în Tibet. Mai precis, legendarul pământ al lui Arya-varsha se afla la nord de muntele Kalias din vestul Tibetului. *Valea Inițiaților* din scrierile lui Buddha se presupune a fi situată în aceeaşi zonă. John Cabral nota în 1625: „*Shambhala, după opinia mea, nu este China, ci ceea ce pe hărțile noastre apare ca Marele Regat Tătar*". Cosma din Koros, filolog ungur care a trăit între anii 1827 şi 1830 într-o mănăstire budistă tibetană, plasa

Shambhala între 45° şi 50° latitudine nordică, dincolo de râul Sâr Daria. Printre țările antice indicate pe vechi hărți tibetane apar nu numai Persia, Babilonul, Iudeea sau Egiptul, dar şi Shambhala. „*Regatul ascuns*“ – se arată în *Shambhala lam-yia* (Drumul spre Shambhala), lucrare tibetană scrisă în secolul al XVIII-lea – „*este situat într-o regiune muntoasă înconjurată de vârfuri foarte înalte, abrupte şi înzăpezite*“.

Precizarea este susținută de descoperirea de către Nicholas Roerich, renumitul explorator al continentului asiatic din prima jumătate a secolului al XX-lea, a unor adevărate oaze de vegetație în chiar inima uscatului şi înghețatului platou tibetan. Înconjurate de stânci înalte, acoperite de gheață sau zăpadă, datorită unor particularități geologice, zonele respective se bucură de un microclimat extrem de plăcut, ce întreține o vegetație şi faună bogate. Tot în cursul expedițiilor sale, Roerich a mai aflat de la un preot-lama, că sub Potala (palatul lui Dalai Lama din Lhasa) există o grotă cu un lac despre care au ştiință numai inițiații. De aici pornesc mai multe coridoare ce leagă Potala de enigmatica citadelă Shambhala. Alte legende amintesc că Ayodhya, Oraşul Stelar, întemeiat acum 6000 de ani, a fost mutat cu circa 1800 de ani înainte de Christos, în nordul masivului himalayan, la Shambhala, numită de tibetani şi Dejung. Pentru a nu fi confundată cu localitatea indiană sinonimă din Benares, cea mitică este indicată de multe ori drept Chang (nordică).

Paleta mijloacelor de transport pe care le folosesc pare a fi foarte vastă. Astfel, într-una din diminețile anului 1926, pe când expediția lui Roerich înainta în vecinătatea munților Karakorum, a fost observat deodată, țâşnind pe cerul limpede din această parte a continentului asiatic, un disc strălucitor. Pe neaşteptate, vehiculul şi-a schimbat direcția de deplasare dinspre sud spre sud-vest, făcându-se nevăzut în spatele vârfului înzăpezit al masivului Humboldt. „*Este un semn din Shambhala*“, exclamară preoții lama din grup la vederea discului. În 1933, britanicul Frank Smythe, escaladând Everestul, a avut o experiență similară. De astă dată a fost însă vorba de două obiecte întunecate la culoare, dar

învăluite într-o irizație pulsantă, ce străbătură cerul la mare înălțime. Ciudate vehicule aeriene au fost semnalate, conform afirmațiilor lui Serge Hutin, şi de cealaltă parte a globului, în zona muntelui Shasta. Cartea scrisă de el a apărut în 1961, anterior valului de semnalări OZN-istice care s-au abătut asupra SUA în deceniile şase şi şapte. Este greu de crezut că Ossendowski, Roerich sau Smyhe încercau să producă senzație cu relatările lor, lucru de care sunt acuzați raportorii OZN moderni. Fenomenele pe care le-au descris, de neexplicat pentru ei, erau foarte limpezi pentru autohtoni: *semne din Shambhala*. Conform unei legende mongole, „*în Agartha, savanții pundiți înregistrează pe tablete de piatră toată ştiința noastre, dar şi a altor lumi*".

Locuitorii tărâmului subteran par să cunoască şi modalități inedite de producere şi utilizare pe scară largă a luminii, dar care seamănă cu cea cunoscută de noi doar ca formă de manifestare: „*Cavernele regatului subteran sunt iluminate de o lumină specială, ce permite creşterea cerealelor şi vegetalelor, oferind populației o viață lungă şi lipsită de boli*". Ea este generată de pantarbe, corpuri pe care Apollonius, în lipsa unui termen de comparație mai bun, le-a asemănat cu nişte pietre. Acestea mai sunt menționate şi în secolul al XlX-lea, de un alt explorator celebru al Tibetului, părintele Huc.

Distanțele enorme care, conform legendelor, separă centrele lumii ascunse, nu pot fi parcurse pe jos sau folosind animale de povară. În vehicule necunoscute de noi, locuitorii enigmaticei lumi străbat cu mare viteză coridoarele înguste din interiorul planetei. Câțiva brahmani din India şi Tibet, reuşind să urce pe vârfurile munților, unde niciun alt picior de om n-a călcat, au găsit inscripții tăiate în rocă, urme de tălpi în zăpadă şi amprente lăsate, probabil, de roțile unor vehicule. Ossendowski relatează despre o metodă stranie de tratare a corpurilor unor lama, în vederea lansării lor în spațiul cosmic, pentru explorarea altor planete. Propulsia se realiza fără un mijloc vizibil, iar astronauții, cufundați într-o stare neobişnuită de anabioză, erau lipsiți aparent de orice sistem de protecție sau supraviețuire în spațiul

extraatmosferic. După ce reveneau şi erau readuşi la starea normală, puteau să descrie tot ceea ce văzuseră în peregrinările lor cosmice.

Cercetătorul italian Giuseppe Tucci, bazându-se pe vechi manuscrise tibetane, menționează că inițial, Shambhala era condusă de ființe venite din cosmos, deținătoare ale unei ştiințe extrem de avansate, căreia s-au străduit să-i asigure perpetuarea. Sosite pe Terra cu milioane de ani în urmă, şi-au asumat misiunea de a accelera evoluția planetei şi a viitoarei specii umane. Întemeietorilor tărâmului ascuns le-ar fi urmat pământenii instruiți de ei, care nu numai că au păstrat cunoştințele moştenite, dar au controlat permanent şi discret ascensiunea omenirii pe scara istoriei. Iată, prezentate pe scurt, principalele caracteristici ale lumii subterane:

- societate federativă de tip aparent comunist;
- conducere centralizată, în care organele de analiză şi decizie par a fi asigurate de personalități pregătite multilateral, atât ştiințific, cât şi filosofic;
- populația numără zeci de milioane de indivizi, care sunt înalți de statură, supli, cu părul lung şi care se bucură de o longevitate incredibilă;
- hrană vegetariană;
- controlează fenomene ale naturii într-o măsură pe care nici nu ne-o putem imagina, inclusiv imensul potențial al organismului uman.

În mod evident, o societate care deține un grad de dezvoltare multilaterală extrem de înalt nu poate fi edificată decât de nişte ființe cu capacități psihologice deosebite, care pot fi încadrate cu uşurință în domeniul celor paranormale. Deşi referitor la acest aspect se remarcă o lipsă aproape totală de informații, voi încerca să creionez în continuare un portret-robot al membrilor comunității respective şi să prezint două cazuri deosebit de relevante pentru modul în care aceştia dirijează evenimentele istorice majore ale civilizației noastre.

2. MAHATMAŞII

Deşi existența ființelor hiperspațiale se desfăşoară de obicei în spații cu un număr de dimensiuni mai mare decât cele trei ale Universului fizic obişnuit, posibilitatea acțiunii acestora în spațiul tridimensional este o certitudine. în plus, materializarea corpurilor somatice fiind una din însuşirile angelice fireşti, este evident faptul că, în afară de îngerii negri, ce au fost exilați într-un spațiu terestru paralel şi au fost obligați să poarte corpuri fizice tridimensionale, şi îngerii albi se pot manifesta oricând în acest plan. În momentul în care s-ar pune problema realizării unei distincții între ființele angelice materializate şi oamenii obişnuiți, analiza corpurilor fizice ale acestora nu ar permite sesizarea unor diferențe semnificative, care să conducă la concluzii certe. Cu toate acestea, există anumite caracteristici care disting în mod net ființele angelice de oamenii obişnuiți. Iată câteva repere:

Laureatul premiului Nobel pentru medicină, Francais Jacob, referindu-se la faptul că omul foloseşte maximum 10% din capacitatea de funcționare a sistemului nervos central, spunea că „*neurocortexul este ca un turboreactor montat la o căruță*". Posibilitatea folosirii întregii capacități a creierului uman deschide perspective nebănuite, dezvăluind noi direcții de evoluție a omului. Care ar fi însă capacitățile remarcabile ale ființelor care pot folosi în mod superior resursele lor latente? Facius Cardan, tatăl matematicianului, ocultistului şi fizicianului Jerome Cardan din Milano, a notat în cartea *De Subtilitatae*, în 1491, următoarea întâmplare: „*Când mi-am îndeplinit riturile obişnuite, cam pe la a 20-a oră a zilei, mi-au apărut şapte bărbați ce purtau veşminte de mătase, asemănătoare cu togele greceşti şi încălțări scânteietoare. Ei purtau, de asemenea, armuri şi sub aceste armuri se vedeu obiecte de lenjerie de corp de o glorie şi o măreție extraordinare. Doi dintre ei păreau a fi de un rang mai înalt decât ceilalți. Cel care părea că le este comandant avea o față de un roşu închis. Ei au spus că aveau 40 de ani, dar nici unul dintre ei nu părea să aibă mai mult de 30. I-am întrebat cine sunt, iar ei mi-au răspuns că sunt oameni supuşi, ca şi noi, naşterii şi morții. Viața lor era mai lungă ca a noastră şi*

puteau să atingă până la trei secole. Întrebați de ce nu dezvăluie oamenilor tezaurele științei lor, ei au răspuns că o lege deosebită le impunea cele mai grave pedepse în cazul care ar dezvălui știința lor. Cel care părea a fi șeful lor a negat că Dumnezeu ar fi făcut lumea din veșnicie și a susținut că lumea este creată în fiecare clipă, în așa fel că dacă Dumnezeu s-ar descuraja, lumea ar pieri imediat...“

Conform legendelor referitoare la miticul tărâm Shambhala, mahatmaşilor le „stă în putere să arunce planeta în aer sau să-i prefacă suprafața în pustiuri, pot seca mările, pot transforma continentele în oceane şi pot răspândi munți printre nisipurile deşertului“. Alte surse menționezâ un nivel tehnologic şi ştiințific incredibil de avansat, pe care cu greu ne putem imagina când îl vom atinge.

După sejurul său asiatic, prilej cu care se pare că a intrat în legătură cu unii mahatmaşi, Apollonius din Tyana a dovedit anumite capacități ieşite din comun: liniştirea apelor agitate sau a rafalelor de vânt şi calmarea instantanee a furiei animalelor sălbatice, subjugate parcă de privirea sa.

În 1920, pe când se afla la mănăstirea Narabachi Kure (vestul Mongoliei), Ossendowski a avut parte de o experiență tulburătoare. Întrebat de un lama dacă doreşte să afle ce se întâmplă cu familia sa, rămasă la mii de kilometri distanță, în mijlocul unor violente frământări sociale, inginerul a răspuns afirmativ. Câteva secunde mai târziu, spațiul întunecat spre care i se spusese să privească, s-a luminat treptat, animat de ceva asemănător unor fuioare de fum. Ele s-au ordonat rapid, materializând imaginile tridimensionale extrem de clare ale soției şi ale altor membri ai familiei polonezului, surprinşi în activități curente. Teletransmisia psihică a durat câteva minute, apoi zona spre care privise a devenit la fel de obscură ca şi înainte, fără ca el să poată afla mecanismul prin care fusese realizată.

Istoria consemnează existența unor personaje misterioase, care, deşi au jucat un rol deosebit în evenimentele majore prin care au trecut unele popoare, şi-au învăluit într-o aură de mister atât originea, cât şi mobilul acțiunilor lor, aspecte ce pot indica o posibilii apartenență la o altă civilizație.

3. PROFESORUL

După cum arată Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, nimeni nu i-a cunoscut adevăratul nume, nici de unde a venit sau încotro a plecat. Şi totuşi, documentele oficiale îi menționează nu numai existența, ci şi contribuția esențială la soluționarea unor probleme importante, apărute într-un moment crucial din istoria Statelor Unite ale Americii. Acesta şi-a făcut remarcată prezența în 1775, în mijlocul grupului de revoluționari care dezbăteau proiectul viitorului steag american, câştigând aproape instantaneu încrederea şi prietenia a două personalități de primă mărime: Benjamin Franklin şi George Washington.

Ca aspect, era un bărbat înalt, extrem de prezentabil, impunea respect şi totuşi se dovedea foarte binevoitor. Ținea un regim ulimentar ciudat: nu mânca niciun fel de carne, nici chiar de pasăre sau peşte, nu bea vin sau bere, iar dieta era compusă din aşa-numitele alimente naturale: cereale, alune, fructe şi miere. Vorbea rar şi puțin, dar întotdeauna era ascultat cu o deosebită atenție, asistența însuşindu-şi aproape integral ideile pe care le expunea. Nu numai proiectul steagului american pare să-şi aibă originea în propunerile Profesorului, dar chiar şi principiile Declarației de Independență. Când, după semnarea, la 4 iulie 1776, a celebrului document, delegații participanți la Convenția de la Philadelphia l-au căutat să-i mulțumească pentru contribuția adusă, Profesorul nu a mai putut fi găsit.

4. ANONIMUL

O sesiune a Comitetului Politic al Organizației Națiunilor Unite, care s-a desfăşurat în anul 1950, în Lake Succes / Statele Unite, a avut o importanță deosebită pentru viitorul ONU. Printre alții, erau prezenți şefii delegațiilor SUA (Austin), Regatul Unit al Marii Britanii (Jebb) şi URSS (Vîşinsky). Înainte de accesul participanților, sala a fost controlată cu atenție de membrii serviciului de securitate,

fiecare persoană ce a intrat fiind verificată pe lista autorizată de participare. În plus, componenții delegațiilor se cunoşteau destul de bine între ei, iar oamenii de ordine păzeau permanent uşile. După ce toți şi-au ocupat locurile în jurul mesei ovale, iar rumoarea s-a potolit treptat, au urmat câteva clipe de linişte, curmate mai apoi de un murmur general, privirile participanților întorcându-se în direcția preşedintelui, Sir Benegal Rau. Totuşi, nimeni nu se uita la el, ci în spatele său, unde stătea un bărbat înalt, subțire, cu o barbă frumos tăiată, ce purta sandale şi togă.

Uimit, Sir Benegal Rau i-a cerut necunoscutului să spună cărei delegații îi aparține. Acesta însă, fără a ține cont de întrebare, s-a adresat celor prezenți cu o voce blândă, dar pe un ton ce impunea tăcerea şi, cu toate că nu folosea microfonul, sunetele umpleau întreaga încăpere. Timp de câteva minute a urmat un schimb de replici dure între insolitul personaj şi membrii principalelor delegații (URSS, SUA şi Marea Britanie). Dialogul a avut însă darul de a modifica radical în bine cursul unor dezbateri de rău augur, esențiale pentru pacea mondială. Apoi, terminând ce avea de spus, necunoscutul s-a îndreptat liniştit spre uşa deschisă de un gardian, a păşit pragul şi ... a dispărut, fără ca cineva de pe culoar să-l fi văzut ieşind!

Concluzii

Aspectele prezentate mai sus au relevat faptul că întreg eşafodajul teoretic pe care sunt structurate fizică şi astronomia modernă permite conturarea unui tablou complex referitor la locul şi rolul civilizației umane în cadrul Universului, admițând posibilitatea existenței unei multitudini de lumi locuite, atât în zonele cosmice mai apropiate sau mai îndepărtate, cât şi în spațiile tridimensionale paralele. Pornind de la considerentul exprimat de *principiul antropic*, conform căruia omul este un observator specific universului tridimensional, se poate conchide că existența unei pluralități de lumi locuibile este condiționată de existența unei multitudini de observatori *humanoizi*.

Generalizarea *principiului antropic* pentru spațiile superioare celui tridimensional conduce la crearea unei breşe în modul convențional de percepție a realității, argumentând ideea conform căreia ființa umană nu constituie nici pe departe „culmea“ evoluției, ci reprezintă doar o etapă intermediară a unui complex proces de perfecționare a esenței de origine divină, cunoscută generic sub denumirea de *suflet*. Tocmai această viziune permite înțelegerea faptului că omenirea nu a fost, nu este şi nu va fi niciodată singura din întregul Cosmos, şi că întreaga ei evoluție este ghidată permanent de civilizațiile hiperspațiale, plasate pe trepte de perfecțiune mult mai înalte.

Din păcate, manifestarea dualității principiilor marchează întreaga existență, generând tensiuni şi conflicte atât între civilizații – fie ele umane sau hiperspațiale – cât şi în interiorul acestora, şi conduce la încheierea ciclurilor de evoluție spirituală prin trieri severe. Pentru ca toate ființele să beneficieze de aceleaşi şanse de evoluție, una din legile spirituale fundamentale este aceea a respectării liberului arbitru al tuturor indivizilor, indiferent de gradul de dezvoltare atins de acestea. Tocmai acest fapt a făcut că exercitarea influenței civilizațiilor hiperspațiale asupra civilizației umane să nu se facă în mod direct, ci prin intermediul unui deosebit de complex şi subtil sistem de control.

II. SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII

„Secolul XXI va fi era Controlorilor Lumii...
Vechii dictatori au căzut fiindcă nu le-au putut oferi supuşilor destulă pâine şi destul circ, destule miracole şi mistere. Sub o dictatură ştiinţifică, învăţământul va funcţiona cu adevărat bine, iar majoritatea bărbaţilor şi femeilor va ajunge să-şi iubească servitutea şi niciodată nu vor mai visa revoluţii.“

Aldous Huxley

O caracteristică a speciei umane, dar şi a fiecărui individ în parte, este dată de armonia în care se împletesc inteligenţa, conştiinţa şi afectul. Inteligenţa ne dă capacitatea de a învăţa, de a ne aminti şi de a ne imagina. Datorită conştiinţei ne dăm seama de relaţiile noastre cu lumea exterioară, putem face distincţie între eul nostru şi lume, între universul nostru interior şi realităţile exterioare. Afectul ne oferă bază pentru a percepe experienţele într-o infinitate de nuanţe subtile, dar şi complexe, dincolo de simpla suferinţă sau plăcere. Pentru ca atributele tripletei inteligenţă-conştiinţă-afect să funcţioneze perfect în sensul dezvoltării individului, trebuie ca el să aibă o viziune foarte bine închegată asupra temporalităţii, a ceea ce înseamnă trecut, prezent şi viitor, a importanţei acestor noţiuni. Numai astfel fiinţa umană dobândeşte şi îşi demonstrează superioritatea: devenind total implicată în ceea ce a fost, în ceea ce este şi în ceea ce va fi. Memoria dă omului sentimentul de continuitate a eului de-a lungul timpului, în cadrul societăţii, conturându-i astfel personalitatea. Remodelarea trecutului constituie, de aceea, o metodă de bază pentru crearea unui întreg eşafodaj de criterii, standarde şi obişnuinţe menite să motiveze acţiunile din realitatea imediată.

Deşi, în general, oamenii nu îşi dau seama, situaţiile sociale exercită un control semnificativ asupra comportamentului uman. Acţiunile şi reacţiile individului la stimulii dintr-un anumit mediu social sunt determinate de forţe şi constrângeri specifice acelui mediu, într-o măsură mult mai mare decât ar fi de aşteptat dacă s-ar avea în vedere doar personalitatea intimă a celui în cauză. Chiar şi aspectele care par banale, nesemnificative, pot determina schimbări majore în comportamentul persoanelor aflate
într-o anumită situaţie socială. Cuvinte, lozinci, semne, regulamente, legi şi, într-o mare măsură, simpla prezenţă a celorlalţi sunt factori cu o mare putere de influenţă asupra individului, dirijându-i reacţiile şi comportamentul, uneori chiar fără ca individul respectiv să-şi dai seama.

După cum arată Bogdan Ficeac în cartea sa, *Tehnici de manipulare*[17], psihologia socială admite că termenul de *manipulare* desemnează *„o acţiune socială creată premeditat pentru a influenţa reacţiile şi comportamentul manipulaţilor în sensul dorit de manipulator*“. Manipulările mari sunt reprezentate de influenţa întregii culturi în mijlocul căreia vieţuieşte individul. Sistemul de valori, comportamentul, felul de a gândi, sunt determinate în primul rând de normele scrise şi nescrise ale societăţii în care trăieşte, de subculturile cu care vine în contact. Neglijând această permanentă şi uriaşă influenţă, individul poate face mult mai uşor judecăţi greşite sau poate fi lesne de manipulat.

Datorită însă tocmai acţiunii continue a manipulărilor mari asupra oamenilor, prezenţa lor a devenit ceva obişnuit, fiind mull mai dificil de identificat. Pentru mulţi este uşor de identificat o manipulare minoră, de genul „trucurilor electorale“, spre exemplu, decât una majoră, cum ar fi, de pildă, faptul că rolul şcolii de a transmite elevilor un bagaj de cunoştinţe cât mai mare are o importanţă secundară în comparaţie cu celelalte scopuri, prin care copilul, adolescentul de mai târziu, este antrenat pentru a se integra

---

[17] Bogdan Ficeac: *Tehnici de manipulare*, Editura Nemira, Bucureşti, 1996.

în societatea respectivă. Ținând cont de aceste aspecte, devine clar că măsurile „reformiste“ inițiate de Ministerul Educației din România urmăresc un scop contrar, acela de creare a unor generații de inadaptați sociali.

Manipulările majore stau la baza răspândirii diferitelor curente de opinie, a formării tradițiilor şi obiceiurilor, a conturării mentalităților, a impunerii unor curente „la modă“ sau chiar a provocării unor ample manifestări protestatare. O analiză atentă şi imparțială relevă faptul că anumite concepte, idei şi teorii sunt promovate de cercetători aparținând unor sfere de influență diferite, pentru a crea impresia de veridicitate unor puncte de vedere ce trebuie susținute. Principala caracteristică a manipulărilor executate de către Piramida Ocultă o reprezintă marea anvergură a acestora.

a) PIRAMIDA OCULTĂ

Experiența socială ne arată că toate civilizațiile cunoscute până în prezent s-au dezvoltat pe o anumită structură şi au cunoscut o evoluție pozitivă atâta timp cât a fost respectată o anumită ierarhie. Ținând cont de numeroasele civilizații care s-au succedat pe suprafața Terrei, nu este deloc absurd să presupunem că, la un moment dat, un grup de indivizi din vârful piramidei sociale a avut acces la cunoştințe şi legități ce le-au permis să se înalțe deasupra evoluției lor curente şi să perpetueze ştiința pe care au stăpânit-o, dincolo de toate catastrofele periodice care s-au succedat pe Pământ. Tradiția veche chineză şi cea lamaisto-tibetană susține acest punct de vedere, în momentul în care afirmă că, în urmă cu 17 milioane de ani, un cerc restrâns de maeştri (Seniorii din Dzyan) nu preluat conducerea ultimei umanități, după ce omenirea parcursese deja o istorie enorm de lungă.

Între momentul apariției Piramidei Oculte şi evenimentul exilării îngerilor rebeli pe Terra există o strânsă conexiune, iar faptul că principiile după care se conduce suprastructura ocultă sunt identice cu cele ale civilizației hiperspațiale

luciferice, ne duce în mod inevitabil la concluzia că prima nu reprezintă altceva decât un instrument eficace de control a evoluției civilizației umane, „interfața“ prin care sunt implementate în societatea umană planuri de dezvoltare şi distrugere, ce vizează scopuri contrare țelurilor către care tind în mod firesc ființele umane. Din momentul creării sale, urma Seniorilor din Dzyan se pierde de-a lungul unui întreg şir de civilizații luciferice, pentru a reveni în mod fantomatic în istoria actualei civilizații. Rămânând ascunsă în spatele vălului Lumii – Iluzie, Piramida Ocultă a vegheat naşterea, dezvoltarea şi dispariția a numeroase culturi şi a ghidat prin mijloace nebănuite evenimentele la care au participat popoarele ce s-au perindat pe suprafața Pământului.

Eficiența deosebită a acțiunilor desfăşurate de Piramida Ocultă se datorează, în primul rând, existenței unui riguros Sistem Ocult de Dominare a Lumii, sistem ce a fost pus la punct şi adaptat permanent la noile condiții sociale, în sensul subordonării complete a resurselor pe care le oferă Terra la dimensiunea în care ne desfăşurăm existența. Principalele scopuri vizate la ora actuală sunt:

- menținerea oamenilor într-o permanentă stare de sclavie spirituală;
- diminuarea cantității optime de oxigen în atmosferă prin proliferarea motoarelor cu ardere internă;
- alimentația pe baze sintetice;
- încurajarea tendinței medicinei şi industriei farmaceutice de a trata efectul şi nu cauza bolilor;
- cultivarea unor vicii precum fumatul, consumul de alcool şi de droguri;
- perpetuarea unor stări de conflict în ansamblul tuturor societăților, indiferent de gradul lor de dezvoltare (*divide et impera*);
- subminarea establishmentului;
- proliferarea acțiunilor de manipulare specifice mass-media;
- ascunderea adevărului despre originea şi evoluția omului, despre locul său în cadrul Universului;

• ignorarea premeditată a marilor puncte de întrebare, a descoperirilor arheologice stânjenitoare;

• promovarea unei viziuni unice asupra istoriei, menite să sprijine acțiunile sale şi să discrediteze opiniile contrare teoriei oficiale;

• distrugerea sistematică a documentelor istorice esențiale;

• utilizarea unui imens potențial ştiințific pentru controlul evoluției societății omeneşti;

• suprimarea persoanelor incomode.

Iată câteva exemple devenite clasice. Deşi se confruntă cu o amplificare a conflictelor în toate planurile, civilizația actuală se încăpățânează să se afirme în domeniul „cuceririi" cosmosului. Cazul nu este cu nimic mai prejos decât clasicul exemplu al aberantei curse a înarmărilor. Cine este interesat de menținerea unei asemenea stări de lucruri?

Stăpână deplină a puterii pământeşti şi ghidată permanent de civilizația hiperspațială a îngerilor negri, Piramida Ocultă nu a cedat niciodată controlul asupra celor patru piloni care stau la baza edificiului înălțat de ea: ***Ştiința, Religia, Politica*** şi ***Finanțele***. Amprenta sa apare menționată pentru prima dată în *Biblie*, care ne aminteşte de tentativa construirii Turnului Babel, simbol al luptei împotriva lui Dumnezeu: *„Haidem să ne facem un oraş şi un turn, al cărui vârf să ajungă la cer şi să ne facem faimă înainte de a ne împrăştia pe fața a tot pământul!"* (Facerea 11, 4).

Vulgarizarea unor scrieri aparținând anumitor societăți secrete aflate în coordonarea directă a suprastructurii oculte de putere a dus, cu timpul, la acceptarea în practica curentă a unor simboluri cu semnificații multiple. Dintre aceastea, cele mai des întâlnite sunt: triunghiul, piramida, steaua, dragonul, zvastica şi complementaritatea.

b) SIMBOLURI OCULTE

„A nu te împotrivi greşelii înseamnă să o încuviințezi, iar a neglija să ne confruntăm cu oamenii răi, când o putem face, e

un păcat cu nimic mai mic decât a-i încuraja."

Papa Felix al lll-lea, secolul al Vl-lea

Dicționarul definește cuvântul *simbol* că fiind un *semn, obiect sau imagine care reprezintă, în virtutea unei corespondențe analogice, un obiect, o ființă, o noțiune, o idee, o însușire sau un sentiment*. Pe lângă simbolurile ce se folosesc în mod curent în știință, activitatea tuturor societăților secrete are în vedere o simbolistică aparte, prin care acestea își reprezintă doctrina și țelurile. Dintre simbolurile cele mai frecvent utilizate în literatura ezoterică pot fi amintite:

TRIUNGHIUL

Papus[18] consideră că triunghiul cu vârful în sus reprezintă tot ceea ce se ridică de jos în sus și este exprimat în plan fizic de foc, căldură, lumină, Soare, stele și de întreaga viață naturală. Triunghiul cu vârful în jos simbolizează tot ceea ce coboară de sus în jos, iar în plan fizic, el reprezintă în mod special apa, umezeala, Luna. Unirea celor două triunghiuri complementare reprezintă combinația cald-umed, Soare-Lună, principiul întregii creații, circulația vieții de la cer la pământ, evoluția la hinduși. Această figură compusă, cunoscută și sub numele de *Pecetea lui Solomon*, reprezintă Universul.

Raymond E. Capt, referindu-se la simbolul triunghiului, consideră că: „*Triunghiul, asociat cu ochiul atoatevăzător, este simbolul masonic al* ***Marelui Arhitect al Universului***". Conform masonului Manly P. Hall, Marele Arhitect al Universului este Maestrul Lojelor Masonice: „*Masonul crede în Marele Arhitect. Să nu uite niciodată că Maestrul este aproape. Ochiul atoatevăzător îl veghează*".

Edward Ronayane, fost membru al Masoneriei, arată că: „*Un Arhitect e un om care furnizează planuri și supervizează construcția unui edificiu clădit din materiale pregătite dinainte;*

---

[18] Papus: Știința secretă, Editura Herald, București.

dar Dumnezeu a creat din nimic cerul şi pământul şi toate fiinţele lor, deci el nu poate fi un simplu arhitect. Atribuirea unui asemenea calificativ este o insultă la adresa lui".

PIRAMIDA / OBELISCUL

Simbolistica ezoterică relevă faptul că orice piramidă are o bază pătrată, ce semnifică materia, forma, semnul, adaptarea şi cele patru dimensiuni spaţio-temporale ale Cosmosului. Într-un plan superior, muchiile reprezintă implementarea ideilor şi teoriilor în practică, în timp ce vârful său reprezintă unitatea.

O piramidă de o formă cu totul aparte este obeliscul. Cuvântul obelisc defineşte un stâlp de piatră înalt, cu patru laturi şi îngustat spre vârful de formă piramidală. În prezent, cele mai importante obeliscuri sunt:

- Monumentul Washington, construit în memoria primului preşedinte american, George Washington;
- Obeliscul din Central Park/New York, adus în anul 1881 de la Alexandria/Egipt;
- Obeliscul de la Vatican, amplasat în Piaţa San Pietro din Roma, într-un asemenea mod încât, chiar şi Papa, stă cu faţa spre el când se adresează mulţimii.

Scriitorul masonic Carl H. Claudy, referindu-se la unele ritualuri antice, a arătat că: „*Iniţiatul din vechime vedea în obelisc însuşi spiritul zeului pe care îl adoră*".

STEAUA / SOARELE

Papus[19] consideră că pentagrama sau steaua în cinci colţuri are sensuri multiple, dintre care cel mai important este acela al unităţii. Semnul poate desemna, atât omul, cu capul şi membrele sale, cât şi rele cinci simţuri ale sale. De asemenea, toate marile puteri au acest simbol nu numai pe arme, avioane şi tancuri. El constituie un simbol al puterii

[19] Papus: *Op. cit.*

unui anumit stat sau chiar al unei alianțe de state (Pentagonul).

Sensul simbolistic negativ, reprezentat de steaua căzătoare, aminteşte de istoria îngerului căzut, Lucifer: „*Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare…*“ (Isaia 14, 12).

Conform iluminatului Adam Weishaupt, „*steaua de foc este făclia rațiunii*“, iar marele maestru mason Albert Pike a făcut conexiunea cu simbolul Soarelui: „*Adorația Soarelui a devenit baza tuturor religiilor din antichitate. Cu mii de ani în urmă, oamenii au adorat Soarele. Inițial, au privit dincolo de orbită, spre zeul invizibil şi l-au personificat ca Brahma, Amun, Osiris, Bel, Adonis, Malkarth, Mithras şi Apollo. Krishna este zeul-Soare hindus. Soarele ne este prezentat în cadrul Masoneriei, inițial, ca sursă a luminii, dar mai insistent ca simbol al autorității suverane*“.

Mergând mai departe, masonul Carl H. Claudy a stabilit chiar o legătură între adorarea Soarelui şi ceremoniile din cadrul lojei masonice în cartea sa, *Introducere în Francmasonerie*: „*Loja îl pune pe inițiat pe calea care duce spre lumină, dar lui îi revine să călătorească pe drumul şerpuitor spre Estul simbolic. Iar locul întunericului este Nordul*“. De ce consideră masonii nordul ca loc al întunericului ne arată *Cartea lui Isaia* (14, 13): „*…mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilțul meu! În muntele în care se adună zeii, voi pune sălaşul meu, în miazănoaptea cea mai depărtată…*“

În *Vechiul Testament*, în *Deuteronom* există o referire la condamnarea adorării Soarelui: „*Dacă se va dovedi în vreuna din aşezările tale, bărbat sau femeie care să se fi dus să cinstească alți dumnezei şi să se fi închinat lor: la Soare, la Lună, ori la toată oştirea cerului… Şi de se va şti că această ticăloşie s-a făptuit în Israel… să stârpeşti fărădelegea din mijlocul tău!*“

COMPLEMENTARITATEA

Potrivit *Cărții Schimbărilor*, una din cele cinci scrieri canonice fundamentale ale chinezilor, *yang* este una din

energiile cosmice fundamentale cuprinse în Tao, şi anume principiul masculin, generator, luminos, reprezentat de cer, căldură, Soare, creştere, victorie, anotimpurile primăvara şi vara, culoarea roşie şi numărul impar. *Yin*, dimpotrivă, este principiul feminin, receptor, obscur, teluric, rece, reprezentat de lună, anotimpurile toamna şi iarna, culoarea neagră şi numărul par.

Conform doctrinei taioste chineze, neîntrerupta mişcare a celor două principii se realizează ciclic, iar acest aspect se reflectă atât în plan fizic, psihic, cât şi în plan social. Polii statuează limite pentru ciclurile schimbărilor, în aşa fel încât, după ce yang şi-a atins apogeul, el se retrage în favoarea lui yin şi reciproc. Un fenomen nu poate fi exclusiv yang sau exclusiv yin, ci este o manifestare a unei continue şi neîntrerupte alternanțe a celor două principii. Simbolul complementarității Yin/Yang a fost preluat de mişcarea New Age, care l-a transformat, simplificându-l şi deformându-l, într-un simbol holistic.

ŞARPELE / BALAURUL / DRAGONUL

Marele mason de grad 33, Manly P. Hall considera că acest simbol este la fel de vechi ca ființa umană, arătând în *Învățăturile secrete ale tuturor timpurilor* că: „Printre aproape toate aceste popoare străvechi, şarpele a fost acceptat ca un simbol al înțelepciunii“. Şi tot Hall arăta că misterele antice au fost transferate diverselor culturi şi integrate lumii actuale: „*Peste Pământ au domnit Regii Şerpi. Aceşti Regi Şerpi au fondat şcolile misterelor, care ulterior au apărut ca mistere egiptene sau brahmane. Şarpele era simbolul lor. Erau adevărați frați ai luminii şi de la ei a descins un şir lung de adepți şi inițiați încercați cum se cuvine şi dovediți în conformitate cu legea. Şarpele este credincios principiilor înțelepciunii, căci îl ispiteşte pe om spre cunoaşterea de sine însuşi. Un şarpe este folosit adesea de către antici ca simbol al înțelepciunii*“.

Şarpele biblic este Lucifer, heruvimul uns din ceruri, care a căzut pentru că a râvnit la puterea dumnezeiască.

Alt indiciu că Soarele şi şarpele sunt simboluri importante ale lojelor francmasonice îl constituie faptul că masonul de grad 25 poartă numele de *Cavaler al Şarpelui Sfruntat*, iar masonul de grad 28 este numit *Cavaler al Soarelui*.

ZVASTICA

Atât în Europa, cât şi în Asia, zvastica a fost considerată întotdeauna un semn magic. S-a văzut în ea atât simbolul Soarelui, izvor de viaţă şi de fecunditate, cât şi al tunetului, manifestare a mâniei divine ce trebuie conjurată. Spre deosebire de cruce, de triunghi sau de semilună, zvastica nu este un semn elementar care să fi putut fi inventat şi reinventat în orice epocă a omenirii şi în orice punct de pe glob, cu o simbolistică de fiecare dată diferită. Este primul semn trasat cu o intenţie precisă, iar studiul lui pune problema originilor comune ale diferitor religii şi a relaţiilor preistorice dintre Europa, Asia şi America.

Urma cea mai veche a fost descoperită în **Transilvania** şi datează de la sfârşitul aşa-zisei epoci a pietrei şlefuite. Ea poate fi regăsită pe sute de fuse ce datează din secolul al XIV-lea î. Chr. şi printre vestigiile Troiei. Apare în India în secolul al IV-lea î. Chr. şi în China secolului al V-lea d. Chr., iar un secol mai târziu budismul japonez nou apărut şi-a făcut din ea emblemă. Este un simbol exclusiv arian, fiind total necunoscut în toată regiunea semitică (Egipt, Chaldeea, Asiria, Fenicia). În 1891, Ernest Krauss atrage atenţia publicului germanic asupra acestui fapt, iar Guido
List descrie, în 1908, zvastica drept un simbol al purităţii sângelui, dublat de un semn de cunoaştere ezoterică revelat prin descifrarea epopeii runice a *Eddelor*.

La curtea Rusiei, crucea încârligată a fost introdusă de ţarina Alexandra Feodorovna, probabil sub influenţa mediumului Badmaiev, personaj bizar format Ia Lhassa şi care a stabilit mai apoi numeroase legături cu Tibetul. Or, Tibetul este una din regiunile lumii unde zvastica dextrogiră sau levogiră este foarte cunoscută. Înainte de a fi executată, ţarina a desenat pe peretele casei Ipatiev o cruce încârligată,

însoțită de o inscripție. După ce desenul a fost fotografiat în grabă, inscripția a dispărut. Kutiepov se pare că a intrat în posesia fotografiei făcute la 24 iulie, în vreme ce fotografia oficială datează din 14 august. Tot el ar fi primit în păstrare icoana descoperită asupra țarinei, în interiorul căreia a găsit un alt mesaj, ce făcea aluzie la societatea secretă a Dragonului Verde.

După opinia unui agent secret, ce avea să fie otrăvit ulterior în chip misterios şi care uza în romanele sale de pseudonimul Teddy Legrand, Kutiepov, dispărut fără urmă, ar fi fost răpit şi ucis pe iahtul cu trei catarge al baronului Otto Bautenas, asasinat şi el mai târziu. Teddy Legrand scrie: „*Marele vapor alb se numea «Asgard». Fusese, deci, botezat, oare întâmplător, cu un cuvânt prin care legendele islandeze desemnează Regatul Regelui din Thule?*“. Conform lui Trebich Lincoln, care se prezentă ca fiind lama Djorni Den, societatea Verzilor, înrudită cu societatea germană Thule, îşi avea originea în Tibet. La Berlin, un călugăr tibetan supranumit „omul cu mănuşi verzi“, care anticipase de trei ori în presă, cu exactitate, numărul de deputați naziști trimişi în Reichstag, îl primea regulat pe Hitler. El era, potrivit inițiaților, deținătorul cheilor care „deschid regatul Agartha“.

În Austria, grupul *Edelweis* anunța, în 1928, că un nou Mesia se născuse, iar în Anglia sir Musely şi Bellamy proclamau în numele doctrinei horbigeriene, că lumina se pogorâse asupra Germaniei, în timp ce în America apăreau *Potecile de argint* ale colonelului Ballard. S-a manifestat însă şi o rezistență din partea unor englezi de seamă, care şi-au dat seama că mişcarea căpăta aspectul unei religii luciferice.

Interesant este faptul că, în momentul în care a apărut *Mein Kampf* s-a publicat şi cartea rusului Ossendowschi, *Bêtes, Hommes et Dieux*, în care se aflau rostite public pentru prima oară numele de Shambhala şi Agartha. În mod cu totul „întâmplător" , în cursul aceluiaşi an, a fost publicată şi cartea israelitului ortodox Velikovski, *Lumi în coliziune*, care a cunoscut un succes mondial. Conform legendei, acum 30-40 de veacuri exista în regiunea Gobi o mare civilizație, dar, în urma unei catastrofe, teritoriul a fost transformat în deşert,

iar cei care au scăpat au emigrat, unii către nordul Europei, ceilalți către Caucaz. Zeul Thor din legendele nordice ar fi fost unul din eroii acestei migrații. Inițiații din grupul nazist Thule erau încredințați că aceşti emigranți din Gobi constituiau rasa fundamentală a omenirii, trunchiul arian şi de aceea Haushoffer predica necesitatea de a cuceri toată Europa orientală, Turkestanul, Pamirul, Gobi şi Tibetul. Țările acestea constituiau pentru el „ținutul-inimă“ şi de aceea considera că oricine controlează acest ținut, controlează globul.

După René Guénon, autorul celebrei cărți *Le Roi du Monde*, legenda susține că după cataclismul din Gobi, Stăpânii înaltei Civilizații, Deținătorii Cunoaşterii, Fiii Inteligențelor din Afară, s-au aşezat într-un imens sistem de caverne sub munții Himalaya. În inima acestor caverne, s-au scindat în două grupuri, unul urmând „calea mâinii drepte“, celălalt „calea mâinii stângi“. Prima cale şi-ar avea centrul la Agartha, loc de contemplare, cetate ascunsă a binelui, templu al neparticipării la lume. A doua trece prin Shambhala, cetate a violenței şi a forței, ale cărei puteri comandă elementele, masele de oameni şi grăbesc ajungerea umanității la „răscrucea timpurilor“. Magilor conducători de popoare le-ar fi posibil să facă un pact cu Shambhala, prin mijlocirea jurămintelor şi a sacrificiilor.

ECHERUL ŞI COMPASUL

Echerul reprezintă pentru masoni acțiunea omului asupra materiei şi organizarea haosului. Compasul este atât simbolul relativității, măsurând cel mai mare sector de activitate ce poate fi atins de spiritul uman, cât şi reprezentarea a două principii cu originea într-un singur punct, început al oricărei manifestări cosmice.

ARCA ŞI MISTRIA

Ecumenismul a fost întotdeauna unul din polii bisericii creştine. Fenomen sociologic aparte, el a reprezentat efortul

neobosit depus pentru refacerea unității instituției clericale. Mişcarea ecumenică modernă a apărut, însă, concomitent în toate sferele confesionale creştine din Occident, simultan cu apariția ideilor de „noua eră“ şi „unitate mondială“. Conform lui Bruno Würtz[20], din multitudinea de instituții ce promovează programul referitor la unitatea globală pe căi „blânde“, două se apropie tot mai mult de pragul atenției generale: 1. ecumenismul hieratic-religios şi 2. francmasoneria laic-profană, simbolizate printr-o arcă (ambarcațiune cu catarg în cruce) şi printr-o mistrie acoperită de compas.

ŞORȚUL

Cel mai important simbol al multor organizații, inclusiv al Francmasoneriei, a fost şorțul. Foarte simplu şi murdar la început, acesta a lost înlocuit de „preoțimea lui Melchisedek“, în jurul anului 2200 î. Chr„ cu o blăniță albă de miel, ce continuă să fie folosită şi astăzi. Membrii Frăției Şarpelui purtau şorțul încă din anul 3400 î. Chr., pentru a-şi arăta supunerea față de zei. Conform tradiției, zeii egipteni erau reprezentați zburând în nave divine şi purtând şorțuri. Ulterior, portul şorțurilor a fost adoptat şi de preoții din temple, ca simbol al devotamentului față de zei şi al autorității în fața poporului.

CURCUBEUL ŞI CODUL CULORILOR

Curcubeul semnifică în credința creştină ideea de pace cu Dumnezeu, de făgăduință divină de a exclude potopul din soarta omenirii. La vechii greci, curcubeul era personificat de zeița Iris, mesagera voinței zeilor, şi simboliza relația neîntreruptă dintre cer şi pământ, dintre zei şi oameni, fiind, în acelaşi timp, un semn grăitor şi expresiv al limbajului divin. În China, cinci culori ale curcubeului reprezintă

---

[20] Bruno Würtz: *New Age. Paradigma holistă sau revrăjirea Vărsătorului*, Editura de Vest, Timişoara, 1994.

manifestarea armoniei fecunde a raporturilor dintre principiile complementare *Yin* şi *Yang*. în ezoterismul islamic, curcubeul, alcătuit din şapte culori, este imaginea calităţile divine răspândite în univers.

Demascând pseudo-spiritualitatea mişcării New Age, Bruno Würtz[21] subliniază faptul că aceasta i-a conferit curcubeului o semnificaţie eretică, aceea de participare la construirea unei punţi între om şi supraom. Alegându-l ca emblemă, mişcarea nu a făcut altceva decât să iconografieze şi să motiveze cosmologic un aspect prezent în psihismul arhetipal al popoarelor: ideea de schimbare a lucrurilor şi a reprezentărilor. *Razele de lumină*, legate de simbolul curcubeului, sunt, de asemenea, un simbol new-age-ist. Semnul grafic respectiv întruchipează atât cele şapte culori ale razei de lumină, prezente în alcătuirea curcubeului, cât şi culorile lăuntrice, proprii fenomenelor din natură. În simbolistica aquariană, culoarea *verde* a luat locul culorii *roşii*, ce simboliza revoluţia socială. Din metaforă a vieţii şi a nădejdii, verdele a devenit simbolul supravieţuirii şi al ultimei speranţe, care penetrează şi temperează roşul incendiar al revoltei. El are ca premisă istorică roşul revoluţiei sociale, dar în varianta mult mai dramatică a transformării universale în vederea reintegrării în totalitate.

Sarcina cea mai urgentă a fost revoluţia socială, dreptatea socială, înfăptuirea imperativelor culorii roşii; sarcina următoare este revoluţia „naturală“, sistarea spolierii propriului nostru substrat natural şi, cu aceasta, suprimarea ultimei mari contradicţii, cea dintre societate şi natură. Din cele şapte dominante cromatice distincte ale curcubeului, verdele exprimă cel mai bine starea în care se află omenirea actuală: ea speră să supravieţuiască prin integrare holistică, prin realizarea globalizării, prin reintegrare în ecosistem. Verdele devine pentru new-age-işti culoarea supravieţuirii şi a ultimei speranţe, ceea ce face ca el să fie un simbol revoluţionar, un principiu politic. Din acest punct de vedere,

---

[21] Bruno Würtz: *Op. cit.*

mişcarea ecologistă dă dovadă de cameleonism în momentul în care se declară apolitică.

În perioada modernă, Piramida Ocultă a încurajat adoptarea de către toate statele a drapelelor naționale formate din diverse culori, codurile culorilor respective fiind o măsură a importanței statului respectiv în plan internațional. Astfel, analizând culorile drapelelor naționale ale statelor lumii, ne dăm uşor seama că toate marile puteri au întotdeauna codul roşu-alb-albastru: SUA, Marea Britanie, Franța şi Rusia. De asemenea, culorile roşu-alb-verde reprezintă codificarea gradului 33 masonic şi drapelul Italiei.

c) PROFEȚII

„Doar urcând împotriva curentului apei găseşti izvorul; coborând pe firul apei îl pierzi.“

Tradiţia celor Nevăzuţi

Profețiile sunt puse de obicei sub semnul capacităților paranormale ale unor indivizi de a avea acces la viziuni ale unor evenimente ce se vor desfăşura în viitor. Tot la fel de probabilă este însă şi ipoteza că aceştia au avut acces la planurile mai mult sau mai puțin complete, ce sunt elaborate şi puse în aplicare de Piramida Ocultă prin intermediul diferitor societăți secrete. Iată câteva exemple care pot veni în sprijinul acestei ipoteze.

Este binecunoscut faptul că în viața Romei antice, practicanții oracolelor erau asociați în congregații şi confrerii diferite, în care un loc aparte îl ocupau augurii şi sibilele, preotesele apolinice, iar istoria consemnează că Sibila din Cumae i-a vândut regelui Tarquinius Superbus un număr de nouă papirusuri, ce cuprindea istoria viitoare a Imperiului Roman. Conform legendei, în cele nouă suluri de papirus erau înscrise atât destinul poporului roman, cât şi sfaturile care trebuiau neapărat urmate pentru ca acest destin să se poată înfăptui. Din păcate, nu se poate şti dacă acestea nu erau cumva chiar planurile de dezvoltare ale imperiului,

planuri ce urmau să fie puse în aplicare pe căi oculte, deoarece sulurile, ca şi multe altele asemănătoare, au fost distruse în totalitate după ce şi-au îndeplinit rolul.

Drept plată pentru cele nouă volume, ea i-a cerut regelui 300 de filipi de aur, o sumă considerabilă pentru acele timpuri. Neîncrezător în valoarea sulurilor, regele a refuzat să plătească acel preț impresionant, drept care sibila a ars în fața lui trei din cele nouă suluri, cerându-i apoi tot 300 de filipi pentru cele şase care mai rămăseseră. Tarquinius a refuzat şi de data asta, aşa că apriga ofertantă a mai ars trei suluri şi a cerut iarăşi acelaşi preț de mai înainte pentru ultimele trei care mai rămăseseră. Impresionat la gândul că cele trei suluri reprezentau poate o valoare, Tarquinius s-a decis, în sfârşit, şi a plătit cei 300 de filipi pentru cele trei suluri, în loc să fi făcut asta de la început şi să fi pus mâna, dacă ar fi fost om chibzuit, pe toate nouă.

În anul 671 de la întemeierea Romei, în timpul dictaturii lut Sylla, Capitoliul a fost distrus de un incendiu de mari proporții, în urma căruia prețioasele manuscrise au pierit fără urmă, astfel încât poate fi considerată încheiată chestiunea autenticității oricărui document prezentat astăzi ca atare. După şase ani, Senatul a numit o comisie formată din trei foarte erudiți senatori, care a avut ca sarcină să reconstituie, din memoria diverşilor cititori, conținutul celor trei volume, în condițiile unei cât mai mari fidelități. În acelaşi timp, Senatul hotărâse şi reconstituirea altor texte pierite în flăcări, numai că toate acestea au suferit modificări substanțiale mai târziu, din porunca lui Octavianus Augustus, care a hotărât arderea a circa 2000 de suluri care nu cuprindeau modificările aduse de el. Cât despre cele trei cărți, zise sibilice, acestea au fost bine retuşate şi aşezate la picioarele statuii lui Apollo Palatinul. Şi nu numai atât: generalul Flavius Stilicon, vandal de origine, se pare că a distrus aceste oracole, „*ca să ruineze de-a binelea Roma, răpindu-i această chezăşie a veşniciei ei*“. Dacă acest fapt este adevărat, atunci este cert că ceea ce ni se prezintă astăzi sub numele de *Cărțile sibilice* a suferit prea multe falsificări ca să mai fi rămas ceva autentic în ele.

Într-o *Carte a profeților*, Josane Charpentier a trecut în revistă şi a analizat toate prorocirile celebre din istorie, din timpurile cele mai vechi şi până aproape de zilele noastre. Dintre toate, autoarea s-a oprit mai îndelung asupra unui text păstrat într-un templu al lui Baal: „*Prăpădul firii va veni după cum va arăta mersul stelelor, iar înțelepții vor şti când se va porni flacăra cea mare şi potopul ce va veni pe urmele ei. Pământul tot va fi o vâlvătaie atunci când toate stelele se vor aduna în semnul Racului*".

Destinul Germaniei este cuprins într-o profeție a călugăriței Hroswitha, care se mântuia în veacul al X-lea la mănăstirea Gandersheim, Saxonia. Bizar este faptul că în învălmăşitele prorociri ale acesteia s-au putut citi dinainte istoria celor două catastrofale războaie mondiale, iar mai târziu similitudinile au fost observate cu mai multă uşurință. Pentru anii de după cele două conflagrații mondiale, Hroswitha afirma: „*Nu va rămâne nimic din Sfântul Imperiu, iar pe ruinele lui se vor ridica Imperiul lui Crist şi cel al lui Anticrist. Între cele două țări va fi ură şi sânge şi duşmanii neamului german îşi vor da mâna. Iar asta va ține cât va ține şi Războiul Roşu, cum scrie şi în* ***Cartea Mâniei*** *şi cât va ține marele Imperiu de la Soare Răsare, țara fericită care va vedea ultimul împărat de pe suprafața pământului...*"

Mai aproape de zilele noastre este inscripția gravată pe o piatră funerară din cimitirul din Kirby, datând din secolul al XV-lea:

„*Când închipuirile vor părea vii, mişcându-se în voia lor,*
Când corăbiile, asemenea peştilor, vor înota pe fundul mării,
Când oamenii, întrecând păsările, vor ajunge la cer,
Atunci jumătate din lume se va bălăci în sânge".

În 1896, un scriitor englez, M. P. Shiel, a publicat o nuvelă în care o bandă de criminali monstruoşi devastează Europa, ucid familiile pe care le cred dăunătoare progresului umanității şi ard cadavrele. El a intitulat nuvela: SS-iştii.

Dante, în *Divina Commedia*, a descris cu precizie Crucea Sudului, constelație invizibilă din emisfera nordică şi pe care niciun călător din vremea lui n-ar fi putut-o zări, iar Swift, în *Călătorie în Laputa* (1726) a precizat distanțele şi perioadele

de rotație ale celor doi sateliți ai planetei Marte, necunoscuți în epocă. Când astronomul american Asaph Hall i-a descoperit în 1877 şi şi-a dat noima că măsurătorile lui corespund cu indicațiile lui Swift, cuprins de un soi de panică, i-a numit *Phobos* şi *Deimos*: teamă şi teroare. Se pare că aceşti sateliți au apărut brusc, deoarece telescoape mai puternice ca al său nu-i percepuseră mai devreme cu o zi.

Literatura de anticipație este, de altfel, singurul domeniu care a permis prezentarea unor viziuni asupra viitorului civilizației umane, fără că autorii să fie expuşi pericolului de a fi stigmatizați de opinia publică. Astfel, cea mai remarcabilă profeție, de natură ştiințifico-fantastică, a fost făcută de Jules Verne, în lucrarea *De la Pământ la Lună*, atunci când a stabilit Florida drept bază de lansare a rachetei către satelitul natural al Terrei, devansând cu peste un secol operațiunea reală.

Element	Misiunea Apollo-8	Anticipare Jules Verne
Locul de lansare	Florida-SUA	Florida-SUA
Structură	aliaj de aluminiu	fonta + aluminiu
Echipaj	3 oameni	3 oameni
Forma navei	rachetă	obuz
Greutate	5621 kg	5347 kg
Lungime	3,65 m	3,65 m
Viteză	38.988 km/h	40.000 km/h
Sistem de frânare	retrofuzee	retrofuzee

Tot în urmă cu un secol, Jules Verne a oferit şi o altă coincidență profetică, atunci când, descriind submarinul imaginar *Nautilus*, comandat de căpitanul Nemo, a menționat dimensiunile submersibilului, care sunt aproape identice cu cele ale actualelor submarine atomice americane.

Dincolo de aceste aspecte care pun sub semnul întrebării însăşi viabilitatea viziunii lineare asupra istoriei, dar care nu conferă o anumită certitudine în legătură cu existența şi activitatea subterană a Piramidei Oculte, există anumite elemente care, prin modul în care sunt abordate de structurile oficiale ale diferitor state, lasă să se întrevadă faptul că problemele respective nu constituie altceva decât rezultatele unor campanii de manipulare deosebit de vaste, menite să interzică accesul oamenilor obişnuiți la informații de importanță vitală pentru viitorul omenirii. Pentru exemplificarea modului în care suprastructura ocultă de putere tratează aspectele stânjenitoare, voi prezenta în continuare două cazuri revelatoare, unul referitor la aşa-zisul fenomen OZN, iar altul legat de configurația reală a Terrei.

d) FENOMENUL O. Z. N.

„Există un sistem de control spiritual al conştiinței umane şi fenomenele paranormale fac parte din manifestările sale. Nu pot spune dacă acest control este natural şi spontan, dacă poate fi explicat în termenii geneticii, psihosociologiei sau ai fenomenelor obişnuite, sau este de natură artificială, aflat sub puterea unei voințe supranaturale.“

Dr. Jacques Vallee, astrofizician NASA

Studierea atentă a evoluției problematicii legate de *Fenomenul OZN* este extrem de sugestivă în ceea ce priveşte exemplificarea modului în care Piramida Ocultă se foloseşte de o realitate incontestabilă pentru a lansa unele mituri care să-i permită promovarea intereselor în sfera socială. Pe fondul unei puternice cenzuri instituite de toate statele din considerente de „securitate națională“, Piramida Ocultă urmăreşte implementarea unor curente ideologice, care se dezvoltă până la apariția unor organizații pseudo-religioase de tipul sectelor ce adoră extratereştrii. Mă voi referi, de aceea, la două aspecte care aparent coincid, dar

care au roluri diametral opuse, şi anume *realitatea existenței OZN-urilor* şi *mitul OZN*.

TEHNOLOGIA OZN

Începutul anului 1955 a adus la cunoştința opiniei publice declarația savantului de origine română Herman Oberth, autoritate ştiințifică de renume mondial în domeniul spațiului şi al rachetelor, fost profesor al lui Wernher von Braun: „*Am examinat toate argumentele în favoarea şi în defavoarea existenței farfuriilor zburătoare şi concluzia mea este că OZN-urile există cu adevărat, sunt foarte reale şi sunt vehicule provenind de la unul sau mai multe sisteme solare. Ele sunt, probabil, conduse de observatori inteligenți, aparținând unei civilizații care continuă nişte investigații ştiințifice asupra Pământului nostru de mai multe secole*".

Ray Palmer, redactorul-şef al revistei *Farfurii zburătoare*, a atacat teoria originii interplanetare a OZN-urilor, al cărui propovăduitor fervent era expertul american Keyhoe, după ce a demonstrat că farfuriile zburătoare nu aparțin nici unei națiuni existente. Teoria originii subterane a farfuriilor zburătoare a fost prezentată pentru prima oară de profesorul Henrique Jose de Souza, preşedintele Societății Teosofice Braziliene, cu sediul în Sao Lourenco, statul Minas Gerais, unde există un imens templu în stil grecesc dedicat Agarthei, numele budist al lumii subterane, a cărei capitală se presupune că este Shambhala.

Referitor la secretul păstrat în legătură cu acest subiect, comentatorul american de radio şi televiziune Frank Edwards a afirmat că „*ordinele de păstrare a secretului în privința OZN-urilor vin de sus şi că Aviația Militară este doar țapul ispăşitor*".

Pionier în domeniul ufologiei, Edwards a purtat o cruciadă viguroasă pentru a dezvălui instaurarea cenzurii neoficiale şi ascunderea dovezilor concrete cu privire la originea OZN-urilor față de marele public. În 1958, Bulkley Griffin, corespondentul din New Bedford al ziarului *Standard Times Washington,* Massachussetts, a scris pentru respectiva

publicație mai multe articole incitante, din care unul era intitulat *Cenzura Pentagonului asupra OZN-urilor este efectivă*, în care punea sub semnul întrebării dreptul armatei americane de a monopoliza informațiile din domeniu. La aceasta, Aviația Militară a răspuns susținând că Regulamentul 200-2 prevede că „*cercetările şi analiza OZN-urilor, ce pot constitui o amenințare pentru securitatea Statelor Unite, sunt direct legate de răspunderea privind apărarea SUA*“. Nici NASA, nici CIA, nici FBI-ul nu a dezvăluit publicului fapte referitoare la incidente OZN, deşi s-au făcut unele investigații. Mai mult decât atât, membiii *Subcomitetului Permanent pentru Investigații* al Senatului SUA au făcut unele studii asupra conexiunii OZN-Aviația Militară şi au decis să nu investigheze problema, nici cu uşile deschise, nici cu uşile închise.

În mai 1964, o dată cu apariția cărții *Guvernul Invizibil*, a fost oferită cheia aparentă a acestui mister; „***Grupul Special*** *a fost creat în primii ani ai administrației Eisenhower, conform ordinului secret 54/12... În cercurile cele mai intime ale Administrației a fost şi continuă să rămână cunoscut sub numele de Grupul 54/12... Grupul Special a lucrat într-o atmosferă secretă, ce o depăşea pe cea a oricărei alte branşe din cadrul Guvernului SUA... CIA are în general. în vedere. Grupul Special, atunci când susține că agenția nu a stabilit niciodată politica, ci doar a acționat sub comanda unei autorități mai înalte*“.

Michall Hesemann explica, în cartea sa *Contacte OZN*, de ce mass-media „desconsideră“ fenomenul OZN: „*Proiectul* ***Blue Book*** *al armatei americane a înregistrat peste 200 de rapoarte ale unor asemenea contacte, din care 25% au fost clasate ca necunoscute. CIA a început cercetări pentru a verifica dacă problema obiectelor zburătoare neidentificate amenință siguranța națională. La 11 septembrie 1952, Marshall Chadwell, vice-director al departamentului ştiințific al CIA, raporta că a fost pus la punct un sistem de semnalizare generalizat şi că toate bazele aviației militare americane au primit ordinul de a intercepta OZN-urile. Din punct de vedere practic, a fost recomandat ca să se dezvolte o politică a*

informării publice, pentru a se limita riscul panicii. Aceasta însemna că se instaura «o cenzură inteligentă şi lipsită de scrupule», pentru a elimina interesul opiniei publice asupra fenomenului OZN.

La 18 noiembrie 1952, directorul CIA, amiralul Roscoe Hillenkoetter, prezenta situația preşedintelui nou ales: «Implicațiile pentru siguranța națională sunt reprezentate în primul rând de faptul că motivele şi intențiile acestor vizitatori sunt încă total necunoscute. La acestea se adaugă o creştere frapantă a zborurilor de recunoaştere a acestor nave din mai până în toamna acestui an, care duc la grija unor noi demersuri iminente. Din aceste motive, dar şi din considerente internaționale şi tehnologice evidente şi din necesitatea stringentă de a evita cu orice preț panica, comisia de cercetare Majestic-12 rămâne la părerea că trebuie luate măsuri stricte de siguranță de către noua administrație.» În ultima zi, comisia a elaborat un «program de educație», ce implica toți factorii de conducere şi urmărea două țeluri principale: şcolile şi canalele mass-media. Scopul acesteia era reducerea interesului public pentru obiectele zburătoare şi urma să fie realizată prin mass-media, iar baza o reprezentau cazurile concrete care au creat încurcături, dar care au fost explicate ulterior. Purtătorul de cuvânt al Armatei Aerului, Albert M. Chop, a declarat că «am fost desemnați să colaborăm la o campanie de denigrare, să publicăm articole şi să dăm interviuri pentru a ridiculiza domeniul OZN».

Politica de banalizare şi ridiculizare inițiată de CIA a avut succes. Într-o scrisoare deschisă adresată de câțiva militari, în 4 septembrie 1987, preşedintelui american Ronald Reagan se spunea: „Campania națională de banalizare a OZN-urilor, inițiată de CIA în 1953, a dus la fabricarea de cărți şi publicarea de sute de articole în presă, care au condus la concluzia de false contacte. În această campanie, care este încă în curs, au fost infiltrați agenți printre grupele de cercetare a fenomenului OZN, pentru a le ridiculiza prin manipulare şi pentru a dirija eforturile lor spre ***alte explicații****. Această politică de muşamalizare a avut un succes mult mai mare decât a prevăzut CIA»“.*

Ultima observație este esențială pentru a sesiza implicarea Piramidei Oculte în această operațiune. De altfel, există o strânsă conexiune între dezinformarea pe scară largă, practicată prin intermediul mass-media şi propaganda agresivă, realizată sub directa coordonare a suprastructurii oculte de putere, în sensul promovării pseudo-religiei New-Age. Păstrarea secretului referitor la fenomenul OZN a necesitat şi aplicarea unor măsuri extreme. Astfel, dintre persoanele care au fost amenințate sau chiar suprimate din cauza investigațiilor făcute pe cont propriu despre incidentele cu nave de proveniență presupus extraterestră, pot fi amintiți:

- fostul ministru american al apărării James Forestall, care a înființat, la 30 decembrie 1947, prima comisie de anchetă asupra fenomenului OZN, aşa-numitul Proiect Sign;
- Morris K. Jessup, astronom american care a atras atenția asupra unor fenomene stranii produse pe Lună;
- H. P. Wilkins;
- Albert Bender, editor al revistei *Space Review*;
- John Keel, scriitor;
- În perioada martie-iunie 1987, presa britanică a relatat despre decesul a nouă persoane care lucrau la programul „Războiul Stelelor": Vimal Dajibhai; Ashad Sharif, împreună cu un prieten ce lucra pentru Ministerul Apărării; Peter Peapell; David Sand; Mark Wisner; Victor Moore; Robert Greenhaigh şi Denis Skiner.

Referindu-se la OZN-urile de origine terestră, expertul german Rudolf Lusar a scris în 1951 o carte intitulată *Armele secrete germane în timpul celui de-al doilea război mondial*, în care afirmă: „*...savanții şi cercetătorii germani au făcut primii paşi în direcția acestor discuri zburătoare. Experții şi colaboratorii la această muncă au confirmat că primele proiecte, numite* ***discuri zburătoare****, au fost întreprinse în 1941*". Lusar menționează că planurile acestor discuri au fost concepute de doi experți germani, Schriever şi Habermohl şi de italianul Bellonzo, în timp ce un alt expert geman, Mietche, a fost asociat la proiect. Conform lui Lusar,

Habermohl şi Schriever s-au decis pentru un inel ce se rotea în jurul unui habitaclu fix în formă de cupolă. Cei doi experți, care lucrau la Praga, au decolat cu primul lor disc la 14 februarie 1945. În 3 minute, aparatul a urcat la o înălțime de 12. 000 de mile şi a atins o viteză de 2000 de km/oră în zbor orizontal! Lusar a mai arătat că proiectul *Vrill*, ce a costat milioane de mărci, era aproape terminat la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, şi că farfuriile zburătoare care nu au putut fi evacuate în teritoriul german din Antarctida, au fost distruse înainte de venirea ruşilor.

O confirmare a existenței contactelor secrete între marile puteri şi civilizațiile non-umane a fost făcută printr-o scrisoare, trimisă la 16 aprilie 1954, de Gerald Light din Los Angeles, California, către Meade Layne, San Diego, California, în care sunt dezvăluite fapte uluitoare: „*Tocmai m-am întors din Muroc Dry Lake, situat la Edward Air Force Base din California. Raportul este adevărat, înspăimântător de adevărat... Când ni s-a permis să intrăm în zonă închisă, am avut sentimentul precis că lumea s-a sfârşit. Niciodată n-am văzut atâtea ființe umane într-o stare de completă confuzie, de parcă şi-ar fi dat seama că lumea lor s-a sfârşit într-adevăr, definitiv. Realitatea navelor spațiale ,,străine" poate fi scoasă din domeniul speculațiilor: ele devin o parte dureroasă a conştiinței oricărui om de ştiință responsabil... În timpul vizitei mele de două zile am văzut cinci tipuri distincte de nave spațiale, care erau studiate şi mânuite de oficialii noştri de la Air Force, cu ajutorul şi permisiunea Eterienilor. N-am cuvinte să exprim ce am simțit. În sfârşit s-a întâmplat. Acum este o problemă de istorie! Niciodată nu voi uita aceste 48 de ore de la Muroc!*"

Mijloace de propulsie

Studii întreprinse de cercetători independenți asupra principiilor care stau la baza realizării „farfuriilor zburătoare", arată că OZN-urile sunt propulsate de o aşa-numită *energie liberă*, care se obține prin implozia anumitor atomi sub acțiunea energiei electromagnetice a spațiului, în timp ce se

află în zbor. Referitor la acest subiect, în 1955, a apărut în Franța o lucrare a locotenentului-pilot Jean Plantier, intitulată *Propulsia farfuriilor zburătoare prin acțiunea directă asupra atomului*, în care acesta imaginează un aparat capabil de a se deplasa prin crearea unui câmp gravitațional variabil în intensitate şi orientare. În respectivul caz, nava se poate deplasa în diferite direcții şi cu accelerații reglate de orientarea şi intensitatea câmpului gravitațional produs, scăpând astfel efectelor greutății şi inerției. Aerul înconjurător ar întovărăşi aparatul în mişcările sale, fiind el însuşi supus aşa-zisului „câmp“, iar aceasta ar implica absența frecării şi de fapt, chiar absența încălzirii şi a bangului sonic. De asemenea, ocupanții, fiind supuşi aceluiaşi câmp, nu vor simți niciun efect al accelerației.

Cazul Wilhelm Reich

Wilhelm Reich s-a născut în 1897 în Austria, devenind încă din anii studenției membru al Societății Psihanalitice din Viena, condusă de prof. Sigmund Freud şi fiind socotit în scurt timp o nouă „stea“ a psihanalizei mondiale. După ce, în perioada 1939-1941, a ținut un mare număr de prelegeri despre o nouă formă de energie, biologică şi cosmică, pe care el a numit-o *energie orgonică*, timp în care Reich a fost profesor de psihologie la *New School for Social Research*, din New York, el a decis înființarea *Orgone Institute*, un lăcaş al noii ştiințe a orgonomiei, la Rangerly/Maine. Ca tânăr psihanalist, Reich a căutat să descopere natura energiei care motiva reacțiile şi comportamentul pacienților săi. După ani de investigații minuțioase, Reich a reuşit să demonstreze pe mai multe căi simultan, existența energiei orgonice, dar şi să concentreze această energie cu ajutorul invenției sale din 1940, *acumulatorul de energie orgonică*. Toate experiențele sale au fost făcute cu cea mai mare seriozitate şi publicate cu modestie în cărți şi periodice ştiințifice. În perioada sa de maximă productivitate, o seamă de somități medicale şi ştiințifice au publicat rezultatele verificărilor făcute asupra descoperirilor lui Reich în reviste de specialitate. În lista celor

care au scris despre noua ştiinţă a orgonomiei figurează chiar şi dr. Albert Einstein, care a confirmat experienţele lui Reich, într-o scrisoare datată 04 februarie 1941.

Călin Turcu susţine în cartea sa, *Strict Secret: Raportul UMMO*[22] că, la 12 mai 1954, prof. dr. Reich a reuşit să intre în contact cu o serie de obiecte luminoase care rătăceau deasupra laboratorului său de la Rangerly/Maine. De mai multe ori, în prezenţa unor martori demni de încredere, Reich a stabilit o legătură directă cu aceste obiecte, cu ajutorul unui aparat inventat de el. De fiecare dată când folosea aparatul asupra acestor „stele“, ele păleau şi apoi se stingeau. Reich a ajuns la concluzia că, de fapt, obiectele luminoase nu erau stele, ci „nave spaţiale". La trei ani şi jumătate de la aceste contacte cu presupusele nave spaţiale, Reich a murit în închisoare. Cu opt luni înainte fusese arestat pentru că refuzase să se supună unei puneri sub acuzaţie, obţinută de FDA (Food and Drug Administration / Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor), care combătea existenţa energiei cosmice orgonice. Cenzurarea descoperirilor, hărţuielile, procesul şi reducerea la tăcere a lui Reich se întind, de fapt, pe o perioadă de aproape trei decenii şi constituie o amprentă a modului de acţiune al Piramidei Oculte, în scopul discreditării lucrărilor sale, multe din scrierile ştiinţifice ale lui Reich, inclusiv cărţi clasice de medicină, psihanaliză, sociologie şi ştiinţe naturale, au fost condamnate de FDA.

Reich a considerat că hotărârea judecătorească obţinută de FDA împotriva să demonstrează lipsa de integritate şi responsabilitate a acelora care căutau să-i stopeze cercetările şi să-l reducă la tăcere. El susţinea că FDA nu are niciun fel de competenţă în domeniul cercetărilor, cu atât mai mult, cu cât energia orgonică, la momentul respectiv, nu fusese folosită în terapeutica medicală. Reich a combătut acuzaţiile ce i se aduceau cu toate mijloacele legale, însă Curtea Supremă a SUA a refuzat să revizuiască procesul. Iată câteva

---

[22] Călin N. Turcu: *Strict secret: Raportul UMMO*, Editura Elit Comentator, Ploieşti, 1993.

fragmente din declarațiile pe care le-a făcut Wilhelm Reich, cu ocazia interogatoriilor la care a fost supus: „*Subsemnatul, am luat contact, cu ajutorul spărgătorului de nori, cu obiecte luminoase de pe cer la l mai 1954, între orele 09^{40} şi 10^{45} pm. În timpul acestei ore, oamenii au văzut pentru prima oară în istoria omenirii şi a ştiinței, două «stele» la vest, care şi-au micşorat luminozitatea de mal multe ori atunci când energia cosmică era extrasă din ele. Şocul provocat de această experiență a fost suficient de puternic pentru ca experiența să nu mai poată fi repetată până la 10 octombrie 1954*“.

În 1949, studenții şi prietenii lui Reich au înființat, tot în Maine, *Fundația Wilhelm Reich*, cu scopul de a apăra şi perpetua descoperirile sale din domeniul energiei orgonice, care, după cum a susținut Reich mai târziu, propulsează OZN-urile. Wilhelm Reich a murit la 3 noiembrie 1957, într-un penitenciar din SUA, ca urmare a opoziției sale față de o hotărâre ilegală, ce urmărea să pună capăt cercetărilor sale, după mai bine de 10 ani de hărțuieli şi persecuții din partea unor conspiratori bine camuflați, care au folosit agențiile şi curțile federale ale Statelor Unite. S-a urmărit îndeosebi împiedicarea difuzării pe scară largă a unor descoperiri cruciale din fizică, medicină şi sociologie. Înainte de a muri, el a declarat: „*Planeta noastră trece printr-o mare dificultate*“.

Conform lui Robert Fieldcrest, aplicațiile acumulatorului de energie orgonică puneau în pericol întregul edificiu al sistemului unitar mondial, invenția respectivă fiind salutată de dr. Theodore P. Wolfe drept „*unica descoperire din istoria medicinii*“. Deoarece iteeasta amenința cu dispariția întreaga industrie farmaceutică, FDA a respins şi a discreditat verificările publicate şi documentate ale unei întregi serii de reputați medici şi oameni de ştiință din întreaga lume, care au cercetat veridicitatea descoperirilor lui Reich.

e) MITUL OZN

În mod paradoxal, realitatea fenomenului OZN se

împleteşte în mod subtil cu o altă realitate, mult mai periculoasă, dar din păcate trecută cu vederea de majoritatea celor care studiază problematica în cauză, aceea a fenomenelor ce însoțesc unele apariții neortodoxe ale ființelor hiperspațiale în spațiul nostru tridimensional. Punctul de legătură între aceste două realități complet diferite îl constituie marea asemănare dintre fenomenele ce au loc în cazul evoluției unei nave tip OZN şi fenomenele ce însoțesc unele manifestări ale ființelor angelice în universul nostru. Interesant este faptul că antichitatea avea cunoştințe mult mai avansate decât cele pe care le deține în prezent civilizația noastră. Astfel, în poemul vechi indian *Ramayana* găsim o serie de pasaje care pot fi interpretate ca reflexii prilejuite de întâlnirea cu ceea ce poate fi considerată o ființă non-umană:

Rama şi fratele său, Lacsman, s-au întâlnit cu un demon, „*iar... demonul şi-a întins brațele spre ei. Nu avea cap, nici picioare, gură o avea în pântece şi tot acolo îi strălucea un singur ochi mare, ca norul cel negru arăta şi cu glas de tunet urla... în aceeaşi clipă duhul s-a înălțat spre cer, împrăştiind o lumină strălucitoare...*“ După cum se observă, autorul anonim antic a făcut la vremea respectivă o distincție clară între manifestarea specifică unei ființe non-umane (în acest caz, a unui demon) şi aceea a unei aeronave în zbor, lucru pe care ştiința oficială nici măcar nu îl ia în discuție, cu atât mai mult să îl studieze. Desigur, s-ar putea obiecta că traducerea fragmentului de față poate fi eronată, însă acest lucru este puțin probabil, de vreme ce, aşa cum voi arăta ulterior, noțiunile de ordin tehnic cuprinse în eposurile indiene sunt extrem de precise, depăşind chiar în unele privințe capacitatea limbajului ştiințific actual de a descrie principalele caracterisitici ale realizărilor tehnice.

Tocmai remarcabila asemănare ce există între manifestările ce însoțesc cele două tipuri de fenomene a permis Piramidei Oculte să determine civilizația actuală să abandoneze studiul ştiințific a! fenomenului OZN în favoarea creării unei cazuistici demonologice. Deşi aceste aspecte sunt deosebit de subtil implementate şi greu de sesizat de persoanele neavizate, există unii cercetători care au remarcat

deturnarea curentului către o dimensiune spiritistă, în scopul creării a ceea ce poate fi numit fără riscul de a greşi, *Mitul OZN*. Astfel, în urma unei analize amănunțite a aşa-ziselor „răpiri“ de persoane realizate de către presupuşii extratereştri, cercetătorul Brad Steiger a remarcat totala lipsă de sens a majorității contactelor, concluzionând că este vorba de „*un fenomen parafizic multidimensional, care aparține în cel mai înalt grad planetei Pământ*“.

Situându-se pe o poziție ce contestă posibilitatea existenței navelor de tip OZN, ieromonahul Serafim Rose a exprimat o părere similară[23], acesta considerând că toate contactele respective nu reprezintă altceva decât reluarea, într-o formă modernă, a fenomenelor spiritiste, cercetate cu multe veacuri în urmă. Mergând pe aceeaşi linie, John Keel a susținut în cartea sa, *OZN: operațiunea „Calul Troian“* , că: „*Adevărata istorie a OZN-urilor este istoria duhurilor şi vedeniilor, a manifestărilor mentale scindate, a lumii nevăzute care ne înconjoară şi care năvăleşte din când în când în lumea noastră... Este lumea iluziei... unde realitatea însăşi este falsificată de puteri nevăzute, care pot dirija spațiul, timpul şi materia fizică, puteri care sunt de neînțeles pentru înțelegerea noastră... Proprietățile şi caracteristicile acesteia prezintă mici variații ale fenomenelor de demonologie, cunoscute de multe secole*“.

Jaques Vallee susține în ultima sa carte, *Colegiul Nevăzut*, că există o adevărată „*sete neostoită de contact cu forme de rațiune, care pot să arate calea bietei noastre planete, nefericite, bolnave şi în suferință*“, iar Hynek, observând că fenomenul OZN prezintă şi aspecte certe de influență psihică, a emis teoria conform căreia obiectele în cauză sunt în acelaşi timp şi *instalații psihice*. Dezvoltând ideea, Vallee ajunge la concluzia că fenomenul, departe de a fi studiat în mod riguros, este folosit ca element al unui complex **sistem de control al credinţelor umane**: „*Cu fiecare val de OZN-uri, influența lor asupra societății devine tot mai importantă. Cea mai mare parte a tinerilor se pasionează de problemele*

---

23 Serafim Rose: *Ortodoxia şi „religia“ viitorului*, 1996.

cosmosului, de fenomenele psihice, de noile zone ale cunoaşterii. Apar tot mai multe cărți şi articole care schimbă civilizația noastră".

Referitor la acest aspect, merită remarcată una din afirmațiile făcute de V. I. Lenin, cu ocazia unei discuții purtate cu scriitorul SF, H. G. Wells, în toamna anului 1920: „*Toate concepțiile oamenilor au luat până acum naştere la scară umană şi s-au bazat pe premisa că tehnică nu va depăşi niciodată sfera terestră. În momentul în care omenirea va reuşi să pătrundă în spațiile interplanetare, va fi nevoie să ne revizuim şi să reformulăm toate concepțiile noastre* ***filosofice, sociale şi morale***".

Pentru realizarea unui sistem de control eficient a civilizației umane este absolut necesară reducerea la minim a tuturor contactelor cu ființe aparținând altor civilizații. Aceasta este rațiunea ascunsă care a stat la baza mistificării *Fenomenului OZN* şi tot ea a fost cea care a determinat abandonarea oricăror tentative de cercetare a structurii reale a planetei noastre. Exemplificarea va continua în mod necesar cu prezentarea principalelor aspecte legate de contestarea punctului oficial de vedere cu privire la configurația reală a Terrei.

f) CONFIGURAŢIA REALĂ A TERREI

„*Universul nu este mai ciudat decât ne imaginăm noi, el este chiar mai ciudat decât ne putem noi imagina.*"

Haldane

Dezvoltarea fără precedent a tehnologiilor informaționale la sfârşitul celui de al doilea mileniu, marcat de o cerere din ce în ce mai mare de mijloace şi căi de comunicație, dincolo de beneficiile evidente aduse bunei funcționări a majorității domeniilor vieții sociale, generează o falsă imagine referitoare la nivelul atins de cercetarea ştiințifică în sensul cunoaşterii intime, atât a structurii planetei noastre, cât şi a Universului în care ne desfăşurăm existența. Astfel, deşi se consideră că,

în general, suprafața Terrei nu mai prezintă astăzi nicio necunoscută, toate zonele geografice fiind cercetate foarte atent şi permanent fotografiate de către o întreagă rețea de sateliți civili şi militari, există unele fenomene ale aşa- ziselor „ştiințe de graniță“, care deschid şi închid permanent o serie de uşi către dimensiuni nebănuite ale propriei noastre planete. Semne de întrebare provenite din domenii extrem de diverse pun la îndoială concepția oficială cu privire la structura planetei noastre şi îi determină pe cei mai îndrăzneți exploratori să încerce să pătrundă dincolo de limitele zonelor cunoscute.

Dintre enigmele de ordin biologic se poate aminti faptul că, în anul 1938, s-a descoperit că „dispărutul“ celacant, un peşte preistoric cu membrele atrofiate, care a cunoscut apogeul dezvoltării sale în urmă cu 60 de milioane de ani, este viu şi trăieşte încă în Oceanul Indian. Ultimului exemplar fosilizat, descoperit înaintea celui viu, i-a fost stabilită vârsta de 18 milioane de ani. Cazul respectiv nu este singular, de vreme ce anumite relatări detaliate ale unor martori demni de încredere, care au ales să dezvăluie adevărul chiar cu riscul pierderii credibilității, conțin descrieri ale unor ființe asemănătoare „unui şarpe marin“ şi desene ale unor făpturi marine ce se asemănau foarte mult cu un monosaur sau un ihtiozaur din Pliocen, care se pare că mai trăiesc în adâncurile abisale. În anumite împrejurări, aceste creaturi au fost văzute de sute de martori, deoarece s-au apropiat de plajele şi porturile din diferite zone, situate între Tasmania şi Massachusetts. Monstrul din Loch Ness, alintat Nessie de către scoțieni, care a fost fotografiat deseori, deşi nicio imagine nu a ieşit clară, poate fi o formă de dimensiuni reduse a acestor „peşti-şopârle“ gigantici, după cum îi denumeşte cuvântul grecesc *Ihtiosaur*. Mai mult, oceanograful danez Anton Brunn a studiat chiar o larvă de anghilă, lungă de 2 metri, adusă de un trauler, care, dacă ar fi devenit adultă, ar fi măsurat 24 de metri în lungime.

Apoi lista întrebărilor rămase fără răspuns poate fi continuată cu o serie de aspecte de ordin fizico-geografic. Este binecunoscut faptul că aproape toți curenții au o

mişcare giratorie: cei din emisfera nordică în sensul acelor de ceasornic, iar cei din emisfera sudică, în sens invers. De ce curentul Benguela face excepție de la regulă şi curge drept? Şi mai este şi misterul „fundului fals“, scos în evidență de sondajele întreprinse pentru măsurarea adâncimii apelor, care în mod frecvent indică o cifră mai mică decât cea obținută anterior, pentru ca mai târziu să revină şi să înregistreze cifra adâncimii inițiale. Se presupune că fundul fals este rezultatul prezenței temporare a unor bancuri extrem de dense de peşti sau de faună, ce creează aparența unei suprafețe solide, de pe care sonarul se reflectă şi furnizează informații eronate.

Un mister tot atât de inexplicabil îl reprezintă ciudatele fâşii luminoase de „apă albă“ din Golf Stream. Despre acest fenomen s-a presupus că este produs de peştişori fosforescenți care agită marea sau de radioactivitatea apei. Oricum, cu cinci secole în urmă, lui Columb i s-a părut demn de menționat fenomenul, iar pentru astronauții ce călătoreau în spațiu, „apa albă“ a fost ultima lumină de pe Pământ pe care au văzut-o. Personal, consider că fenomenul este în strânsă legătură cu legendarul *Tărâm al Apelor Albe*, cu referire directă la Shambhala. Cercetătorul Ivan Sanderson, care a dedicat un studiu amplu porțiunii din Oceanul Atlantic cunoscută sub numele de Triunghiul Bermudelor, în cartea sa *Rezidenții Invizibili*, ca de altfel şi în alte numeroase articole, formulează concluzia că zona respectivă prezintă o formă de elipsă sau de romb şi că ***mai există încă 11 asemenea zone***, situate la distanțe egale unele de altele, împrăştiate pe tot globul, printre care se numără şi spațiu] de tristă faimă de lângă Japonia, supranumit „Marea Diavolului“.

O teorie apărută la sfârşitul secolului trecut lansa o ipoteză deosebit de îndrăzneață. Conform versiunii oficiale, pe care o susține geografia actuală, Pământul este o sferă plină, ce are un centru lichid, format din metale topite. Oarecum opusă acestei viziuni, **teoria Pământului gol** susține că în interiorul Terrei există, de fapt, o concavitate, ce are ca puncte de contact cu suprafața exterioară, polii nord şi

sud. Această remarcabilă ipoteză poate deschide în fața omenirii secolului XXI perspective nebănuite, dintre care cea mai importantă ar fi aceea că civilizația din care facem parte nu este singura ce populează planeta Pământ. Mai mult chiar, unul din miturile asiatice frecvent întâlnite în lucrările de ocultism, şi anume cel referitor la tărâmul ascuns Shambhala, admite chiar posibilitatea existenței unor puternice civilizații în chiar structura cavernoasă a scoarței terestre.

TEORIA PĂMÂNTULUI GOL

Teoria Pământului gol a fost elaborată, pentru prima dală, în 1906, de scriitorul american William Reed, în cartea *Fantoma polilor*, iar mai târziu a fost dezvoltată de un alt american, Marshall B. Gardner, în 1920, în lucrarea *O călătorie în interiorul Pământului. Au fost Polii descoperiți cu adevărat?*. Surprinzător, cei doi, care au ajuns la aceleaşi concluzii în mod independent, susțineau că în interiorul Terrei trăieşte o populație numeroasă, formată din milioane de locuitori, deținătoarea unei civilizații extrem de avansate. Reed considera că grosimea scoarței terestre este de doar 88 de mile, în timp ce interiorul gol al planetei are diametrul de 6400 de mile. Iată, pe scurt, principalele teze ale teoriei sale revoluționare[24]: *„Pământul este gol. Polii căutați de atâta vreme sunt fantome. Există deschideri la extremitățile nordică şi sudică. În interior, există mari continente, oceane, munți şi râuri. Există, evident, vegetație şi viață animală în această Lume Nouă, populată de rase necunoscute locuitorilor de pe suprafața Pământului.*"

Gardner, după cercetări ce au durat peste 20 de ani, a adus în plus şi în mod independent, dovezi astronomice în sprijinul afirmației că nu numai Pământul este gol, ci că toate planetele sistemului solar au interiorul gol şi câte un mic soare în centru, lucru atribuit formării lor inițiale, dintr-o

---

[24] Raymond Bernard: *O lume ascunsă*. Editura Savaspress, Bucureşti, 1994

nebuloasă spirală. Ca rezultat al forței centrifuge, rotația lor de la începutul perioadei de formare, când materia era în stare topită, a provocat deplasarea spre exterior a elementelor mai grele, formând o crustă solidă la suprafața exterioară a fiecărei planete şi lăsând interiorul gol, în timp ce o parte din focul inițial a rămas în centru, alcătuind soarele central. De asemenea, forța de rotație şi mişcarea prin spațiu a provocat formarea unor deschideri la extremitățile polare. El aduce ca argument luminile polare observate pe Marte, Venus şi Mercur. În sprijinul afirmațiilor sale, referitoare la existența luminilor observate în zona polilor planetei Marte, Gardner îl citează pe profesorul Lowell, care a notat că pe 7 iunie 1894, în timp ce urmărea planeta roşie, a văzut brusc două puncte de lumină fulgerând din mijlocul calotei polare. Luminile orbitoare au strălucit câteva minute şi apoi au dispărut. Green a văzut şi el, cu câțiva ani înainte, două pete de lumină la polii lui Marte.

Au existat, însă, de-a lungul timpului, şi interpretări eronate ale acestei teorii, care au dus la realizarea unor experiențe cel puțin bizare. Astfel, înaintea celui de-al doilea război mondial, în cercetările administrației de stat germane era foarte răspândită aşa-zisa **teorie a universului concav**, care îşi reprezenta planeta noastră nu ca pe un glob, ci ca pe o cavitate, între ai cărei pereți interiori trăim. Conform teoriei, datorită difracției razelor, Soarele, Luna şi planetele sunt întrevăzute printr-o ceață luminoasă situată în mijlocul cavității, la aproximativ 14. 000 km. Credința în teoria universului concav a dus până acolo încât, în perioada critică a luptelor din primăvara anului 1942, majoritatea puținelor radaruri germane au fost mutate de pe coastele vest-europene ale Atlanticului, la Rugen, pentru a demonstra această năstruşnică idee şi pentru a determina prin ricoşare de pe pereții cavității Universului, mutarea britanicului Home Fleet în golful Scapa Flow[25].

---

[25] Louis Pauwels şi Jacques Bergier: *Dimineața magicienilor*, Editura Nemira, 1994

Cel mai înflăcărat adept al acestei teorii a fost un oarecare dr. Koresh din Florida, care a împrumutat numele său unei întregi mişcări, numite koreshism, ce a atras, în mod surprinzător, mii de susținători entuziaşti. Dr. Koresh s-a hotărât să demonstreze că teoria universului concav corespunde realității, aşa încât a ales dintre adepții săi geometri şi tâmplari, a dat echipei lor trufaşul şi răsunătorul nume de *Koresh Geodelic Staff* (Echipa Koresh de studiere a cavităților) şi a plecat pe coasta de sud-vest a Floridei, unde s-a apucat de lucru. Acolo a pus să se construiască din piloni şi scânduri un pod lung ce înainta de la mal spre mare, acolo unde apa nu era prea adâncă, controlându-i rectitudinea cu teodoliți şi cu nivele cu bulă de aer.

Koresh presupunea că, în cazul convexității planetei noastre, podețul s-ar îndepărta din ce în ce mai mult de apă, şi dimpotrivă, dacă planeta noastră este o cavitate, un spațiu concav, podețul, de formă dreaptă, s-ar apropia de apă. După ce au înaintat câteva sute de metri cu acea construcție absurdă, le-a fost clar tuturor adepților teoriei universului concav că au învins: podețul, conceput la înălțimea de 3,20 m deasupra nivelului mării, ar fi intersectat suprafața apei exact la distanța de 6600 m, ceea ce corespunde perfect diametrului cavității planetare, presupus a fi de 14.000 km...

Acest experiment suspect a avut o influență puternică asupra mareşalului Herman Göring, care nu a şovăit să lase descoperite punctele nevralgice ale apărării antiaeriene şi să renunțe la cercetarea escadrilelor de bombardiere RAF cu ajutorul radiolocatoarelor germane, greoaie dar eficiente, ale sistemelor *Mamut* şi *Freys*. Valorificarea militară a teoriei universului concav promitea deschiderea unor perspective interesante pentru război, iar Goring nici măcar nu a bănuit că fanaticii echipei lui Koresh au demonstrat doar ceea ce visau şi doreau să demonstreze.

Dincolo de inerentele interpretări eronate ale acestei teorii, existența unor numeroase argumente de ordin ştiințific, dublate de mărturiile unor persoane credibile referitoare la existența unor căi de acces spre interiorul planetei, constituie

un impresionant arsenal, care poate pune în dificultate punctul de vedere oficial.

ARGUMENTE ŞTIINŢIFICE

Conform unor studii geografice, între principalele caracteristici ale Terrei există anumite discordanțe. Astfel, pornind de la suprafața totală a Pământului, de 431,5 milioane km^2 se obține, în cazul în care Terra este considerată a fi o sferă solidă, o valoare a greutății totale mult mai mare decât greutatea sa reală, de aproximativ $6x10^6$ tone. Teoria Pământului gol porneşte de la premisa că, atunci când se afla în stare topită, la începutul formării sale ca planetă, forța centrifugă a provocat deplasarea substanțelor mai grele spre exterior, la periferie, sub formă de roci şi metale, unde s-a format crusta exterioară, în timp ce interiorul a rămas gol, cu deschideri la poli, datorită forței centrifuge mult mai mici. S-a calculat că, datorită rotației Terrei în jurul axei sale din perioada de formare, deschiderile polare solidificate ar trebui să măsoare aproximativ 2000 de kilometri diametru. De asemenea, o parte a focului originar şi a materialelor incandescente au rămas în centrul Pământului, formând un Soare mult mai mic decât astrul zilei, dar capabil să emită lumină şi să favorizeze dezvoltarea vegetației. Aurora Boreală sau luminile radiale care iluminează cerul arctic, noaptea, ar proveni de la acest soare, ale cărui raze strălucesc prin deschiderea polară.

Locuitorii şi călătorii prin regiunile arctice au uneori şansa de a observa aurorele polare, fenomene de o frumusețe unică. Conform teoriei oficiale, aceste fenomene electro-optice, sunt rezultatul interacțiunii dintre atmosferă şi particulele purtate de vântul solar, care sunt deviate spre poli în momentul captării lor de către câmpul magnetic terestru. Se presupune că aceste particule excită, prin coliziune, moleculele atmosferei, care, dezactivându-se, emit o radiație în ultraviolet. De fapt, este vorba de ionizarea straturilor superioare ale atmosferei, sub influența radiațiilor ultraviolete emise de Soare. Luminiscența acestor fenomene

este difuză, având forma unui arc de lumină, din care țâşnesc raze, benzi şi draperii cu un aspect feeric. De la o înălțime de 100-400 km, uneori chiar 1000 km, ele dau un farmec deosebit nopților polare. Cum pot fi, însă, explicate aurorele polare similare detectate pe Jupiter? Planeta posedă câmp magnetic, însă gigantul sistemului solar este prea depărtat de Soare ca vântul solar să poată crea aurore.

Este general acceptată ideea că polii magnetici nu coincid cu polii geografici, aşa cum ar trebui să fie în cazul în care Pământul ar fi o sferă solidă. Un posibil motiv pentru care polii nu corespund, este că în timp ce polul magnetic se află de-a lungul marginii deschiderii polare, cel geografic se află chiar în centrul acesteia, în aer şi nu pe pământ solid. Marshall Gardner susține că marginea deschiderii polare este un cerc cu diametrul de 2000 km. Punctul focal, „vârful de ac“ al polului magnetic există, într-un anumit moment, doar pe o porțiune a circumferinței acestui cerc şi se deplasează progresiv în jurul cercului pe o orbită bine definită, care se repetă ciclic, la un interval de circa 235 de ani, ceea ce corespunde unei deplasări de 26,64 km pe an. Datele corespund calculelor făcute după măsurătorile efectuate într-o perioadă similară de timp.

Conform teoriei Pământului gol, atracția gravitațională este maximă de-a lungul curbei care duce din exteriorul în interiorul Terrei. Acolo, un om cu greutatea de 68 de kg cântăreşte 136 kg, când navighează prin deschiderea polară şi de-a lungul curbei de la exteriorul spre interiorul Pământului, iar când ajunge în interior cântăreşte doar 34 de kg, datorită acțiunii forței centrifuge. William Reed afirmă că atracția gravitațională are valoarea cea mai mare la jumătatea curbei ce duce din exteriorul spre interiorul Pământului, acolo unde se află centrul de gravitație, şi este atât de puternică încât acolo apa sărată şi apa dulce a aisbergurilor nu se amestecă: apa sărată rămâne la câțiva metri sub nivelul apei dulci. Astfel, se poate bea apă dulce din Oceanul Arctic, ce provine din râurile care izvorăsc din interiorul mai cald al Pământului şi care, după ce ajung în zona rece de la suprafață, îngheață brusc şi se transformă în

aisberguri, care se sparg apoi şi cad în mare, producând straniile maree observate de către exploratorii arctici în nordul îndepărtat şi cărora aceştia n-au putut să le dea o explicaţie rezonabilă.

De asemenea, în interiorul aisbergurilor, au fost găsite în perfectă stare de conservare mamuţi şi alte animale tropicale, despre care se crede că au origine preistorică, deoarece n-au fost văzute niciodată pe suprafaţa Pământului. Unele dintre animale au fost surprinse cu vegetaţie verde în gură şi în stomac în momentul îngheţului. Explicaţia cea mai frecventă care se dă descoperirilor de acest gen susţine că este vorba de animale preistorice, care trăiau în regiunea arctică în vremea când aceasta avea un climal tropical şi că apariţia erei glaciare a transformat, brusc, Arctica, dintr-o zonă tropicală într-una rece, înghеţându-le înainte de a avea timp să se refugieze în zone mai calde. Marile depozite de fildeş de elefant, formate din oasele şi fildeşii a milioane de mamuţi şi mastodonţi descoperite în Siberia şi în insulele nordice, sunt explicate în acelaşi mod.

Studiind comportamentul mai multor animale, cum ar fi boul moscat, ursul şi vulpea, s-a observat că acestea migrează iarna, în mod straniu, către nord, lucru pe care l-ar face doar dacă ar întâlni acolo un ţinut mai cald. În plus, în nordul extrem au fost descoperite varietăţi necunoscute de flori, iar păsări semănând cu becaţele, dar neîncadrându-se în nicio specie de păsări cunoscută, au fost zărite venind dinspre nord şi întorcându-se acolo. Iepuri există din belşug într-o zonă din nordul îndepărtat, unde nu creşte niciun fel de vegetaţie, dar unde se află, în schimb, materii vegetale în resturile care plutesc în derivă, venind din zonele mai nordice, cu apă fără gheţuri. Triburile de eschimoşi au lăsat prin taberele lor provizorii urme inconfiindabile ale migraţiei lor către nord, iar eschimoşii din sud vorbesc întotdeauna de triburile care trăiesc în nordul îndepărtat. Ei au credinţa că strămoşii lor au venit dintr-o ţară paradisiacă, situată în extremul nord.

Pe lângă argumentele de ordin cosmic şi biologic prezentate anterior, în sprijinul teoriei Pământului gol mai

pot fi enumerate şi o serie de elemente ce au fost observate de marea majoritate a expedițiilor întreprinse în regiunile polare. Aspectele, prezentate în mod detaliat de Raymond Bernard în lucrarea *O lume ascunsă*[26], pot fi sintetizate astfel:

Absența îndelungată a luminii solare în timpul lungilor ierni polare: în nordul îndepărtat, Soarele este absent perioade lungi de timp, ceea ce nu s-ar întâmpla dacă Terra ar fi solidă şi rotundă, sau doar uşor turtită la poli.

Funcţionarea anormală a busolei: a fost observată de toți exploratorii care au ajuns foarte departe în nord. Strania funcționare a busolei corespunde cu ceea ce s-ar întâmpla dacă Pământul ar fi gol, iar exploratorii ar fi intrat în deschiderea polară.

Trecerea stranie peste marginea deschiderii polare: ori de câte ori exploratorii au intrat accidental în interior, au întâlnit condiții de mediu foarte diferite, pe care nu au ştiut cum să le aprecieze şi de aceea, nu este de mirare ca au folosit expresia „un ținut straniu“. Toți cei care au petrecut un timp considerabil în zona arctică sau antarctică au fost confruntați cu fenomene inexplicabile din punct de vedere al teoriei potrivit căreia Pământul este solid şi rotund, dar uşor explicabile conform teoriei Pământului gol cu deschideri la poli.

Roci în aisberguri. Zăpadă colorată. Polen şi praf în nordul îndepărtat: Dacă materialul care colorează zăpada este o materie vegetală, probabil flori sau polenul unei plante şi cum în vecinătatea Oceanului Arctic nu creşte aşa ceva, trebuie să crească în interiorul Pământului. O situație similară se întâlneşte şi în cazul prafului, care cade pe zăpadă şi o înnegreşte.

Apa neînghețată în cel mai nordic punct: Contrar opiniei generale, conform căreia Oceanul Arctic este o imensă masă de apă înghețată, acesta nu este înghețat deloc, deşi conține întotdeauna mari bucăți de gheață în derivă şi aisberguri.

---

26 Raymond Bernard: *Op. cit.*

De ce este mai cald în apropierea polilor?

Unde şi cum se formează aisbergurile? Deoarece aisbergurile se formează din apă dulce şi nu din apa sărata a oceanului, ele nu pot lua naştere din Oceanul Arctic, ci dintr-o masă de apă dulce. Teoria lui Reed arată că aisbergurile se formează din râurile care vin din interiorul Pământului şi curg spre suprafață, prin deschiderea polară.

Mareele: Acestea ridică gheața din marile întinderi albe, până la mari înălțimi şi pot fi auzite pe o distanță de câteva mile, înainte de a atinge vasele şi a trece de ele. Cerul din zona arctică şi antarctică reflectă cu acuratețe suprafața Pământului, a apei şi a gheții. Practica marinărească arată că nu trebuie să se pornească într-o mare călătorie fără a fi consultat, mai întâi, **cerul de apă**.

DESCOPERIRI GEOGRAFICE

Conform lucrării dr. Raymond Bemard, *O lume ascunsă*, teoria Pământului gol şi-a găsit confirmarea atât în expediția arctică (1947), cât şi în cea antarctică (ianuarie 1956), conduse de contra-amiralul Richard Evelyn Byrd, prilej cu care acesta a pătruns în concavitatea interioară a Terrei pe distanțele de 2700 de km la Polul Nord şi 3700 de km la Polul Sud, unde a survolat un teritoriu lipsit de ghețuri, cu munți, păduri, vegetație, lacuri şi râuri, neînregistrat pe nici o hartă. Adevărata semnificație a marilor descoperiri ale amiralului Byrd a fost trecută sub tăcere şi nu i s-a dat atenție până când Giannini şi Palmer nu au făcut publică problema.

Iată câteva din declarațiile făcute de contra-amiralul Richard E. Byrd: „*Mi-ar plăcea să văd acel ținut de dincolo de Polul Nord. Acea zonă de dincolo de Pol este centrul Marelui Necunoscut!...*“ (februarie 1947); „*Pe 13 ianuarie, membrii expediției Statelor Unite au pătruns 2300 de mile*
într-un ținut de dincolo de Polul Sud. Zborul a fost executat de contra-amiralul George Dufek, din Unitatea de Aviație a Marinei SUA, ce a decolat de la baza McMurdo Sound, aflată la 400 mile vest de pol.“ (13 ianuarie 1956); „*Prezenta expediție*

a inaugurat o nouă şi vastă întindere de pământ.“ (13 martie 1956); „*Acel continent încântător din cer, Ținutul Misterului Veşnic!*“ (1957)

Referindu-se la menținerea unei discreții absolute în legătură cu misiunile exploratorii ale expedițiilor întreprinse de marina americană sub comanda contra-amiralului Byrd, Raymond Bernard[27] arăta că: „*Descoperirea amiralului Byrd constituie astăzi un secret internațional de prim rang. După ce Byrd a anunțat prin radio, de la bordul avionului, descoperirea făcută şi după o scurtă notiță apărută în presă, toate ştirile ulterioare în legătură cu subiectul respectiv au fost îndepărtate cu grijă de către agențiile guvernamentale*.“

Prima carte dedicată acestui subiect, *Lumi dincolo de Poli*, a fost scrisă de F. Amadeo Giannini, abia în anul 1959 dar, din motive necunoscute, lucrarea nu s-a bucurat de publicitate: „*Extremitățile de nord şi de sud ale Pământului nu au o limită fizică. Pe Pământ nu se poate naviga de jur-împrejur pe la Nord şi pe la Sud. Totuşi unele zboruri „în jurul lumii“ au contribuit la populara concepție greşită cum că Pământul ar fi fost înconjurat pe la nord şi pe la sud. începând cu 12 decembrie 1929, expedițiile polare ale Marinei SUA au stabilit existența unei întinderi de pământ nedeterminabile, dincolo de presupusul Pol Sud al Pământului. Acest zbor a avut loc peste pământ, ape şi ghețuri. Din motive foarte serioase, memorabilul zbor n-a fost aproape deloc menționat în presă. Statele Unite şi alte peste 30 de națiuni au pregătit expediții polare fără precedent, în 1957-1958, pentru a pătrunde în ținuturile de acum dovedite, existente dincolo de ambii poli.*“

În acelaşi an, Ray Palmer, redactorul-şef al revistei *Flying Saucers*, a făcut conexiunea cu o posibilă origine a OZN-urilor şi a dat detalii în revista sa de mare tiraj, dar câteva evenimente ciudate au marcat prezența unor forțe ce încercau să controleze informațiile date publicității. Astfel, toate exemplarele numărului din decembrie 1959 au fost

---

[27] Raymond Bernard: *Op. cit.*

distruse, inclusiv şpalturile după care fuseseră realizate; revistele au fost trimise cu întârziere abonaților, după ce au fost retipărite, însă nu există certitudinea că informațiile nu au fost cenzurate. Iată ce scrie Palmer în articolul dedicat descoperirii lui Byrd: *„Mulți dintre cititori au afirmat că zborurile comerciale trec tot timpul pe deasupra polului, ajungând de cealaltă parte a globului. Acest lucru nu este adevărat şi chiar dacă însăşi conducerea Liniilor Aeriene ar răspunde că este, tot nu este adevărat. Ei fac manevre de navigație care elimină automat zborul peste pol în linie dreaptă, în orice sens, deoarece în acel punct orientarea după busolă nu mai este posibilă. Întrebați pe piloții acestor zboruri polare. Şi apoi, numiți măcar un zbor trans-polar la care să vă puteți lua bilet, un zbor care, efectiv, să traverseze polul.“*

Afirmația lui Palmer, conform căreia zborurile nu trec pe deasupra polului, pare rezonabilă în urma descoperirii de către ruşi a faptului că Polul Nord Magnetic nu este un punct, ci o linie lungă de circa 1500 de kilometri, ce se întinde peste bazinul polar până în peninsula Taimir din Siberia. Conform teoriei Pământului gol, acesta reprezintă marginea unei concavități polare, iar orice punct de pe acest cerc poate fi numit Polul Nord Magnetic, fiindcă acolo acul busolei arată în jos, aşa încât, în momentul în care piloții cred că au ajuns la Polul Nord, ei ating în realitate marginea concavității polare. Nereuşind să justifice strania comportare a busolei în bazinul polar, susținătorii teoriei oficiale au apelat la interacțiunea câmpului magnetic cu particulele încărcate electric, provenite de la Soare.

Încercând să aducă noi argumente în sprijinul afirmațiilor sale, Palmer face o legătură surprinzătoare, în momentul în care scrie: *„Legenda scandinavă a unui ținut paradisiac din nordul îndepărtat, numit **Ultima Thule,** confundată de obicei cu Groenlanda, este semnificativă atunci când este studiată în amănunt, datorită remarcabilei asemănări cu genul de ținut văzut de Byrd şi datorită amplasării în nordul foarte îndepărtat. A presupune însă că **Ultima Thule** este Groenlanda, înseamnă a fi pus în fața unei contradicții: existența calotei glaciare a Groenlandei, care umple întregul*

bazin al Groenlandei până la adâncimi de 3200 de metri."

O analiză mai recentă asupra fenomenelor din zona polilor, efectuată de dr. Valentine, zoolog, arheolog şi oceanograf ce a studiat mult timp teoria lumilor paralele, face o distincție netă între dovezile referitoare la teoria pământului gol şi posibilitatea pătrunderii în diferite spații paralele ale Terrei, afirmând următoarele:

„Amiralul Richard Byrd, explorator vestit şi pilot care a zburat peste câmpurile magnetice intense ale celor doi poli, a făcut în 1929 o comunicare radio incredibilă, pe când se afla deasupra Polului Sud. El a spus că a trecut printr-o ceață luminoasă şi a pătruns deasupra unei zone verzi, cu lacuri fară gheață pe ele şi că a văzut nişte animale, dintre care unele semănau cu bizonii, precum şi oameni cu aspect primitiv. Transmisia radio s-a întrerupt brusc, iar relatările amiralului Byrd au fost puse pe seama epuizării nervoase şi a halucinațiilor. Nu s-a făcut publicitate isprăvii amiralului, însă ciudata transmisiune a ştirbit reputația sa în cercurile ştiințifice.

Este totuşi straniu, că un număr de persoane care se duceau frecvent la cinematograf în anii '20, afirmă că au urmărit pe ecran filme realizate cu explorările întreprinse de Byrd şi, în acest cadru, au văzut tărâmul de dincolo de poli, deşi nu este exclus ca aceşti cinefili, influențați de cele citite despre incident, să fi confundat cele văzute pe pânză cu călătoria amiralului Byrd. Incidentul respectiv a fost trecut în sfera legendei şi nu mai este pomenit de nimeni decât de adepții „pământului găunos în interior", care presupun că amiralul ar fi zburat printr-o gaură în golul din interiorul Pământului şi nu în altă dimensiune, aşa cum s-a sugerat în cazul dispariților din Triunghi. În orice caz, ***există o mare similitudine între câmpurile de forță magnetică, aşa cum au fost ele create în «Experimentul Philadelphia» şi condițiile de deasupra polilor****, presupunând că amiralul a traversat polul şi că era în deplinătatea facultăților sale mentale.*"

O altă confirmare a existenței teritoriilor necunoscute dincolo de cercul polar a fost făcută de lt. David Bunger, care

a descoperit, tot în 1947, în Antarctida, oaze cu ape calde. Bunger pilota unul din cele 6 avioane mari de transport, ce au fost folosite de amiralul Byrd în cadrul operațiunii *Highjump* a Marinei SUA din 1946-1947, într-un zbor ce ducea spre interiorul continentului. Plecând de la calota de gheață Shackleton, situată lângă Coasta Queen Mary din Țara lui Wilkes, la o distanță de circa 6 km de țărm, el a descoperit un ținut lipsit de ghețuri, cu lacuri cu diferite culori, de la roşu-ruginiu şi verde, până la albastru-închis. Fiecare lac avea peste 4, 5 km lungime şi o suprafață de aproximativ 444 km^2, iar existența apei calde nu se datora activității vulcanice. În 1960, un ziar din Toronto/Canada, *The Globe and Mail*, a publicat o fotografie a unei văi verzi, făcută de un aviator în regiunea arctică.

MĂRTURII INCOMODE

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor şi alte altor popoare, ca şi legendele eschimoşilor, vorbesc de marea deschidere din nord, de un neam care trăieşte sub scoarța pământului, precum şi de faptul că strămoşii lor ar fi venit din acea țară paradisiacă. Majoritatea celor care au scris despre acest subiect afirmă că interiorul Pământului este locuit de un neam de oameni mici de statură, cu pielea cafenie şi mai spun că eschimoşii, a căror origine rasială este diferită de cea a tuturor celorlalte rase de pe suprafața Pământului, provin din aceasta rasă subterană. Nansen citează un scriitor norvegian din secolul al XIII-lea, conform căruia eschimoşii, în acea vreme, erau considerați un popor supranatural. Tradiția eschimoşilor înşişi spune că ei au venit dintr-un ținut cu Soare veşnic, dintr-o țară aflată mult dincolo de bariera de gheață nordică.

În afară de acestea, mai există şi relatările similare, dar absolut independente, ale unor indivizi care afirmă că au intrat în deschiderea polară nordică. Astfel, Raymond Bernard citează în cartea *O lume ascunsă*, declarația făcută de dr. Nephi Cottom din Los Angeles, care a dezvăluit presei povestirea pe care i-a spus-o un bărbat de origine

scandinavă:

„Locuiam în Norvegia, în apropierea Cercului Arctic. Într-o vară, eu şi prietenul meu ne-am hotărât să facem împreună o călătorie cu barca şi să mergem cât mai departe în ținutul din nord. Aşa că ne-am pus provizii pentru o lună, într-o mică barcă de pescuit cu pânze şi cu un motor bun şi am plecat pe mare. După o lună ajunsesem departe în nord, dincolo de pol, într-o țară mică şi ciudată. Cel mai mult ne mira vremea de acolo: caldă, iar uneori noaptea nu puteam dormi de căldură. Apoi am văzut ceva atât de straniu, încât am rămas amândoi uluiți: în fața mării calde şi fară ghețuri era ceva care semăna cu un munte mare. Oceanul părea să se verse într-un anumit punct al acelui munte. Nedumeriți, am continuat în acea direcție şi ne-am trezit plutind într-un canion larg, ce ducea în interiorul Pământului!

Oceanul, care ne purtase în interiorul gol al pământului, a devenit, treptat, un râu. Acest râu mergea, după cum ne-am dat seama mai târziu, pe toata suprafața interioară a lumii, de la un capăt la celălalt. Te poate duce, dacă mergi destul de-a lungul său, de la Polul Nord la Polul Sud. Am observat că suprafața interioară a Pământului era împărțită, ca şi cealaltă, în uscat şi apă. Soarele luminează din plin şi viața animală şi vegetală abundă. Am călătorit tot mai departe prin acest ținut fantastic, fantastic fiindcă totul era uriaş în comparație cu lucrurile de afară. Plantele erau mari, copacii gigantici şi în final am dat de uriaşi.

Aceştia locuiau în case şi oraşe, ca şi noi, pe suprafața Pământului şi foloseau pentru transportul oamenilor un mijloc de transport electric, asemănător cu un monorai. Mergea pe toată lungimea râului, de la un oraş la altul. Câțiva dintre locuitorii interiorului Pământului ne-au descoperit barca pe râu şi au fost uluiți. Erau totuşi destul de prietenoşi. Ne-au invitat să mâncăm cu ei, în casele lor şi m-am despărțit de tovarăşul meu, el ducându-se acasă la un uriaş, iar eu la un altul. În interiorul Pământului, toate fructele şi legumele sunt mult mai gustoase şi mai parfumate decât cele pe care le avem pe suprafața exterioară a pământului. Am rămas la uriaşi timp de un an, bucurându-ne de tovărăşia lor la fel cum şi ei se

bucurau că ne cunosc. În timpul vizitei noastre, am observat multe lucruri stranii şi neobişnuite la acei oameni şi tot timpul rămâneam uimiți de progresul ştiințific şi de invențiile lor. În tot acest timp, n-au fost niciodată neprietenoşi cu noi şi ni s-a permis să ne întoarcem acasă aşa cum venisem."

O experiență similară şi total independentă descrisă de norvegianul Olaf Jansen, a fost citată de scriitorul american Willis George Emerson, în cartea *Zeul fumuriu*. Titlul se referă la Soarele din centrul interiorului gol al Pământului, care, fiind mai mic şi mai puțin strălucitor decât Soarele nostru, pare fumuriu. Cartea relatează experiența trăită de doi norvegieni, tată şi fiu, care, cu mica lor barcă de pescuit şi cu un curaj deosebit au încercat să găsească *ținutul de dincolo de vântul de nord*, deoarece auziseră despre căldura şi frumusețea lui. O furtună extraordinară i-a purtat, pe aproape întreaga distanță, prin deschiderea polară în interiorul gol al Pământului. Ei au petrecut acolo doi ani şi s-au întors prin deschiderea polară sudică. Tatăl şi-a pierdut viața atunci când un aisberg s-a rupt în două şi le-a distrus barca. Fiul a fost salvat şi a petrecut 24 de ani în închisoare, fiind considerat nebun, deoarece povestise experiența sa unor oameni neîncrezători. Când, în sfârşit, a fost eliberat, n-a mai spus nimănui povestea. După 26 de ani, ca pescar, a economisit destui bani ca să ajungă în Statele Unite şi să se stabilească în Illinois, iar mai târziu, în California. La 90 de ani, din întâmplare, romancierul W. G. Emerson s-a împrietenit cu el şi a aflat povestea. La moartea bătrânului, a moştenit hărțile interiorului Pământului, făcute de acesta şi manuscrisul în care îşi descria experiențele.

Arnoldo de Azevedo, în a sa *Geografie fizică*, a scris despre misterioasa lume de sub picioarele noastre următoarele: „*Avem sub picioarele noastre o regiune imensă, a cărei rază este de 6290 de kilometri, complet necunoscută, ce constituie o provocare pentru competența şi îngâmfarea savanților.*" Din vastul domeniu al lucrărilor de anticipație amintesc faptul că rozicrucianul Bulwer Lytton, în cartea sa *Rasa viitoare*, descrie o civilizație subterană mult mai avansată decât a noastră, care a existat într-o cavitate subterană ce era legată

de suprafață printr-un tunel. Acea cavitate era luminată de o lumină ciudată, care nu era produsă de lămpi, ci părea să rezulte din electricitatea atmosferei. Aceasta lumină întreținea viața plantelor şi permitea poporului subteran să facă agricultură. Locuitorii *Utopiei* descrise de Lytton erau vegetarieni şi zburau cu ajutorul unor aparate, nu cunoşteau boala şi aveau o organizare socială perfectă, astfel încât fiecare primea cele necesare fără să existe exploatare.

De asemenea, nu trebuie să uităm nici de lucrarea de anticipație a lui Jules Veme, *O călătorie spre centrul Pământului*, cu atât mai mult cu cât el s-a dovedit un clarvăzător de succes în multe alte privințe. Verne descrie un grup de exploratori, care au intrat într-un crater de vulcan şi după ce au mers luni de zile, au ajuns, în final, în centrul gol al Pământului, unde au găsit o lume luminată de propriul ei Soare, cu oceane, uscat şi chiar oraşe.

Trecând în domeniul cărților inițiatice, trebuie amintit că Ossendowski scrie în cartea sa *Animale, oameni şi zei* următoarele: *„Împărăția Agarthei se întinde prin tunele subterane în toate părțile lumii... Toate cavernele subterane ale Americii sunt locuite de un popor vechi, care a dispărut de pe glob. Aceşti oameni şi regiunile subterane în care locuiesc se află sub autoritatea supremă a Regelui Lumii. Atât în Oceanul Atlantic, cât şi în Oceanul Pacific au existat odinioară mari continente, care ulterior s-au scufundat, iar locuitorii lor s-au refugiat în lumea subterană. Cavernele cele mai profunde sunt iluminate cu o lumină strălucitoare, care permite creşterea cerealelor şi a altor legume şi dă locuitorilor o viață lungă şi lipsită de boli. În această lume există o populație numeroasă şi multe triburi.“*

În respectiva lucrare, autorul se referă la existența unei vaste rețele de tunele, construite de o rasă preistorică, din antichitatea cea mai îndepărtată, care trecea atât pe sub continente, cât şi pe sub oceane şi prin care circulau vehicule rapide. Cel mai faimos dintre aceste tunele este *Drumul incaşilor*, care se întinde pe mai multe sute de mile la sud de Lima şi trece pe sub Cuzco, Tiahuanaco şi cele Trei Vârfuri, continuând spre deşertul Atacambo. Împărăția despre care

vorbeşte Ossendowski în timpul călătoriilor sale în Mongolia constă, evident, din cetăți subterane aflate în scoarța Pământului, care *nu trebuie confundate* cu teritoriile din interiorul său gol. Conform acestei viziuni, este vorba de două lumi subterane, una situată mai la suprafață, iar cealaltă în interiorul gol al Terrei.

Baza existenței oricărei civilizații, cu atât mai mult a celor care se presupune că îşi desfăşoară activitatea în subteran, este condiționată de asigurarea câtorva resurse esențiale, din care cea mai importantă este apa potabilă. Cercetări ştiințifice relativ recente efectuate cu mijloace moderne de investigație au relevat existența unei vaste rețele de fluvii subterane în interiorul scoarței terestre, inclusiv în zonele deşertice, ceea ce vine în sprijinul ipotezei referitoare la posibilitatea existenței unor civilizații în adâncuri.

FLUVII SUBTERANE

Un grup de cercetători chinezi care studia zonele de deşert şi semideşort ale pustiului Gobi, a descoperit în regiune 17 fluvii subterane. Acestea au dimensiuni apreciabile: lungimi de circa 300 km şi lățimi de 1-10 km. Debitul fluviilor este fantastic, iar adâncimea la care curg misterioasele ape variază între 50 şi 200 de metri. Asemenea fluvii au mai fost descoperite în Sahara şi în alte zone deşertice, semideşertice şi de stepă. Întrebarea este cum au putut acestea să curgă la adâncimi care ajung până la aproape 1000 de metri? Răspunsurile sunt variate, dar analiza lor atentă scoate la iveală multe lacune, fapt care dovedeşte necunoaşterea fenomenului respectiv.

Adesea existența unor mari cursuri de apă subterane este pusă în legătură directă cu prezența zonelor de deşert, considerându-se de către unii cercetători că pustiurile ar putea fi urmarea unor mişcări ale scoarței terestre ce au determinat modificări ample ale reliefului, precum şi acoperirea albiilor unor fluvii străvechi, al căror debit şi-a căutat debuşeu în adâncuri. Lipsite de apă, suprafețele de deasupra, supuse acțiunii vântului şi energiei solare au

sfârşit prin a deveni zone aride, fără vegetaţie. Asemenea supoziţii par a fi logice, ele racordându-se constatărilor că cel puţin pustiurile Gobi şi Sahara ar putea fi rezultatul unor ample mişcări tectonice, ce au dus cândva la schimbări ale unor mari cursuri de apă. Însăşi existenţa marilor deşerturi planetare constituie o enigmă a naturii şi explicarea lor numai prin invocarea mişcărilor tectonice pare simplistă. Conform teoriei oficiale, pustiurile sunt, fie creaţii inerente ale evoluţiei planetare (cele aflate la mari altitudini şi mari latitudini), fie consecinţele activităţii nesăbuite a omului.

Complexa reţea de fluvii subterane din structura cavernoasă a scoarţei terestre nu se întinde însă în exclusivitate în adâncurile Pământului, ci atinge în anumite puncte suprafaţa, ducând la crearea unor lacuri cu proprietăţi remarcabile. Iar atunci când, pe lângă caracteristicile naturale deosebite, se constată şi urmele unor activităţi inteligente, cum este cazul lacului Alchichica, realizarea unor cercetări aprofundate devine mai mult decât necesară.

LACUL ALCHICHICA

Lacul Alchichica din Mexic se remarcă printr-o serie de caracteristici aparte, ce îl diferenţiază net de lacurile obişnuite. Astfel, conform măsurătorilor efectuate de o echipă de scufundători s-a stabilit că adâncimea sa atinge nu mai puţin de 700 de metri. În plus, Alchichica prezintă şi o serie de fenomene surprinzătoare[28]:

- Lacul proiectează pe verticală un adevărat con al liniştii, al cărui diametru creşte o dată cu altitudinea. Orice aeronavă care trece prin el, atâta timp cât durează traversarea, are scoasă din uz întreaga aparatură radio;
- Avioanele sunt însoţite uneori de bile de lumină, pe timpul traversării;
- Când toată regiunea este acoperită de nori groşi, în 80%

[28] Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

din cazuri, deasupra lagunei se menține o pată, o gaură de cer senin, vizibilă de la zeci de kilometri de jur-împrejur;

• Indiferent de anotimp, cota apei este constantă. Când ploile fac să crească nivelul mlaştinii din apropiere cu peste 3 metri, sau când arşița verii evaporă aproape tot lichidul din aceeaşi mlaştină, Alchichica nu-şi modifică adâncimea cu mai mult de 5 cm. Explicația nu poate fi decât una singură: sub lac există un sistem de sifoane extrem de sensibil şi eficient. Apa în exces este înmagazinată în rezervoare subterane şi este redată albiei vizibile la exterior abia în momentul în care pierderile prin evaporare impun o compensare, pentru menținerea constantă a nivelului.

• Alchichica înseamnă *apă amară*. Datorită prezenței sărurilor minerale, culoarea apei se modifică permanent, trecând printr-o gamă fantastică de nuanțe: de la albastru la verde, galben sau plumburiu. Au fost remarcate şi efecte terapeutice;

• În lac există mase de apă sărată şi dulce, care niciodată nu se amestecă, straturile în care sunt dispuse modificându-şi poziția în adâncime în timpul nopții datorită, probabil, variației gradientului de temperatură;

• Pereții lacului sunt căptuşiți cu un material a cărui compoziție este net diferită de a stâncilor din jur: magnezită compactă de 96% puritate.

Încercând să descopere mecanismul prin care nivelul apei este păstrat constant, Pedro Ferriz şi Christian Siruguet au efectuat câteva scufundări la Alchichica, până la adâncimea de 50 de metri. La 45 de metri adâncime, în partea vestică, un mic zid de lespezi întrerupea peretele de rocă şi, câțiva metri mai sus, hieroglife stranii marcau suprafața unui bolovan. Conform celor doi cercetători, configurația pereților nu poate fi decât rezultatul unei intervenții inteligente. La fiecare 15 metri, pe verticală, există o suprafață plană de 2-3 m lățime, care continuă cu scurte şi rare denivelări pe pereții de nord, est şi sud. De la suprafață în profunzime, există trei *drumuri rotunde* care, dacă au fost construite înainte de

inundare, atunci ele reprezintă urmele unei activități miniere al cărei obiectiv era extragerea magneziului. Este însă foarte posibil ca mina să fi fost exploatată sub apă, deoarece în capitolul 81 al *Cronicii lui Tezozomoc* este menționată o metodă care permitea scufundătorilor azteci să rămână la mare adâncime chiar şi o jumătate de oră, fără mască, fără costum de scafandru şi fără decompresiune, introducând pur şi simplu în apă un amestec de pietre albastre şi carbon.

În regiune se mai găsesc câteva ochiuri de apă asemănătoare: Atexcae, de exemplu, este situat într-un crater dreptunghiular de 150 m adâncime, de ai cărui pereți stâncoşi verticali se agață cu dificultate câteva plante anemice. După cum arată Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, la 20 de km de Alchichica există un trio de dealuri răvăşite şi pleşuve, cu riduri adânc brăzdate de eroziune, numite *Las Derrumbadas (Prăbuşitele)*. Unele ipoteze susțin că *Prăbuşitele* nu sunt altceva decât bucățile de rocă azvârlite de exploziile care au format ciudatele lagune. Există, într-adevăr, anumite metode pirotehnice care permit orientarea traiectoriei materialului rezultat în urma unei explozii, astfel încât acesta să cadă într-un anumit loc şi la o anumită distanță. Pentru a obține însă performanța de la Alchichica sau Atexcae ar fi fost necesară utilizarea bombelor atomice, dar nivelul radioactivității în zonă nu a revelat nimic anormal.

În privința ochiului de apă de la Atexcae, Federația Mexicană a Activităților Subacvatice îi atenționează pe scufundători să nu coboare mai mult de 20 de metri, deoarece riscă să nu mai poată ieşi la suprafață. Densitatea apei este atât de mică, încât corpul se duce la fund ca un bolovan. Pereții lacului sunt formați din rocă goală până la 10 m, după care urmează 20 de metri acoperiți cu o depunere albicioasă şi lipicioasă, presărată cu ventuze pustuloase, iar mai jos, un strat de substanță neagră asemănătoare cărbunelui. Testele au demonstrat că aspectul pereților nu este produsul sedimentării, iar compoziția materialului respectiv este străină de a solului din zonă.

Concluzii

Aspectele simptomatologice prezentate anterior referitoare la vasta dezinformare implementată de Piramida Ocultă la toate nivelele societății contemporane, ca element al unui deosebit de complex Sistem de Dominare a Lumii, respectiv cazul fenomenului OZN şi cazul structurii reale a Terrei, nu sunt singulare, ci reprezintă mai curând partea vizibilă a unui aisberg care poate în orice moment să zdruncine din temelii întreaga ordine socială actuală. Cunoaşterea părții nevăzute a acestei imense manipulări informaționale este cu atât mai importantă, cu cât ea îşi are temeiul în însăşi structura intimă a ființei umane, în modul în care aceasta percepe sensul existenței şi care îi determină în ultimă instanță acțiunile.

III. ISTORIA SECRETĂ A OMENIRII

„Istoria autentică a civilizației este interzisă. Conjurații puternice veghează asupra strictei menținer a unei versiuni alterate, care ea singură are autorizația de a fi exprimată.“

Robert Charroux, *Cartea stăpânilor lumii*

După cum am mai arătat, ființa bio-psiho-socială numită OM se dezvoltă optim doar în condițiile în care are o viziune foarte bine închegată asupra temporalității, fiind pe deplin conştientă de ceea ce înseamnă trecut, prezent şi viitor, de importanța acestor noțiuni. Doar devenind total implicată în ceea ce a fost, în ceea ce este şi în ceea ce va fi, ființa umană îşi poate dobândi şi demonstra superioritatea. Memoria este elementul care dă omului sentimentul de continuitate al eului de-a lungul timpului, în cadrul societății, conturându-i astfel personalitatea. Remodelarea trecutului constituie, de aceea, o metodă de bază pentru crearea unui întreg eşafodaj de criterii, standarde şi obişnuințe menite să motiveze acțiunile din realitatea imediată, fiind elementul-cheie al oricărui sistem de control.

Particularizând aceste considerații în cazul sistemului de control al omenirii, instituit de Piramida Ocultă, devine mai mult decât evidentă preocuparea acestor forțe de a impune adoptarea unei versiuni oficiale asupra istoriei care să îi promoveze interesele şi să îi faciliteze implementarea viitoarelor programe la nivelul marilor comunități umane. Consider, de aceea, că primul pas care trebuie făcut în sensul decelării adevăratelor semnificații ale evenimentelor la care luăm parte şi a sustragerii din zona de acțiune a manipulărilor pe scară largă este reevaluarea obiectivă a trecutului omenirii. Să începem analiza cu câteva realități admise de teoria oficială cu privire la apariția şi evoluția vieții pe planeta noastră.

a) TEORIA EVOLUȚIEI LINIARE,

ALEATORII, A OMENIRII

Conform punctului de vedere oficial, viața a apărut ca urmare a selecției materialelor de construcție potrivite, a îmbinării lor progresive până la compuşi complecşi, în procesul perfecționării legăturilor şi funcțiilor, în care selecția a avut un rol primordial. Cu toate acestea, corelarea dintre prezența relativă a elementelor în Univers şi contribuția lor la formarea bioplasmei nu pare a fi deloc întâmplătoare.

SCENARIUL VERSIUNII OFICIALE

Considerând că vârsta Universului este de aproximativ 19-20 de miliarde de ani, iar cea a Pământului de 4,6-5 miliarde de ani, se apreciază că viața a apărut pe Terra în urmă cu 3,6 miliarde de ani, la începutul erei precambriene, când s-au creat condițiile de mediu favorabile. Concepția modernă privind apariția vieții consideră că este vorba de un proces care a durat mai multe milioane de ani şi care a parcurs trei etape principale. În primele două etape s-a realizat o adevărată evoluție chimică, prin care s-au sintetizat abiotic o mulțime de substanțe organice cu importanță în existența organismelor vii.

Prima etapă a început în urmă cu aproximativ 4 miliarde de ani, atunci când atmosfera era bogată în hidrogen, metan, amoniac, apă şi săracă în dioxid de carbon şi oxigen liber. Sub influența radiațiilor solare, a razelor ultraviolete, a descărcărilor electrice, a variațiilor de temperatură, a undelor de şoc provocate de căderea unor meteoriți, a vulcanismului, s-au sintetizat natural aminoacizi, baze azotate, acizi organici, acizi graşi, zaharuri şi compuşi fosforilați. În oceane şi mări şi în apele interioare s-a format astfel „supa organică primitivă“, iar atmosfera a început şi ea să-şi schimbe alcătuirea chimică.

În cea de-a doua etapă s-a realizat polimerizarea aminoacizilor şi sinteza unor proteine foarte simple, cu o greutate moleculară redusă, care manifestau unele activități

catalitice. În cea de-a treia etapă, se presupune că a avut loc sinteza primelor gene şi a celor mai simple forme acelulare de viață, a protobionților. Respectivele gene erau de tip ARN, de dimensiuni mici şi cu o stabilitate redusă. Dezvoltarea complexității materialului genetic s-a făcut prin traversarea a două aşa-zise *crize informaționale*, în urma cărora s-au sintetizat genele de tip ADN. Trecerea la genele de tip ADN a făcut posibilă creşterea considerabilă a informației genetice a genomurilor organismelor, ceea ce a dus la continuarea evoluției.

Concepția evoluționistă susține că *homo sapiens* sapiens descinde din trunchiul *mamiferelor primate*, care cuprinde trei subordine: *lemurienii, tarsoidele şi simienii*. Astfel, specia umană aparține subordinului *simienilor*, secția *catarine*, suprafamilia *antropomorfe*, familia *hominide*. De altfel, la ora actuală, specia umană este singura reprezentantă a familiei *hominide*. Conform teoriei oficiale, *hominidele* s-au separat de *pongide* la începutul miocenului mijlociu (în urmă cu 20 milioane de ani), *Ramapithecus* fiind considerat strămoşul cel mai îndepărtat al omului. Cu aproximativ 400.000 de ani în urmă, specia *hominidă* era reprezentată de trei forme: *arhaică*, *neanderthaloidă* şi de *homo sapiens fosilis*. Specia *Homo sapiens sapiens* a apărut în urma diferențierii de *homo fosilis*, acum 50.000-100.000 de ani. Rasele actuale ale omului au început să se formeze în urmă cu 35.000-40.000 de ani, iar acum 10.000-25.000 de ani acestea erau bine diferențiate.

Dacă transpunem istoria evoluției vieții pe planeta noastră pe axa timpului, aşa cum este ea prezentată din punct de vedere oficial, situația s-ar putea prezenta astfel (începând cu ora zero)[29]:

Perioada de la apariția Pământului până la forma lui aproximativă de azi, ar dura până la ora 02^{30}, timp în care are loc şi evoluția chimică a elementelor, a materialelor organice necesare apariției vieții. Procesul biochimic continuă până la ora 10^{00}, în timp ce din jurul orei 05^{00} începe

[29] Ludvik Soucek: *Op. cit.*

dezvoltarea şi organizarea moleculelor albuminice. De la 06^{00}, viața este prezentă în precambrianul arhaic, ale cărui urme au fost descoperite în minele de cupru din Michigan, în şisturile canadiene şi în Africa de Sud, sub forma unor alge anucleice, microbi şi simple hidrocarburi, apărute prin fosilizarea substanțelor de origine biologică.

Bacteriile primitive nucleice apar la ora 08^{00}, bacteriile fotosintetice anaerobe, ce foloseau energia inepuizabilă a Soarelui, – cu două ore mai târziu, algele verzi, cărora le datorăm producerea primului oxigen elementar, apar la ora 13^{30}, iar protozoarele la 18^{15}. Deşi, mai mult de trei sferturi din timpul total s-a derulat deja, viața, atât de grăbită în fazele primare ale evoluției planetare, a ajuns deocamdată doar la forma unor ghemotoci de materie vie, microscopici şi relativ simpli, dar care poartă intrinsec resortul unei evoluții viitoare mult mai rapide.

Nevertebratele primitive apar în jurul orei 19^{00}, în proterozoic; nevertebratele cu crustă tare şi ciupercile apar la ora 21^{15}, tot atunci când viața reprezentată de cianoficee începe să părăsească oceanul şi-şi trimite primele patrule de recunoaştere pe uscat. De aici, intervalele de derulare ale filmului nostru sunt mai scurte. La ora 21^{20} apar nepentitele, la ora 21^{25} artropodele, trilobiții care stăpânesc temporar adâncurile medii ale oceanelor, la ora 21^{30} briofitele şi, după zece minute, la ora 21^{40}, la începutul ordovicianului, primele vertebrate de tip *Agnatha*.

La 21^{50} îşi fac loc sub Soare pterodofitele, la 22^{00} (în silurian) peştii mandibulari, la 22^{10} insectele şi scorpionii ce împânzesc pădurile virgine. La ora 22^{20} pornesc în a doua etapă de colonizare a uscatului amfibiile şi plantele gimnosperme. La 22^{45} apar peştii dipnoi, capabili de incursiuni pe uscat, ale căror aripioare devin membre şi îi transformă în stegocefali. La cinci minute după ei apar reptilele; la 22^{40} - broaştele şi, în triasic, o dată cu ora 23^{00}, apar crocodilii şi plantele angiosperme.

Până la sfârşitul filmului mai rămâne o singură oră. Începutul ei aparține şopârlelor gigantice, pe urmă apar, treptat, mamiferele primitive (ora 23^{10}), crocodilii (ora 23^{13}) şi

păsările (23^{15}), cetaceele (23^{22}), primatele (23^{25}) şi, după ele – marsupienele. Curând după unsprezece şi jumatate, apar ungulatele (23^{31}), în minutele următoare – cămilele, rinocerii, liliecii, vulturii şi caii (în eocen), apoi rozătoarele, galinaceele, pescăruşii, elefanţii, maimuţele şi felinele (în oligocen). La 23^{51} apar girafele, focile şi bovidele, iar până la miezul nopţii mai rămân doar şapte minute.

Pe ecranul planetei apar maimuţele antropoide şi, două minute mai târziu, la 23^{55} începe evoluţia propriu-zisă a omului, care apare, în ipostaza australopitecului (*homo habilis*), cu un minut înainte de miezul nopţii, dezvoltarea sa fizică conducându-l până la *antropopitec*. Se presupune că doar un extraordinar complex de împrejurări fericite a permis evoluţia relativ rapidă şi consecventă de la protozoare la om.

Din cele 92 de elemente naturale, ceva mai mult de 50% au fost identificate şi în organismele vii. Tuturor organismelor le sunt comune aşa-zisele elemente biogene obligatorii: carbon, azot, hidrogen, oxigen, fosfor, sulf, calciu, fier, magneziu şi potasiu. În afara de acestea, mai pot fi găsite, în plante şi animale, elemente precum cuprul, sodiul, siliciul, zincul şi manganul. Caracterul indispensabil, elementar, al carbonului, hidrogenului, oxigenului şi azotului este subliniat şi de faptul că acestea nu pot fi substituite prin nici un alt element, în timp ce multe plante se pot dezvolta fără sodiu, iar unele organisme pot trăi fără calciu. Sodiul şi potasiul, clorul şi bromul se pot substitui reciproc, dar fierul este de neînlocuit, nu numai ca „transportor de oxigen“ în hemoglobină, ci şi ca o componentă hotărâtoare a enzimei celulare şi a citocromului, care permite celulelor primirea oxigenului şi, prin aceasta, schimbul de substanţe, în general. Caracteristicile carbonului necesar vieţii sunt:

- reactivitate redusă, ce împiedică reacţiile bruşte;
- capacitatea de a se combina cu toate elementele biogene;
- capacitatea de a avea lanţuri de atomi şi nuclee de molecule de dimensiuni care să asigure una din condiţiile de bază ale vieţii cunoscute nouă (stadiul coloidal al

bioplasmei);

• valenţele lor nu trebuie să fie în totalitate satisfăcute, ceea ce permite crearea de compuşi labili, care intră uşor în reacţie;

• datorită acestora, precum şi altor proprietăţi (izometrie, stereoizometrie), carbonul poate crea cel mai mare număr de compuşi, teoretic de ordinul milioanelor;

• mulţi compuşi ai carbonului eliberează în timpul scindării cantităţi suficiente de energie, care permit transportul de substanţe şi energie la nivelul organismelor;

• aşezarea asimetrică a atomilor de carbon în moleculă condiţionează activitatea lor optică, ce pare să fie una din condiţiile vieţii, judecând după prezenţa extrem de rară a compuşilor simetrici şi a substanţelor inactive din punct de vedere optic din bioplasmă.

În întregul complex de elemente există unul singur care ar putea să înlocuiască carbonul, într-o anumită măsură, în modelul fundamental al materiei vii, cunoscut nouă din viaţa terestră: siliciul. Să fie întâmplătoare utilizarea acestuia în electronică?

Se presupune că în atmosfera iniţială a Pământului, lipsită de oxigen, compusă în special din moleculele de N_2, H_2O, NH_3 şi CH_4 şi cu contribuţia destul de importantă a gazelor rare inerte, au apărut, prin diviziunea moleculelor de apă, oxigenul şi hidrogenul, ce s-au refugiat în spaţiul interplanetar. Sub influenţa radiaţiei solare, în special a undelor ultrascurte din spectru, şi a marilor încărcături de energie electrică ale furtunilor nebănuit de puternice, din moleculele de apă au luat naştere primii compuşi organici. Dizolvaţi într-o concentraţie de 1% în oceane, ei au stat la baza dezvoltării, până la formele complexe ale ADN. La aceasta s-a putut ajunge pe două căi: printr-un concurs de împrejurări sau în cadrul perfecţionării organizării materiei vii. Sinteza de laborator a ARN-ului şi ADN-ului a reuşit în condiţii greu imaginabile pentru oceanul primar, ce presupuneau existenţa unor radiaţii extrem de puternice, a erupţiilor vulcanice sau a radioactivităţii solului.

Genetica contemporană susține că pârghiile motrice ale variabilității animalelor şi plantelor şi ale evoluției speciilor lor sunt:

1. mutația,
2. recombinarea genelor,
3. organizarea cromozomilor,
4. selecția naturală,
5. izolarea reproductivă.

Mutația nu joacă în acest sistem rolul principal, determinant, în principal datorită faptului că doar aproximativ o miime din mutații se dovedesc a fi eficiente şi progresive, şi aceasta doar în strânsă legătură cu ceilalți factori amintiți. O influență mult mai mare în transformările ereditare o au factorii externi, care permit, prin combinarea optimă, punerea în valoare a aşa-zisului fond genetic şi a recombinării genetice.

Celula celei mai simple forme de viață cunoscute, reprezentată, de exemplu, de specii foarte primitive de bacterii, conține cel puțin 2000 de gene, fiecare din ele reglând activitatea unei enzime. Aceasta cifră reprezintă, conform cunoştințelor ştiințifice actuale, limita inferioară posibilă. Un număr mai mic de elemente care să regleze activitatea enzimatică a celulei n-ar fi compatibil cu viața. Fiecare din aceste gene este codificată prin circa 1000 de „cuvinte-aminoacizi“, fiecare aminoacid conținând patru baze. În general, se presupune, chiar şi la nivelul celei mai simple forme de viață celulară, existența a minimum 6 milioane de elemente aminoacide, ale căror patru baze oferă $4^6 x l0^5$ posibilități. Probabilitatea de a apărea o combinație a cărei perfecțiune să conducă la informații inteligibile, deci la viață, poate fi exprimată de raportul $1/(4xl0^{1.000.000})$. Probabilitatea extrem de redusă a apariției arbitrare, prin simple combinări şi recombinări întâmplătoare, iese în evidență dacă ne gândim că de la apariția vieții pe Pământ au trecut doar câteva momente, exprimate printr-o cifră cu „numai“ 13 zerouri. Este foarte posibil deci, ca perioada care a trecut de la crearea pe Pământ a unor condiții compatibile cu viața, până la apariția primelor organisme primitive, să fi

fost cu mult mai scurtă.

Argumentul principal în favoarea apariției vieții dintr-un singur nucleu, dintr-un singur „strămoş“ de forma unei macromolecule filiforme, înconjurate de o masă de materie coloidală, îl constituie anumite particularități pe care le moştenim şi noi în fiecare celulă a corpului nostru: în primul rând calitatea evidentă pe care o au, fără motiv aparent, în procesul de constituire a materiei vii, substanțele active din punct de vedere optic, în special cele levogire. Substanțele inactive din punct de vedere optic, sau cele dextrogire nu sunt, de obicei, asimilate, nu se folosesc ca material de construcție şi, de cele mai multe ori, sunt ineficiente şi ca medicamente. Biochimia precizează, de altfel, cu o deosebită grijă compoziția vitaminei C: acidul L-ascorbic. Deşi litera L pare să fie inutilă, nu este, deoarece se poate muri de scorbut în mijlocul unei grămezi de acid D-ascorbic.

Aceste capricii ale materiei vii n-au putut fi explicate până în prezent. E drept că un amestec de substanțe dextrogire şi levogire poate fi influențat în sensul superiorității uneia sub influența luminii polarizate, numai că lumina Soarelui nu este polarizată şi lumina polarizată a Lunii abia de poate acționa asupra biosintezei. Cea mai verosimilă şi totodată cea mai simplă ipoteză, pare a fi astăzi aceea conform căreia lanțul inițial al ADN a fost alcătuit, din motive rămase necunoscute (cum ar putea fi, de exemplu, sinteza la suprafața unui cristal activ din punct de vedere optic, după cum a propus John Bernal), din componente levogire şi că această componentă a transmis-o, ca pe un testament, ce complica la extrem schimbul de substanțe, organismelor fiicelor sau macromoleculelor. O problemă rămasă până acum nerezolvată este şi aceea a selectării de către albuminele „vii“ doar a unei cantități infime din sutele de aminoacizi cunoscuți şi a refuzării restului. Poate că ştiința va descoperi, mai devreme sau mai târziu, importante relații cauzale între componența diverşilor aminoacizi şi capacitatea lor de a deveni materiale de construcție ale materiei vii. Până în prezent cea mai surâzătoare ipoteză este de a atribui această calitate strămoşului lor, care a apărut din aceşti

aminoacizi, dând naştere primului filament ADN şi nemaiputând apoi renunța la el.

Până astăzi rămâne un mister apariția florilor pe planeta noastră în cadrul unei perioade extrem de scurte, comparativ cu scara istorică a planetei. Cercetări recente au demonstrat că până acum 100 de milioane de ani florile lipseau de pe întreaga planetă. Au apărut brusc, ca la comandă, peste tot şi în acelaşi timp, parcă din nimic.

Cum ar fi arătat astăzi planeta noastră dacă zaurienii nu ar fi dispărut de pe scenă? Presupunând că evoluția lor ar fi continuat fără încetare, paralel cu evoluția mamiferelor, Douglas Dixon a făcut speculații asupra înfățişării lor actuale, pe care le-a sintetizat în lucrarea *Noii dinozauri*. El a ajuns la concluzia că în această situație ar fi existat în prezent elefanți-reptile, cerbi-zaurieni şi pisici-zaurieni, care ar trăi ca nişte mamifere. Unii s-ar fi găsit încă în stadiul de veveriță, iar alții s-ar fi dezvoltat de mult în specii asemănătoare maimuțelor, având un creier de dimensiuni corespunzătoare. Pornind de la aceleaşi premise, paleontologul Dale A. Russell a simulat pe computer evoluția modelului unei ființe[30] pe care a numit-o *dinozauroid*. Ca exemplu a ales un zaurian relativ mic, de trei metri, biped şi carnivor, anume *stenonihozaurul*. Rezultatul a fost spectaculos: a apărut o ființă de 1,40 metri, care mergea drept ca omul, avea labe ca maimuța, dar cu numai trei degete, nu avea coadă; în schimb avea un cap puternic cu ochi mari, de reptilă, trădând inteligența.

Neandertalianul s-a adaptat foarte bine la mediu, mai bine decât cromagnonianul, şi nici creierul lui, din punct de vedere al volumului, nu era mai mic. Trupul lui, acoperit cu o blană bogată, constituția robustă a scheletului şi osatura craniană perfect dezvoltată îi promiteau un viitor luminos, lucru ce nu s-a întâmplat. Se pare că a cedat în fața inteligenței superioare a unor făpturi golaşe, cărora le-ar fi

---

30 Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger: *Mesaje ale unei alte civilizații. Pietrele din deşertul Ica*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti, 1996.

putut veni uşor de hac într-o luptă directă. Evoluția genetică, ce a dus la transformarea în om a primului grup de hominizi, trebuie să fi fost foarte complexă şi fericit alcătuită, dacă a permis unei făpturi atât de delicate să supraviețuiască până în momentul în care a fost în stare să-şi dea seama de noudobânditele sale capacități spirituale şi să le folosească. Oricum, această perioadă nu trebuie să fi fost prea lungă.

Omul este unul din primatele care-şi divizează hrana în câteva mese pe zi (ca toate carnivorele şi păsările de pradă), spre deosebire de „rudele“ sale, maimuțele, care găsesc o desfătare în a mânca neîncetat, câte puțin. Preferința pentru hrana caldă este, se pare, tot o moştenire a deprinderii de a consuma imediat carnea animalelor vânate.

Evoluția graiului articulat la om nu poate fi reconstituită decât ipotetic: pornind de la semnale, parcurgând etapa graiului cinetic, până la vorbirea complexă, articulată, cu elemente sintactice de comunicare orală. Vorbirea, în sensul actual al cuvântului, s-a dezvoltat în afara componentei sale inițiale, ce satisfăcea nevoile omului primitiv, la fel cum limbajul de specie este suficient papagalilor, câinilor şi cerbilor. Abia o dată cu saltul spectaculos, în ceea ce se consideră a fi lungul proces de umanizare a maimuței fără păr, au fost observate la craniile-fosilă nu numai urmele evoluției organelor de vorbire (transformarea maxilarului inferior, a cavităților bucale şi a cartilagiilor gâtului), ci şi asimetria celor două emisfere ale craniului, determinată în principal de dezvoltarea zonei temporale şi parietale craniene, în directă legătură cu centrii vorbirii, localizați într-o singură emisferă cerebrală. Aprecierea, chiar şi foarte aproximativă, a perioadei în care au avut loc aceste schimbări, este foarte dificilă, deşi diverşi autori se încumetă să o facă. în orice caz, ea este mai mult decât îndepărtată, situându-se undeva în trecutul obscur al omenirii.

Teza pluralității lumilor locuite se bazează, în principal, pe principiul evoluției speciilor, aşa cum a fost el formulat şi explicat de Charles Darwin: viruşii, amoeba, râmele, şerpii, crocodilii, vaca, maimuța, omul. Frumos zis, numai că nu există absolut nicio verigă între maimuță şi om, între cei 950

cm^3 ai cutiei craniene a celei mai căpoase maimuțe şi cei 1550 cm^3 ai omului! Există o lacună, o adevărată prăpastie care desparte, cu milioanele şi milioanele ei de ani, pe maimuța de la grădina zoologică de savantul atomist din laboratoare. Pe scurt, teoria lui Darwin nu stă în picioare! Ea este atât de şubredă, încât pentru cei mai profunzi gânditori omul este un caz aparte, un animal privilegiat, care se presupune că a rezultat dintr-o mutație bruscă şi spectaculoasă, inexplicabilă prin mijloacele noastre de înțelegere de astăzi.

Mai misterioasă este apariția şi dezvoltarea creierului omenesc, această creație miraculoasă a vieții pe Pământ, rămasă până astăzi o enigmă, un fenomen unic pentru paleontologi şi neurochirurgi, ca rapiditate a dezvoltării sale. Thorwald Dethlefsen ține să releve, în cartea sa *Destinul ca şansă*, următoarele:

„Analogia [precum sus, aşa şi jos] este îndreptățită doar dacă suntem gata să recunoaştem Universul ca un Cosmos (gr. kosmos=ordine). Un cosmos este, totuşi, dominat de legi şi nu are loc pentru accidente. Accidentul ca întâmplare ce nu poate fi calculată şi sistematizată, transformă fiecare cosmos în haos. Dacă realizăm un computer, acesta reprezintă în sine un mic cosmos. El este construit conform legii şi funcționarea sa depinde de încetarea acestor legi. Dacă îi adăugăm intenționat câțiva tranzistori, condensatori şi câteva rezistențe care nu aparțin schemei de conexiuni, atunci aceşti reprezentanți ai „ accidentului", fixați înăuntru, transformă întregul cosmos într-un haos, iar computerul nu mai lucrează. Acelaşi lucru este valabil şi pentru lumea noastră. Deja la primul eveniment accidental, această lume ar înceta să mai existe. Exemplu: dacă dăm drumul unei pietre de la o anumită înălțime, aceasta nu cade la întâmplare, ci conform cu legea. Dacă această piatră întâlneşte capul lui X, nici momentul în care cade, nici faptul respectiv nu sunt accidentale.“

Ați remarcat că niciodată o stea nu a căzut accidental de pe o orbită, că celulele sanguine n-au mers în contrasens şi că nicio floare nu a înflorit accidental iarna! Întreaga materie cuprinde 105 elemente de bază, care sunt constituite din

neutroni, protoni şi electroni şi mişcarea lor este absolut perfectă şi ritmică. De ce tocmai omul trebuie sa fie singurul accident, după ce toata viața a aşternut în noi şi în jurul nostru un mare ritm, conform cu legea? Nu poate fi vorba de niciun accident, deoarece în spatele fiecărui eveniment se află o lege. Deşi nu întotdeauna putem recunoaşte această lege din capul locului, aceasta nu ne îndreptăţeşte însă să îi negăm existența. Pietrele cădeau şi atunci când nu era cunoscută legea căderii.

Privit din acest punct de vedere, întregul edificiu pe care îl constituie ştiința şi tehnologia contemporană devine ridicol în fața profundei înțelepciuni a filosofilor antici, care admiseseră drept axiomă ideea conform căreia omul este reflexia fidelă atât a universului macrocosmic, cât şi a celui microscopic, prin celebrul dicton ce străjuia intrarea oracolului din Delphi: „Omule, dacă te cunoşti pe tine însuți, îl recunoşti pe Dumnezeu.“

TEORIA EVOLUȚIEI CICLICE, LEGICE A OMENIRII

Un adevăr acceptat mai mult tacit decât explicit în toate mediile sociale, este cel rezumat de sintagma „istoria se repetă“. Deşi majoritatea cercetătorilor din domeniul istoriei îşi exprimă în mod deschis acordul cu acest principiu, ei sunt incapabili să suporte toate implicațiile sale chiar în domeniul pe care îl investighează. Situați pe o poziție oarecum diferită, oamenii obişnuiți aderă în mod involuntar la aceasta axiomă, însă continuă să rămână prizonieri punctului de vedere imprimat printr-o complexă arhitectură socială, începând cu mediile academice şi terminând cu sistemul de învățământ. Mi-am rezervat, de aceea, privilegiul de a analiza până la capăt consecințele teoriei evoluției ciclice şi de a prezenta o viziune esențial diferită asupra Istoriei.

Deşi noțiunile kantiene clasice de *timp* şi *spațiu* au căpătat noi înțelesuri o dată cu elaborarea *teoriei generale a relativității* de către Albert Einstein, este neîndoielnic faptul că întreaga evoluție umană se înscrie permanent pe aceste coordonate. Este necesar, de aceea, ca orice abordare a

istoriei să pornească, în principal, de la studiul influenței condițiilor spațio-temporale asupra regiunii geografice şi perioadei de timp care se află în atenția cercetătorilor. Terra, a treia planetă a Sistemului Solar, are suprafața alcatuită în cea mai mare parte din mări şi oceane, uscatul reprezentând doar 30%. Deşi dezvoltarea embrionului uman ne duce cu gândul la o posibilă origine acvatică a omului, realitatea este că în prezent viața acestuia se desfăşoară în exclusivitate pe uscat şi are la bază flora şi fauna, care îi furnizează îmbrăcămintea, hrana şi, uneori, chiar adăpostul. Dar nu întregul spațiu terestru a fost prielnic evoluției biologice a omului. Îngrădit permanent de condițiile climatice, acesta îşi desfăşoară activitatea în mod optim în limite restrânse de temperatură, între 20°-40°C. În cele două emisfere ale planetei, zonele cu un climat favorabil sunt relativ restrânse. Pe lângă acest aspect, ele sunt şi în permanentă deplasare spre nord sau spre sud, în funcție de *mişcarea de precesie* a Pământului, ce poate fi considerată „a treia unitate de măsură a timpului istoric".

În cadrul sistemului nostru solar, atât planetele, cât şi asteroizii se rotesc în jurul astrului central pe orbite determinate şi, în acelaşi timp, se răsucesc în jurul propriei lor axe. Rotația în jurul Soarelui, numită şi ***mişcare de revoluție***, are loc în cazul Terrei, în timp de un an (365,25 zile) şi descrie o elipsă aproape inelară, care „începe" în ziua cea mai scurtă a anului, la 21 decembrie, adică o dată cu solstițiul de iarnă. Conform opiniei exprimate de unii specialişti, acesta reprezintă, de fapt, momentul în care începe noul an, şi nu data de 01 ianuarie, cum greşit se socoteşte, ca o reminiscență a unor tradiții ce şi-au pierdut actualitatea. Pentru fidelitatea imaginii, e necesar să precizăm că această elipsă aproape inelară, ia forma unei spirale desfăşurate de-a lungul orbitei Soarelui, aflat la rândul său în mişcare, cu toate planetele şi cu toți sateliții, în cadrul „sistemului local", prins, de asemenea, în mişcarea de rotație a Galaxiei, în care, deşi se deplasează cu 220 km/s, închide o rotație completă în aproximativ 200 de milioane de ani.

A doua mişcare a Pământului se efectuează în jurul propriei sale axe, în timpul celor 24 de ore actuale. Zilele din trecutul său de aproximativ 5 miliarde de ani erau mult mai scurte la început, dar, din cauza încetinirii ***mişcării de rotație***, ele s-au lungit cu timpul. Oricât de mică ar fi diferența, această încetinire a dus, treptat, de-a lungul mileniilor, la o creştere simțitoare a duratei perioadei de rotație. Pentru exemplificarea celei de-*a treia mişcări*, vom lua modelul unei sfârleze, care la început se învârteşte repede, ținând axa la verticală, însă cu timpul pierde din energia inițială şi axa începe să se încline, descriind o nouă mişcare, sub forma unui con, urmând ca în final să cadă la orizontală. Similar, Pământul, în mişcarea sa de rotație, a început să descrie câte un con la cele două poluri şi s-a aplecat în timp, ajungând la ora actuală la un unghi de 23° față de verticala centrului de greutate al planetei, la planul ei eliptic. Această a treia mişcare a Terrei mai poartă numele şi de ***mişcare de precesie*** şi are o durată de aproape 26.000 de ani. S-a stabilit că axa avansează pe cercul precesional cu un grad la fiecare 72 de ani, realizând o mişcare completă (de 360°) în 25.920 de ani.

Urmările acestei mişcări constau în schimbarea lentă şi constantă a poziției diferitelor zone ale Pământului față de Soare, în neîntrerupta sa cursă de revoluție în jurul acestuia, la o distanță de aproape 150 de milioane de kilometri. Variația pozițiilor diverselor zone ale Terrei duce, prin modificarea intensității radiației solare, la variația temperaturilor medii. În acest mod se poate explica avansarea zăpezilor către Ecuator şi a ghețarilor spre câmpie şi invers, retragerea lor spre poli şi spre înălțimile munților. Topirea zăpezilor şi a ghețarilor, asociată celorlalte fenomene secundare, ce se instalează în momentele de tranziție a sensurilor de modificare a climei, măresc apele până la provocarea de diluvii zonale, care, în felul acesta, se manifestă ca fenomene geo-istorice periodice, asociate ciclurilor precesionale de 26.000 de ani. Dacă n-ar interveni şi alte evenimente geologice şi cosmice, care să modifice parțial efectele, această periodizare ar putea îngădui

întocmirea unui *calendar heliotermic precesional*, riguros pentru o anumită latitudine, ca de exemplu, zona cuprinsă între 45° şi 60° latitudine nordică.

Dacă poziția axei Pământului ar fi verticală, temperaturile ar fi constante pe zone paralele de la Ecuator la Poli. Temperatura medie anuală ar fi aceeaşi pentru fiecare fâşie şi s-ar măsura pe linia orizontală a timpului, ca o stare ce ar fi constantă în timp. În cazul în care s-ar produce o cădere a axei de rotație până la planul eliptic, adică în poziție orizontală, în acel moment culminant rotația în jurul axei ar putea, eventual, să continue, iar polul care ar rămâne cu fața spre Soare, s-ar expune topirii totale a ghețurilor care-l acoperă. Ar fi atunci un ultim potop de mari proporții pentru emisfera respectivă şi formele de viață actuale s-ar deplasa sau s-ar adapta, luând alte caracteristici, ori ar dispărea din lipsa unei succesiuni zi-noapte.

Atâta timp cât Pământul va continua să se rotească în jurul axei sale şi acesta se va mişca pe cercul de precesiune, clima zonelor temperate favorabile vieții se va modifica, deplasându-se mai spre nord sau mai spre sud, periodic. De fapt, civilizațiile s-au deplasat de multă vreme mai spre nord sau mai spre sud, după o curbă de tip sinusoidal. Conform calendarului heliotermic precesional, peste 4500 de ani se va ajunge la linia timpului cu temperatura de 0°C, când vor avea loc mari căderi de zăpezi, ce vor favoriza apariția ghețurilor în Europa şi America, ca şi în alte zone ale emisferei boreale. Mergând în sens invers, pe pantă opusă curbei corespunzătoare perioadei anterioare, întâlnim din nou, la o distanță de 8500 de ani, punctul nostru pe linia timpului de temperatura 0°C, marcând topirea zăpezilor, însoțită de ploi abundente. Privit în acest mod, respectivul moment capătă şi semnificația unui eveniment geo-istoric, dincolo de aceea de legendă sacră. Dacă n-ar interveni alte elemente terestre şi extraterestre, care să modifice datele acestei periodizări, ea s-ar comporta asemenea unei constante cosmice şi istoria omenirii, considerată pe o anumită zonă, s-ar înscrie în perioade egale de 26.000 de ani, cu apariții, deplasări şi cu dispariții de civilizații. Unii

cercetători susțin că în Africa ar fi înflorit civilizații mai vechi decât cele europene, care au existat până acum 2.000 de ani, fapt ce poate constitui un element de confirmare a veridicității calendarului heliotermic precesional.

Totul pe acest pământ are o evoluție episodică: se naşte, atinge un punct maxim de dezvoltare, decade şi apoi dispare. Contemplând istoria, dezvoltarea şi decăderea civilizațiilor şi a instituțiilor omeneşti este evidentă. În aceste condiții, pare firească menținerea stării de confuzie, prin procesul de suprimare a ceea ce este stânjenitor sau înfricoşător pentru societatea umană. Pământul este planeta-purgatoriu, planeta schimbărilor eterne, condusă brutal de Kali, zeița distrugerii. Înțelepții Indiei au păstrat acest adevăr încifrat în legenda Lumii-Iluzie (Maya), iar Buddha a desăvârşit un sistem ascetic de eliberare individuală, care s-a rigidizat luând aspectul unei religii. Nu suntem osândiți să trăim privind cum totul de pe aceasta planetă trebuie să dispară, ci cum totul se modifică necontenit şi se readaptează.

Evoluția actualei civilizații, începând cu *revoluția industrială*, a dus la impunerea unei concepții lineare, constante şi nelimitate, în ceea ce priveşte dezvoltarea societății. Istoria oficială susține, în pofida tuturor semnelor de întrebare care se ridică, faptul că originea actualei civilizații se situează în urmă cu 8.000 de ani. Deşi se recunoaşte că s-au succedat generații numeroase timp de 80.000 de ani, fără a surveni diferențe esențiale față de omul de azi, nu se admite nici măcar faptul că au putut exista şi alte culmi culturale. Se postulează în continuare că în cei 72.000 de ani înainte de sumerieni, omenirea era compusă doar din hoarde primitive, care au format, încetul cu încetul, primele grupări sociale şi au folosit înfricoşați primele ritualuri simple. Se presupune, în mod nejustificat, că drumul spre modernizarea omului primitiv a durat 20.000-50.000 de ani, deşi omul de atunci avea acelaşi creier complex ca şi omul actual. Conform teoriei oficiale, *homo sapiens sapiens* ar fi ajuns abia acum 8.000 de ani la perfecțiunea care l-a făcut purtătorul potențial al culturii şi abia după aceea viitorul s-ar fi deschis pentru dezvoltarea sa

ulterioară.

Ce importanță are că nu s-a putut argumenta în mod cert cum a avut loc „miracolul“ sumerian şi că nu s-a stabilit de unde au venit populațiile care au creat civilizația mesopotamiană? Ce dovadă mai pertinentă decât aceasta poate arăta că nu se doreşte descoperirea adevărului, ci impunerea unui punct de vedere, a unei teorii ce serveşte unor scopuri oculte. În aceste condiții, este greu de acceptat ideea că au existat nenumărate civilizații înaintea celei din care facem parte. Orgoliul de specie supremă nu poate accepta ideea că evoluția omului a fost mereu condiționată până la dispariție de catastrofe şi ere glaciare, de evenimente cosmice şi subterane.

Toate grupurile umane cunoscute până în prezent păstrează în memoria colectivă amintirea unei catastrofe, a unui potop, a unei perioade lungi şi grele, cărora le-au supraviețuit. Ceea ce nu a supraviețuit trecerii timpului au fost realizările culturale şi tehnice, care au fost „redescoperite“ ulterior în noi şi variate forme. Trăind în permanență în mijlocul naturii, existența oamenilor a fost mereu dependentă de aceasta. Când condițiile au fost prielnice, oamenii au zidit civilizații înfloritoare, iar când acestea au devenit vitrege, popoare întregi au dispărut, iar urmele lor s-au pierdut în desişul pădurilor, sub nisipul mărilor sau în adâncul pământului. Puținele vestigii sunt greu de găsit, aşa încât numai din când în când, descoperiri întâmplătoare tulbură liniştea cunoştințelor ştiințifice oficiale.

Grecii, creatorii culturii europene, au păstrat tradiția celor patru epoci trecute, caracterizate drept epocile de aur, de argint, de bronz şi de fier. Astfel, Hesiod aminteşte în *Istoria* sa despre cele patru omeniri dinaintea erei sale. Şi preoții egipteni amintesc despre dezordinea cosmică ce se tot abate asupra lumii, iar la Herodot există texte despre umanitățile misterioase ale trecutului, dinainte de înființarea regatului egiptean, în timp ce scrierile lui Platon cuprind, în multe locuri, întrebări rămase neelucidate despre istoria pământului, schimbări cosmice, cataclisme, ca şi despre

dispariția fără urme a unor popoare întregi. Durata preistoriei caldeene a fost estimată la 86.400 de ani, iar conform tradiției caldeene, umanitățile care au existat înainte de potop pot fi împărțite în opt mari civilizații şi două mai mici.

Platon, autorul dialogului *Timaios*, afirmă că preoții egipteni cunoşteau faptul că, la perioade de timp regulate, Cerul trimitea un potop care schimba fața pământului. Oamenii au dispărut de multe ori brusc şi în moduri diferite şi de aceea ei nu posedă ştiința timpurilor trecute. Platon descrie vizita distinsului său strămoş atenian, Solon, creator de legi, filosof şi erudit, pe care a făcut-o la templul zeiței Neith din Sais (Egipt). Folosindu-se de respectivul prilej, Solon a amintit în discuțiile sale, purtate cu preoții egipteni, despre vechimea arborelui său genealogic, după care unul din preoții „foarte bătrâni" i-a ținut un discurs despre antichitate, izvoarele istorice şi despre catastrofele care se abat în mod repetat asupra Pământului: „*O, Solon, o, Solon, voi elenii nu sunteți decât nişte copii şi*
n-ai să întâlneşti niciodată un bătrân care să fie elen! Toți aveți mintea tânără; nu vi s-au transmis păreri vechi prin tradiție antică, nici vreo ştiință care să se fi învechit. Şi am să-fi spun care este cauza: au fost şi or să mai fie multe distrugeri ale omenirii, provocate de multe cauze".

Aristotel susținea că, în cursul aşa-numitului *An Suprem*, sistemul solar este supus unor perturbații ciclice şi reaşezări. Conform afirmațiilor lui, *Anul Suprem* este compus dintr-o iarnă lungă (kata klusmos = potop, catastrofă) şi o vară lungă (ekpyrosis = incendiu). În epoca modernă, unii cercetători arată că mişcarea pe care o efectuează planeta noastră împreună cu sistemul solar şi cu grupul local de stele în jurul centrului Galaxiei influențează direct evoluția vieții pe Terra. Analogiile cu remarcile lui Aristotel merg până la identitate: *Anul Galactic* este intervalul de timp în care galaxia efectuează o rotație completă. El este compus, conform astronomului A. Litchkov, din trei faze: glaciară (extinderea suprafețelor acoperite cu gheață), temperată şi xerotermică (caracterizată printr-o temperatură medie

planetară ridicată), între faze şi la finele unui ciclu putând avea loc crize ecologice majore. Ipoteza a fost confirmată de cercetări geologice şi paleontologice. Astfel, savanții ruşi susțin că *Anul Galactic* are o durată de 170 de milioane de ani, în timp ce alții avansează durata de 275 de milioane sau de numai 60-70 milioane de ani. Semnificativ este însă faptul că el se măsoară în zeci de milioane de ani şi este marcat de evenimente de tip catastrofic. Se pune însă întrebarea: de unde ştiau anticii toate acestea şi mai ales, când şi-a făcut apariția inteligența pe planeta noastră?

Aer, pământ, foc, apă... Tradiționala evocare a celor patru elemente din *Vechiul Testament*, legate de patru catastrofe, care cuprind patru epoci istorice mari şi cinci umanități pe care le distrug, se păstrează clar în tradiția veche sud-americană. Pe un frumos monolit, rotund şi foarte greu, numit *Soarele*, o bijuterie arheologică aflată la Muzeul Antropologic din Mexico City, sunt reprezentate umanitățile care au populat lumea. Pe această mandala indiană apar cinci umanități: patru dintre ele indică cele patru puncte cardinale, iar în centrul cercului se află cea de-a cincea şi ultima dintre omeniri, căreia îi aparțin creatorii monolitului şi noi înşine. Cele cinci epoci, de care se aminteşte aici, au fost numite de tolteci, perioadele Soarelui şi se termină, ca în *Vechiul Testament*, cu o catastrofă. În acest ciclu al preoților-astronomi latino-americani, sfârşitul unei epoci este prezentat ca fiind egal cu moartea Soarelui: cerul se întunecă datorită unei catastrofe, Soarele dispare, iar omenirea din perioada respectivă piere. Moştenire a preistoriei, numit în mod fals *calendarul aztec*, n-a fost cunoscut de ştiință o lungă perioadă de vreme şi nu şi-a dezvăluit încă misterele. Conform uneia dintre interpretări (Vatican, *Codex Latinum* nr.3738), cele patru geneze şi dispariția lumii au durat 4000 de ani: 4008 ani prima epocă, 4010 ani a doua, 4081 a treia şi 5026 ultima. Vechea concepție sud-americană despre timp înfățişează o desfăşurare ciclică a catastrofelor lumii, cea veche ebraică prezentând acelaşi lucru într-o evoluție cronologică. Ambele tradiții coincid, în prezentarea evenimentelor care s-au petrecut în epoci diferite, ca şi în

descrierea condițiilor climatice ale pământului care au dus la dispariția acestor epoci.

Conform tradiției vechi amerindiene, prima perioadă este atribuită Soarelui, zeului tăriilor, numit Ehecoatl. Acesta a pus capăt perioadei printr-o catastrofă aeriană: oamenii s-au prăbuşit din cerul la care avuseseră acces mai înainte şi au apărut oamenii-maimuță. Iată cum tradiția veche amerindiană arată că o parte din maimuțe sunt o varietate degenerată de oameni, o apariție ulterioară acestora. Cea de-a doua perioada a Soarelui i s-a atribuit zeului pământului, Tezcaltlipoca, înfățişat cu un cap de tigru. Pentru azteci, aceasta a fost perioada uriaşilor. În *Vechiul Testament* era perioada în care fiii zeilor se amestecau cu femeile oamenilor, iar pe pământ trăiau uriaşii. Rasa de uriaşi era numită în mitologia sud-americană Tzocuiliceque şi a fost distrusă de *tigri*.

Celei de-a treia epoci a Soarelui, zeul Tlequiaquilo i-a pus capăt prin foc. În *Vechiul Testament*, perechea de oameni a fost alungată din Paradis cu un paloş de foc simbolic. Conform ambelor tradiții, fusese o epocă de aur. În cea sud-americană, perechea de oameni scăpată de focul distrugător a mâncat un fruct numit *tzincoacoc*, corespunzător mărului din *Vechiul Testament*. Acest fruct cu coaja netedă, pe care primul om, Anon - Adam din *Vechiul Testament*, l-a cules, aparține arborelui sfânt, *cvaioc*, a cărui scoarță seamănă cu pielea crocodilului sau a oricărei alte reptile. A patra perioadă solară a stat sub semnul lui Chalchiutlicue, zeița apelor, care a şi distrus-o. Perechea de oameni s-a salvat într-o grotă subpământeană. Acestui cataclism acvatic îi corespunde potopul din *Vechiul Testament*.

Al cincilea Soare, care luminează epoca noastră, reprezentat în centrul monolitului, poate fi înțeles ca o sinteză, ca un creuzet al epocilor trecute şi este denumit „Soarele mişcării“. Reprezintă începutul şi totodată moştenirea, axa unui timp mitic, închinat celui mai important dintre zei, Quetzalcoatl. Conform profețiilor vechilor indieni „acesta va fi răstimpul în care se vor întâlni toate umanitățile“. Până atunci vor exista suprapopulație şi

foamete, iar la sfârşitul perioadei se vor abate peste omenire toate cele patru catastrofe, ale celor patru perioade antemergătoare, ce vor determina dispariția perioadei solare. În tradiția ebraico-creştină, e vorba de cei patru călăreți ai Apocalipsei, care vor aduce sfârşitul lumii noastre şi vor înfăşura perioadele ca pe un pergament.

Într-un alt mit al creației, *Popol Vuh*, o cronică a indienilor mayaşi din America Centrală, există o aluzie neobişnuită şi deosebit de coerentă, la conceptul unei foste culturi planetare. Ea se referă la *„prima rasă, capabilă de toate cunoştințele, care a examinat cele patru colțuri ale orizontului, cele patru colțuri ale firmamentului şi cercurile rotunde ale pământului*“. *Popol Vuh* mai aminteşte şi despre cele patru creații şi cele patru umanități dispărute în urma unui torent de „răşină lichidă“ (posibil, o cometă) şi a cutremurelor. Tradițiile mayaşe datează începutul propriei lor culturi în cea de-a patra perioadă şi arată că au existat în zorii omenirii titani, care s-au autoproclamat zei.

Interesante sunt coincidențele dintre *Popol Vuh* şi *Vechiul Testament*: astfel, pământul mayaşilor a apărut din apele primordiale, la fel cum în tradiția ebraică uscatul s-a arătat din apele începuturilor, la porunca unor zei, respectiv a lui Dumnezeu. După Potop, vestea că pământul a ieşit din nou de sub ape a fost adusă de o cioară, la mayaşi şi de un porumbel, în *Vechiul Testament*. Şi indienii *hopi* povestesc despre oameni care au trăit demult, pe pământ, înaintea umanității noastre. Cartea indienilor *hopi* vorbeşte despre trei perioade distincte ale lumii, distruse fiecare de foc, gheață şi apă. Sfârşitul celei de-a patra perioade, conform credințelor indienilor hopi, va avea loc într-un viitor nu prea îndepărtat, după care va urma cea de-a cincea perioadă a pământului.

Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger amintesc în lucrarea *Mesaje ale unei alte civilizații. Pietrele din deşertul Ica*[31] faptul că în tradiția veche chineză şi în cea lamaisto-tibetană, roata vieții celor patru umanități s-a pus în mişcare acum 17 milioane de ani. Pe atunci, domnitorii din Dzyan, un

---

[31] Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger: *Op. cit.*

cerc restrâns de maeştri, preluaseră conducerea ultimei umanități, după ce omenirea parcursese deja o istorie enorm de lungă, conform învățătorilor budişti din Tibet.

Vedele, cele mai vechi texte sacre indiene, datează prima umanitate înainte de perioada marilor zaurieni. Unitatea de bază în cronologia vedică poartă denumirea de **yuga**. Similar periodizării greceşti, ce cuprinde epoca de aur, de argint, de bronz şi de fier, perioadele yuga sunt de patru tipuri: *satya, treta, dvapara* şi *kali*. Perioadele yuga sunt considerate a fi faze de transformare ale naturii şi ale pământului însuşi, care includ şi ciclurile de evoluție ale umanităților, însumând 4.320.000 de ani. În *Vede*, texte străvechi ale „*adevărului impersonal, care au existat înaintea oricărei cărți scrise de oameni*“ se arată că cele patru perioade metalice au avut durate diferite. Astfel, *dwapara yuga*, perioada cuprului sau a bronzului, a fost dublă ca durată față de perioada mohorâtă a fierului, *kali yuga*. Perioadele yuga au fost percepute ca faze de transformare ale naturii şi ale pământului însuşi, care includ şi umanitățile. O perioadă mai lungă, ce cuprinde aceste patru yuga, poartă numele de *mahayuga*. Tradiția indiană susține că până în prezent s-au scurs 71 de perioade mahayuga, ceea ce înseamnă că istoria omului îşi are originea acum 306.720.000 de ani.

În mod straniu, istoria brahmană a pământului datează apariția vieții exact în perioada în care, conform teoriei oficiale, apăreau primele amfibii pe uscat şi se transformau în reptile. În decursul perioadelor yuga, mai scurte sau mai întinse, natura a schimbat frecvent formele de viață de pe pământ. De-a lungul timpului, toate formele de viață şi relieful au suferit multiple modificări, iar acestei legități i s-au supus şi rasele umane. Conform tradiției vedice, oamenii au existat dintotdeauna, chiar dacă au suferit diferențieri, în urma transformărilor trăsăturilor feței, ale pielii, ale structurii corpului şi ale craniului.

Ar fi foarte greu de aflat acum câte umanități s-au succedat pe planeta noastră. O cronologie a mileniilor, un studiu ce ar urmări întocmirea unei liste a umanităților şi a catastrofelor ce le-au măturat de pe suprafața pământului,

nu se va putea realiza, poate, niciodată, dar amintirile referitoare la umanitățile demult dispărute au fost integrate în diferitele tradiții, în miturile şi religiile populare. Cu toate acestea, ele nu au fost privite niciodată în lumea religioasă a popoarelor arhaice ca apariții izolate sau întâmplătoare, ci întotdeauna ca o manifestare a marelui Întreg.

Pe lângă aspectele referitoare la condiționările de ordin cosmico-geografic şi la numeroasele mărturii de ordin mitologic, în favoarea teoriei evoluției ciclice a omenirii mai pot fi aduse şi o serie întreagă de argumente provenite din zona de interferență a domeniilor paleontologiei, geologiei şi biologiei.

INIȚIERE ÎN PROTOISTORIE

S-a estimat că până în prezent au dispărut cu desăvârşire mai mult de 99% din totalul speciilor care au existat cândva pe Pământ şi, cu toate acestea, la ora actuală mai există încă circa 50 de milioane. Cercetările au stabilit că durata medie de supraviețuire a unei specii este de circa un milion de ani, ceea ce corespunde unui ritm anual al dispariților de câteva sute de specii. Referindu-se la acest aspect, paleologul Leo Davitaşvili arăta că „*numărul speciilor, care formează lumea animală şi vegetală actuală, reprezintă doar o parte neînsemnată din numărul total de specii apărute pe planeta noastră din timpurile cele mai îndepărtate şi până în epoca prezentă*".

Dacă, uneori, factorii care au determinat dispariția unor specii au putut fi identificați (în epoca actuală, vinovat fiind cel mai adesea omul), alteori cauzele au fost nu numai greu de găsit, ci au rămas chiar enigmatice. În 1906, zoologul evoluționist american E. Mayr susținea că „*pentru el este o mare enigmă însăşi frecvența dispariților*", iar J. R. Beerbower reflecta nedumerit: „*cazurile izolate de dispariție nu sunt îngrijorătoare. Modalitățile de dispariție, după cum apar înscrise în letopisețul geologic, sunt şi mai misterioase şi ele au dat naştere la multe şi pasionante discuții*". Referindu-se la dinozaurienii ordinului *Omithischia,* R. S. Lull a afirmat

în 1929: „*Dispariția dramatică a unui grup puternic este unul din evenimentele cele mai inexplicabile*“. După mai multe decenii, situația a continuat să rămână neschimbată.

În 1977, geologul Walter Alvarez a relansat o mai veche ipoteză (ce aparținea lui M. W. Laubenfels), care atribuia dispariția dinozaurilor căderii pe Terra a unui corp ceresc masiv. Laubenfels sugerase inițial că temperatura foarte ridicată, dar de scurtă durată, generată de impact, a nimicit toți dinozaurienii, pterozaurienii şi chiar plesiozaurienii care, deşi trăiau în apă, respirau aer. Cea mai mare parte a supraviețuitorilor a scăpat ascunzându-se în peşteri, în crăpăturile scoarței terestre sau în scorburile copacilor. Ideea prezenta însă numeroase puncte slabe, ceea ce a determinat respingerea ei fără prea mare efort. Paleontologul rus Leo Davitaşvili a întocmit chiar o listă a obiecțiilor ce se ridicau:

- intensitatea căldurii care a distrus instantaneu un mare număr de reptile ar fi fost, probabil, suficientă şi pentru exterminarea vertebratelor homeoterme;
- de ce au supraviețuit un mare număr de nevertebrate terestre?
- de ce se consideră că şocurile au avut loc tocmai pe uscat, deşi acesta ocupă cea mai mică suprafață a Pământului?
- dacă şocurile ar fi avut loc în ocean, atunci ar fi fost distrusă întreaga populație marină;
- dacă dezastrul a avut loc pe uscat, de ce nu a afectat existența viețuitoarelor acvatice din apele de mică adâncime?
- de ce nu a fost distrusă întreaga vegetație a uscatului, de vreme ce a fost distrusă întreaga faună a vertebratelor gigantice terestre?

Eşecul teoriei lui Laubenfels nu a determinat, însă, abandonarea ei, ci căutarea unor noi soluții. Astfel, în 1987, Philippe Taquet, directorul Muzeului de Istorie Naturală din Paris, a reuşit identificarea a nu mai puțin de 82 de soluții, ce au fost propuse de-a lungul a 150 de ani, referitoare la dispariția dinozaurilor, multe din ele puerile. După cum arată Sorin Ştefânescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, în prezent au

rămas în discuție doar două ipoteze, ce sunt susținute de două echipe de la Universitatea Barkeley:

1) instalarea unei perioade glaciare extrem de lungi şi dure la sfârşitul cretacicului;

2) căderea pe Terra a unui corp ceresc de mari dimensiuni.

Teoria glaciară a fost susținută de echipa condusă de paleontologul William Clemens, iar teoria ciocnirii a fost dezvoltată de echipa condusă de geologul Walter Alvarez. Susținătorii celei de-a doua ipoteze, bazându-se pe un volum enorm de date ştiințifice verificate cu grijă, au afirmat că dezastrul ecologic petrecut la granița dintre cretacic şi terțiar, s-a datorat prăbuşirii pe planeta noastră a unei comete sau a unui asteroid cu diametrul de 9 kilometri. Evenimentul, petrecut în urmă cu 65 de milioane de ani, ce a primit denumirea de *extincția CT*, s-a întins pe o perioadă de circa 2 milioane de ani şi a dus la dispariția dinozaurilor şi a 75% din speciile de plante şi animale. Norii uriaşi de praf şi vaporii de apă degajați în atmosferă au blocat timp de câteva luni procesul de fotosinteză, iar modificările climatice survenite şi dispariția unor întinderi de uscat în apele oceanului au accentuat consecințele.

Cum urmele impactului provocat de cometa invocată sunt, practic, imposibil de găsit după zecile de milioane de ani de transformări geologice, Alvarez a adus un alt argument, pe care îl consideră mai mult decât semnificativ: în straturile corespunzătoare perioadei CT, procentul de iridiu este extrem de ridicat. Primele indicii a ceea ce avea să devină punctul forte al noii teorii au fost descoperite în anii ’70, în structura unei mici faleze, situată pe malul Balticii, în Danemarca, la Stevens Klint. Au urmat descoperiri similare, în roci având aceeaşi vârstă cu cele de la Stevens Klint, în Spania, Italia, sudul Franței, Tunisia, în Montana (SUA) şi chiar în carotajele submarine efectuate în Oceanul Pacific. Deşi acestea pot fi şi rezultatul unei activități vulcanice, este puțin probabilă răspândirea iridiului la dimensiuni planetare în cantitățile evaluate. Sandro Montanari, geolog italian care lucrează la Barkeley, a afirmat că: „*Iridiumul de la finele*

cretacicului conține o particulă specială, ce reprezintă un adevărat marcaj chimic. Ea nu poate fi regăsită decât în obiectele de origine cosmică. Constatarea ne-a determinat să asociem acest iridiu căderii unuia sau mai multor asteroizi."

Acelaşi element 77 din tabelul lui Mendeleev a generat însă şi necazuri grupului Alvarez. Intensificarea cercetărilor în direcția sugerată de el a dus, la scurt timp, la descoperirea altor nivele de iridiu, dar care aveau numai 2,3 milioane de ani vechime şi care nu puteau fi corelate cu nicio extincție. Cum sondajele au fost puțin numeroase, s-a tras concluzia că era vorba, probabil, de un fenomen local sau de rămăşițele căderii unui asteroid de mici dimensiuni.

Ipoteza Alvarez a câştigat, totuşi, mai multă greutate când doi paleontologi de la Universitatea din Chicago, John Sepkoski şi David Raup, au făcut cunoscute rezultatele propriilor cercetări. Clasificând apariția şi dispariția a peste 2.500 de specii pe parcursul a 250 milioane de ani, ei au ajuns la concluzii care depăşeau chiar şi cele mai optimiste speranțe ale echipei Alvarez: nu numai *extincția CT*, ci aparent, toate extincțiile majore consumate pe planetă în perioada menționată, prezintă o ciclicitate de aproximativ 26 milioane de ani, ultima petrecându-se acum 13 milioane de ani. Sepkoski a conchis în cele din urmă că „*deşi datele nu sunt suficiente pentru a verifica riguros această sugestie, se poate spune, ținând cont de observații recente, că procesele care acționează în timpul extincțiilor masive, diferă de cele ce acționează în timpul extincțiilor normale*".

Constatarea prezintă o bună concordanță cu ipoteza privind natura tectitelor, formulată de profesorul Harold C. Urey, laureat al premiului Nobel. Conform acesteia, ciudatele pietre au rezultat în urma proiectării în atmosferă şi apoi a revenirii pe sol a sfârâmăturilor de roci, generate de impacturi meteoritice. Perioadele lor de formare aproape că se suprapun pragurilor dintre erele geologice, deci momentelor când Terra a suferit transformări majore: Pleistocen – 1 milion de ani; Pliocen – 13 milioane de ani; Miocen – 15 milioane de ani; Oligocen – 36 milioane de ani; Eocen – 58 milioane de ani şi Paleocen – 63 milioane de ani

în urmă. Nefiind mulțumit pe deplin, Alvarez a sugerat că investigarea craterelor terestre ce au diametre mai mari de 9 km ar putea aduce dovezi suplimentare în sprijinul teoriei sale. Deoarece majoritatea zonelor de impact se află sub apele oceanelor, verificarea s-a mărginit la 13 cratere continentale. A fost însă suficient pentru a se constata că apariția lor are o periodicitate de aproximativ 28,4 milioane de ani, valoare apropiată de calculele lui Raup şi Sepkoski.

Apoi, în 1987, la dosarul *bombardamentului exercitat de comete* s-a adăugat un element nou. Analizând o „ciudată structură circulară" descoperită pe fundul oceanului Atlantic, la circa 200 km sud-est de Noua Scoție, doi cercetători canadieni, Lubomir Jansa şi Georgia Pe-Piper, au tras concluzia că ea nu putea fi altceva decât „*un crater de impact cu diametrul de aproximativ 30 de mile, având un pisc central asemănător celor observate în craterele lunare*", provocat acum 50 de milioane de ani de un corp ce trebuie să fi depăşit 1500 kilometri în lungime.

Anul 1987 pare să reprezinte momentul confirmării definitive a teoriei impacturilor meteoritice ciclice, deoarece tot atunci, trei cercetători de la US Geological Survey (Bruce F. Bohor, Peter J. Modreski şi Eugene E. Foord) au anunțat identificarea, exact în zonele de anomalie a iridiului, a unei cantități neobişnuit de mari de cristale de cuarț, caracterizate printr-un aspect cu totul particular: structura lor, fracturată în straturi paralele cu planul cristalografic, demonstrează, fără niciun fel de îndoială, intervenția unor şocuri enorme. Descoperirea, făcută inițial în Montana, SUA, a fost urmată, la scurt timp, de semnalări în alte zone similare: cinci în Europa, una în Noua Zeelandă şi una pe fundul Oceanului Pacific. Conform afirmațiilor făcute de cercetători, cristalele respective nu pot proveni nici din circulația atmosferică, nici din erupții, iar faptul că distribuția coincide cu cea a iridiului, nu lasă loc decât unui singur factor generator: impacturile meteoritice masive. Jean Heideman, specialist la Observatorul Meudon, Franța, a remarcat: „*Conform datelor cunoscute până în prezent, se poate estima că la fiecare sută de milioane de ani putem primi vizita unui bloc de o mărime*

apreciabilă“. Ceea ce este însă cu adevărat surprinzător, este faptul că fenomenul se repetă cu o ciclicitate surprinzătoare. Ce mecanism îl întreține?

b) FENOMENE CATASTROFICE

MITUL POTOPULUI

Fenomenele catastrofice au însoțit permanent omenirea în evoluția ei perpetuă de-a lungul unei istorii imemoriale. Departe de a fi doar „simple“ evenimente distructive, fenomenele respective au marcat în mod decisiv terminarea unor cicluri evolutive şi începerea altora noi. Însăşi periodicitatea repetării lor este o reflectare a structurii intime a Cosmosului, sistem ce are rolul de a contribui la realizarea unei permanente adaptări, atât a corpurilor fizice ale ființelor umane, cât şi a întregului mediu biotic, în conformitate cu gradul de dezvoltare atins în dobândirea unor capacități spirituale superioare. Existența unor fenomene catastrofice de ordin special, ce nu prezintă o anumită periodicitate, poate fi explicată prin necesitatea corectării „deviațiilor“ nepermise de legile intrinseci ale Universului.

Față de fenomenele catastrofice, omenirea nu a fost, nu este şi nu va fi în siguranță. Nu există nicio certitudine că soarta nemiloasă o să îngăduie inimaginabilelor forțe cosmice sau terestre să-şi demonstreze puterea numai în zonele nepopulate sau cu o mică densitate a populației. Modalitățile actuale de protecție ale omenirii sunt absolut incapabile să preîntâmpine pericolele sau să influențeze într-un fel evoluția acestora. Teama de o catastrofă planetară nu este nici pe departe o obsesie modernă, ci marchează istoria tuturor civilizațiilor, având un loc, se poate spune, privilegiat în cronicile omenirii. S-a emis ipoteza că *potopul*, menționat de acestea, nu ar fi altceva decât o simplă inundație de proporții mai mari, însă, în acest caz, evenimentul ar fi trebuit sa fie descris în diferite moduri şi să fie plasat la diferite distanțe în timp. Or, acest lucru nu s-a întâmplat. Scandinavii, celții, grecii, hinduşii, amerindienii, populațiile din Oceania şi

Africa descriu impresionanta catastrofă folosind termeni asemănători şi plasează evenimentul cam în aceeaşi perioadă.

În Africa, tradiţiile spun că, într-o zi, cândva, în negura vremurilor, „*cerul a căzut pe pământ*“, fenomen menţionat şi de legendele celţilor. *Bundehech*, cartea sacră a adoratorilor lui Zoroastru, relatează despre războiul dintre cer şi Pământ, dar şi dintre cer şi restul planetelor, iar tradiţiile chineze afirmă că împăratul chinez Yao a văzut apele asaltând munţii şi ucigând milioane de oameni. Sfârşitul unei vârste a lumii a fost şi în Japonia. În Siberia se povesteste despre un mare foc ce a pârjolit tot pământul, iar eschimoşii, laponii şi finlandezii sunt convinşi că Terra a fost răsturnată, Universul a fost incendiat, iar un potop a ucis toţi oamenii. Herodot, menţionând ca sursă preoţii egipteni, afirma că de mai multe ori Soarele a răsărit acolo unde acum apune şi a apus acolo de unde acum răsare, observaţii similare fiind regăsite şi la chinezi, polinezieni, hinduşi şi eschimoşi.

Popol Vuh, cartea sacră a mayaşilor, document a cărui vechime pare să o depăşească pe a tuturor celorlalte scrieri vechi cunoscute, prezintă cu lux de amănunte, folosind un limbaj şi o simbolistică inedite, catastrofa ce s-a abătut asupra Terrei: „*Popoarele celei de-a treia epoci au fost condamnate la moarte de către zei. Un gigantic torent de flăcări şi pucioasă a căzut din cer. La sfârşit, uragane violente au reuşit să distrugă fiinţele de lemn, ai căror ochi au fost scoşi, carnea a fost sfâşiată, măruntaiele rupte, nervii şi oasele mestecate de trimişii zeului Morţii. Din oamenii de atunci n-au mai rămas decât maimuţele pădurilor şi de aceea se spune că maimuţele sunt descendenţii omului*“.

În tradiţia germană, potopul este precedat de un torent de foc, iar *Vechiul Testament* menţionează apariţia după diluviu a unor ciudate fenomene terestre şi cosmice. Papirusul magic egiptean *Harris* semnalează că „sudul a devenit nord şi Pământul s-a răsturnat“, iar papirusul *Ipuwer* vorbeşte de acelaşi lucru, descriind şi fluviile de sânge, ploile de pietre roşii, flăcările ce mistuiau zidurile şi pereţii de apă care i-au înecat pe oameni. Platon aminteşte şi el de un moment când

cursul Soarelui s-a răsturnat, iar oamenii au dispărut. În afară de amintirea marelui potop, păstrată de aproape toate popoarele şi triburile antichității, legende din toată lumea se referă la distrugeri periodice provocate de foc, îngheț, cutremure şi scufundări, adesea cu detalii similare. Unul din codicele aztece, codexul *Chimalpopoca*, descriind una din catastrofele recurente păstrate în memoria rasei, relatează: „*Al treilea Soare se numeşte Quia-Tonatiuh, Soarele ploii, fiindcă acolo a căzut o ploaie de foc; tot ce exista a ars şi a căzut o ploaie de pietre. Se mai spune că în timp ce gresia, pe care acum o vedem împrăştiată peste tot şi tetzontli* (roca bazaltică) *fierbeau cu mare tumult, au mai ieşit la iveală şi pietre de culoare stacojie. Aceasta s-a întâmplat în anul Ce-Tecpatl, O Cremene, în ziua Nahui-Quaiahuitl, A Patra Ploaie. Acum, în această zi în care oamenii au pierit şi au fost distruşi de ploaia de foc, Soarele însuşi a luat foc şi totul, împreună cu casele, a fost mistuit*“.

Cronica mayaşă *Popol Vuh* ne spune cum zeii au mişcat munții din loc, iar cartea *Chilam Balaam* cuprinde un pasaj care nu numai că descrie o catastrofă, dar conține şi o aluzie la foste porțiuni de uscat care s-au scufundat în mare: „*S-a întâmplat în timpul celei de-a unsprezecea Ahau Catouni când Pământul a început să se trezească. Şi a căzut o ploaie înfricoşătoare şi a căzut cenuşă şi pietre, iar copacii au fost doborâți. Iar Marele Şarpe a fost izgonit din ceruri. Şi dintr-o dată au venit apele, cerul s-a prăbuşit şi pământul s-a scufundat. Şi într-o clipă, marea distrugere s-a săvârşit, iar Mama Seiba s-a înălțat printre amintirile distrugerii pământului*“.

În *Metamorfoze*, Ovidiu menționează câteva detalii incitante, în descrierea pe care o face incendiului devastator a lui Phaeton, care ar putea constitui ea însăşi o consemnare memorată a unei catastrofe anterioare: „*Mari cetăți au pierit, împreună cu fortificațiile lor, iar flăcările au prefăcut în cenuşă națiii întregi; pădurile, laolaltă cu munții sunt cuprinse de flăcări. Etna arde intens cu flăcări înnoite şi Parnasul, cu cele două piscuri ale sale, şi Eryx, Caucazul, e în flăcări, şi Ossa cu Pindus, şi Olimp, mai mare decât amândouă, şi înalții Alpi, şi*

Apeninii cu piscurile înveşmântate în nori. Apoi Libia a fost uscată de căldură".

Acest text ne aduce aminte de observația făcută lui Solon, de către preoții din Sais, cu privire la acelaşi incident, descris de Platon în *Timaios*, referindu-se la acelaşi mit repovestit de Ovidiu: „*Aceasta are forma unui mit, dar în realitate arată o declinație a corpurilor care se mişcă în jurul Pământului şi în ceruri, şi faptul că asupra lucrurilor de pe Pământ se abate, la lungi intervale de timp un mare incendiu. Când se întâmplă aşa ceva, cei care trăiesc în munți şi locuri uscate şi înalte sunt mai amenințați cu distrugerea decât cei ce locuiesc pe malurile râurilor sau pe țărmul mării*".

Noe şi-a pus arca pe vârful Ararat; Manu, la hinduşi, s-a aşezat pe Himalaya; Bochica, în America de Sud, a reuşit să găsească unul din platourile munților Anzi; Coxcox, strămoşul tradițional al vechilor locuitori din zona Mexicului, a tras la mal în Sierra Madre; indienii din America de Nord localizează uscatul salvator în Munții Stâncoşi, iar triburile africane pe platoul etiopian. Studiind hărțile, se poate constata că toate aceste regiuni au înălțimi ce depăşesc 4.000 de metri, deci valurile gigantice ale presupusului diluviu nu au trecut de această altitudine. Conform legendelor, numai cinci zone au rămas deasupra apelor: platourile etiopian, iranian, mexican, peruvian şi Munții Himalaya cu podişul Tibet, iar de scăpat au scăpat numai cei care au reuşit să urce până la ele sau locuiau acolo. Concluzia vine în concordanță cu o realitate binecunoscută de specialişti: toate grupurile umane care au pus bazele vechilor civilizații (asiatice sau amerindiene) provin din zonele muntoase.

Aspectele de ordin istoric prezentate anterior îşi regăsesc corespondența în cele mai moderne şi mai controversate teorii ştiințifice, a căror abordare porneşte, în principal, de la premisa producerii unor evenimente cosmico-geografice deosebite. Modelele catastrofice teoretice cele mai cunoscute, pe care le voi prezenta în continuare, sunt cele referitoare la o probabilă ciocnire a Terrei cu un asteroid gigantic, la influența gravitațională exercitată de un corp ceresc masiv, la

o posibilă schimbare a polarității câmpului magnetic al planetei noastre şi la o serie de erupții vulcanice majore.

MODELUL TEORETIC

Conform lui R. Charroux, citat de Sorin Ştefânescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, după catastrofa petrecută acum 12.000 de ani şi care a dus la scufundarea Atlantidei şi a continentului Pacifica, umanitatea s-a răspândit pe cele 5 platouri, astfel: rasa neagră pe platoul etiopian, cea albă pe platoul iranian, cea galbenă (foştii locuitori ai continentului Pacifica) pe platoul himalayan, iar rasa roşie (atlanții) în Munții Stâncoşi. Nenumărate ipoteze au încercat să arate cauzele şi modul în care a avut loc dezastrul, însă niciuna nu a reuşit să dea o explicație satisfăcătoare tuturor aspectelor vizate. Câteva din acestea prezintă un coeficient de probabilitate mai mare decât celelalte:

1. trecerea unei comete foarte aproape de Terra sau chiar prăbuşirea ei pe planetă;
2. ploaie de meteoriți gigantici;
3. erupții vulcanice catastrofale, care au cuprins simultan regiuni întinse ale Pământului;
4. explozii nucleare declanşate în timpul unei conflagrații mondiale;
5. prăbuşirea unei astronave extraterestre gigantice.

După cum se observă, primele două ipoteze sunt destul de înrudite, iar ultimele două presupun existența unor ființe raționale, fie ele umane sau nu. Istoria recentă consemnează evenimente catastrofice, cu urmări deosebit de mari la scara civilizației umane, însă, în nici un caz, nu a putut fi vorba despre dispariția întregii umanități:

- 1500-1300 î. Chr.: erupția vulcanului de pe insula Thera (Santorin – Marea Egee) a dus la dispariția înfloritoarei şi rafinatei civilizații minoice;
- 562 d. Chr.: un violent cutremur a distrus oraşul Antioch (nordul Siriei), provocând 250.000 de victime;
- 1042: cutremur în Tabriz (Iran) / 40.000 de victime;
- 1556: cutremur în provinciile Honam, Shansi şi Shensi

(nordul Chinei) / 830.000 de victime;

• 1755: cutremur, Lisabona / 60.000 de victime;

• 1876: un tsunami de 15 metri înălțime a inundat câmpia Gangelui / 215.000 de victime;

• 1887: în urma inundațiilor provocate de Huang Ho (China), cel puțin 2.000.000 de oameni şi-au pierdut viața;

• 1908: cutremurul din Messina (Sicilia) / 160.000 de morți;

• 1923: cutremur la Tokyo şi Yokohama (Japonia) / 200.000 de victime;

• 1931: revărsare Huang Ho / 4.000.000 de victime;

• 1935: cutremur Quetta (India) / 60.000 de victime;

• 1939: revărsare Huang Ho / 10 milioane de oameni rămaşi fără adăpost, sute de mii de morți;

• 1962: cutremur Iran / 21.000 de victime;

• 1970: cutremur America Centrală / 67.000 de victime;

• 1976: cutremur Tangshan (China) / 700.000 de victime;

• 1988: cutremur în Armenia / 25.000 de victime;

• 1990: cutremur Iran / 50.000 de victime.

Cel mai răspândit model catastrofic are la bază date ştiințifice de ultimă oră şi porneşte de la premisa că la originea cataclismului s-ar afla ciocnirea dintre Pământ şi un asteroid gigantic sau o cometă. Ultimul impact major pare să se fi produs în emisfera nordică a planetei, înălțimea valurilor crescând spre Ecuator, unde ar fi atins 3000 - 4000 de metri. Mari zone de uscat au fost înghițite de ape sau, ulterior, prin modificarea condițiilor climatice, acoperite de ghețuri. Au apărut sau au dispărut insule şi poate chiar continente, munți s-au scufundat, iar la mii de kilometri distanță scoarța s-a încrețit pentru a da naştere la noi vârfuri. Practic, aproape toată suprafața Terrei a fost afectată.

ASTEROIZI

Potrivit calculelor referitoare la distanțele celor şase planete cunoscute în scolul al XVIII-lea, s-a constatat că distanța dintre Marte şi Jupiter este prea mane, fapt care sugera existența unei planete încă nedescoperite, cu orbita

situată între cea a lui Marte şi Jupiter. Pe baza celei de-a treia legi, care-i poartă numele, Kepler a prezis, încă din 1597, necesitatea existenței unei planete pe traiectoria menționată. Această presupunere a fost întărită de o regulă stabilită empiric de astronomii Titius şi Bode, din care reieşea că, într-adevăr, la locul indicat, ar trebui să existe o planetă. Agitația în lumea astronomilor a fost mare, cu atât mai mult cu cât aceeaşi regulă a permis anticiparea descoperirii planetei Uranus. Căutările au rămas infructuoase până în anul 1801, când astronomul Giuseppe Piazzi a descoperit o „steluță“ care se deplasa de la o noapte la alta într-un sens bine determinat, pe care a botezat-o *Ceres*. A fost clar că noul obiect avea o mişcare caracteristică unei planete. Curând însă lucrurile s-au complicat, după ce, în 1802, astronomul Olbers a descoperit o a doua planetă mică, pe care a numit-o *Pallas*. A urmat o adevărată avalanşă de descoperiri, până în 1891, când erau cunoscuți aproximativ 322 de planetoizi.

Astronomii şi-au dat seama că au de-a face cu o nouă specie de corpuri a sistemului solar. Nu se ştia numărul lor, dar o dată cu apariția astrofotografiei, expunerile clişeelor pentru câmpul stelelor de lângă eliptică au fost atât de des stricate de traiectoriile asteroizilor neînregistrați, încât aceste planete minore au fost curând poreclite „paraziții cerului“. Deoarece aspectul observațional al micilor planete semăna foarte mult cu cel al stelelor (mici puncte luminoase), ele au fost numite asteroizi, adică „asemănători stelelor“.

Asteroizii, numiți uneori planetoizi sau planete pitice, se rotesc în jurul Soarelui, distribuiți sub forma unei centuri alcătuite din trei inele, plasate între orbitele lui Marte şi Jupiter. Cel mai mare dintre asteroizi este Ceres (1000 km diametru), dar probabilitatea ca acesta să intre în coliziune cu Terra este aproape nulă. Dintre cei mai impunători pot fi amintiți: Pallas (600 km), Vesta (530 km) şi Junona (193 km). Câteva sute de asteroizi au diametrul mai mare de 100 km, dar cei mai mulți au dimensiuni cuprinse între 20 şi 50 de km. Deşi au fost catalogați doar 2250 de asteroizi, au fost făcute numeroase alte descoperiri, numărul total al planetoizilor fiind estimat cu aproximație, la ora actuală,

între 40.000 şi 140.000.

Conform estimărilor făcute de astronomul polonez J. Gadonski, urmările unui eventual impact dintre planeta noastră şi un meteorit ar fi direct proporționale cu mărimea acestuia:

Diametru (m)	Suprafața impactului
65	o capitală de județ
130	capitala unei țări
260	teritoriul unui județ
520	suprafața unei regiuni
1025	suprafața unei țări medii
2100	suprafața Peninsulei Iberice
4200	jumătate din Europa
8500	jumătate din Asia
17.000	jumătate din suprafața planetei

Conform unei legende elene antice, *Phaeton* a furat de la tatal său, Soarele, carul cu care acesta străbătea zilnic bolta cerească dar, neştiind să-şi strunească armăsarii, aceştia au luat-o razna, incendiind Cerul şi Pământul. Atunci Zeus a intervenit cu trăsnetele sale, distrugându-l pe aventurier şi salvând Terra. Presupunând că asteroizii au luat naştere prin dezintegrarea unei planete şi ținând cont că masa totală a fragmentelor presupusei planete nu depăşeşte o miime din masa Pământului, înseamnă că dimensiunile acesteia trebuie să fi fost extrem de reduse. Dezintegrarea ipoteticei planete originare, numită *Phaeton*, ale cărei cauze sunt încă necunoscute, a generat numeroase speculații.

Până la sfârşitul secolului trecut se credea că asteroizii se rotesc cuminți pe orbitele lor dintre Jupiter şi Marte. Iată însă că în 1898, nou-descoperitul *Eros* a părăsit clasicul spațiu atribuit planetoizilor şi, mai mult, s-a apropiat amenințător, la 22 milioane de kilometri de Pământ. În 1933,

Amor a ajuns la 12 milioane de km, iar *Apollo* a trecut la 3 milioane km de planeta noastră. Recordul este deținut de *Hermes* (700 m diametru), care, în 1936, s-a apropiat la 600.000 km, existând toate şansele ca în viitor distanța să scadă la 354.000 km. În ciuda vidului aparent, traseele cosmice studiate la o scară a timpului corespunzătoare, sunt destul de aglomerate.

LUCEAFĂRUL

În 1787 a aparut la Paris *Traité de L 'Astronomie Indienne*. Printre documentele prezentate şi analizate, se numără şi aşa-numitele *tabele Tirvalour*, conform cărora, epoca numită *caliougam* a început (făcând convertirea în sistemul calendaristic actual), pe 16 februarie 3102 î. Chr., ora 02,27 de minute şi 30 de secunde. În respectiva epocă, numită de indieni *caliougam*, a avut loc conjuncția tuturor planetelor, iar tabelele o consemnează la fel de riguros, după cum o demonstrează şi calculele moderne. Mai interesantă şi mai importantă pare descrierea desfăşurării fenomenului, făcută de astronomii antici. Ei au observat atunci cum, de după discul Soarelui au apărut, una după alta, la foarte scurte intervale de timp: Saturn, Marte, Jupiter, şi Mercur. Dar Venus? S-a crezut la început că indienii au făcut o eroare sau au uitat cea mai strălucitoare planetă de pe cer. Ținând cont de meticulozitatea şi rigurozitatea documentației cu caracter ştiințific ce ne-a parvenit din epoca respectivă, cât şi de faptul că tabelele menționează că toate planetele au fost în conjuncție, nu rămâne decât o concluzie: Venus nu se rotea atunci pe orbita ce o cunoaştem astăzi! De altfel, tabelele Tirvalour nu menționează deloc Venus, planeta ce îşi găseşte locul firesc în orice alt document ulterior numitelor tabele!

Cazul nu este singular. Un calendar antic descoperit la Boghaz-Keni înşiră un număr considerabil de stele şi planete, dar cu o lipsă importantă: Venus. Deci, acum circa 5000 de ani, babilonienii nu ştiau de existența ei. Tradițiile vechilor locuitori ai Mexicului amintesc de un moment de răscruce din istoria lor, când marele şarpe de foc, Quetzalcoatl, a

atacat Soarele, răpind lumina timp de patru zile. Apoi, şarpele s-a transformat într-o stea strălucitoare, care, conform descrierilor, nu poate fi alta decât Venus. Apariția planetei pe orbita cunoscută în prezent este semnalată de legende sub forma unei comete şi, straniu, coincide cu apariția pe Terra a unui adevărat val de zei civilizatori: Viracocha, Quetzacoatl, Kukulkan. Conform unei tradiții amerindiene, prima femeie a umanității a fost Ocejona, ființă venită de pe Venus, într-un *car mai strălucitor decât Soarele*. Robert Charroux[32] afirmă că, la indienii pawnee din America de Nord, steaua dimineții este, după Soare, cea mai importantă dintre forțele cereşti, deoarece ei i-a oferit *Marele Spirit*, Darul Vieții, însărcinând-o să-l răspândească pe Terra.

Democrit susținea, dar din păcate fără a argumenta, că Venus este o cometă şi nu o planetă. Indigenii din Samoa povestesc că, la un moment dat, Venus a făcut o *„cursă sălbatică*“, iar chinezii, indienii şi alte popoare amintesc de trena de foc care a însoțit cândva planeta. Cassini, Short, Montagne şi alți renumiți astronomi au semnalat, în secolele XVII şi XVIII, fără ca mai târziu să le fie confirmată observația, existența în apropierea planetei vecine a unui enigmatic satelit. De asemenea, Velikovsky a afirmat că acum 10.000 de ani Polul Nord se afla în insula Baffin, iar Pământul se rotea în jurul unei axe fără înclinare. În consecință, clima pe întreaga suprafață a Terrei prezenta un aspect aproape uniform, fără excese de frig sau căldură. Apoi, din spațiu, şi-a făcut apariția Venus care, trecând foarte aproape de planeta noastră, a provocat un cataclism de mari proporții: continente întregi s-au scufundat sau au apărut din valurile oceanelor, munții s-au prăbuşit, pădurile au ars, o ploaie de meteoriți şi de foc s-a abătut asupra Pământului, iar polii şi-au inversat pozițiile. Frământările au durat câteva zile.

Platon menționează, citând surse egiptene, că întâlnirea Pământului cu Phaeton s-ar fi datorat unei perturbații

---

[32] Robert Charroux: *Cartea trecutului misterios*, Editura Elit, Ploieşti.

planetare, iar Velikovsky nu uită să se folosească de această relatare în încercarea sa de a demonstra prezența planetei Venus pe o nouă orbită. Dar poate fi, oare, Venus singura vinovată de perturbațiile care au afectat Terra în trecutul îndepărtat?

NEMESIS

Carolyn Shoemaker, specialistă în asteroizi, folosind telescopul de la Mount Palomar/SUA, a identificat 25 de planetoizi de mari dimensiuni care intersectează periodic orbita terestră. Totuşi, conform unei ipoteze formulate împreună cu Eugene, soțul ei, specialist în geologie, „*nu ei sunt adevărații vinovați*“. Având orbite extrem de alungite, aceşti asteroizi nu fac altceva decât să smulgă din *Norul Oort*, pe care-l traversează din când în când, comete sau planetoizi, generând un adevărat „bombardament“ la scară cosmică. Conform teoriei olandezului J. H. Oort, Sistemul Solar este *învelit* cu un *halou* având raza de aproximativ 15.000 miliarde kilometri, format din trilioane de comete. Dacă prin acest ‚rezervor“ de comete, sau în apropierea lui, trece un „obiect“ ce dispune de o masă şi o viteză suficientă, stabilitatea sa va fi tulburată, iar un număr apreciabil de componente îşi vor modifica puternic traiectoriile, apropiindu-se de Soare şi prăbuşindu-se eventual pe planetele întâlnite în cale.

După cum arată Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, astronomul Richard Müller, de la Laboratorul Lawrence Berkeley/California/SUA, a propus o variantă îmbunătățită a ipotezei soților Shoemaker: elementul perturbator al *Norului Oort* este, în realitate, o stea, însoțitor nevăzut al Soarelui! Müller a botezat-o Nemesis, după numele zeiței greceşti a răzbunării (conform legendei, ea „*îi pedepseşte pe oameni atunci când se cred prea puternici şi prea bogați*“), nume ce a devenit imediat notoriu. Conform lui Müller, Nemesis este invizibilă, deoarece evoluează în spatele Soarelui, pe o orbită foarte alungită, dar, oricât de ascunsă ar fi, ea trebuie să-şi trădeze într-un fel prezența. La sfârşitul

anului 1978, specialiştii americani au echipat un avion Lockheed U2 cu aparatură specială de investigare a spațiului extraatmosferic şi, cu ajutorul lui, au efectuat nu mai puțin de 11 zboruri, în cadrul unui amplu program de cercetare ştiințifică. S-a urmărit obținerea unor date suplimentare privind mişcarea Terrei prin mediul electromagnetic difuz, reprezentat de radiația corespunzătoare celor 2,7 grade Kelvin, care se presupune că umple uniform întregul spațiu, dovadă, după unii savanți, a marii explozii inițiale în urma căreia s-a format Universul.

Rezultatele experimentului au oferit, însă, câteva surprize majore. Mai întâi, radiația cercetată nu era uniformă, ci aproape uniformă. Intensitatea ei creşte lent şi continuu, atingând un maxim în direcția constelației Leul, şi descreşte spre un minim în direcția diametral opusă, spre Vărsător. Analiza datelor obținute a dus la concluzia că fenomenul nu este, totuşi, o caracteristică a Universului luat în ansamblu. Această variație de intensitate, orientată după o anume direcție, reprezintă mai degrabă o mişcare a Pământului în sensul respectiv. Dar cum planeta noastră face parte din Sistemul Solar, înseamnă că tot ansamblul se îndreaptă spre constelația Leul cu circa 400 km/s. Conform profesorului Harrison de la Universitatea din Massachusetts, fenomenul de deplasare spre centrul galaxiei nu poate fi datorat decât existenței unui obiect cosmic ce evoluează în apropierea Soarelui, dar care nu a fost încă identificat. Era, practic, singura ipoteză rămasă în picioare, ce explica valoarea accelerației deplasării (cu două ordine de mărime mai mult decât generează câmpul gravitațional al Căii Lactee), valoare ce ar corespunde influenței unei stele de aceeaşi masă cu Soarele, dar situată la o distanță de 1000 de ori mai mare decât cea care ne separă de astrul central. Admițând că acest însoțitor ar evolua pe o orbită circulară, atunci perioada de revoluție ar fi de aproximativ 10.000 ani.

Faptul că Soarele ar putea face parte dintr-un sistem solar dublu, nu constituie – din punct de vedere astronomic – nimic anormal, deoarece printre aştrii aflați la maximum 35 de ani-lumină în jurul nostru, 50% formează sisteme duble.

Există chiar grupări de trei sau patru stele, dar numărul acestora este mult mai redus. Ceea ce surprinde este incapacitatea pământenilor de a fi observat sau măcar de a fi intuit existența companionului solar. Ipotezele privind natura lui *Nemesis* oscilează între astru cu magnitudine 10 (luminozitate de un miliard de ori inferioară Soarelui); o pitică albă cristalizată, a cărei temperatura nu depăşeşte 1000 de grade la suprafață; o pitică roşie cu masa 0,1 din cea a Soarelui; o stea neutronică sau chiar o gaură neagră. În ultimele două variante, ar trebui să se admită că obiectul ceresc respectiv s-a alăturat Soarelui venind dintr-o altă zonă a Universului şi, descriind o hiperbolă, se va pierde în spațiu pentru totdeauna, după ce ne-a însoțit câteva mii de ani.

În celelalte cazuri, este foarte posibil ca nevăzutul nostru tovarăş să se rotească pe o eliptică, într-un plan foarte apropiat de al elipticii şi astfel să introducă perturbații importante în mersul planetelor. Aparent, mişcarea lor nu a suferit vreo modificare sensibilă în decursul mileniilor, dar, mai devreme sau mai târziu, dacă pitica roşie există şi se roteşte pe o traiectorie în jurul Sistemului Solar, influența sa pe termen lung asupra stabilității planetare va sfârşi prin a fi detectată. În ceea ce priveşte Terra, efectele observate pe perioade mari de timp s-ar traduce prin importante variații climaterice, căci orice modificare a traiectoriei în jurul Soarelui afectează bilanțul termodinamic dintre Pământ, Soare şi Cosmos. Pentru Müller, căruia i s-au alăturat alți doi cercetători, Marc Davis şi Piet Hut, Soarele face parte dintr-un sistem stelar dublu. Nevăzutul companion, trecând prin Norul Oort, provoacă bulversarea acestuia, declanşând, timp de un milion de ani, un distrugător bombardament de comete şi asteroizi. Consecințele ar fi puzderia craterelor de pe suprafața planetelor fără atmosferă şi modificările catastrofale ale datelor climatice şi geologice cunoscute pe Terra la un moment dat.

Ultima dovadă adusă de Müller în 1987 în favoarea ipotezei sale este vechimea aşa-numitei clase H de meteoriți condritici, grupă caracterizată printr-un mare conținut de fier. Cercetările desfăşurate de Müller împreună cu Saul

Perlmutter *indică o periodicitate în apariția lor, care coincide cu momentele extincțiilor masive*. Cauza ar putea fi mulțimea de comete ce traversează centura de asteroizi, aceleaşi comete care, lovind Pământul, declanşează modificările de climă provocatoare a extincțiilor în masă. Tot ele se află şi la originea inversărilor câmpului magnetic terestru, frecvența acestora suprapunându-se cu cea a marilor extincții de floră şi faună. B. Glass şi B. C. Heazen, paleologi la Universitatea Columbia, SUA, au descoperit pe fundul Oceanului Indian, între Java şi Australia, dovezi privind un impact meteoritic petrecut acum 700.000 de ani. S-a estimat că planetoidul avea dimensiuni relativ modeste (300 m diametru şi 150 milioane de tone), dar căderea sa pare să fi declanşat ultima schimbare de sens a câmpului geomagnetic.

Conform ultimelor calcule, orbita lui *Nemesis* ar trebui să aibă semiaxa mare de 100.000 UA, dar deoarece încă nu a fost identificată, se presupune că dimensiunile şi luminozitatea sa sunt extrem de mici. În prezent, Carl Pennypacker utilizează la Berkeley un telescop automat cuplat la un calculator pentru a urmări continuu bolta cerească, în tentativa de a o localiza printre cei aproximativ 3.000 de candidați posibili. Un rezultat pozitiv ar reprezenta confirmarea unor ipoteze considerate simple speculații şi ar modifica datele de aplicare a teoriei lui Darwin.

Lucrări astrologice chino-tibetane antice precizeaza că „*Ti-sha este una din cele 72 de stele nefaste, desemnată şi cu rău-prevestitorul nume de Executor al Pământului*“. În 1882, gânditorul asiatic Mahatma Morya, bazându-se pe scrieri extrem de vechi, nota următoarele: „*În spatele planetei Jupiter există o stea-rege pe care niciun muritor n-a văzut-o încă în acest ciclu cosmic, şi este de mii de ori mai mare decât Jupiter. Perturbațiile violente şi chiar pata roşie ce-i intrigă pe cercetători, este datorată atât deplasării cât şi influenței acestei stele-rege. În poziția pe care o are în momentul de față în spațiu, oricât de mică ar părea, substanțele metalice ce o compun în cea mai mare parte expandează şi, treptat, se transformă în fluide gazoase*“.

Descrierile seamănă, în mod straniu, cu cele mai recente

ipoteze şi descoperiri ştiinţifice referitoare la Nemesis şi la efectele ei asupra sistemului solar. Se pune atunci întrebarea: dacă perioada de apariţie a enigmaticei stele este atât de lungă, încât niciun muritor nu a văzut-o în acest ciclu, care este sursa informaţiilor existente în vechile scrieri?

ERUPŢII VULCANICE

Posibilitatea distrugerii unei civilizaţii înfloritoare şi a unei culturi avansate printr-o erupţie vulcanică este, în general, în mod nejustificat, trecută cu vederea. Iată însă câteva exemple, care arată forţa mişcărilor latente ale planetei, precum şi impactul erupţiilor asupra unor civilizaţii din trecutul relativ recent:

În 1883, după o perioadă de două sute de ani de inactivitate, erupţia vulcanului Krakatau a distrus 2/3 dintr-o insulă aflată în vecinatatea Sumatrei şi a provocat pierderea a 36.000 de vieţi omeneşti, în porturile Telok-Betong, Batam, Anjer şi Tjering, ca urmare a producerii unor valuri înalte de 35 de metri. Explozia provocată de erupţie a fost auzită de locuitorii celeilalte emisfere, zgomotul produs înconjurând de trei ori Pământul. Cele 18 milioane m^3 de lavă, împreună cu 36 trilioane kilograme de cenuşă vulcanică, reprezintă, probabil, unul din cele mai mari cataclisme geologice din istoria omenirii.

Unii vulcani nu au dat semne de activitate pe tot timpul existenţei lor, ceea ce a făcut ca surpriza erupţiei să-i prindă total nepregătiţi pe oameni. Astfel, erupţia Mount Lemington-ului din Iran s-a soldat, în anul 1950, cu 3000 de victime, în timp ce erupţia vulcanului Puyehue din Chile, de la 27 mai 1960, a ucis sau a rănit circa 5000 de oameni. În 1912, a dat semne de viaţă vulcanul Katmai din Alaska, considerat stins secole de-a rândul, astfel încât localnicii uitaseră complet că este, de fapt, un vulcan. Dintr-o dată s-a făcut auzit, creând atractiva zonă turistică a *Văii celor o mie de fumuri*, după ce a aruncat atâta lavă, încât un oraş de mărimea Parisului ar fi putut fi acoperit cu un strat înalt de 30 de metri.

În 1956, în Kamciatka, a început pe neaşteptate să arunce

lavă vulcanică demult-stinsul Bezimianiia (fără nume), până la 50 de km în jur. O suprafață de 1500 de km^2 de pădure, aflată în împrejurimile vulcanului, a fost rasă de pe suprafața pământului, ca sub efectele unei bombe nucleare, iar stânci grele au zburat până la 4 km depărtare.

Nici despre Vezuviu nu mai credea nimeni că ar mai putea avea activitate vulcanică. În craterul lui, decorat cu o bogată vegetație, erau organizate petreceri şi tot acolo îşi ridicaseră tabăra răsculații lui Spartacus. A venit apoi anul 79, cu distrugerea oraşelor Pompei, Herculanum şi Stabie, ascunse aproape 2000 de ani sub o crustă groasă de lavă, oraşe lăsate pradă uitării şi care ar fi rămas necunoscute, dacă nu ar fi fost memoria pioasă a lui Plinius cel Tânăr față de unchiul său, omul plin de curiozitate ştiințifică, ce şi-a găsit moartea în timp ce observa erupția.

La 8 mai 1902, a fost suficient un minut pentru ca înfloritorul oraş Saint-Pierre din Martinica să fie distrus complet de lava arzândă şi de ploaia de cenuşă a vulcanului Mont Pele care, în combinație cu gazele sufocante ce au incendiat oraşul şi corăbiile din port, au pricinuit moartea a 30.000 de oameni.

În esență, oricare din aceste mari erupții ar fi fost capabilă să distrugă, într-un timp extrem de redus, datorită emanațiilor de gaze aprinse sau a ploii de cenuşă, aşezări foarțe dense. Asemenea catastrofe, cu tot caracterul lor înfricoşător, nu pot conduce însă la afectarea serioasă a civilizațiilor care depăşesc nivelul unor dezvoltări locale. În orice caz, posibilitatea unei catastrofe vulcanice, în stare să nimicească o civilizație sau măcar centrul ei, este foarte reală, cu atât mai mult cu cât centrele de civilizație căutau, din diverse motive, tocmai aceste zone vulcanice. Principalele motive ar putea fi prezența izvoarelor termale şi fertilitatea extraordinară a solului acoperit cu lavă. Asociația Internațională de Vulcanologie a elaborat un catalog al zonelor cu vulcani din lume. Astfel, până în anul 1960, au fost depistate 11 zone, ce totalizau 432 de vulcani. S-a estimat că, în total, aproximativ 800 de vulcani amenință în viitor omenirea şi descoperirea altora nu este exclusă.

Atenția atlantologilor se concentrează asupra regiunilor vulcanice, unde sunt căutate vestigiile aşezărilor distruse ale legendarei Atlantide. Unul din aceste locuri este coama atlantică centrală, ce concordă, din punct de vedere geografic, cu cele mai frecvente informații referitoare la capitala atlanților (*la vest de Coloanele lui Herakles*), indicând, prin relieful său, faptul că, în urmă cu aproximativ 12.000 de ani, vârfurile ei ar fi putut constitui sistemul insular din Atlanticul Central. în respectiva zonă sunt concentrați 61 de vulcani activi. În urma măsurătorilor s-a constatat că intensitatea căldurii pământului este mai mare şi că fluidul mării prezintă cele mai mari anomalii cunoscute până în prezent.

Un alt loc unde erupția vulcanică a distrus o civilizație este Marea Egee. În urmă cu 3400 de ani, vulcanul Santorin a revărsat un şuvoi de lavă, din care a rezultat un strat gros de 30-40 m de piatră ponce. În locul unde se afla insula Stronghili, a apărut un crater vulcanic cam de 40 de ori mai mare decât craterul rezultat după erupția vulcanului Krakatau, fapt care vorbeşte de la sine despre forța erupției. Valuri nimicitoare de tip tsunami au avariat grav, în jurul anului 1500 î. Chr., oraşele miceniene de pe coastele Cretei, devastând litoralul Marii Egee. Prof. Galanopoulos consideră că insula Stronghili a fost, de fapt, locul unde s-a dezvoltat civilizația atlantă, deoarece Herakles şi-a desfăşurat activitatea în Peloponez, iar coloanele lui Hercule ar fi fost, în realitate, cele două capuri ale litoralului sudic: Maleas şi Matapan (Tainaron), a cărui ocolire a fost socotită în antichitate o foarte dificilă performanță nautică.

ACTIVITATEA TAIFUNURILOR

De asemenea, se iau puțin în considerare efectele unui posibil taifun, deşi bilanțul său energetic este fantastic: el reprezintă, pe secundă, forța a trei bombe atomice de calibru mijlociu. Energia degajată de un uragan puternic este egală cu energia cuprinsă în bombele nucleare de 10.000 de megatone şi poate disloca 2-3 miliarde de tone de apă.

Explozia bombei termonucleare din Bikini a ridicat spre cer „doar“ 10 milioane tone de apă. În timpul celui mai mare taifun cunoscut până acum, care s-a abătut în anul 1780 asupra insulelor din vestul Indiei, au murit 20.000 de oameni, iar după uraganul care a bântuit în anul 1938 pe coastele Noii Anglii, amiralitatea a dat un decret prin care se anula valabilitatea hărților existente pentru acea zonă a litoralului, deoarece sute de kilometri de țărm şi-au schimbat înfățişarea, în sensul adevărat al cuvântului.

INVERSAREA CÂMPULUI MAGNETIC AL PĂMÂNTULUI

O teorie puțin luată în considerare este cea susținută de doctorul Valentine, referitoare la influența factorului magnetic în schimbările cataclismice. Acest factor nu are nimic comun cu teoria coliziunilor mecanice sau astronomice, cu corpuri sau materie străină, de orice fel. Ea se referă mai curând la ajustarea periodică a polarității Pământului, ce afectează în secundar mişcarea sa de rotație sau orbita solară. Anomaliile câmpului magnetic din sistemul nostru solar, fie ele ciclice sau sporadice, ar putea constitui, cu siguranță, avertismente precataclismice. Faza inițială a condiționării, care ar anunța un asemenea eveniment cosmic ar fi reflectată, după toate probabilitățile, într-o discrepanță tot mai mare între pozițiile geografice ale polilor tereştri de rotație şi cei magnetici. Pe măsură ce această diferență sporeşte (ceea ce se întâmplă în momentul de față), solicitările magnetice se pot acumula până la un punct disruptiv, urmat brusc de o reajustare polară compensatorie. Aceste modificări ar provoca, fară discuție, transformări catastrofale ale scoarței terestre. Cele patru glaciațiuni survenite la intervale de timp regulate, descrescătoare, în timpul Pleistocenului, ar putea indica o anume periodicitate pentru asemenea evenimente violente.

Doctorul Valentine sugerează că deplasarea şi inversarea polilor s-ar putea datora tensiunilor şi diferențelor de potențial magnetic acumulate în cadrul unui generator gigantic: Pământul însuşi. Analizând unele fenomene

magnetice din prezent, aparent inexplicabile, el arată că ultimul semn distinctiv de pe suprafaţa planetei, pe care astronauţii de pe *Apollo 12* au fost în stare să-l identifice, a fost straniul fenomen al „*apelor decolorate*“ de lângă Bahama Banks. Largile fâşii din acest material, cu coeficient de refracţie foarte mare, au fost explicate teoretic prin agitarea fundului marnos de către peşti, curenţi mareici etc., ceea ce, din păcate, nu poate justifica persistenţa lor prelungită, luminozitatea sau faptul că sunt înconjurate de un fel de halou, care sugerează un fenomen electric sau un câmp magnetic. În legătură cu anomaliile electromagnetice ce se manifestă în zona porţilor hiperspaţiale, doctorul Valentine relatează: „*Busolele se rotesc inexplicabil în anumite momente şi în anumite zone. Am fost martor la un asemenea eveniment straniu în apropiere de regiunea Moselle, unde apele erau adânci. Uneori, o disfuncţionalitate a busolelor magnetică şi giroscopică poate prevesti o ciudată experienţă în care, în condiţii de calm atmosferic absolut, fără ceaţă sau alte aberaţii meteorologice, orizontul, Soarele sau alte repere importante pot dispărea din câmpul vizual al unei nave. Se ştie despre dispariţia unor nave sau aeronave, unele de dimensiuni considerabile. E de ajuns să spunem că astfel de evenimente ar putea să nu fie total disjuncte de o stare de instabilitate magnetică relativă centrată în insule. Dacă aşa ar sta lucrurile, ceea ce este destul de probabil, rezultă că există o conexiune cu activitatea seismică, care afectează sistemul întortocheat de falii din zona Bahamas*“.

Unele descoperiri de ordin arheologic şi geologic oferă indicii care atestă producerea inversării polilor magnetici ai Pământului în trecutul îndepărtat. Astfel, pe tavanul mormântului arhitectului Senmout, care a trăit în timpul domniei lui Hatshepsout, dinastia a XVIII-a, în urmă cu circa 3500 ani, arheologii au descoperit două interesante hărţi cereşti: una dintre ele prezintă bolta în coordonate normale, în timp ce pe cealaltă, estul şi vestul sunt inversate! După cum arată Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*[33],

[33] Sorin Ştefiinescu: *Op. cit.*

deşi unii cercetători afirmă că necunoscutul decorator n-a făcut decât un exces de fantezie. În mai multe regiuni ale globului, geologii au găsit lavă polarizată în sens opus decât în mod obişnuit, ca şi cum erupția respectivă s-ar fi petrecut într-un moment în care câmpul magnetic local era răsturnat.

Toate aceste teorii, care depăşesc cadrul general al speculațiilor teoretice, ne relevă, printre altele, şi extraordinara fragilitate a întregii existențe a civilizației umane care, în pofida remarcabilului progres tehnico-ştiințific actual, nu poate asigura un grad suficient de protecție împotriva evenimentelor de tip catastrofic. Care ar fi în aceste condiții alternativele menite să asigure perpetuarea vieții pe planeta noastră? O imagine sumară, dar edificatoare, atât pentru sublinierea aspectelor vizate, cât şi pentru exemplificarea implicării Piramidei Oculte în tratarea problemelor de acest gen, ne-o oferă lucrarea scriitorului Leslie Watkins, la care mă voi referi în continuare.

c) ALTERNATIVE PENTRU SUPRAVIEŢUIRE

Alternativa 3 reprezintă titlul unui volum apărut în Anglia, sub semnătura scriitorului şi publicistului Leslie Watkins, care a colecționat indicii reale, provenind din medii diverse, ale unor relatări dintre cele mai uimitoare, făcute de cosmonauți, oameni de ştiință şi politicieni din America şi Europa. Deşi autorul admite că afirmațiile sale pot fi puse sub semnul întrebării, el le conferă o mare doză de veridicitate dar, din păcate, în momentul în care încearcă să stabilească adevărații responsabili din spatele respectivului plan, rămâne prizonier concepției echilibrului de forțe, ezitând să afirme identitatea manipulatorilor şi precizând doar faptul că proiectul este dus la îndeplinire de un Comitet Politic, ce îşi are cartierul general la Geneva.

În anul 1957, cu prilejul unei întâlniri a oamenilor de ştiință ce s-a desfăşurat în Huntsville/Alabama, s-a ajuns la concluzia că, în cursul următoarelor secole, datorită efectelor poluării, viața pe pământ nu va mai fi posibilă. Dr. Carl

Gerstein a prognozat atunci că poluarea atmosferei superioare şi sutele de miliarde de tone de dioxid de carbon, adunate acolo, pot avea urmări catastrofale până la sfârşitul secolului.

În ce ne priveşte, nu vom încerca să demonstrăm existența unor anume planuri sau să comentez viabilitatea unor argumente, ci doar să evidențiem posibilitățile de supraviețuire ale oamenilor în cazul unei catastrofe planetare. Ca urmare a sesizării amenințării provocate de poluare, a fost elaborat un plan în trei variante, al cărui scop principal îl constituie perpetuarea civilizației în caz de amenințare cu dispariția, iar aducerea sa la cunoştința opiniei publice a fost făcută de câțiva temerari cu prețul vieții. În esență, planul cuprindea trei soluții:

Alternativa 1: Detonarea unui corp exploziv în stratosferă, pentru a da posibilitatea bioxidului de carbon să fie degajat în spațiul cosmic.

Alternativa 2: Construirea unor uriaşe oraşe subpământene, auto-aprovizionate, unde „elita“ societății ar putea fi evacuată şi unde ar putea trăi până când viața pe Pământ va fi din nou posibilă.

Alternativa 3: Colonizarea unei alte planete, de exemplu Marte.

Alternativa 1 a fost declarată ulterior prea periculoasă şi a fost înlăturată din program, dar celelalte două alternative au fost puse în aplicare. Conform unor surse ce au dorit să-şi păstreze anonimatul, au fost construite 75 de oraşe subpământene, dintre care 65 pe continentul nord-american, unul în Alpii elvețieni, unul în Transvaal, Africa de Sud şi *Pine Gap* în Australia. Printre oraşele subterane americane se numără bazele *Dulce Base*, New Mexico; Area 51, Groom Lake, Nevada; *Country-Club*, *Maryland* şi *Los Alamos*, supranumit *Dreamland*, în California, unde s-au efectuat şi zboruri-test ale unor aparate de zbor ce funcționează pe principiul antigravitației. Surse neoficiale au arătat că baza militară a Armatei australiene a aerului, *Pine Gap*, adăposteşte o construcție subterană aflată la o adâncime de circa 13 km, care este dotată cu posibilități proprii de

cultivare a legumelor şi fructelor şi se alimentează din lacuri subterane.

Alternativa 3 a fost inițiată în anul 1959 şi a debutat prin construirea de aparate de zbor după planurile capturate în timpul celui de-al doilea război mondial, din Germania. Este vorba de tehnologia Vrill, ce utilizează pentru propulsie sisteme energetice rezonante. Paralel cu programul spațial public a fost inițiat şi un proiect secret, de cercetare a suprafeței Lunii. Începând cu anul 1960, s-a pus problema realizării a două baze lunare, una de către ruşi şi alta de către americani, care au fost numite „Baza lui Arhimede“ şi „Baza lui Cassini“, după craterele în care au fost ridicate. Bazele de pe Lună au fost concepute ca puncte de sprijin în călătoriile spre Marte. Cercetările realizate de către sondele cosmice au arătat că atmosfera planetei Marte conține oxigen într-o proporție suficientă pentru menținerea vieții, însă rezultatele nu au fost făcute publice.

La 22 mai 1962, a fost trimisă prima navă cu echipaj uman pe Marte. Aterizarea şi zborul deasupra planetei au fost filmate, iar în 1977 o copie a filmului a ajuns la renumitul radioastronom Sir William Ballantine. Înainte de a discuta cu managerul unui cotidian internațional despre mediatizarea acestui film, el şi-a pierdut viața într-un „accident“ de automobil. Cu toate acestea, filmul a fost difuzat în cele din urmă de canalul englez „Scepter TV“, deşi s-au primit mai multe telefoane care amenințau că îi va fi retrasă licența în cazul în care va dezbate acest subiect. Realizat din cabina pilotului, filmul conține imagini sumare ale instrumentelor de bord, care arătau presiunea exterioară de 700 mb şi temperatura de 4°C. Piloții, ale căror voci sunt înregistrate, strigă printre altele: „*Este 22 mai 1962, suntem pe Marte şi avem aer!*“

Alternativa 3, gigantic proiect spațial al colaborării sovieto-americane, supervizat de Piramida Ocultă, activitate secretă neînscrisă în niciun protocol diplomatic, este o operațiune care a fost realizată cu prețul unor mari atrocități şi a dezinformării pe planuri multiple. În primul rând, este vorba de tăcerea impusă cosmonauților cu privire la existența

unor baze pământene pe Lună şi la proveniența aşa-ziselor OZN-uri. Comitetul de coordonare era format din opt ruşi şi opt americani, care îşi asumau preşedinția prin rotație. Datorită unor oameni ce şi-au asumat riscul şi au călcat interdicția tăcerii, unele date au reuşit să fie difuzate în presă. Transpunerea în practică a proiectului Alternativa 3 demonstrează atât existența unei puteri dincolo de cele recunoscute oficial, cât şi interesul acesteia în menținerea aparenței aşa-numitului „război rece“ dintre SUA şi URSS. Despre istoricul alternativei, dr. Gerstein a făcut următoarele precizări:

„În zonele cele mai sărace ale Pământului, populația va fi nevoită să-şi reducă nivelul de trai la cea mai de jos treaptă posibilă. Ajutoarele alimentare şi financiare, oricât de generoase ar fi, nu vor putea rezolva situația. Chiar dacă se va modifica clima, mai mult sau mai puțin, tehnica în agricultură nu va reuşi să ridice nivelul de trai la standardul preconizat pentru țările mai puțin dezvoltate. Problema populației se va rezolva de la sine, însă în maniera cea mai neplăcută.

În 1957, am dezvăluit prognozele la o conferință în Huntsville, Alabama. Acela a fost momentul în care au început să se gândească serios la cele trei alternative, după ce le-am spus că noi suntem cei ce vom ucide această planetă. Oamenii au ştiut de secole că pământul este înconjurat de atmosferă, pe care o credeau veşnică. Şi astfel au făcut prea multe abuzuri. Mult prea multe, iar acum este prea târziu. Am creat o seră în jurul lumii noastre, o seră de dioxid de carbon. Radiațiile solare cu lungime de undă scurtă vor trece prin acest strat, precum trec prin orice perete de seră. Doar căldura va rămâne în interiorul acestei sere uriaşe. Aveți idee ce cantitate de CO_2 aruncăm în atmosferă? Aproape 360 bilioane de tone în ultima sută de ani. Şi tonele acestea ajunse sus, au rămas acolo şi rămân în continuare. Caricaturi umane, asta suntem. Vă dați seama că suntem propriii noştri călăi, că simplul fapt că vrem să mirosim frumos duce la distrugerea propriei planete?

Asta o să devenim: un uriaş înmagazinator de căldură! Concret, şoselele, clădirile din cărămizi, toate rețin căldura.

Apoi, sunt eliminări imense de căldură provenite din industrie, transporturi, sisteme de încălzire. Realizați că New York-ul eliberează de şapte ori mai multă căldură decât primeşte de la soare? Şi vă imaginați că toată această căldură e ținută prizonieră în atmosferă de sera pe care singuri ne-am făcut-o? Lumea va deveni din ce în ce mai fierbinte, până va ajunge ca planeta Venus. N-aş putea să vă precizez când se va ajunge la asta, dar mi-e teamă că va fi mai repede decât ne aşteptăm. Şi când se va întâmpla, Polul Nord şi Polul Sud vor deveni la fel de fierbinți ca tropicele astăzi. Ca să nu mai vorbim de restul Pământului! Viața nu va mai fi posibilă nici pentru insecte. Tot ce există acum, toată vegetația aceasta superbă, nu va fi decât o masă arsă.

Acum 20 de ani, totul era teoretic. Alternativa 1 şi alternativa 2 erau de-a dreptul nebuneşti. Doamne, ce naivi eram! Ideea de bază a alternativei 1 era similară cu gestul de a arunca piatra într-un geam – geamul unei sere, evident, creând astfel spații de eliminare a căldurii. Era vorba de un soi de hornuri în cer, dacă acceptați comparația asta. Această soluție ar fi necesitat scăderea drastică a eliminării CO_2 în atmosferă, ceea ce ar fi însemnat o reducere substanțială a nivelului de trai. Un singur exemplu: interzicerea autovehiculelor. Exista un program imens de interziceri. Pe de altă parte, terenuri imense ar fi trebuit populate cu vegetație pentru a absorbi o parte din gaz. În fine, totul ar fi fost rezonabil. Poate că am fi reuşit să facem respectivele sacrificii, dar practicarea hornurilor în stratul de CO_2 avea un efect secundar. O dată cu căldura, prin acele găuri pierdeam şi cantități imense de ozon şi rămâneam fără protecție în fața razelor ultraviolete. Astfel, din cauza pericolelor şi a greutăților insurmontabile, alternativa 1 a fost retrasă. A urmat alternativa 2. Din punctul meu de vedere, era mult mai nebunească decât alternativa 1.

Alternativa 2 ar fi presupus selecția oamenilor după criterii multiple şi transportul lor în subterane. Tot atunci a fost lansată ideea utilizării oamenilor obişnuiți ca sclavi pentru muncă. Ei vor fi tratați chirurgical şi prin procedee chimice, astfel încât să accepte noua lor dimensiune. Cel care a inițiat

acest plan a fost o mare personalitate ştiinţifică, ce a murit acum câţiva ani. Le-a dat şi un nume acestor grupuri: loturi de marfă. (Ideea a fost reluată în scopul discreditării sale în serialul „Dosarele X“- n.a.). Oricum, alternativa 2 a fost ridicolă. Efectele serei pe care singuri ne-am clădit-o s-ar fi simţit după un timp şi sub pământ, în ultimul refugiu. Nu ştiu dacă înţelegeţi, dar situaţia nu este doar gravă, este ireversibilă. Următorul moment va fi totdeauna mai grav. Nu există drum spre mai bine“.

Ascunderea adevărului cu privire la originea şi evoluţia vieţii în general şi a omului, în particular, precum şi tratarea selectivă a mărturiilor istorice relevă faptul că impunerea unei versiuni oficiale eronate asupra istoriei constituie o cerinţă de bază pentru menţinerea în parametri optimi a complexului Sistem de Dominare a Lumii. Pentru combaterea acestei stări de lucruri şi în scopul aducerii la lumină a unei versiuni care să reflecte adevărata istorie a umanităţii este absolut necesară mediatizarea largă a tuturor aspectelor ce contrazic în mod flagrant, prin însăşi existenţa lor, punctul oficial de vedere. Servind acestui unic deziderat, prezentarea mărturiilor istorice disidente ne dă o altă perspectivă asupra trecutului şi ne oferă şansa reevaluării raporturilor noastre sociale.

d) MĂRTURII ISTORICE DISIDENTE

În nesfârşita curgere a timpului, nenumărate civilizaţii s-au succedat pe suprafaţa Pământului, însă urmele materiale pe care le-au lăsat moştenire posterităţii au dispărut prin acţiunea factorilor de mediu: metalele au fost corodate, zidurile din cărămidă sau beton au fost erodate de ape şi vânturi, iar lemnul a putrezit sau s-a transformat în cărbune. În faţa acestei inexorabile legităţi a Universului nu au rezistat decât puţine fragmente materiale, printre acestea numărându-se însă şi unele pe care ştiinţa „oficială“ nu le poate încadra în canoanele clasice.

În cele ce urmează vom încerca să aducem o serie de dovezi care să sprijine teoria evoluției ciclice a omenirii, chiar cu riscul de a aduce atingere principiilor universal recunoscute în prezent Soluția găsită de marea masă a cercetătorilor din domeniile vizate este similară atitudinii struțului, deoarece consideră că ignorarea acestora şi discreditarea celor care vor să realizeze o analiză profundă a dovezilor materiale sunt absolut necesare pentru a evita zguduirea profundă a întregului edificiu teoretic. Ceea ce ei nu cunosc este tocmai faptul că această atitudine este încurajată de o anumită suprastructură de putere, orice abatere fiind sever pedepsită. De aceea, mai întotdeauna, riscul a fost asumat cu cutezanță doar de aceia care au fost considerați a fi nişte simpli amatori, deşi, prin curajul şi perseverența de care au dat dovadă, au reuşit să scoată la lumină tocmai aspectele esențiale.

Dovezile la care vom face referire în continuare vor cuprinde un spectru extrem de larg, începând cu veritabilele opere de artă realizate în cadrul culturii Masma, trecând în revistă atât impresionantele ruine ale construcțiilor megalitice răspândite pe întreg cuprinsul Terrei, cât şi unele tehnologii avansate ce au fost folosite în vremurile străvechi şi terminând cu unele aspecte neobişnuite ce pot fi întâlnite chiar la civilizațiile dispărute la începuturile istoriei „clasice". Studiul civilizațiilor dispărute este, însă, o problemă extrem de dificilă, atât datorită acțiunii factorilor distructivi, cât şi a faptului că toate populațiile umane ce s-au perpetuat pe Terra au fost şi continuă să fie supuse unui control deosebit de riguros din partea ființelor hiperspațiale angelice.

Evident, este foarte posibil ca civilizațiile umane să fi avut numeroase contacte cu observatori celeşti sau isospațiali, sosiți în perioade diferite pe planeta noastră, însă este puțin probabil ca rolul acestora să fi fost decisiv pentru evoluția ulterioară a marilor comunități umane. Care este rațiunea celor afirmate?

Presupunând că civilizațiile extraterestre au atins un nivel tehnologic care să le permită să realizeze în mod curent călătorii interplanetare sau interstelare, este puțin probabil

ca acestea să fi trimis în diferitele misiuni de explorare nave care să poată transporta sute sau chiar mii de indivizi, cu excepția cazului în care rolul acestora nu era acela de observatori, ci de colonizatori.

Indiferent de situație însă, marea problemă cu care s-ar fi confruntat ar fi fost aceea a adaptării la noile condiții de mediu, majoritatea eforturilor trebuind să fie canalizate în acest sens. Pornind de la premisa cea mai „dură", aceea că vizitatorii celeşti au sosit în scop de colonizare, odată ajunşi pe Terra, aceştia au avut două opțiuni: să constituie o comunitate închisă, perpetuând temporar nivelul de cultură şi civilizație pe care l-au atins, sau să se integreze constructiv în cadrul civilizațiilor umane existente la un anumit moment dat. Indiferent de alegerea făcută, rezultatul ar fi fost acelaşi: pierderea memoriei locului de origine şi asimilarea progresivă.

1. URMELE PRIMORDIALE ALE OMULUI

În condițiile în care mediile de învățământ din întreaga lume contribuie în mod decisiv la impunerea pe scară largă a versiunii oficiale asupra originii şi apariției vieții, este greu de acceptat ideea că nenumărate umanități s-au succedat pe pământ şi că *homo sapiens sapiens* este doar o renaştere, ca toate celelalte, o variantă a jocului etern al vieții, că nu este decât o repetare, un fenomen care nu apare niciodată izolat, ci mereu condiționat de catastrofe şi de ere glaciare, precum şi de condițiile climatice specifice. Deşi în urma catastrofelor ce au avut loc au fost distruse realizările tehnice sau culturale, o serie de elemente au fost moştenite de civilizațiile ce le-au urmat:

- grâul, baza hranei omenirii, a fost obținut dintr-o plantă sălbatică, care mai există şi astăzi;
- planta din care a fost obținut porumbul a dispărut, dar cele mai mult de o sută de soiuri de hibrizi dovedesc capacitatea strămoşilor în alegerea celor mai potrivite plante pentru hrană. Cu ocazia unor săpături arheologice efectuate în Mexico City s-au găsit urme de polen de

porumb, care au fost datate la 80.000 de ani;

• acelaşi lucru este valabil şi pentru numeroasele soiuri de orez, ovăz, orz, secară, mei, fasole, soia, toate plantele leguminoase, precum şi legumele înnobilate, inclusiv cartofii. Leagănul acestui tubercul hrănitor este America de Sud preistorică, cu toate cele patru sute de soiuri ale sale. Planta originară creşte şi astăzi în Peru;

• toate soiurile de legume folosite astăzi în meniurile zilnice au fost descoperite în perioada preistorică şi înnobilate, devenind comestibile. Cuceririle moderne ale ştiinţei alimentaţiei se limitează doar la perfecţionarea speciilor cunoscute şi la îmbunătăţirea uniformităţii şi rezistenţei acestora. Astăzi se poate influenţa productivitatea prin fertilizatori şi tehnici înaintate de cultivare, dar nu s-a reuşit crearea niciunei specii noi;

• în lumea animală se observă acelaşi situaţie: nu se cunoaşte nicio specie crescută de om, din stadiul de sălbăticiune şi care să fi devenit la fel de importantă pentru omenire ca vaca, oaia, capra, cămila, lama, câinele, pisica sau albina.

Descoperiri arheologice surprinzătoare vin să se adauge numeroaselor semne de întrebare ce se ridică în legătură cu data apariţiei primei fiinţe humanoide inteligente pe suprafaţa Terrei. Să trecem în revistă câteva din acestea.

AMPRENTE IMEMORIALE

în diverse locuri de pe suprafaţa Terrei – locuri ce nu prezintă, aparent, caracteristici comune – au fost descoperite amprente de tălpi şi palme, al căror aspect sugerează cu putere apartenenţa la specia umană. Analizele de laborator au demonstrat că respectivele urme nu sunt rezultatul unor fenomene naturale accidentale sau a unor mistificări, ci au fost produse de veritabile tălpi şi palme de humanoizi, în momentul când materialul-suport, actualmente rocă, era lut sau noroi. Vârsta mulajelor, calculată prin metodele curente de datare, variază, în funcţie de eşantion, între 6000 şi 500.000.000 de ani. Aparent, la foarte scurt timp după

imprimare, s-a consumat un fenomen sau un ansamblu de fenomene, ce a permis conservarea mulajelor. În marea lor majoritate, acestea sunt „curate“, neavând în limitele conturului depuneri de materiale străine suportului.

Recunoscând importanța deosebită a descoperirilor de acest gen, dr. A. E. Wilder Smith de la Universitatea Ilinois/SUA, citat de Sorin Ştefânescu în cartea *Sfidarea Timpului*, a arătat că: „*O singură urmă de dinozaur sau brontozaur găsită în acelaşi loc cu o singură amprentă de picior omenesc este suficientă să răstoarne teoria darwinistă şi să revoluționeze biologia contemporană*“. Adevărul acestei afirmații a devenit ulterior atât de supărător pentru Piramida Ocultă, încât, în aprilie 1987, Australia a fost determinată să adopte o atitudine radicală: cercetarea a trei amprente găsite în sudul continentului de către o echipă a Universității Naționale, în cursul unui proiect de cercetare cu durata de trei ani, a fost declarată strict secretă şi s-a interzis publicarea oricărei informații. Dovezi similare au fost descoperite, de altfel, pe întreg cuprinsul Terrei. În acest sens pot fi amintite:

- Mulaje de tălpi umane găsite de Leakey şi Hay, la Laetoli, demonstrează că acum cel puțin 3,7 milioane de ani şi, probabil, cu mult mai înainte, hominizii erau ființe bine adaptate la poziția bipedă;
- O serie de amprente de talpă de om, imprimate într-o bucată de gresie din Carson City (Nevada) au fost studiate de O. C. Marsh. Este interesant faptul că în aceeaşi zonă au mai fost descoperite nu numai urme de lupi sau de păsări, ci şi de elefanți şi cai, animale despre care se presupune că au dispărut cu multe zeci de mii de ani în urmă de pe teritoriul american;
- În Kentucky, Wilbur Greely Burrougs a descoperit, în 1930, trei perechi de urme care, în urma analizelor la care au fost supuse, au fost datate la aproximativ 250 de milioane de ani. Inițial, a fost emisă ipoteza că amprentele aparțineau unei şopârle uriaşe, locuitor obişnuit al continentului american în paleozoic, însă, în acest caz, ar fi trebuit să se descopere măcar sugestia unei cozi de

sprijin, dar nu s-a întâmplat aşa ceva. Analizate la microscop, urmele nu au indicat nici un fel de prelucrare. Contururile luaseră naştere, în mod evident, ca urmare a tasării terenului şi nu datorită decupării în sol cu ajutorul vreunei unelte, fiecare fărâmă de material fiind deplasată şi nu tăiată;

- William J. Maister a descoperit, în 1968, la Antelope Springs (circa 60 km nord-vest de Delta/Utah) amprenta unui picior uman ce avea încrustată, în chiar tiparul ei, mai mulți trilobiți. Cele două jumătăți ale unei bucăți de rocă erau negativul şi pozitivul unei tălpi de pantofi Conform teoriei oficiale, trilobiții şi ființele umane sunt separate de milioane de ani. Ulterior, în urma unei noi explorări a zonei respective, geologul Maurice Carlisle de la Universitatea din Colorado şi dr. Clifford Burdick, geolog consultant din Tucson, au descoperit urma unui picior desculț de copil, cu cele cinci degete vag conturate, imprimată pe o placă de şist;
- Mulajele descoperite, în 1984, în sud-estul R. S. S. Turkmene, de o expediție a Academiei de Ştiințe a respectivei republici, printre care se numărau circa 1500 de amprente ale unei specii necunoscute de dinozauri, imprimate în calcar, cuprindeau şi câteva urme lăsate, în mod evident, de picioarele goale ale unui homo sapiens. Vechimea estimată: 150 de milioane de ani! Experții au stabilit că pietrificarea solului s-a produs după lăsarea amprentelor;
- În albia râului Paluxi, la Glen Rose, Texas, arheologul dr. Carl Baugh de la Universitatea de Stat din Pennsylvania a descoperit în straturile de piatră atribuite perioadei cretacice (acum 140 de milioane de ani), urmele paşilor unui om alături de cele ale unui dinozaur. Vârsta urmelor a fost datată de către Hinderliter la cel puțin 65 de milioane de ani.

FOSILE ENIGMATICE

În afară de mulajele de tălpi şi de palme, găsite în cele mai

diferite zone, au fost descoperite chiar schelete de hominizi cu vârste extrem de mari. Astfel:

- Mary Leakey a descoperit, cu ocazia unor cercetări efectuate în zona lacului secat Laetolli, la circa 40 km de Olduwai/Tanzania, dinți şi oase împietrite ale unui hominid, a căror vârstă a fost estimată la 63-75 de milioane de ani.
- În noiembrie 1972, Richard Leakey a descoperit lângă lacul Rudolf/Kenya, un fragment de craniu care a fost estimat la 2,5 de milioane de ani vechime. Conform afirmațiilor lui Leakey, acesta este diferit de al lui *homo sapiens*, dar este diferit şi de toate celelalte forme cunoscute ale primilor oameni şi nu corespunde nici uneia din teoriile oficial acceptate privitoare la evoluția omului.
- Tot în Kenya, în 1984, o echipă de antropologi japonezi şi autohtoni au avut norocul să găsească la Nachola nu mai puțin de 180 de piese fosile (maxilare, membre, coaste, dinți etc.), aparținând unei rase anterioare separării dintre *pongide* (maimuțe antropoide) şi *hominide*. Acum 16 milioane de ani, 30-40 de indivizi, ce nu erau în niciun caz maimuțe, par să-şi fi pierdut viața în ceea ce a fost cândva un lac, acoperit ulterior de lavă.
- În timpul cercetărilor arheologice conduse de o echipă anglo-pakistaneză, la Rewat/Pakistan, au fost găsite numeroase unelte şi diferite obiecte a căror destinație este încă dificil de stabilit, dar care atestă un înalt grad de civilizație. Vârsta estimată a aşezării: peste două milioane de ani! Cum rămâne atunci cu cei 8000 de ani, considerați că ne despart de momentul naşterii civilizației actuale?
- Antropologul columbian Henao Martin, de la Universitatea din Quindio, a descoperit în aprilie 1971, în provincia Tolima/Columbia, scheletul fosilizat al unui dinozaur (un iguadon lung de 20 de metri), alături de un craniu omenesc preistoric, care se transformaseră aproape complet în calcar în urma procesului de împietrire.
- În 1974, au fost descoperite în India fosile umane vechi

de 65 de milioane de ani, într-o formațiune de piatră din mezozoic. Deşi a fost făcută o comunicare în această privință şi la Academia Sovietică de Ştiințe, informațiile nu au fost date publicității.

• Un craniu de neanderthalian, ce se află în prezent la British Museum, şi care a fost descoperit în celebrul depozit arheologic de la Broken Hill, prezintă pe osul tâmplei un orificiu perfect rotund. Trebuie remarcat că osul din partea opusă lipseşte, efect pe care îl poate avea astăzi doar o puşcă de vânătoare. Remarcabil este şi faptul că locul orificiului se găseşte exact în aşa-zisa zonă mortală. Datarea cu ajutorul analizei cu carbon radioactiv nu este posibilă, deoarece oasele fosilizate îşi pierd repede materiile organice.

• O perforație similară, care poate corespunde penetrării de către un glonte, a fost întâlnită şi în cazul craniului unui bou moscat, datat la circa 40.000 de ani, aflat la *Muzeul de Paleontologie* al Academiei de Ştiințe din Moscova. Interesant este faptul că, deşi rana a fost făcută într-o *zonă mortală*, adică exact pe axa osului frontal, animalul a supraviețuit, iar osul craniului a început să se vindece. Aceasta nu lasă niciun dubiu asupra datei când a fost provocată: ea a apărut în timpul vieții animalului, în urmă cu zeci sau chiar sute de mii de ani.

• O gaură asemănătoare străpunge şi partea stângă a țestei umane descoperite într-o peşteră din Zambia, datată la circa 40.000 de ani, actualmente expusă la *Museum of Natural History* din Londra.

Dovezile de ordin arheologic prezentate mai sus nu sunt singurele mărturii care atestă existența din cele mai îndepărtate timpuri a unor ființe humanoide inteligente pe planeta noastră, ci sunt completate de o serie de descoperiri remarcabile referitoare la păstrarea nealterată a unor veritabile opere de artă răspândite pe întreaga suprafață a Terrei, care au fost încadrate generic sub titulatura de **cultura Masma**.

2. CULTURA MASMA

Referiri la statui uriaşe, lucrate *in situ*, au existat şi în lucrări de arheologie mai vechi, dar controversele au fost relansate abia o dată cu descoperirea vestigiilor uneia dintre cele mai vechi culturi originale sud-americane, cu caracter megalitic, cuprinzând construcţii realizate din blocuri masive de piatră şi sculpturi de mari dimensiuni: **cultura Masma**. Descoperite în 1952, de Daniel Ruzo, pe platoul Marcahuasi din Peru, vestigiile acestei culturi au provocat senzaţie printre specialişti.

PLATOUL MARCAHUASI

Situat la o distanţă de 80 de km de coasta Oceanului Pacific şi la 90 de km nord de oraşul Lima, capitala republicii Peru, **Marcahuasi** este încă o dovadă a civilizaţiilor dispărute în timpuri preistorice. Platoul, având o suprafaţă de 30 km^2, este greu accesibil, datorită terenului mlăştinos şi a altitudinii mari (4000 m) la care se găseşte. În vara anului 1948, un mic grup de ziarişti de la cotidianul *El Comercio* din Lima, a organizat o expediţie spre vârfurile impresionante ale Cordilierilor, prilej cu care au făcut numeroase fotografii, inclusiv la Marcahuasi. Întorşi la Lima şi developând fotografiile, jurnaliştii au observat că unele vârfuri muntoase aveau forme ciudate, diferite de celelalte imagini ale peisajului andin. Intrigaţi de faptul că toate imaginile luate proveneau de la Marcahuasi, aceştia au organizat o a doua expediţie, pentru a face noi fotografii care, în final, au fost publicate. Formele muntoase au fost, însă, prezentate ca fiind rezultatul unui proces natural de eroziune.

Pe baza imaginilor publicate, Daniel Ruzo a pus la îndoială aşa-zisul joc al naturii şi, începând cu 1953, a întreprins numeroase studii la faţa locului, timp de 9 ani. După cum arată Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger în lucrarea *Mesaje ale unei alte civilizaţii. Pietrele din deşertul Ica*, Ruzo, scriitor, poet şi cercetător al domeniului preistoriei, a fost cel care a identificat în formele străvechi ale stâncilor

intenția jocului umbrelor şi luminii, abia perceptibile, şi a atras atenția asupra acestei caracteristici a culturii preistorice. Cu o tenacitate deosebită, acesta a adunat probe substanțiale şi a reuşit să ridice treptat vălul aşezat peste timpurile arhaice. După ce a fotografiat de peste 5.000 de ori stâncile puternic erodate, el a reuşit să convingă mai mulți specialişti să întreprindă cercetări pe podiş. În urma unei vizite pe care a făcut-o, în 1958, în Marcahuasi, arheologul englez Peter Allen, expert în cultura Tiahuanaco, a exprimat păreri asemănătoare: „*Faptul că aceste sculpturi devin vizibile exclusiv în anumite condiții de iluminare, în perioade şi în anotimpuri stabilite cu exactitate, dovedeşte că este vorba despre o tehnică şi o ştiință deosebite. Oricât ar părea de ciudat, nu mă îndoiesc nicio clipă că pe podişul de la Marcahuasi a fost folosită o tehnică de prelucrare până acum necunoscută.*“

Daniel Ruzo a presupus inițial că stâncile de la Marcahuasi sunt urme ale omului din epoca de piatră din vechiul Peru, însă treptat a fost nevoit să accepte că acele sculpturi n-au nimic în comun cu culturile megalitice din presupusa epocă de piatră. Pe baza evaluării gradului de eroziune geologică, el a atribuit sculpturilor o vechime cuprinsă între 100.000-500.000 de ani. Conform aceloraşi criterii, astronomul american dr. Morris K. Jessup le-a apreciat ca având între 500.000 şi 1.000.000 de ani, iar o examinare realizată de Societatea Peruană de Astronomie s-a încheiat cu date similare şi a conchis că este vorba despre o prelucrare artificială a stâncilor. Descoperirile lui Daniel Ruzo au stat la baza teoriei pe care a lansat-o ulterior, conform căreia de jur-împrejurul globului pământesc există urme ale unei culturi, care a atins apogeul cu mult înaintea oricăror alte culturi timpurii, pe care a numit-o ***Masmunda*** (cultura Masma).

Pentru a aprofunda cercetările făcute în platoul Marcahuasi, Ruzo şi-a propus ulterior să exploreze şi *coridoarele subterane* din Munții Marcahuasi, lungi de kilometri întregi, deoarece era convins că galeriile respective aparțineau unei rețele ce se întindea de-a lungul Anzilor

Cordilieri şi că erau opera unor oameni care au trăit în străvechime, deținători ai secretului „înmuierii“ pietrei. Avertizate de intenția arheologului peruvian, înfricoşate de revoltele continue ale indienilor sau ale gherilei mexicane, care s-ar fi putut adăposti acolo şi acționând la sugestia unor instanțe superioare, autoritățile au sigilat toate intrările, aşa încât galeriile au rămas necercetate până în prezent. Neobişnuită pentru asemenea înălțimi în Marcahuasi, este şi existența unor curenți de apă subterani, rămaşi necercetați, care în perioada ploilor se umflă şi inundă parțial coridoarele.

Printre cele mai interesante vestigii ale poporului necunoscut care a fost creatorul culturii numite convențional Masma, se numără sculpturi de dimensiuni uriaşe (sculpturi megalitice in situ). Până aici n-ar fi nimic original, asemenea vestigii putând fi întâlnite şi în alte locuri, de pildă în Mexic (cultura Tula), numai că temele sculptorilor anonimi de pe platoul Marcahuasi sunt, într-adevăr, ieşite din comun: mai întâi, animale care au dispărut demult din America, cum ar fi calul sau gliptodonul (un mamifer edentat, măsurând circa 4 metri, cu carapace osoasă, care a trăit în era terțiară şi la începutul erei cuaternare), apoi animale care n-au trăit niciodată în acele locuri (leul, cămila, vaca). Sculpturi antropomorfe ale culturii Masma amintesc de zeii Egiptului antic, înfățişați cu capete de animale sau de păsări. La acestea se adaugă diverse construcții ciclopice, ceea ce i-a făcut pe unii specialişti să presupună că platoul Marcahuasi a fost în vechime un loc sacru, ce adăpostea sanctuare.

Dominantele zonei Marcahuasi le formează patru capete gigantice: unul cu trăsături indiene, altul cu trăsături semitice, al treilea cu trăsături negroide şi un al patrulea ce aparține unei rase necunoscute. Cronicarii spanioli ai Conquistei au notat despre Inca Tupac Yupanqui, că ştia zona Marcahuasi şi altele similare, pe care „*le-au creat oamenii albi veniți din stele, le-au creat după propria înfățişare şi după cea a popoarelor străine, care trăiesc în cele patru colțuri ale lumii*“.

Erupțiile vulcanice ce au însoțit apariția Anzilor au dat naştere Podişului Marcahuasi. Dioritul alb din interiorul

pământului s-a împietrit în frigul din vârful munților, formând amfiteatrul natural, ale cărui stânci au fost remodelate de o umanitate necunoscută, printr-o prelucrare misterioasă, în siluete expresive. Puternica eroziune dovedeşte însă vârsta lor înaintată. Ruzo a descoperit contururi vizibile doar în ziua solstițiului, în care pot fi descoperiți presupuşii strămoşi ai omului, începând cu *Pithecanthropus erectus* şi până la omul din Neanderthal, sculpturi care-şi modifică înfățişarea de la o clipă la alta, în funcție de Soare, într-un mod care a fost dintotdeauna idealul spre care au năzuit creatorii de opere sculpturale în aer liber.

În timpul care s-a scurs de la interesanta descoperire de pe platoul Marcahuasi, Daniel Ruzo a devenit un tenace căutător de sculpturi megalitice *in situ* pe toată suprafața globului pământesc. Aceste cercetări l-au dus pe Ruzo la descoperirea unor asemenea sculpturi gigantice în Brazilia, precum şi în Franța (Fontainbleau), Grecia, Mexic, Egipt şi **România**. În călătoriile sale în jurul lumii, mereu pe urmele civilizațiilor preistorice, Daniel Ruzo a constatat că toate vestigiile prezintă caracteristici tipice pentru culturile timpurii: sculpturi în piatră, modelate în stâncă sau piscuri de munți, ale căror mesaje sau destinații pot fi deduse nu numai după formă sau efectul lumină-umbră, ci şi din numărul, ordinea şi amplasarea lor; intrări în coridoare subterane (de obicei astupate de cutremure şi, deci, impracticabile) pe care le-a numit *arca*; păduri sfinte, în general sub formă de urme carbonizate şi ape subterane în jur.

SIHOTE-ALIN

Descoperiri similare făcute în Urali şi în munții din răsăritul Siberiei par să confirme existența unor culturi arhaice care practicau sculptura *in situ* pe stânci. Astfel, în 1966, profesorul Lipski a descoperit şi studiat câteva interesante figuri cu caractere egiptoide (oameni cu cap de pasăre) gravate pe pereții unor stânci şi peşteri din Urali,

după ce numai cu un an înainte, în 1965, vânătorul Efrem Lesok a descoperit întâmplător câteva gigantice sculpturi în munții Sihote-Alin, realizate pe stânci. Tot acolo, într-o peşteră uriaşă, artistul anonim folosise ca material de sculptat o stalactită, pe care o transformase într-un bărbat încovoiat care sprijinea tavanul peşterii. Alături de acest Atlas siberian se află o figură ciudată, cu aripi mari, albastre şi cu brațele încrucişate pe piept. În altă încăpere a aceleiaşi peşteri se află o statuie antropomorfă, ce are în mijlocul frunții înalte o adâncitură, similară reprezentării celui de-al treilea ochi din unele tradiții străvechi. În sfârşit, lista sculpturilor gigantice *in situ* de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice mai cuprinde câțiva „sfincşi" descoperiți în munții Kazahstanului şi reprezentări de capete de animale (berbeci) în Caucaz.

Sculpturile *in situ* din munții Sihote-Alin au fost studiate şi de geologul Alexei Oklandnikov de la Academia de Ştiințe a Federației Ruse, care le-a datat într-o epocă mai recentă: secolele al Vl-lea sau al V-lea î. Chr. Alți specialişti au înclinat pentru o epocă mai veche (neolitic) şi nu au exclus posibilitatea ca, în general, tradiția şi tehnica sculpturii *in situ* la dimensiuni gigantice să fie o expresie întârziată a unei culturi cu mult mai vechi, aducând ca argument unele caracteristici, cum ar fi reprezentarea celui de-al treilea ochi.

ALTE ZONE

Nu există niciun fel de dubii în privința autenticității sculpturilor gigantice *in situ* descoperite pe platoul Marcahuasi şi a celor din munții Sihote-Alin. De altfel, cultura Masma, atestată şi prin alte vestigii (ruinele unor clădiri şi fortificații, ale unui sistem de irigație), a fost studiată şi de doctorul Antonio Pampa, membru al Academiei Mexicane şi specialist în culturile precolumbiene, care a recunoscut autenticitatea acestor sculpturi şi a evidențiat asemănările în ceea ce priveşte tehnica de execuție (de pildă modul de reprezentare al ochilor) cu unele dintre vechile statui din insulele Pacificului (Arhipeleagul Societății) şi mai

ales cu celebrele **moai** din Insula Paştelui. Profesorul H. S. Belamy, referindu-se tot la statuile de pe platoul Marcahuasi, remarca: *„Asemenea monumente sunt unice prin concepția, linia şi execuția lor. Cea mai evidentă particularitate pe care o reprezintă este plasticitatea lor, căci unele nu sunt în relief, în adevărata expresie a acestui cuvânt. Rezultă că fiecare trebuie privită dintr-un punct bine definit, de obicei marcat în teren şi deci sub un anume unghi de orientare. Majoritatea valorifică un anumit efect luminos*".

Plăsmuiri reprezentând ființe dispărute demult mai pot fi întâlnite :

- în provincia boliviană Sica-Sica, în apropiere de Vizachani, unde s-au găsit vestigiile unei civilizații paleolitice vechi de 30.000 de ani, ai căror reprezentanți vânau mastodonți, animale din era terțiară. Contururi similare au fost descoperite şi în plastica civilizației maya;
- în apropiere de Candelaria, în zona Beni, unde au fost descoperite înaintea celui de-al doilea război mondial, schelete perfect conservate ale mai multor specii de animale care, conform teoriei oficiale, au dispărut la finele terțiarului. Printre ele a fost găsită şi o vietate cu cinci degete terminate cu gheare, pe care cercetătorii în paleozoologie nu au reuşit să o identifice;
- în anul 1945, în apropierea oraşului mexican Acambara au fost descoperite statuete de ceramică vechi de 3000 de ani, ce înfățişau cămile, strămoşi ai calului şi ai tapirului, ba chiar şi unele specii de reptile mari, toate dispărute demult de pe continentul american.

Daniel Ruzo a cercetat, în 1966, şi formațiunile enigmatice din **România**, cum ar fi cele din munții Bucegi (*Sfinxul* şi *Omul*), din munții Ciucaş (*Sfinx*), formele statuare din munții Călimani (în apropiere de vârful Lucaciu şi de Pietrele Roşii) şi cele de pe Valea Lotrului, Valea Cernei şi Valea Sebeşului.

Descoperiri relativ recente efectuate de cercetători ai *Centrului latino-american de studiere a civilizațiilor străvechi* au scos la iveală în perimetrul oraşului antic Maovksvoam, amplasat în zona andină, o serie de desene neobişnuite.

Conform publicației *Eho planeti*, pe ruinele zidurilor care înconjurau orașul s-au păstrat foarte bine desene ce înfățișau scene de sacrificiu cu ocazia sărbătorii Lunii. Oamenii de ştiință au fost uimiți de repetarea succesivă a aceloraşi figuri rituale, care se deosebeau una de alta numai prin câteva elemente. La descifrarea acestui mister a contribuit întâmplarea: trecând pe lângă acel perete într-o maşină, un membru al expediției a observat cum figurile se mişcă. Enigmaticele desene s-au dovedit a fi cadre ale unui veritabil film de animație, care poate fi urmărit în mod optim la o viteză de deplasare de 18 km/s, pe care o ating în mod obişnuit lamele, folosite în mod tradițional drept mijloc de deplasare în Anzi.

3. DESCOPERIRI MISTERIOASE

Sculpturile megalitice *in situ* care au fost încadrate în cultura Masma nu sunt însă singurele realizări remarcabile ale civilizațiilor preistorice care au dezvoltat o cultură net diferită de cea a civilizației actuale. O serie de dovezi care vin în sprijinul teoriei evoluției ciclice a omenirii sunt atât de enigmatice, încât toate încercările de încadrare în tiparele clasice ale istoriei sunt sortite eşecului. Dacă ținem cont de faptul că perioada apariției acestora este aproape imposibil de stabilit, că scopurile pentru care au fost create sunt dificil de întrevăzut, iar modalitățile practice de realizare a lor rămân o enigmă chiar şi pentru actualul nivel de dezvoltare a tehnicii umane, este uşor de înțeles atât imensa rezervă cu care sunt privite de întreaga lume academică, cât mai ales sistematica ignorare de către mediile ştiințifice internaționale. În cele ce urmează voi prezenta trei dintre cele mai cunoscute descoperiri care pot fi încadrate în această categorie şi anume: biblioteca lithică din deşertul Ica, „pistele“ din Nazca şi geogliful din Paracas.

BIBLIOTECA LITHICĂ DIN DEŞERTUL ICA

În mijlocul deşertului de la Ocucaje, o pampa nisipoasă

din zona preandină a Peru-lui, situată la 360 km de Lima, se află Ica, un oraş vechi de 400 de ani, întemeiat de conchistadori. Acolo locuieşte dr. Javier Cabrera Darquea, un chirurg peruan de origine spaniolă, care a desfăşurat o activitate intensă ca arheolog amator pentru studiul respectivei zone. Acesta a strâns, prin eforturi proprii, peste 11.000 de pietre gravate, de dimensiuni şi greutăți diferite, scoase la suprafață de revărsarea lui Rio Ica din 1961. Pietrele sunt de mărimi, culori şi greutăți diferite: cele mai mici cântăresc 15-20 de grame, iar cele mari circa 500 kg; unele sunt gri, altele negre sau galbene, iar câteva sunt chiar roşietice. Cele mici, datorită formei lor rotunde, pot fi confundate cu cremenea pe care o găseşti pe plajă sau în albia râurilor şi care are o duritate caracteristică. Pietrele gravate din Ica au făcut ca însăşi cariera doctorului să-şi schimbe traiectoria, acesta fiind numit ulterior director al Institutului de Cultură Ica şi şeful Secției de Cercetări a Universității Ica.

După cum arată Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger în cartea *Mesaje ale unei alte civilizații. Pietrele din deşertul Ica*, în urma analizelor făcute de mai multe laboratoare renumite (societatea minieră Mauricio Rotschild, Facultatea Tehnică Națională, Universitatea din Bonn) asupra stratului subțire de oxid care acoperă pietrele gravate, s-a ajuns la concluzia că prelucrările suprafețelor au fost făcute în urmă cu cel puțin 12.000 de ani şi că este vorba despre andezite foarte carbonizate, pietre naturale de origine vulcanică, cu o vechime de 220 milioane de ani (cu 160 de milioane de ani mai mult decât Anzii).

Arheologul Herman Buse a fost cel care, patru ani mai târziu, în ianuarie 1972, a prezentat pietrele din Ica lumii ştiințifice. La primul Congres de arheologie a Anzilor, el a relatat pe larg despre descoperirea pe malul râului Ica, în 1961, a unor mici pietre gravate. Cercetătorii care au asistat la expunere şi-au dat seama că aceste descoperiri pun în primejdie întregul edificiu ştiințific şi teoria oficială cu privire la apariția omului, aşa încât au părăsit locul dezbaterii. Discuțiile nu au dus la niciun rezultat, datorită disensiunilor

apărute, astfel încât dovezile au fost ignorate din nou.

Biblioteca lithică – nume pe care dr. Cabrera l-a dat pietrelor pe care sunt desenate obiecte, fapte, calități, acțiuni şi întâmplări, intr-un stil ce nu a putut fi asemănat decât cu cel al celebrelor „piste“ din Nazca, a fost scoasă la lumină doar parțial, existând posibilitatea de a fi descoperite încă sute de mii de exemplare. În orice caz, pietrele sunt mult mai vechi decât liniile de la Nazca. Gravurile sunt făcute pe andezit, care „întâmplător“ aparține epocii din istoria pământului în care au trăit şi animalele reprezentate pe ele. Unele din pietrele gravate reprezintă diferiți dinozauri: stegozauri, tiranozauri, brontozauri, triceratopsul, lambeozaurul, *fapt ce infirmă teoria oficială cu privire la apariția omului*. Pe suprafața a zeci şi zeci de pietre, prezența oamenilor ***cu şi lângă*** aceste animale preistorice se repetă. Oare acest lucru nu înseamnă că oamenii existau pe această planetă în urmă cu zeci de milioane de ani? Căci cum s-ar putea explica altfel existența unei pietre pe care este descris ciclul biologic al unui stegozaur, fapt ce presupune cunoştințe de fiziologie ce se pot obține doar prin observare directă?!

Au fost identificate 37 de tipuri de saurieni, ale căror proprietăți corespund cunoştințelor paleontologice, dar au rămas multe care nu sunt încă cunoscute. Mai mult decât atât, unele figuri ilustrează evoluția stegozaurului printr-un fenomen biologic cunoscut, metamorfoza, caracteristic amfibiilor. Ceea ce este uimitor este faptul că, la ora actuală, paleontologii susțin că dinozaurii s-au înmulțit în acelaşi mod ca reptilele, adică prin ouă. De asemenea, pietrele arată că *megaquiropterox*-ul, un liliac uriaş din mezozoic, nu se reproducea ca un mamifer, conform afirmațiilor paleontologiei, ci ca o pasăre. Desenele scrijelite prezintă o floră şi o faună parțial necunoscute în America de Sud, care, prin elementele lor identificabile, trimit la o perioadă istorică ce se află cu mult dincolo de granițele istoriei omeneşti cunoscute. Pe lângă motivele reproduse după natură, se mai găsesc:

- hărți ale unor zone necunoscute şi configurații

astronomice ciudate;

- gravuri care descriu instrumente optice (telescop, lupă);
- un catalog cuprinzând animale preistorice dispărute şi cursul ciclurilor lor biologice;
- reprezentarea unor operații chirurgicale avansate;
- reprezentarea unor sisteme mecanice de transport;
- gravuri figurând instrumente muzicale;
- imagini din sfera religiei, sportului şi a activităților sociale;
- scene de luptă, războaie şi multe alte lucruri enigmatice şi necunoscute.

O mică parte din pietrele gravate au fost studiate şi de col. Omar Chioino, directorul Muzeului Național al Armatei Aerului din Peru, care a observat, în urma transpunerii desenelor pe hârtie de calc, că liniile erau atât de bine proporționate, de parcă ar fi fost trasate mai întâi pe o planşetă şi abia ulterior au fost proiectate şi gravate pe suprafața neregulată a pietrelor. Referindu-se la modul în care ele sunt privite de arheologi, acesta a precizat:

„Părerile în acest domeniu sunt contradictorii. Mulți reprezentanți cu opinii conservatoare ale acestei ştiințe ce se predă în şcoli susțin că pietrele din Ica sunt falsuri şi se arată jigniți dacă eşti de altă părere. Argumentele aduse se bazează pe faptul că gravurile nu coincid din punct de vedere stilistic cu descoperirile certe aparținând culturilor Tiahuanaco, Mochica, Nazca sau Paracas şi reprezintă un amestec de simboluri, care face imposibilă o clasificare sistematic-istorică. Există indicii că avem de-a face cu mai mult decât cu un mesaj al pietrelor din Ica şi cu mai mult decât cu un sistem misterios de tuneluri sub Anzi, ceea ce a şi dus la nenumărate comentarii. În privința grotelor, guvernul a interzis total accesul la informație. În favoarea lui Cabrera pledează faptul că nici presa de scandal nu l-a putut ataca şi că autoritățile peruane l-au lăsat în pace.

Toate semnalările presei şi rapoartele poliției, cerute în mod expres de undeva de sus, nu sunt concludente. Cu cercetările a fost însărcinat deputatul inginer Enrique Egorroaguirre, autoritatea politică cea mai importantă din Nazca. Acesta a

ordonat investigarea de către Poliție a doi campesinos indieni, care i-au furnizat pietrele doctorului Cabrera şi care, în final, au declarat că au făcut singuri gravurile. Ca să poata inventa acea diversitate a simbolisticii reprezentând o întreagă cultură, tinerii campesinos ar fi trebuit să aibă forța de creație şi cunoştințele generale ale spiritelor luminate din Renaştere, pregătirea unui cunoscător în ale religiilor şi o diplomă în biologie. Şi apoi, acest imens efort de a grava 11.000 de pietre, doar pentru a obține câțiva soli de la dr. Cabrera? Cu cât te cufunzi mai tare în complexul de probleme Ica, cu cât le cercetezi mai intens, cu atât sporeşte impresia de transpunere într-o comedie de bâlci".

Pe plan ştiințific internațional, pietrele din Ica n-au prea fost luate în seamă. Doar doi experți de rang internațional s-au obosit să le vadă personal şi să-şi dea publicității părerile. Primul a fost arheologul John Howland Rowe care, în anul 1968, a calificat pietrele drept falsuri. Pentru a-şi da verdictul a avut la îndemână doar modesta colecție a doctorului Cabrera. Expertizele materiale şi tehnice nu se foloseau însă pe atunci, iar pietrele din colecțiile particulare nu erau luate în considerare.

Al doilea specialist de anvergură internațională care şi-a exprimat părerea este francezul Francis Mazière, expert în culturile Oceaniei şi a cărui operă deschide drumuri noi de cercetare spre cultura Insulei Paştelui din Polinezia. Atras de informațiile asupra descoperirilor în materie, s-a deplasat în anii 1974 şi 1975 în sudul Perului, pentru a vedea originalele găsite la Ica şi Ocucaje. După o cercetare aprofundată, Mazière a calificat pietrele ca fiind „*misterul arheologic cel mai derutant al Americii de Sud, excluzând posibilitatea unui fals*".

Similar cazului culturii Masma, descoperirile făcute în deşertul de la Ocucaje pot fi încadrate unui curent cultural cu o largă arie de răspândire, dovezi similare fiind găsite în cele mai diferite zone ale Terrei. Astfel, în apropierea muntelui Pisgah (Carolina de Nord) au fost descoperite, în 1882, mai multe obiecte care, la prima vedere, nu prezentau nimic ieşit din comun: figurine şi gravuri de oameni şi

animale. La o examinare mai atentă s-a remarcat însă că lucrătura era perfectă (ca şi cum ar fi fost executată cu instrumente metalice) şi că personajele umane reprezentate nu semănau cu tipul amerindian, erau îmbrăcate cu haine croite modern şi chiar stăteau în fotolii, în timp ce altele călăreau cămile cu două cocoaşe, rinoceri şi hipopotami.

Anterior acestor descoperiri, arheologul peruan Joliu C. Tello a găsit, în 1920, unele obiecte de ceramică ce au fost atribuite culturii Tiahuanaco, pe care erau reprezentate lame preistorice având copite cu 5 degete, care au dispărut în urmă cu 40 de milioane de ani. Câțiva ani mai târziu, Tello a găsit, în aceleaşi straturi, fosilele unei lame cu cinci degete. Deşi paleontologii şi arheologii nu mai exclud, după această descoperire, posibilitatea ca omul şi copitatele să fi apărut în acelaşi timp, importanța acestui fapt a fost ignorată în continuare.

Şi mai surprinzătoare sunt cele aproximativ 30.000 de fragmente de vase descoperite la Acambaro/Mexic. Vechimea lor a fost apreciată la peste 6.500 de ani. Pe multe dintre ele sunt înfățişați dinozauri, pleziosauri, rinoceri, tapiri, cămile, cai, dragoni, monştri stranii, figuri de oameni-peşti, oameni călărind reptile gigantice şi oameni-cai. Surprinzător, fiecare din cele 30.000 de fragmente reprezintă altceva.

O pictură rupestră din Uzbekistan (a cărei vârstă a fost apreciată la 6.000 de ani) reprezintă doi dinozauri, iar pe o stâncă de lângă Big Sandy River/Oregon/SUA, este desenat un stegozaur. Tot în SUA, dar pe rocile Văii Havasupay, din Marele Canion, apar brontozauri, iguanodoni, tyranozauri şi stegozauri.

În sudul Perului, cercetătorul şi fostul director al Muzeului Popoarelor din Berlin, dr. Hans Dietrich Disselhoff, a descoperit o galerie importantă de piatră, care a primit denumirea *Toro muerto*, după numele spaniol al localității din valea râului Majes, unde au fost găsite pietrele. Pe blocuri mari, albe, de piatră vulcanică, ce au fost folosite pentru a realiza o construcție din oraşul Arequipa, erau desenate cu linii închise la culoare figuri ce reprezentau oameni, animale şi diverse figuri geometrice.

Unele, evident cele mai vechi, indicau prezența culturii Chavin şi pe platoul de deasupra văii râului Majes. O placă de piatră verticală, înaltă, înfățişa, de exemplu, un om-jaguar cu pieptul dezgolit, tipic Chavin. Altele reprezentau numai jaguari, în timp ce pe diferite blocuri era desenată o întreagă zoologie peruană la dimensiuni miniaturale: cerbi, vulpi, şopârle şi şerpi. Pe o piatră era gravată masca unui zeu, din ai cărui ochi păreau să țâşnească fulgere.

Mărturiile lăsate moştenire posterității de către civilizația care a creat cultura Ica au constituit mult mai târziu baza pe care s-a edificat o cultură la fel de misterioasă, aceea a civilizației Nazca. Tehnica realizării unor diferite reprezentări pe pietre de mărimi variabile cu ajutorul anumitor proiecții, folosită în cazul bibliotecii lithice, a fost reluată şi transpusă la o scară mult mai mare, ce nu permite înțelegerea semnificației respectivelor desene decât dacă sunt privite de la înălțimi foarte mari. Tocmai acest fapt a îngăduit adepților paleoastronaudcii să susțină faptul că respectivele linii nu ar fi altceva decât nişte piste de aterizare folosite în antichitate de civilizațiile extraterestre.

„PISTELE“ DIN VALLE DE PALPA (NAZCA)

Nu departe de coasta Oceanului Pacific, pe povârnişurile Anzilor Peruvieni, se ridică vechiul oraş Nazca, iar în proxima sa vecinătate se află *Valea Palpa*, o fâşie de pământ netedă, cu o lungimea de 60 de km şi lățimea de 2 km, pe suprafața căreia sunt presărate nenumărate pietricele, asemănătoare unor bucățele de fier ruginit. Cu toată lipsa absolută de vegetație, locuitorii din Nazca numesc această câmpie *pampa*. Zburând pe deasupra acestei câmpii, se pot distinge pe distanțe uriaşe linii dispuse geometric, unele paralele, altele care se încrucişează şi altele care mărginesc vaste suprafețe de formă trapezoidală.

Nenumărate linii, de grosimi şi lungimi diferite, cuprinse între 8 şi 65 de kilometri, se îndreaptă în toate direcțiile şi adesea se intersectează, aparent la întâmplare. Dreptunghiuri uriaşe, triunghiuri şi trapeze pot conduce la

ideea unor antice aeroporturi sau piste de lansare, însă alte desene zoomorfe şi forme abstracte fac această ipoteză prea simplistă. De altfel, pământul moale nu ar fi permis aterizarea în aceasta zonă. În mod evident, multe din desenele zoomorfe de la Nazca sunt mai vechi decât liniile, deoarece multe linii traversează desenele zoomorfe, ceea ce îndreptățește ideea că deşertul a fost inscripționat în două faze, prima cu figuri de animale, iar a doua cu linii. Aceste linii nu sunt drumuri vechi, pentru că unele dintre ele sfârşesc brusc pe vârfuri de munte, în vreme ce altele nu duc nicăieri.

Figurile desenate în deşert sunt de o varietate impresionantă şi includ, printre altele, un păianjen, câteva păsări, o maimuță, o balenă, un peşte, o lamă şi o şopârlă, o floare şi un om cu aură. Ca întindere, desenul şopârlei are 180 metri lungime. Mai există, de asemenea, 18 forme de păsări, din care cele mai frecvente sunt pasărea colibri şi condorul, cu lungimi cuprinse între 25 şi 275 de metri lungime. Păianjenul uriaş, lung de aproximativ 45 de metri, este unul dintre cele mai interesante desene ale deşertului, deoarece aparține genului *Ricinulei*, una din cele mai rare familii de păianjeni şi ale cărei exemplare se găsesc doar în locuri inaccesibile din jungla Amazonului. Desenul este atât de exact, încât creatura prezintă chiar şi prelungirea unui picior pe al cărui vârf se află clar organul reproducător, vizibil doar la microscop.

Cele mai interesante sunt însă desenele stilizate ale unor animale: maimuțe de 80 de metri, păianjeni lungi de 46 de metri, şopârle, peşti răpitori, tot felul de monştri nedefiniți, un sortiment bogat de uriaşe păsări răpitoare. Unele desene se repetă de parcă ar fi fost copiate. Profesorul Alden Mason, specialist în arheologia peruviană, susține că desenele reprezintă mărturii ale unei religii străvechi sau chiar un calendar şi că măsurarea precisă a liniilor şi figurilor geometrice din regiune a permis confirmarea că liniile au fost trasate pe baza unor coordonate astronomice. Cu toate acestea, o serie de cercetători consideră că, deşi s-au făcut nenumărate analize, nu există niciun fel de temeiuri care să

susțină teoria că respectivele linii şi figuri reprezintă părți componente ale unui calendar astronomic foarte evoluat.

Despre această civilizație deosebit de evoluată, dar care nu trebuie confundată nici cu cultura târzie Nazca şi nici cu cultura Ica, nu se pot face afirmații concrete până acum. Toate încercările de a stabili vârsta sau finalitatea acestor figuri atât de impresionante, imprimate în solul deşertului, având partea superioară a pietrei erodată, alcătuite din linii kilometrice şi suprafețe largi, paralele sau orientate radial spre un centru, au rămas în afara speculațiilor. O posibilă explicație ar putea fi, totuşi, faptul că uriaşele figuri de animale şi oameni sunt, în esență, o imitație imperfectă a remarcabilei şi enigmaticei culturi Marcahuasi.

Este de-a dreptul ilogic să se susțină că ar fi vorba de un cult oarecare, închinat unor zei-astronauți extratereştri, cum s-a afirmat deseori, deoarece este binecunoscut faptul că în istoria omenirii diversele culte au apărut în forme de cultură caracterizate îndeosebi printr-o slabă dezvoltare tehnică. Presupunerea că o asemenea civilizație, care este capabilă să facă opere de artă extrem de complexe din punct de vedere tehnic, a aparținut unui cult oarecare, contrazice experiența istorică. Mai realistă este presupunerea că această artă monumentală, extrem de diferențiată, poate fi pusă în legătură cu construcțiile ciclopice ale Anzilor şi ar putea fi datată într-un timp mult mai îndepărtat în preistorie decât până acum.

Maria Reiche, cercetătoarea germană care şi-a dedicat viața explicării figurilor misterioase din pampasul andin, analizând figurile şi liniile din deşertul Nazca, ce se întind pe kilometri întregi în sus şi în jos pe munți, până la orizont, fără să se țină seama de obstacolele peisajului, a susținut că aceste desene grandioase au fost mai întâi proiectate şi desenate la o scară mai mică: „*Doar cineva familiarizat cu activitatea practică a unui topograf poate înțelege pe deplin formația şi pregătirea necesară unor oameni capabili să proiecteze un desen la scară mică şi apoi să-l treacă perfect la scară mare, păstrând toate proporțiile. Vechii peruani trebuie să fi dispus de mijloace şi unelte despre care noi nu ştim*

nimic.“

Din punct de vedere practic, toate liniile şi formele de la Nazca au fost obținute prin îndepărtarea primului strat de pietre până la nivelul solului galben de dedesubt. Însăşi păstrarea lor nealterată constituie una din enigme, în acesta privință asemănându-se *Geoglifului din Paracas* care, de altfel, este amplasat într-o relativă vecinătate. Din punct de vedere teoretic singura explicație plauzibilă o poate constitui folosirea unei tehnici, care deocamdată nu a putut fi nici măcar concepută de actuala civilizație, de impregnare a mediului terestru cu structuri energetice de cristalizare. Prezumtiva structură energetică, ce se pare că stă la baza acestui fenomen cu totul extraordinar, poate fi studiată prin analogie cu formațiunile energetice care stau la baza cristalizării fulgilor de nea sau a figurilor ce se formează pe geamurile înghețate.

GEOGLIFUL DIN PARACAS

Cunoscut şi sub numele de *Trei vârfuri, Candelabru, Trident, Trei cruci, Far, Cactus sudamerican, Sfânta Treime din Vechea Americă*, geogliful din Paracas se află situat la o distanță de aproape 200 de km de deşertul Nazca. Brațele candelabrului sunt orientate pe direcția Nazca - Ocucaje, iar dacă s-ar trage o linie imaginară între Tiahuanaco şi peninsula Paracas, aceasta ar lega câmpia Nazca de deşertul Ocucaje. „*Candelabrul*“ de la Paracas este cel mai misterios simbol al mozaicului. Gigantismul construcției şi execuția sa deosebită pot fi asemănate doar cu figurile de la Nazca, însă aici modul în care este finalizat frapează într-o măsură şi mai mare: deşi a fost amplasat pe un *deal de nisip* sterp, fără vegetație, al peninsulei Paracas, expus permanent mării deschise şi vânturilor ce bat neîncetat dinspre Pacific, el îşi păstrează din timpuri imemoriale forma.

Compararea fotografiilor făcute în anii ’50,’60 şi ’80 indică doar mici schimbări la capetele brațelor, dar forma stilizată, care constituie expresia sa proprie, a rămas neschimbată. Chiar şi atunci când vântul puternic împrăştie nisipul şi-i

acoperă toate cutele, el se regenerează mereu, de parcă îşi trage forţa din adâncul pământului. Cum e posibil acest lucru n-a fost lămurit încă. Cert este că fotografii făcute în perioade diferite de timp surprind contururile lui străbătute de drumuri, purtând urmele copitelor de cai sau ale roţilor autovehiculelor, adâncite de linia oblică a dunei. Toate urmele lăsate de vandalismul uman au dispărut însă, iar *candelabrul* a supravieţuit neschimbat.

Desene similare mai pot fi întâlnite şi în alte zone ale Terrei:

- În deşertul indian Tarapacaru au fost descoperite, în 1968, contururi similare, precum şi o siluetă umană construită din bucăţi de lavă, pe o colină înaltă de 200 de metri;
- În podişul El Enladrillado a fost identificat un alt teren cu desene, de aceasta dată el fiind înconjurat chiar de un amfiteatru format din blocuri de piatră cu masa de aproximativ 10 tone;
- La sud de Lima, în peretele roşu al falezei care mărgineşte golful Pisco, a fost săpat unul din cele mai ciudate indicatoare. Măsurând 250 m înălţime, desenul poate fi observat din larg, de la o distanţă de 20 km.

La dosarul mărturiilor istorice disidente, în afară de aspectele deja prezentate, referitoare la urmele primordiale ale omului şi la impresionantele realizări ale culturilor Masma, Ica şi Nazca, la argumentele ce susţin viabilitatea teoriei ciclice a evoluţiei omenirii mai pot fi adăugate şi remarcabilele descoperiri referitoare la existenţa unui vast sistem de tuneluri, cu ramificaţii la scară planetară.

REŢELE DE TUNELURI SI GALERII

Pentru că sensul realizării acestei complexe reţele subterane scapă oricărei logici de ordin ştiinţific, enigmatica sa existenţă rămâne pe mai departe în strânsă conexiune cu mitul ipoteticului regat subteran Shambhala. Tocmai de aceea, confirmările prezenţei unor numeroase tuneluri şi

galerii subterane, în zone extrem de diferite, răspândite pe întreg cuprinsul planetei, constituie un puternic argument în sprijinul ipotezei referitoare la posibilitatea existenței anumitor teritorii locuite în interiorul scoarței terestre. În cele ce urmează voi trece în revistă cele mai importante şi mai cunoscute rețele de tuneluri şi galerii subterane, precum şi o serie de mărturii care relevă activitatea unor civilizații deținătoare ale unor tehnologii net superioare, inclusiv față de cea a civilizației actuale.

REȚEAUA SUBTERANĂ DIN PERU SI ECUADOR

Continentul sud-american este străbătut de o gigantică rețea de galerii, de un adevărat labirint lung de câteva mii de kilometri, săpat adânc în pământ. Din acestea, doar câteva sute de kilometri au fost explorate şi măsurate, îndeosebi în Peru şi Ecuador. Descoperitorul galeriilor, Juan Moricz, un cercetător prudent şi bun prieten cu un grup de indieni peruvieni, a făcut cunoscute rezultatele explorărilor sale abia în 1969, după 3 ani de studiu în zona Morona-Santiago. În toată această perioadă, el a reuşit să strângă o colecție importantă de obiecte remarcabile şi să parcurgă mai mulți kilometri de tuneluri. Accesul în peşterile care se întind între oraşele Cualaquiza – St. Antonio – Yaupi nu este uşor, intrările fiind ascunse de păduri. De-a lungul acestor galerii, săpate cu precizie şi care formează firesc unghiuri drepte, busola nu funcționează.

Planurile labirintului subteran au fost trasate cu cea mai mare grijă, după cum o dovedesc puțurile de ieşire, amenajate la intervale regulate, breşe dreptunghiulare şi verticale ale căror dimensiuni în secțiune variază între 1,80 şi 3,10 metri lungime şi 0,80 metri lățime. În subterane şi-au stabilit cuiburile stoluri de păsări asemănătoare cu şoimii, care intră şi ies tot timpul prin puțurile de aerisire şi care mor frecvent în adâncurile labirintului. Există numeroase săli ce adăpostesc diverse obiecte, dar dintre toate, una se distinge prin faptul că adăposteşte o veritabilă bibliotecă metalică, aparținând unei civilizații de mult apuse. Este

vorba de mii de plăci şi foi metalice foarte fine, al căror format este în general de 96x48 cm^2. Fiecare placă este acoperită de semne regulate, executate parcă de o maşină.

Referindu-se la impresionantele descoperiri făcute în vestul continentului sud-american, Erich von Däniken subliniază în cartea sa, Provocarea zeilor[34], următoarele aspecte: *„Nimeni nu ştie cine a construit aceste galerii şi săli subterane şi nici cine au fost sculptorii care au tăiat în piatră personaje enigmatice, cu forme ciudate, dar este posibil ca respectivii constructori ai subteranelor să nu fie unii şi aceiaşi cu sculptorii, deoarece sălile şi galeriile, foarte austere şi goale, contrastează cu stilul destul de încărcat al unor statuete reprezentând tot felul de animale: saurieni, elefanți, lei, jaguari, cămile, urşi, maimuțe, bizoni, lupi, şopârle, melci, raci, fapt ce creează impresia că obiectele îngrămădite în săli nu se află la locul lor. Dar poate că aceşti constructori au arătat opera anumitor privilegiați şi poate că aceştia au sculptat în piatră ceea ce văzuseră şi auziseră, îngrămădindu-şi treptat operele în aceste subterane.*“

Părintele Carlo Crespi de la biserica Maria Auxiliadora, din Cuenca/Ecuador, a strâns multe din obiectele găsite în subterane, printre aceste aflându-se şi o stelă înaltă de 52 cm, lată de 14 cm şi groasă de 4 cm. Ea este împărțită în 56 de pătrate, fiecare reprezentând un caracter grafic diferit, ce sunt identice cu caracterele folosite pe plăcile şi foile bibliotecii metalice, ceea ce înseamnă că creatorul ei dispunea de un anumit alfabet, format din 56 de simboluri. Faptul este cu atât mai demn de subliniat, cu cât până acum s-a afirmat că civilizațiile sud-americane nu cunoşteau scrieri de tip fonetic.

Tot în Alpii peruvieni, căpitanul spaniol Francisco Pizarro (1475-1541) a descoperit în Huascaran, muntele incaşilor, la o altitudine de 6768 metri, galerii subterane a căror intrare era blocată cu pietre mari şi plate. Spaniolii au presupus că

---

[34] Erich von Däniken: *Provocarea zeilor*, Editura Domino, Târgovişte, 1996.

era vorba de depozite de alimente, aşa încât nu au mai continuat cercetările. Acestea au fost reluate abia în 1971, când o expediție a pătruns sub pământ printr-o intrare situată în împrejurimile localității peruviene Otuzco. Revista germană *Bildder Wissenschaft*, din 1971, a publicat un articol referitor la rezultatele respectivei expediții sub titlul *Un alt secret al incaşilor*:

„Muntele incaşilor, Huscaranul (6763 metri) se înalță maiestuos în Anzii peruvieni. De aici porneşte vechiul drum al băştinaşilor, ce duce peste munți şi văi spre nord, pierzându-se în grohotişul desprins la o distanță de 260 de km, în apropiere de Otuzco. În această zonă au fost descoperite încă din timpul lui Pizarro mai multe intrări lărgite şi pardosite cu plăci de piatră în grote. Erau folosite drept cămări. Cercetătorii şi-au amintit de aceste «grote ale incaşilor» şi au pătruns în ele folosind cele mai moderne mijloace ale tehnicii: scripeți, electrocable, lămpi de mină şi tuburi cu oxigen. La capătul grotelor, aşezate pe mai multe nivele, au dat de porți din plăci de piatră care, în ciuda greutății lor enorme (au 8 m înălțime, 5 m lățime şi 2,5 m grosime), puteau fi mişcate pe role de piatră, ce se învârteau într-un lăcaş stropit cu apă, atunci când se propteau în ele patru bărbați puternici. Acest loc se afla la 62 de metri sub poalele muntelui.

Ceea ce urmează reprezintă o uriaşă surpriză: în spatele celor 6 porți încep tunele uriaşe, care îi pot face să pălească de invidie chiar şi pe tehnicienii de azi. Aceste tunele, care au câteodată o pantă de până la 14%, duc oblic spre coastă. Pardoseala este din plăci de piatră granulată sau striată, nealunecoasă. Dacă azi ți se pare o aventură să parcurgi cei 90-105 km ai tunelului, ce trebuie să fi fost în secolul al XlV-lea sau al XV-lea, cu câtă greutate şi-au transportat băştinaşii bunurile sub Anzi pentru a le sustrage atacurilor lui Pizarro şi ale viceregelui spaniol!

La capătul galeriilor subterane din Guanape, (numite astfel după insula care se află în fața coastei Perului) despre care se presupune că făceau cândva legătura pe sub mare cu respectiva insulă, se află Oceanul Pacific. În lumina felinarelor panta descendentă se termină la marginea unui talaz negru ca

smoala: este marea. De aici porneşte tot subteran, coasta de azi. Căutarea unui coridor pe insula Guanape este inutilă. Nimic nu atestă că odinioară a existat undeva un tunel între uscat şi insulă. Nimeni nu ştie unde sfârşesc aceste culoare subterane ale incaşilor şi dacă deschid drumul spre încăperi cu comori ale unei lumi demult apuse".

Despre apariția acestui articol, colonelul Omar Chioino, directorul Muzeului Național al Armatei Aerului din Peru, a afirmat[35]:

„Sunt foarte mirat cum de s-a strecurat această informație prin cenzura generală. De obicei, este menționat numai numele muntelui, nu şi locul intrării şi nici numele cercetătorilor sau al echipei. Tunelurile sunt atribuite incaşilor, deşi nu există similitudini cu construcțiile incaşe cunoscute până acum. Incaşii nu le puteau tăia, căci le lipseau uneltele necesare. Că incaşii au cunoscut aceste sisteme subterane şi că le-au folosit parțial, este evident.

Intrările în acest sistem gigantic de tuneluri din Anzi au fost identificate în toată America Centrală şi în America de Sud şi anume din Chile până în Argentina. Încăperile boltite, tăiate cu măiestrie în piatră, adevărat labirint ramificat în toate direcțiile, sunt cunoscute în Peru sub numele de ***chicanas****. În diversele țări în care se găsesc, le-au cercetat, de obicei, ofițerii țării respective; dar un schimb de informații în legătură cu rezultatele obținute nu a avut loc nici măcar în planul serviciilor secrete.*

Este clar că rețeaua aceasta subterană, care depăşeşte construcțiile moderne ale metrourilor, este opera unei civilizații necunoscute, a unor locuitori ai acestui continent, care l-au populat mult înaintea incaşilor şi preincaşilor. Este vorba de sute de kilometri răsfirați subteran, străzi late, al căror scop ne este total necunoscut. Parțial au fost zdruncinate de cutremure şi, astăzi, fie sunt blocate, fie că sfârşesc sub nivelul mării".

În jurul anului 1570, cronicarul spaniol Padre Cristobal de Molina s-a arătat interesat de galeriile subterane şi de sensul lor. În lucrarea sa *Ritos y fabulos de los Incas*,

---

[35] Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger: *Op. cit.*

terminată în 1572, Molina povesteşte că *Tatăl Omenirii* s-ar fi retras într-o subterană după ce şi-a îndeplinit opera, adică după Creație. Acest loc secret ar fi devenit locul de naştere a numeroase popoare, care au apărut ca din „noaptea veşnică". Molina ne mai aduce la cunoştință faptul că aceste galerii şi săli subterane ar fi servit, de-a lungul secolelor, ca loc de adăpost pentru bogățiile popoarelor, când acestea se considerau amenințate. O lege aspră îl pedepsea cu moartea pe cel care făcea imprudența de a vorbi despre subterane în afara cercului restrâns al inițiaților.

În subteranele din Peru şi Ecuador se află cel puțin trei categorii de obiecte: 1) moştenirea celor care au fost constructorii acestor fabuloase rețele de galerii subterane; 2) pietre sculptate şi tăiate, operele primilor oameni inteligenți care, probabil, au fost elevii constructorilor de tunele; 3) obiecte din aur şi argint ale incaşilor, îngrămădite în subterane după anul 1532, pentru a preveni jafurile la care se dedau în permanență conchistadorii.

Arheologul peruan Italo Olberti a descoperit, în 1972, în colaborare cu un grup de cercetători polonezi, în apropiere de Sacsayhuaman, un tunel ce ducea din cetate până la oraşul Cuzco, confirmând existența unei întregi rețele de drumuri subterane, printre care şi a tunelului cu o sută de porți, denumit astfel datorită zecilor de porți megalitice trapezoidale de pe parcursul lui. Interesant este că eforturile depuse pentru străpungerea tunelurilor, atât de precise din punct de vedere geometric, nu au avut ca finalitate nici realizarea de catacombe funerare, nici a unor altare de jertfă, nici a unor locuri de depozitare a obiectelor de aur şi argint şi nici a unei „biblioteci" a foliilor bizare de metal de 96x48 cm^2, păstrate la preotul Carlo Crespi din Cuence şi considerate a fi o culegere unicat.

Deşi rețelele de tuneluri subterane din America de Sud sunt cele mai impresionante şi mai cunoscute pe plan internațional, ele nu sunt singurele de acest gen. Sisteme complexe de galerii subterane au fost descoperite atât în America de Nord, cât şi în Asia.

REȚELE DE TUNELURI ŞI GALERII SIMILARE PE TERRA

În 1953, în timp ce lucrau în subteran, minerii americani au avut surpriza să pătrundă într-un sistem de galerii care aveau diametrul cuprins între 1,5 şi 1,8 m, pline cu cărbune atât de vechi, încât aproape se transformase în rocă, pierzându-şi calitățile de combustie. Profesorul John E. Willson de la Universitatea Utah (SUA), referindu-se la descoperirea făcută la minele Watis, a afirmat că „*nu există nicio bază vizibilă pentru datarea tunelurilor*". Investigațiile făcute au permis trasarea cu oarecare precizie a străvechii rețele, dar în locurile unde trebuia să se debuşeze la exterior, nu au fost găsite niciun fel de indicii privitoare la presupusele ieşiri. Drept urmare, cercetătorii au refuzat să facă orice fel de estimare privind datarea vechii exploatări.

Pe coasta occidentală a insulei Borneo a fost descoperită o rețea vastă de peşteri, a cărei configurație seamănă cu aceea a unei catedrale. Vârsta obiectelor găsite acolo a fost evaluată la circa 38.000 de ani. Printre obiectele extraordinare descoperite se numără şi țesături de o finețe remarcabilă.

Gigantice complexe subterane au mai fost descoperite şi la:

1. San Augustin/Columbia – sanctuare subterane legate prin galerii;
2. Cholula/Mexic – temple subterane legate prin galerii;
3. Derinkuyu/Anatolia – oraşe subterane cu case care au mai multe etaje şi săli de reuniune.

În iunie 1961, arheologul Ci Pen Lao, profesor de artă şi arheologie la Universitatea din Pekin, a descoperit elementele unei rețele de tuneluri subterane cu ocazia săpăturilor efectuate în Valea Pietrelor. Inițial, au fost descoperite nişte intrări ale unor labirinturi situate la adâncimea de 32 de metri în contraforții masivului Honan, pe malul lacului Tung-Ting, apoi arheologul a reuşit să localizeze galerii care coborau drept sub lac. Pereții galeriilor sunt netezi, iar la intersecțiile galeriilor, precum şi într-o mare sală subterană, se află fresce care reprezintă animale fugind. Nu se ştie deocamdată de când datează construcția acestei rețele

subterane.

4. ARHITECTURI MEGALITICE

Istoria oficială atribuie originea construcțiilor megalitice, a căror arie de răspândire cuprinde întreaga suprafață a Terrei, comunităților umane „primitive“ care se presupune că au existat în perioada aşa-zis neolitică. Mai mult chiar, deşi analiza comparativă a diferitelor arhitecturi megalitice a evidențiat faptul că numărul aspectelor divergente depăşeşte numărul aspectelor convergente, cazurile au continuat să fie tratate de majoritatea cercetătorilor în mod uniform. Renunțând la interpretările clasice, orice observator imparțial poate remarca, după un studiu atent, că posibilele destinații ale construcțiilor monolitice diferă de la un caz la altul, permițând o catalogare a acestora în minimum trei grupe diferite, cu origini ce pot fi plasate în perioade distincte ale trecutului omenirii.

O clasificare a celor mai importante construcții megalitice după prezumtivele lor destinații, ar putea cuprinde: 1) structurile megalitice ce au făcut parte din rețelele de tuneluri şi galerii subterane, şi care au ajuns la suprafața Pământului în urma unor complexe mişcări tectonice; 2) construcțiile megalitice de tipul oraşelor-cetăți, ce au fost realizate într-un trecut mult mai îndepărtat decât cel luat în calcul de teoriile oficiale şi care au fost folosite ulterior de civilizațiile ce au ocupat acelaşi spațiu geografic, fără ca acestea să fi cunoscut cine sunt adevărații creatori ai impresionantelor edificii moştenite şi 3) formațiunile megalitice presupuse a sluji drept observatoare astronomice sau aşezăminte religioase. Pentru a exemplifica cazul primei grupe, voi prezenta în continuare trei dintre siturile megalitice despre care există indicii că au făcut parte din vasta rețea de tuneluri şi galerii ce se întinde sub scoarța Terrei: *Tiahuanaco*, *Nan Madol* şi *Sacsayhuaman*, urmând să abordez situațiile celorlalte două grupe ulterior.

TIAHUANACO

Situat la o altitudine de 3840 metri şi la 21 km sud de extremitatea boliviană a lacului Titicaca (200 km diametru), oraşul etern Tiahuanaco este amplasat pe un platou flancat la est şi la vest de două lanțuri muntoase cu înălțimi de peste 6000 metri. Vestigiile istorice se întind pe o suprafață de 420 hectare, din care construcțiile megalitice acoperă circa 16 hectare.

La Tiahuanaco există un mare număr de movile mărite în mod artificial şi este posibil ca ele să ascundă mai multe edificii, ținând cont că „acoperişurile“ acestora, cu suprafețe de circa 4000 m^2, sunt complet netede. Imaginea acestora păleşte însă în fața blocurilor de gresie de 100 de tone, peste care se suprapun cuburi de 60 de tone. Suprafețele lor netede, cu caneluri foarte precise, formează paralelipipede uriaşe, fixate cu ajutorul unor scoabe de aramă. Unele blocuri, ce cântăresc în jur de 10 tone, sunt străbătute de un fel de canale cu o lungime de 2,5 m, a căror utilitate nu a putut fi explicată până în prezent. Nici dalele tocite, lungi de 5 m şi tăiate dintr-un singur bloc de piatră, nu contribuie la rezolvarea misterelor care învăluie Tiahuanaco. Solul vechii aşezări dă la iveală nenumărate conducte de apă, confecționate din piatră, lungi de câte 2 m, cu diametrul de 0,5 m şi cu pereții la fel de groşi.

„*Poarta Soarelui*“ (Puerta del Sol) din Tiahuanaco este una dintre cele mai mari splendori arheologice ale continentului sud-american. Este cioplită într-un mod rafinat, dintr-un singur bloc de andezit, cu dimensiunile de 2,75 m înălțime – 3,84 m lățime – 0,5 m grosime şi cântăreşte peste 10 tone. Pe ea se disting 48 de ființe fabuloase, care îl preamăresc pe un purtător de sceptru, numit de preincaşi *Viracocha* şi venerat drept creator al lui Tiahuanaco şi al lumii. Pe suprafața pietrei, Alexandru Kazanțev a identificat ceea ce el consideră a fi un calendar venusian, al cărui an este egal cu 225 de zile terestre. Tot el a mai afirmat că edificiul a fost construit în urmă cu cel puțin 12.000 – 15.000 de ani, întreg platoul pe care se afla fiind ridicat la actuala altitudine în urma unui

cataclism planetar.

În mod oficial, arheologii susțin că acest câmp de ruine datează de 3000 ani, aprecierea lor întemeindu-se pe examinarea câtorva neînsemnate figurine de lut găsite la Tiahuanaco, dar care n-au nimic comun cu epoca construcțiilor monolitice. Există însă şi unii cercetători care susțin că Tiahuanaco a fost cândva la nivelul mării, argumentând această ipoteză prin descoperirea unei linii de sedimente marine, lungi de 700 km, care începe din Peru (lacul Umayo), la 100 m deasupra lacului Titicaca, şi se îndreaptă spre sud, înclinându-se treptat, dar menținând o diferență de nivel pozitivă (circa 30 de metri). În acest caz însă, se pare că cel puțin până la retragerea mării, oraşul a fost un port subacvatic, situat la aproximativ 90 de metri sub apă.

Nici unul dintre triburile de indieni aymara, care locuiesc în zonă şi care au locuit acolo cu mii de ani înaintea venirii spaniolilor, nu-şi atribuie acest oraş. Nici în poveştile şi nici în tradițiile aymara nu se găsesc indicii care să ateste faptul că strămoşii lor au fost constructorii metropolei megalitice. Când s-au aşezat acolo, au găsit un gigantic oraş părăsit, despre care au presupus că n-a fost făcut de mână omenească, ci de o rasă dispărută de uriaşi. Mai mult chiar, în perioada colonizării zonei de către triburile aymara, cu 2000-3000 de ani înainte de incaşi, aceştia au purtat lupte cu un trib aşezat pe malurile lacului, misterioşii **uro**, neoamenii. Populația aymara a învins tribul uro şi l-a alungat, iar aceştia s-au stabilit pe insulele artificiale din trestie, unde locuiesc şi astăzi. Interesant este faptul că nici măcar aceştia nu-şi amintesc cine a construit „*Oraşul Etern*".

În 1909, a apărut la Viena volumul *Cele două Tiahuanaco*. Scrisă de Manuel Gonzalez de la Rosa, care a trăit mulți ani în Peru, lucrarea conține relatările interpretului indian Catari, care a tradus în secolul XVI, pentru călugării iezuiți din Cochabamba, un număr important de sforicele cu noduri, străvechi texte inca. Tălmăcirea originală a lui Catari nu a mai fost văzută din 1625, când a intrat, se spune, în arhiva Vaticanului, dar referirile la Tiahuanaco sunt deosebit

de interesante. Conform lui Gonzalez, Tiahuanaco se numea inițial Chaucara. **Era în totalitate subteran**, la lumina zilei nefiind decât carierele de piatră şi satul muncitorilor. Accesul în interior se putea face prin mai multe intrări, iar la marginea lacului din apropiere se afla un palat, construit la *facerea lumii*, din care însă nu s-a păstrat nicio urmă. Se presupune că amplasarea cetății sub pământ se datora necesității de a asigura o temperatură propice supraviețuirii, altitudinea platoului fiind de 4000 de metri.

NAN MADOL

În insula Temuen din arhipelagul micronezian, grupul Carolina, se află ruinele unui sit preistoric care acoperă aproape întreaga insulă. Istoria nu spune nimic despre originea cetății de la **Nan Madol**, care se prezintă sub forma unei îngrămădiri uimitoare de coloane de bazalt, aşezate când într-o ordine impecabilă, când într-un haos desăvârşit. Conform observațiilor făcute de Erich von Däniken în cartea sa, *Provocarea zeilor*[36], Nan Mandol nu are nici basoreliefuri, nici sculpturi, nici fresce, ci doar o arhitectură rece, goală şi austeră. Faptul e cu atât mai surprinzător, cu cât se ştie că popoarele din Pacificul de Sud îşi încarcă în mod voit operele arhitecturale cu motive ornamentale.

Cele aproximativ 32.000 de coloane ale fațadei construcției principale, lungi de 3-9 m, groase de 0,6-3 m şi cântărind uneori peste 10 tone, au secțiuni hexagonale şi octogonale, ceea ce exclude ipoteza că ar fi rezultat în urma unui proces natural. În afara clădirii principale mai există canale pavate cu coloane, şanțuri, tuneluri şi un zid lung de peste 860 de metri, care se ridică până la 14,20 m în partea lui cea mai înaltă. De jur-împrejurul construcției principale se află o terasă cu mai multe nivele, făcută tot din coloane şi blocuri de bazalt, precum şi alte 80 de construcții mai mici. În total, numărul coloanelor folosite pentru construirea diverselor ansambluri depăşeşte cifra de 400.000. Dacă

[36] Erich von Däniken: *Op. cit.*

presupunem că au fost transportate 4 blocuri pe zi şi că s-a lucrat 365 de zile pe an, rezultă un total de 1.460 de blocuri de bazalt pe an, ceea ce înseamnă că edificarea citadelei Nan Madol s-a desfăşurat pe o perioadă de aproximativ 296 de ani.

Cariera de bazalt se află la circa 50 km distanță, iar blocurile, ce ating uneori 25 de tone, au fost ridicate la înălțimi de 10-12 m. Băştinaşii nu ştiu cine le-a construit şi evită să se apropie de ele, considerându-le stăpânite de duhuri rele. Studiindu-se amplasamentul construcțiilor s-a observat că terasele sunt poziționate aşa încât să faciliteze accesul spre vârful ansamblului arhitectural, unde se află intrarea unui tunel, în prezent plin cu apă. Scufundătorii care au explorat fundul apei au relatat despre existența unor lucruri extraordinare: drumuri, arce de piatră, construcții ruinate, monoliți acoperiți de corali şi de scoici. Construcțiile de la Nan Madol se întind dincolo de limitele insulei, sub apa oceanului, aşa încât e greu de precizat până unde se întinde „citadela“. Interesant este faptul că scufundătorii niponi au scos, din 1919 şi până în 1939, cantități mari de platină, metal care a fost principalul articol de export al insulei Ponape sub dominație japoneză.

SACSAYHUAMAN

Sacsayhuaman a fost multă vreme un loc necunoscut, deşi celebrele fortificații se află la doar un kilometru de oraşul Cuzco. Zidurile ciclopice ale celei mai monumentale construcții megalitice şi monolitice, în care blocuri uriaşe, de peste 60 tone (unele atingând chiar 500 de tone) sunt îmbinate atât de perfect, fără nici un fel de liant, încât între ele nu poate fi strecurată lama unui cuțit. Înălțimea lor este în jur de 18 metri şi se întind pe lungimi de peste 500 de metri. Materia primă folosită este granitul, o rocă de adâncime, extrem de tare, dură şi rezistentă, în care au fost cioplite, la o adâncime de câteva zeci de metri, coridoare precis delimitate geometric.

La câteva sute de metri de fortăreață se găseşte un crater,

săpat în coasta muntelui, unde există un bloc de piatră, monolitic, cu o greutate de aproximativ 25.000 de tone. Acest colos de piatră, cu înălțimea de 25-30 metri, a fost prelucrat cu o tehnică deosebită, în el fiind dăltuite trepte uriaşe, mărginite de balustrade împodobite din loc în loc cu spirale şi orificii. Interesant este faptul că uriaşul monobloc este aşezat în crater invers, aşa încât treptele pornesc de la suprafața solului şi merg în jos, în vreme ce nişte scobituri ciudate, suspendate în gol, sfidează legile gravitației şi toate acestea la nişte dimensiuni ciclopice.

La doar 300 de metri depărtare pot fi descoperite roci vitrificate, dovadă a topirii lor la temperaturi extrem de ridicate. Desigur, explicația oficială nu poate fi decât cea clasică: piatra a fost şlefuită în acest loc prin acțiunea exercitată de un ghețar în curs de topire. Ciudat este însă că ipoteticul ghețar, de aproximativ 15.000 m^2, *s-a scurs în şase direcții diferite* şi nu într-o singură direcție, cum se comportă orice masă care alunecă.

PIRAMIDELE ÎN LUME

Un alt element aflat într-o strânsă legătură cu rețelele de tuneluri şi galerii subterane îl reprezintă piramidele, construcții prezente pe întreg cuprinsul Terrei, fără niciun fel de excepție. O analiză amănunțită a modului în care este realizat pretutindeni ansamblul acestor două elemente, rezultat al unei ştiințe şi al unei tehnologii superioare, relevă un aspect deosebit de interesant: rețelele de tuneluri şi galerii pot fi asociate unor circuite energetice, iar piramidele pot îndeplini atât rolul de concentratoare ale unor energii cosmice, cât şi pe cel de veritabile „balize“, menite să semnalizeze amplasarea intrărilor în subteran.

Ce şi-au propus exact constructorii piramidelor?

În mod uzual se consideră că este vorba de „simple“ monumente funerare. Ne îndoim însă că Marea Piramidă din Egipt a fost înălțată din granitul adus de departe, de la Syrene, doar pentru a ascunde un singur cadavru învelit în

pânză de in. S-a muncit şi s-au transportat cu greu, în focul arzător al soarelui african, mai mult de 2,62 de milioane metri cubi de piatră doar pentru a satisface capriciul unui rege? S-au asamblat cu grijă 2,3 milioane de blocuri, fiecare cântărind cel puțin 2,5 tone, doar pentru a acoperi trupul unui faraon?

În Franța, la doi kilometri de Falicon (sat aflat lângă Nisa), se ridică muntele Cau. Zona este departe de a fi pustie sau necirculată. Cu toate acestea, cei care au văzut piramida de acolo pot fi numărați pe degete. Aceasta a fost descoperită în 1804 de Rossetti, un italian din Turin şi nu are dimensiunile celor din Egipt, dar este la fel de enigmatică. Monumentul, realizat din blocuri mari de piatră, cimentate cu un liant necunoscut, se ridică la aproximativ 100 de metri de vârful muntelui, ale cărui pante abrupte au determinat inegalitatea muchiilor construcției. În latura răsăriteană este tăiată o poartă înaltă de 2,50 m, pe frontonul căreia s-a aflat, până în 1921, o zvastică, simbolul sacru al jainiştilor. Laturile principale ale piramidei au 6,60 m, vârful lipseşte, iar înălțimea inițială a fost estimată la 9 m. Este un monument foarte modest, mai degrabă o îngrămădire de pietre, dar edificiul ascunde câteva surprize: la baza porții se deschide larg, gura întunecată a unui aven adânc de aproximativ 15 m.

Coborând în aven se ajunge într-o sală de mari dimensiuni (20 m diametru şi 5-10 m înălțime), al cărei acoperiş se sprijină pe o coloană centrală constituită, aparent, dintr-o foarte veche stalactită. În partea estică a acestei adevărate catedrale subpământene, şapte trepte cioplite în piatră duc la o platformă care a fost, probabil, cândva, un fel de altar. În fundul sălii există două puțuri verticale, din care unul este plin cu bucăți de rocă, iar celălalt, adânc de circa 8 m, a fost pentru prima oară explorat de un grup de speologi abia în 1927. El se termină printr-o crevasă, care, la rândul ei, pătrunde în sol circa 10 m. Se ajunge apoi la o mică platformă de argilă, de unde, în lateral, pornesc alte falii spre profunzimile muntelui. Continuând coborârea, exploratorii au descoperit cu uimire o

nouă sală, mult mai mare decât prima (30 m lungime x 20 m înălțime), în mijlocul căreia se afla o altă piramidă (20 m baza x 10 m înălțime). De această dată, edificiul pare să aibă o origine naturală, căci este format din bucăți de rocă, neprelucrate, care, după unele opinii, s-au desprins din tavanul peşterii şi au căzut pe sol, asemenea nisipului dintr-o clepsidră. Cert este că forma generală a movilei a fost ajustată, iar lăcaşul a fost folosit o foarte lungă perioadă de timp.

Pe mari suprafețe, pereții cavernei sunt înnegriți de funingine şi cărbune, stratul depunerilor atingând uneori 2 cm grosime. Din păcate, nimeni nu a încercat să realizeze datări folosind prelevări din aceasta zgură. În schimb, în jurul anului 1922, un anume Gothland, pornind de la anumite date tradiționale, considerate ca stând la baza orientării piramidei, dar pe care a refuzat să le dezvăluie, a estimat că vârsta piramidei este de 4335 de ani. Conform afirmațiilor făcute de Sorin Ştefânescu în lucrarea *Sfidarea Timpului, deşi unii cercetători consideră că datarea pare exagerată, aprecierea lui Gothland fiind, oricum, îndoielnică, există totuşi un amănunt ce dă de gândit, chiar dacă vine în contradicție cu această evaluare: satul cel mai apropiat şi mai vechi din regiune poată numele de Gaina (ciudată asemănare cu muntele Găina din* **România**). Nu cu mult timp în urmă, registrele cadastrului indicau o denumire uşor modificată: Jain sau Jaina, care ne duce cu gândul la numele unei populații hinduse, jainii, al căror simbol de credință a existat, în mod cert, pe frontonul porții, până în 1921! Să fie acestea doar simple coincidențe?

Pe coasta muntelui Briscou, la circa un kilometru de Autun, se ridică un edificiu asemănător celui de la Falicon. Este puțin mai mare (17 m baza şi 27 m înălțimea) şi, lucru extrem de interesant, a fost construit tot deasupra unui aven. După investigații atente, un specialist a constatat că arhitecții anonimi au adoptat o soluție întâlnită numai la vechile monumente mexicane: o combinație de piramide scobite, aranjate unele deasupra celorlalte. Din păcate, puțul, a cărui intrare se deschide sub baza edificiului, nu a fost

cercetat până în prezent.

Săpăturile efectuate în anul 1921 de suedezul Anderson, în zona satului Yang Shao-ts'un, provincia Pan-p'o Shensi, din nordul Honan-ului/China, au dus la descoperirea rămăşiţelor unor adăposturi cu aspect mai puţin obişnuit. Se presupune că ele datează din neoliticul târziu şi sunt rotunde, tronconice, cu diametre de 3-5 m şi vatră centrală şi erau, probabil, locuinţe pentru câte o singură familie. Cea mai mare structură, cu dimensiunile de 10 x 11 m^2, se află însă în mijlocul satului şi are o formă piramidală.

R. Charroux[37] afirmă că la Shanxi, la circa 70 km sud-vest de Xian, se află a doua piramidă ca mărime din lume. Cifra vehiculată este de-a dreptul uluitoare: 300 m înălţime! Spre deosebire de piramida de la Cholula (Mexic), singura care o depăşeşte ca mărime, ce înveleşte de fapt un munte, edificiul de la Shanxi pare a fi în întregime artificial. Fiecare latură a construcţiei era colorată în acord cu punctele cardinale spre care este orientată: nord-negru, sud-roşu, est-gri-albastru, vest-alb, iar vârful – în întregime galben. Piramida este datată, cu multă nesiguranţă şi precauţie, în timpul dinastiei Hsia, deci acum circa 4000 de ani.

În Cambodgia, străvechea cetate Angkor conţine şi câteva piramide de mari dimensiuni. Despre ele, legendele autohtonilor relatează că au fost construite fie de giganţi, fie de Pra-Eun, principele îngerilor.

Primii colonizatori ai zonei centrale şi sudice a Statelor Unite au găsit movile şi piramide trunchiate pe întreg cuprinsul văilor Mississippi şi Ohio şi pe aproape toate cursurile de apă din Midwest şi din regiunea golfului. Cea mai mare structură artificială din Statele Unite, după opinia specialiştilor, este movila din parcul naţional *Cahokia Mounds*, situată în Collinsville/Illinois, care acoperă 6,5 hectare şi este înaltă cât o clădire de 10 etaje. Colina este din lut şi are forma unei piramide, iar laturile bazei sunt de circa 300 x 230 m^2. Cu toate eforturile cercetătorilor, nimeni nu poate spune încă cine şi pentru ce a edificat-o. Să fi

---

[37] Robert Chanoux: *Op. cit.*

aparţinut, oare, necunoscuţii constructori aceleiaşi culturi ca şi cei care, acum 4000 de ani, au ridicat colina piramidală (înaltă de 50 m) Silbury Hill, de lângă Wiltshire/Anglia?

Altele erau mai mici şi serveau, probabil, drept amenajări funerare. Unele aveau forme de animale, în timp ce altele constituiau platforme înalte pentru temple dispărute. *Movila Şarpelui* din apropiere de Louden/Ohio este cea mai mare reprezentare a unui şarpe din lume, fălcile deschise măsurând 18 metri lungime. O parte din construcţii par să fi fost platforme individuale pentru grupuri de clădiri sau chiar oraşe întregi protejate cu ziduri din pământ. Dr. James Ford, de la Muzeul American de Istorie Naturală, referindu-se la dimensiunile oraşului-movilă de la Poverty Point/Louisiana, cu datări cuprinse între anii 1300 şi 200 î. Chr., a calculat că acesta are un volum de 35 de ori mai mare decât cel al Marii Piramide egiptene.

În 1987, au fost descoperite, în provincia Morona-Santiago/Ecuador, edificii preistorice desfăşurate pe versanţii unui vulcan activ. Complexul este impresionant: sute de piramide din piatră, înalte de şase metri, având bazele dreptunghiulare cu laturile de 30 x 15 m^2, sunt dispuse de-a lungul a numeroase alei. Un ansamblu asemănător a fost identificat, tot în 1987, şi în Peru, lângă Tucume, provincia Lambayeque. Supranumit „oraş al piramidelor“, el acoperă o suprafaţă de aproximativ 220 hectare. Piramide înalte de 30-40 de metri flanchează alei şi pieţe largi. Vechimea, estimată pe baza numeroaselor artefacte găsite în zonă (măşti de aur şi obiecte diverse, a căror destinaţie nu este încă stabilită), a fost apreciată la două mii de ani.

Piramida de la Teopantzolco prezintă un aspect inedit: ascunsă până la jumătate într-o adâncitură de forma unei tave dreptunghiulare din piatră, are pereţii aproape verticali. Cele două scări principale, paralele, sunt separate de o rampă lată, ce creează impresia că monumentul este construit prin alipirea a două edificii simetrice, pe care arhitectul le-a introdus într-o cutie. Pe una din scări au fost descoperite urme de vopsea roşie, iar pe cealaltă de vopsea albastră. După cum se ştie, în tradiţia unor popoare, cele

două culori reprezintă forțe/energii de sens opus, dar aceeaşi simbolistică este folosită deseori şi în zilele noastre.

Piramida de la Tepozteco are un amplasament extrem de dificil, fiind necesară urcarea a câtorva sute de trepte abrupte, ceea ce înseamnă că raţiunea construirii ei doar în acel loc şi nu în altul, mai accesibil, trebuie să fi fost foarte importantă. În prezent astfel de poziţii sunt alese numai pentru staţiile releu de radio şi televiziune. Tepozteco înseamnă „loc al pietrei de metal“ şi este, probabil, o aluzie la învecinarea cu un deal acoperit în întregime cu fier meteoritic, situat la Jiquipilco. Dar simbolul aztec pentru „locul pietrei de metal“ este cel puţin surprinzător, deoarece seamănă mai degrabă cu pâlnia unui gramofon ce iese dintr-un dom, totul foarte sugestiv şi precis conturat. În plus, la Tepozteco, pe colina Jocotitlan, a fost găsită o lespede gigantică, a cărei suprafaţă este atât de bine prelucrată, încât luceşte ca o oglindă. Localnicii o numesc „*Piatra Virgină*" şi este îndreptată spre cer.

În 1949, Alberto Ruz Lhuilier, profesor la Universitatea Naţională Autonomă din oraşul Mexico, a început la Palenque o acţiune ce s-a sfârşit trei ani mai târziu cu o remarcabilă descoperire arheologică. Observând că, spre deosebire de podoabele altor temple din Palenque, cea a piramidei pe care o cerceta era acoperită cu dale perfect prelucrate, profesorul a găsit în una din ele 12 găuri bine astupate cu dopuri de piatră. După câteva ore de efort, muncitorii au reuşit să îndepărteze lespedea şi sub ea au aflat o scară ce cobora în adânc, în cea mai mare parte colmatată cu tone de piatră şi argilă. Pentru curăţirea celor 21 de trepte au fost necesari doi ani de lucru, astfel încât abia în 1951 puţurile de ventilaţie au fost degajate complet, ceea ce a permis continuarea activităţii.

La 16 metri adâncime, scara se termina şi începea un culoar. Zidul de pietre lipite cu mortar care bara drumul a fost şi el înlăturat, dar a urmat un perete gros de patru metri şi o placă imensă de piatră. În ziua de 15 iunie 1952, Ruz a pătruns pentru întâia dată în cripta ascunsă la 25 de metri sub pământ. Dincolo de stalactitele ce coborau din tavan ca o

cortină, a observat un monolit de piatră care ocupa cea mai mare parte a podelei. Încăperea era destul de spațioasă (9 m lungime x 4 m lățime x 7 m înălțime), însă datorită dimensiunilor plăcii (3,8 m lungime x 2,2 m lățime x 25 cm înălțime şi 5 tone greutate) care se sprijinea pe un soclu de aproximativ 20 de tone, a fost dificil de ridicat. După ce operațiunea a fost încheiată, în sarcofagul de piatră au fost descoperite rămăşițele pământeşti ale unui individ, decedat probabil în anul 692 d. Chr. Cel îngropat era, în comparație cu ceilalți indieni, remarcabil de înalt (l,73m). Bogățiile găsite în criptă, în sarcofag şi asupra scheletului au provocat, surprinzător, mult mai puține dispute decât ceea ce era sculptat pe laturile şi pe suprafața capacului de piatră. Gravura, extraordinar de bine executată şi conservată, nu înfățişează altceva, conform opiniei generale, decât reprezentarea omului. Există însă şi unele interpretări care susțin că imaginea ar constitui schița unui vehicul de zbor, acest punct de vedere fiind întărit şi de friza cu semnificație astonomică de pe laturile capacului.

Lângă capitala ecuadoriană Quito se găseşte un munte artificial, al cărui nume este *Panecillo*. Încă de când capitala nordică a imperiului incaş a fost cucerită şi incendiată de spanioli, pe *Panecillo* s-au făcut săpături nenumărate din cauza zvonurilor privind aurul, argintul şi nestematele incaşilor ascunse acolo. În ultimii ani, în urma studiilor de stratigrafie, care au constatat lipsa straturilor, a devenit evident că *Panecillo* nu este altceva decât o movilă uriaşă, construită cu atâta timp înaintea incaşilor, încât nu există nici măcar o legendă legată de aceasta. Excavațiile efectuate pe culmea movilei au scos la iveală o curioasă construcție în formă de stup de albine, ce semăna întrucâtva cu un convertor Bessemer. Pe tot întinsul celor două Americi, multe astfel de dealuri şi coline au fost identificate abia în ultimul timp ca fiind piramide sau movile construite de oameni.

Din cele aproximativ 80 de piramide egiptene, trei şi-au câştigat un renume deosebit, datorită în special dimensiunilor lor ieşite din comun: *Orizontul lui Kheops*, *Mare este Kefren* şi *Divin este Mikerinos*. O caracteristică

remarcabilă a celor trei piramide mari este nu numai asemănarea lor, ci şi arhitectura interioară identică, cel puțin în ceea ce priveşte culoarul descendent şi camera subterană.

Singura dintre cele şapte minuni ale lumii care a rezistat până în zilele noastre, piramida lui Kheops, a fost ridicată, conform majorității aprecierilor modeme, între anii 3000 - 2800 î. Chr., deci ar avea venerabila vârstă de 50 de secole. Chiar şi în aceste condiții, acum 2000 de ani, piramidele puteau fi considerate deja antice. Cea mai mare dintre ele nu este, totuşi, şi cea mai în vârstă. În zonă au fost înregistrate aproximativ 40 de monumente asemănătoare, în timp ce în tot Egiptul şi în Sudan există nu mai puțin de 180. Piramida lui Djoser este cu un secol mai veche decât Marea Piramidă, în timp ce construcția de la Niuserre este cu două sute de ani mai tânără. Interesant este faptul că cele mai mari şi mai frumoase edificii par să fi fost ridicate într-un interval de cel mult 100 de ani.

Dacă acordăm crezare tradiției copte, conform căreia Piramida lui Kheops a fost edificată cu 300 de ani înainte de Potop, se poate aprecia vechimea ei la circa 11.000 de ani. Textul scriitorului copt Masoudi (mort în 975 d. Chr.), al cărui manuscris, numit al lui Akbar - Ezzeman, aflat la Oxford, subliniază: „*Suridiunul dintre regii Egiptului dinaintea potopului, a construit cele două mari piramide. El a ordonat, de asemenea, preoților să depună în acestea totalitatea înțelepciunii lor şi ansamblul cunoştințelor lor în diferite arte şi ştiințe, în acelaşi timp în care scrierile conțineau ştiințele aritmetice şi geometrice, aşa încât acestea să poată rămâne ca mărturie, pentru beneficiul celor care, cu timpul, vor putea să le înțeleagă. În piramida orientală* (a lui Kheops) *au fost înscrise sferele cereşti şi figurile reprezentând stelele şi planetele. Regele a înscris, de asemenea, pozițiile stelelor şi ciclurile acestora şi, în acelaşi timp, istoria şi cronica timpurilor trecute, a timpurilor ce vor veni şi fiecare din evenimentele viitoare care urmau să se producă în Egipt*“.

Mai recent, istoricul arab Abou-Zeyd-el-Balkhy a susținut ipoteza unei vârste de 73.000 de ani. El şi-a bazat evaluarea pe traducerea în arabă a inscripțiilor săpate pe plăcile care,

după cum se ştie, acopereau cândva edificiul, textele respective indicând faptul că lucrările au început pe când constelația Lirei se găsea sub semnul Cancerului. Abd-al-Latif (scriitor arab din secolul al XlII-lea) menționează în memoriile sale că semnele hieroglifice care acopereau piramida „s*unt în număr aşa de mare, încât, dacă le-am copia pe hârtie, numai ce se află scris pe suprafața acestor două piramide (Kheops şi Khefren) ar umple peste 6000 de pagini*“. Afirmațiile sale sunt în concordanță cu însemnările lui Herodot, care a ținut să menționeze că ele furnizau informații detaliate asupra modului de construcție al edificiului.

Tot Abd-al-Latif mai aminteşte în scrierile sale de faptul că în anul 1169, sultanul Melik-al-Azis Otman-ben-Iusuf a dat ordin ca piramidele să fie distruse. După opt luni de muncă neîntreruptă, în cursul cărora au fost cheltuite uriaşe sume de bani, sultanul a trebuit să renunțe. În final, Piramida Roşie nu părea decât zgâriată. Din păcate, până în prezent, cu toate eforturile făcute de arheologi, nu a fost descoperit nici măcar un fragment al faimoaselor plăci, iar şansa de a reuşi într-o astfel de căutare este minimă. Tabletele, în totalitatea lor, au fost utilizate la reconstrucția oraşului Cairo, grav afectat de un cutremur, petrecut, printr-o stranie coincidență, la puțin timp după ce Abd-al-Latif şi-a notat observația.

Cea mai complicată arhitectură interioară, prin dispunerea complexă a spațiului, o prezintă piramida lui Kheops. Interiorul ei, destinat a adăposti (conform teoriei oficiale) trupul faraonului mort, sau măcar a simula acest lucru, prezintă unele particularități surprinzătoare: este prevăzut cu două guri de ventilație, ce comunică la nord şi la sud, deşi realizarea lor a ridicat serioase probleme constructorilor. Vechiul nume al piramidei era Yekhet - Khufu (sau Yekhuet – Khufu, Ehet – Khufu) adică „Orizontul lui Khufu“, „Locul splendorii lui Khufu“. Conform informațiilor lăsate de Herodot, piramida a cerut 20 de ani de eforturi, în timp ce drumul pe care au fost transportate blocurile de piatră a fost construit în zece ani.

Marea Piramidă, care ne apare astăzi, nu este aceeaşi cu

aceea pe care o vedeau cei vechi. Atunci ea era acoperită pe cele patru fețe cu o îmbrăcăminte de calcar fin, alb, neted, fără asperități, ce reflecta soarele cu o strălucire fără de asemănare. Aceasta justifica fizic numele pe care vechii egipteni l-au dat Marii Piramide: *Lumina*.

Piramida lui Kheops prezintă un sistem de galerii foarte complicat, compus în esență din trei nivele: unul la mare adâncime situat sub baza piramidei, al doilea puțin deasupra ei şi al treilea cam la jumătatea înălțimii piramidei. Piramida lui Kheops, care ocupă o suprafață mai mare de 5 hectare, avea latura bazei de 237,50 m şi înălțimea de 147 m (azi, de 138 m) şi se termină cu o platformă de 6 m^2. Cele aproximativ 2.300.000 de blocuri uriaşe, dispuse în 220 de rânduri şi având mase cuprinse între 2 şi 50 de tone, au fost tăiate din carierele de piatră, şlefuite, transportate şi îngemănate cu precizie milimetrică, acolo unde a cerut-o construcția. Întregul edificiu era acoperit cu lespezi de calcar alb fin, din care astăzi au mai rămas puține, la baza piramidei. Singura intrare se află pe latura nordică, la o înălțime de 16,5 m. În interior a fost construit un adevărat sistem de coridoare, galerii şi canale de ventilație ce totalizează câteva sute de metri în lungime, galeria cea mai lungă având 47 m şi fiind situată la o înălțime de 8,5 m. Un coridor în pantă duce la aşa-zisa *cameră funerară*, în care se află şi azi presupusul sarcofag al lui Kheops.

Spre deosebire de alte piramide egiptene vechi, Marea Piramidă are încăperi şi coridoare ce urcă până sus în interiorul ei. O intrare chiar deasupra bazei, în centrul laturii dinspre nord, duce la un pasaj mic ce coboară într-o încăpere în stâncă, sub piramidă. De la acest pasaj porneşte un altul, ce duce în sus, mai întâi la o cameră mică, numită acum Camera Reginei şi apoi la Marea Galerie. Acesta este un culoar în pantă, lung de 47,5 m şi înalt de 8,5 m. Marea Galerie, în schimb, duce către camera cea mai spațioasă, Camera Faraonului, care conține presupusul sarcofag. Situată în centrul piramidei, *camera funerară a faraonului*, lungă de 10,5 m, lată de 5 m şi înaltă de aproape 6 m, este realizată în întregime din granit, plafonul fiind format din 9

blocuri, care cântăresc aproximativ 400 de tone. Din galeria de intrare se ramifică un coridor care coboară în pantă până la o adâncime de 31 m sub nivelul bazei piramidei, la un puț a cărui adâncime nu a putut fi stabilită, fapt ce vine în sprijinul ipotezei că acesta constituie o intrare într-un sistem de galerii subterane. *Camera funerară a reginei*, canalele de aerisire, cinci spații libere etajate, menite să reducă din presiunea masei uriaşe de piatră asupra boltei cavoului, completează o uimitoare operă de ştiință şi de tehnică.

Istoricul grec Herodot a arătat că valoarea exactă a înălțimii înclinate a piramidei era egală cu lungimea de un stadiu, adică şase sutimi dintr-un grad de latitudine, în timp ce Agatharchides din Cnidus (scriitor din secolul al II-lea î. Chr.) afirma că lungimea unei laturi a marii piramide era de o optime dintr-un minut de latitudine. Pasionații de misterele egiptene au descoperit şi alte aspecte matematice interesante:

– cele patru vârfuri ale pătratului bazei sunt orientate, cu aceeaşi precizie, spre cele patru puncte cardinale;

– înălțimea piramidei lui Kheops, înmulțită cu un miliard, este egală cu aproximativ distanța Pământ-Soare;

– o dată cu stabilirea țolului piramidal, s-a observat că suma laturilor bazei piramidei indică numărul de zile dintr-un an (365,240 țoli);

– un țol piramidal înmulțit cu 10^8 dă aproximativ distanța parcursă de Pământ pe orbita sa în jurul Soarelui;

– împărțind perimetrul bazei la dublul înălțimii se obține numărul transcedental =3,1416, iar din raportul dintre apotema (înălțimea triunghiurilor feței piramidei) şi jumătatea bazei rezultă numărul irațional F=l,618 (numărul de aur); în ambele cazuri înclinarea fețelor față de orizontală este aproximativ aceeaşi: 51°50’;

– meridianul care traversează piramida împarte continentele şi oceanele în două părți egale. Această particularitate dă cu atât mai mult de gândit, deoarece modificările pe care le-a suferit scoarța terestră în ultimii 6.000 de ani sunt relativ minore, conturul continentelor, şi deci suprafața lor, rămânând practic aceeaşi. Să fie acesta un indiciu că aspectul întregului glob pământesc era cunoscut

de constructorii monumentului? Dacă este aşa, marile pete albe, care mai persistau pe hărţile lumii acum două secole, nu prezentau nicio enigmă pentru iniţiaţii care ne-au precedat cu cincizeci de secole.

După cum arată Sorin Ştefânescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, paralela care trece prin edificiu (30°) acoperă cea mai mare întindere continentală, lungimea pe uscat a tuturor celorlalte fiind sensibil mai redusă. Poziţia exactă a piramidei nu este însă de 30°, ci de 29°58'51" latitudine nordică. „Eroarea[44], în loc să simplifice problema, o complică şi mai mult: datorită densităţii atmosferei, o rază de lumină venind din spaţiul cosmic este deviată din drumul său, astfel încât, de pe sol nu vom vedea amplasamentul real al sursei. Or, calculul demonstrează că mijlocul piramidei trebuie să fie teoretic la 29°58'51" şi 22 de sutimi. Constatarea arată că preoţii egipteni stăpâneau fizica, astronomia şi geografia cel puţin la nivelul epocii moderne. De asemenea, precizia realizării Marii Piramide este extraordinară, dacă ţinem seama de faptul că dimensiunile laturii celei mai lungi şi a celei mai scurte diferă doar cu 20 cm, iar terenul din jurul său este nivelat la mai puţin de 2,5 cm. În plus, la mare adâncime, în interior, pereţii galeriilor au fost pictaţi în culori vii.

Ţinând cont de faptul că toate piramidele existente la ora actuală pe întreaga suprafaţă a Terrei, nu au un vârf propriu-zis, ci se termină cu o platformă de câţiva metri pătraţi şi amintind una din caracteristicile efectului de piramidă, prezentate în anexa 5, care se referă la existenţa unui vortex energetic emanat din apexul piramidei, care creşte şi se extinde în înălţime, trebuie să remarc faptul că „pietrele unghiulare" ale piramidelor, care erau realizate din diferite metale şi erau plasate în vârful acestora, aveau rolul de a amplifica radiaţia energiei de către structura piramidală. De exemplu, după ce s-a stabilit că în cazul unei piramide din carton de numai 10 cm înălţime, vârtejul energetic respectiv poate ajunge la aproximativ 2,40 m şi la un diametru de circa 1,80 m, s-a putut estima că, respectând proporţiile în cazul particular al Piramidei lui Kheops, vortexul acesteia avea

dimensiunile de 3288 de metri înălțime şi respectiv, 2466 de metri diametru. În acest mod, piramidele puteau funcționa permanent ca veritabile balize aeriene pentru navele din spațiul circumterestru.

Puternica fascinație generată de misterul ce planează în jurul piramidelor a dus în epoca modernă chiar la tentative de dezlegare a enigmelor lor pe căi aparent parapsihologice. În acest sens putem aminti principalele revelații făcute de mediumul Edgar Cayce (18.03.1877-03.01.1945) şi sintetizate de Paul Ioan în cartea *Piramida lui Kheops*[38], referitoare la originea piramidelor din Egipt:

- Perioada construirii: 10.490-10.390 înainte de intrarea Prințului Păcii în Egipt, perioadă ce coincide aproximativ cu presupusa dată a scufundării Atlantidei;
- Amplasament: dacă se examinează rețelele liniilor de forță la suprafața Pământului, se observă că epicentrul acestora este foarte aproape de locul unde este amplasată Marea Piramidă;
- Tehnica de construire: „*prin folosirea acelor forțe ale naturii care permit fierului să plătească forțele ascensionale ale acelor gaze care sunt din ce în ce mai mult folosite în civilizația actuală*“;
- Inițiatorii: Hermes şi Ra au reluat proiectul lui Araaraart şi s-a început construcția a ceea ce este acum la Giseh. Autorul *Corpusului Hermeticum*, Hermes Trismegistul, nu a fost un geniu ridicat din rândul egiptenilor, ci un inițiat al unei alte civilizații, incomparabil mai avansate, pe care nu l-a interesat credința religioasă, ci cunoaşterea în sine. Mitologii susțin că el ar fi inventat hieroglifele şi i-ar fi învățat pe egipteni diferența limbilor. Cayce susținea că în Atlantida se vorbea o singură limbă, ca, de altfel, pe întreg Pământul într-o anumită perioadă preistorică.
- Durata lucrărilor: o sută de ani, sub domnia lui Araaraart.

Referitor la metodele de transport care au fost folosite de

---

[38] Paul Ioan, *Piramida lui Kheops şi secretele inițiaților ei*, Editura All, Bucureşti, 1997.

către constructorii piramidelor, există o serie de indicii care susțin posibilitatea folosirii unor tehnici, care au eliminat cea mai mare parte a muncii fizice propriu-zise. Astfel, numeroase tradiții afirmă că, în trecutul îndepărtat, uriaşele blocuri de piatră din care sunt edificate diferitele construcții megalitice, se deplasau singure prin aer, dirijate de preoții inițiați. Astfel, legendele vechilor locuitori ai Americii de Sud afirmă că „*în timpuri străvechi toți oamenii aveau puterea de a zbura*“ şi chiar „*pietre mari erau deplasate fară efort*“, iar în Egipt, preoții autentici erau recunoscuți după capacitatea de a se ridica în aer. Conform lui Strabon, performanța putea fi atinsă prin posturi ținute conform unor anumite proceduri, în timp ce lamaiştii tibetani fac apel la o sofisticată metodă de educație şi control al fizicului şi psihicului uman.

Pliniu, în *Naturalis Historia*, relatează despre arhitectul Dinocrates care, prin anumite metode, reuşea să țină suspendate în văzduh, în Templul din Arsinoe, diverse obiecte. De asemenea, în Templul lui Serapis, de lângă Alexandria, preoții egipteni ridicau în aer un disc de metal figurând Soarele, iar Cassiodor vorbeşte de un Cupidon de fier care plutea în templul Dianei. Despre racla lui Mahomed, se spune că sute de ani a fost atârnată de plafonul moscheii din Medina fără ca ceva vizibil să o susțină. Părintele Jean Leurechon, în *Récréation mathématiques* (Paris, 1626), ne asigură că pe vremea sa era binecunoscută o metoda de a menține în aer diverse corpuri, fără a fi legate de ceva, la fel cum procedau inițiații antici.

Charles Piazzi Smyth, astronom regal al Scoției, care a trăit în secolul al XlX-lea, a fost un om de ştiință capabil, dar şi un pasionat numerolog – caracteristică frecvent întâlnită la francmasoni care se dezvoltă prin studiul *Cabbalei*. Împreună cu mentorul lui în piramidologie, editorul londonez John Taylor, Smyth era convins că Marele Arhitect proiectase şi Marea Piramidă. Smyth a recunoscut că dimensiunile piramidei conțineau adevărata valoare a numărului, lungimea anului, circumferința Pământului şi distanța până la Soare. Din calcule făcute asupra pasajelor interioare ale Marii Piramide, Smyth a dat interpretări referitoare la

evoluția ulterioară a civilizației umane, stabilind chiar şi data Parusiei. Important de subliniat este faptul că Marele Arhitect, Dumnezeul venerat de toți francmasonii, nu este Dumnezeul *Bibliei*, Iahve, Creatorul, ci tocmai îngerul căzut, cel ce s-a înălțat pe sine însuşi, Lucifer. Este denumit Marele Arhitect, deoarece este stăpânul de necontestat al tuturor masonilor (zidarilor), al tuturor celor ce se străduiesc să înalțe o nouă lume peste ruinele ordinii instaurate de cel care este numit Dumnezeu-Creatorul.

EFECTUL DE PIRAMIDĂ

Dr. Serge V. King, referindu-se la teoriile care încearcă să explice fenomenele legate de efectul de piramidă, a afirmat: „*Încercați să păstrați în minte două întrebări: explică acea teorie toate manifestările cunoscute ale fenomenului şi poate fi ea folosită pentru a prevedea o manifestare încă nedescoperită? Actualmente nicio teorie privind energia piramidei nu răspunde mulțumitor acestor două criterii*". Din multitudinea de teorii care au încercat să explice fenomenele implicate de efectul de piramidă, pot fi amintite:

- teoria vârtejului de eter;
- teoria radiației;
- teoria magnetică;
- teoria lentilei cosmice;
- teoria energiilor multiple;
- teoria energiei primare.

Formularea unei teorii unitare asupra efectului de piramidă întârzie să-şi facă apariția. Schull şi Pettit arătau în lucrările lor că „*o nouă energie care poate fi refractată, reflectată, polarizată optic, poate fi cuplată cu alte energii şi poate provoca efecte asemănătoare frecării, electricității şi radiației luminoase, se dezvoltă în asemenea structuri*". La cercetarea câmpului energetic al piramidei au fost folosite de către L. Alvarez, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în 1968, numai metode ştiințifice verificate în cadrul unui program la care au luat parte numeroase instituții din SUA şi Egipt. Din investigațiile efectuate s-a constatat că fenomenele

nu se încadrează teoretic în legile cunoscute ale ştiinţelor naturii. Dr. W. Reich a denumit această energie *orgonică* şi a afirmat că aceasta este energia vitală care înconjoară toate obiectele şi fiinţele planetei.

Intrigă ideea că unele rămăşiţe ale tehnicii electromagnetice din antichitate ar putea proteja şi astăzi unele secrete încă neelucidate ale piramidelor egiptene, referitoare la existenţa unor încăperi sigilate în interiorul construcţiilor. În urma sondării structurilor interioare ale piramidei lui Kefren de la Giseh, a maselor de piatră, cu ajutorul razelor cosmice, de către dr. Amr Gohed, de la Universitatea Ein Shams, Cairo (care a folosit printre altele şi un computer deosebit de performant) deşi testele au fost realizate cu deosebită competenţă, înregistrările făcute într-o anumită perioadă de timp asupra aceleiaşi zone nu se asemănau deloc, diferind de la o zi la alta. Referindu-se la acest aspect, dr. Gohed a afirmat: „*Desfide toate legile cunoscute ale electronicii şi ale ştiinţei şi este imposibil din punct de vedere ştiinţific! În piramidă acţionează anumite influenţe care nu ţin seama de legile ştiinţei*“, iar într-un articol din *Times* se afirma: „*Speranţele unor mari descoperiri s-au limitat la o mulţime de simboluri lipsite de sens*“. Ceea ce ni se pare o încălcare a legilor ştiinţei, în cazul acesta poate fi pur şi simplu acţiunea altor legi, ori folosirea sau modificarea unor legi pe care nici astăzi nu le înţelegem, tensiuni şi eforturi ce reprezintă forţele ascunse ale pământului, planetelor, Soarelui, Lunii şi stelelor.

SIMBOLISTICĂ

Referindu-mă la cazul particular al piramidelor egiptene şi la existenţa arhicunoscută a monumentului sculptural ce străjuie impresionantele edificii, trebuie amintit faptul că, conform tradiţiei, niciun om de pe Pământ nu ştie când a fost ridicat Sfinxul. Cu toate acestea, o informaţie ceva mai precisă a parvenit până în zilele noastre de la Herodot, care a notat că „*o veche inscripţie hieroglifică privitoare la piramida cea mare precizează că faraonul Kheops a înălţat-o şi în*

acelaşi timp a restaurat un monument din antichitate, şi anume Sfinxul". Solul dur sub care se află galeriile nu este rocă, ci pur şi simplu pământ, nisip şi argilă tasate de atâtea milenii, încât a devenit tare ca piatra, constatare ce susține observația privind antichitatea Sfinxului.

Templele pot fi distruse, cărțile pot fi arse, iar înaltele cunoştințe dobândite de cei din vechime pot fi date uitării. ***Sfinxul*** rămâne şi este de ajuns. Conform interpretării lui Papus[39], Sfinxul este prin excelență un simbol al unității, rezumând în sine cele mai stranii forme: simbol al adevărului, el arată rațiunea tuturor greşelilor în chiar contrastele sale; simbol al absolutului, el arată creştinului îngerul, vulturul, leul şi taurul care îi însoțesc pe evanghelişti; israelitul recunoaşte în el viziunea lui Iezechiel, hindusul, secretele lui Adda Nari, iar savantul descoperă sub toate acestea cele patru forme elementare ale energiei: magnetism, electricitate, căldură şi lumină.

Lăsând la o parte aspectele de ordin ştiințific prezentate anterior, nu pot să nu remarc o întrebare care intrigă: de ce nu au fost edificate turnuri, cuburi, conuri, domuri sau simple îngrămădiri de pietre? Din pure considerente de rezistență sau de estetică? Cu ce scop au fost ridicate? Sunt monumente, morminte, temple sau **constituie o reprezentare a realităţii de dincolo de aparenţe, un simbol al Puterii ce guvernează omenirea din timpuri imemoriale?**

Importanța implicațiilor teoretice ale existenței unor întinse rețele de galerii subterane pe întreg cuprinsul Terrei este capitală, deoarece acesta reprezintă, prin excelență, elementul care poate distruge din temelii întregul edificiu clasic, atât în ceea ce priveşte modul în care este percepută structura reală a Pământului, cât şi în cel referitor la veritabila istorie a umanității. Aceasta este rațiunea pentru care simpla abordare a subiectului în cauză în cercurile

---

[39] Papus: *Ştiința secretă*, Editura Herald, Bucureşti.

ştiinţifice şi academice a devenit un tabu desăvârşit şi pentru care studiul siturilor megalitice este făcut cu o remarcabilă uniformitate. Pentru a elimina conformismul care caracterizează investigaţiile din acest domeniu, voi continua prezentarea aspectelor referitoare la arhitecturile megalitice specifice reţelelor de tuneluri şi galerii subterane, cu alte două categorii de construcţii megalitice, respectiv cele care pot fi atribuite unor civilizaţii megalitice şi cele presupuse a fi servit drept observatoare astronomice sau temple.

5. CIVILIZAŢII MEGALITICE

Conform teoriei oficiale, străvechile civilizaţii megalitice sunt considerate a fi expresia neoliticului superior şi a confruntării victorioase a omului cu natura, care deşi lupta să supravieţuiască, îşi găsea resurse de a construi pentru devenire. Ştiinţa contemporană susţine că megaliţii în formă de menhir (stânci neprelucrate), dolmen (peşteri construite) sau cromleh (construcţii rotunde de piatră cu buiandruguri) slujeau, probabil, cultului morţilor, în unele locuri navigaţiei de coastă (de exemplu, pe malurile Finisterului, unde începe Canalul Mânecii), oficierii slujbelor în cultele păgâne şi observaţiilor astronomice, care permiteau, cu o precizie mai mică sau mai mare, determinarea momentelor de solstiţiu şi, o dată cu acesta, şi a celor mai importante sărbători ale anului.

În majoritatea cazurilor, edificiile dau impresia unui incredibil efort de construcţie. Aşa, de exemplu, celebrele formaţiuni megalitice de la Stonehenge, aflate la circa 130 km de Londra, au fost construite, pe de o parte, din stânci de dolerit albastru grele de 82 de tone, un material excelent pentru confecţionarea securilor de luptă, extras din colina Prescelly Hills din Pembrokeshir, aflată cam la 200 de kilometri depărtare (mai târziu doleritul a fost folosit la confecţionarea pivoţilor) şi, pe de altă parte, din 81 de bolovani grei de câte 50 de tone, din granit dur, desprinşi dintr-o stâncă situată la o depărtare de 35 km de

Stonehenge, în Malborough. Treizeci din aceşti bolovani au fost ridicaţi la verticală, iar ceilalţi au fost prelucraţi în formă de planşee de piatră.

Am fost obişnuiţi cu ideea că oamenii orânduirii tribale, care sunt consideraţi arhitecţii construcţiilor megalitice, trăiau în comunităţi relativ mici, fiind limitaţi în ceea ce priveşte hrana la îndeletnicirea de vânători, agricultori sau păstori. Un mod atât de primitiv de asigurare a hranei presupune existenţa unui teritoriu mare pentru fiecare neam sau trib. De unde, atunci, acele forţe umane necesare construirii unor opere atât de grandioase? De unde sutele de bărbaţi voinici capabili să mişte din loc blocurile de la Stonehenge? Cooperarea dintre triburi nu pare probabilă, mai ales când era vorba de interesele strict limitate ale unui trib, ca de exemplu obţinerea materiei prime pentru confecţionarea securilor, înmormântarea unei căpetenii indiferente neamurilor străine, sau organizarea unei sărbători fără participarea unui public larg. Iar dacă aceşti bărbaţi puternici, cei mai pricepuţi oameni ai tribului sau neamului lor, erau eliberaţi de alte munci pentru a se ocupa de cioplirea, transportarea şi ridicarea megaliţilor, pe perioade lungi de timp, cum se mai împacă această realitate cu ideea trudnicei reproduceri cotidiene a propriei forţe de muncă, necesare asigurării hranei? Şi oare cum au realizat aceste monumentale construcţii oamenii presupusei *epoci de piatră*, în condiţiile în care unele din ele rămân o imposibilitate tehnică chiar şi pentru tehnologiile actuale?

Adepţii paleoastronauticii au găsit în acest domeniu o resursă deosebit de bogată de argumente pentru teoria originii extraterestre a diferitor construcţii megalitice. Cât de pertinentă este însă această ipoteză? Istoria ne demonstrează că „exportul“ de cultură este una din caracteristicile fundamentale ale tuturor civilizaţiilor. Considerând că prezumtivii vizitatori celeşti, deţinători ai unui nivel tehnologic deosebit de ridicat, s-au stabilit temporar pe Terra, probabilitatea ca aceştia să fi edificat construcţii similare cu cele de pe planeta de origine este incomparabil mai mare decât probabilitatea ca aceştia să fi realizat edificii

tipice comunităților umane, de tipul cetăților, galeriilor şi piramidelor.

În plus, care să fi fost motivația antrenării unui grup relativ restrâns într-o activitate a cărui utilitate din punctul de vedere al călătoriilor spațiale „scapă“ oricărei logici? Nu este, oare, mai posibil ca diferitele ansambluri megalitice să fi fost opera unor civilizații umane dispărute în negura timpului, care au deținut în perioada lor de înflorire mijloacele tehnice ce au permis realizarea unor edificii impresionante, precum Teotihuacanul, Machu-Picchu, Sete Cidades, cele din zona insulelor Bimini şi Andros, precum şi cele din Insula Paştelui, care au supraviețuit curgerii timpului şi care continuă să ne uimească şi astăzi?

TEOTIHUACAN

Ruinele mărețe ale vastului oraş **Teotihuacan**, situat în mijlocul podişului mexican, la 42 km nord de capitala Ciudad de Mexico, se află la aproape aceeaşi latitudine ca şi Machu Picchu. Despre misterioasa populație care a ridicat acest important centru cultural al Americii nu se ştie nimic în prezent, singurele informații care ne-au parvenit având ca unice izvoare povestirile aztece despre uriaşii-quiname. Oraşul acesta i-a impresionat atât de tare pe azteci, încât ei l-au numit *Teotihuacan*, adică *„aşezarea celor care ştiu drumul către zei*“.

Teotihuacanul se întinde pe o suprafață de 23,5 km^2 şi este dominat de gigantica **Piramidă a Soarelui**, ce are perimetrul bazei de 1500 de metri, aproximativ egală cu perimetrul Marii Piramide din Egipt, iar înalțimea inițială (calculată) de 93 de metri. La fel de cunoscută este şi **Piramida Lunii**, care are latura bazei de aproximativ 145 de metri şi înălțimea de 42 de metri. Atât adevărata lor destinație, cât şi denumirile inițiale ale acestora au rămas necunoscute, deoarece înainte de venirea spaniolilor, aztecii dăduseră, în mod sistematic, denumiri aztece tuturor vechilor aşezări de pe cuprinsul Mexicului.

Un aspect interesant, care a fost remarcat de cercetătorii

ce au studiat Piramida Soarelui, este acela că ea funcționează ca un ceas perfect: în momentul schimbării echinocțiului, pe 20 martie şi pe 22 septembrie, pe fațada vestică se formează un mănunchi de raze ce o „mătură“ de la sud la nord. Procesul este uimitor, trecându-se de la iluminare completă la umbră totală, pe durata a exact 66,6 secunde.

Cultura Teotihuacan a lăsat o imagine a înfloririi şi maturității sale doar prin intermediul arhitecturii monumentale, toate celelalte aspecte ale vieții creatorilor ei rămânând nedescoperite şi necercetate. Oraşul a fost în mod sigur, cel mai mare centru religios al Mexicului aztec şi acest lucru nu era întâmplător. Mărimea lui şi a construcțiilor sale îi uluiau pe toti aztecii care, deşi clădiseră un oraş fantastic cum era Tenochtitlanul, nu-şi puteau explica cine putea construi ceva precum Teotihuacanul.

MACHU-PICCHU

Oraşul sfânt **Machu-Picchu** n-a fost niciodată un oraş în sensul obişnuit al cuvântului. Nu au fost găsite acolo nici temple, nici idoli şi nici statui de zeități, față de care poporul să se simtă intimidat şi în niciun caz n-a fost loc de găzduire pentru mase. Chiar şi pe timpul incaşilor, locuințele abia ajungeau pentru 60 de oameni. De altfel, conform afirmațiilor făcute de Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger în lucrarea „*Mesaje ale unei alte civilizații. Pietrele din deşertul Ica*“, locul nu a fost numit *Machu-Picchu* decât în perioada recentă. Incaşii l-au numit *Villcabamba*, după lanțul muntos cu acelaşi nume, însă aşezarea propriu-zisă nu a purtat nici ca cetate, nici ca oraş, un anumit nume, deoarece nu civilizația Inca l-a construit, ci doar l-a primit ca moştenire, împreună cu unele secrete ale unei ştiințe demult uitate. De aceea, la Machu-Picchu pot fi recunoscute două stiluri de construcție diferite: stilul megalitic şi cel incaş, o caracteristică a construcțiilor inițiale fiind ordinul de mărime al pietrelor de construcție, care nu suferă comparație cu nici o clădire clasică. Incaşii au ştiut doar să îmbine cu iscusință moştenirea monumentală a preistoriei cu pretențiile lor

imperiale.

Tupac-Amaru, ultimul rege incaş, a petrecut acolo mulți ani ai vieții în exil şi este posibil ca el să fi cunoscut, cel puțin parțial, secretul lui Machu-Picchu, dar nu l-a divulgat nimănui, nici măcar atunci când spaniolii l-au torturat şi l-au ucis în Plaza din Cuzco. În perioada de agonie a imperiului incaş, locul a fost folosit mai mult ca refugiu pentru femei, fecioare ale Soarelui, „vestale" şi preotese ale Templului Soarelui care, însoțite de credincioşi şi soldați, au reuşit să fugă de cuceritorii spanioli. Cum indienii au păstrat tăcerea, Machu-Picchu a căzut în uitare peste 300 de ani, până în 1909, când a fost redescoperit de peruanul M. Gonzalez de la Rosa. A urmat apoi o perioadă de jaf, în care Hiram Bingham a devastat operele de artă din zonă, pe care le-a vândut unor colecționari particulari din SUA.

Oraşul este considerat o „minune a antichității" datorită aşezării sale deosebit de frumoase, concepției inteligente şi originale şi constucției sale neobişnuite. Blocuri de piatră supradimensionate, care cântăresc între 100 şi 300 de tone, au fost transportate printr-o metodă extrem de eficientă şi necunoscută în prezent, tocmai din munții aflați chiar în fața înălțimilor lui Machu-Picchu, peste prăpăstii deosebit de adânci. Necunoscute au rămas şi metodele de prelucrare a granitului, ale căror rezultate se văd la baza zidurilor oraşului Machu-Picchu şi la multe alte ruine din Anzi. Deşi stâncile sunt extrem de grele, ele sunt lustruite şi îmbinate cu grijă, în totală armonie cu peisajul muntos din jur.

În pofida faptului că incaşii nu aveau animale de povară, istoria oficială susține că ei sunt cei ce au ridicat zidurile masive de piatră, ce cântăresc mai multe tone şi care se îmbină atât de bine chiar şi în prezent, încât între ele nu poate fi introdusă nici măcar o lamă de briceag. O trăsătură specifică a construcțiilor o constituie modul în care sunt tăiate pietrele, cu fațete multiple, ce se potrivesc perfect fără a fi utilizat mortarul, într-un soi de mozaic tridimensional. Surprinzător, o asemenea îmbinare este singura în măsură să mărească stabilitatea zidului şi să reducă efectele frecventelor cutremurele ce zguduie Anzii. O piatră dintr-un

zid incaş, expusă în Cuzco, are 12 unghiuri între fețe, iar o față are aproximativ 40 de asemenea unghiuri.

O nestemată a lui Machu-Picchu, care domină înălțimile, este asa-numita ***Intihuatana***, care înseamnă în limba checiua „*locul unde Soarele a fost legat*“, o aluzie evidentă la anumite ceremonii festive. La o primă privire pare o piatră uriaşă, deschisă la culoare, cu marginile rotunjite. E cioplită în granit, dar la fel de bine ar putea să fie o sculptură din secolul XX. O cercetare mai atentă relevă faptul că Intihuatana realizează un joc de umbre şi lumini, care nu a apărut deloc întâmplător. Nu se văd dreptunghiuri sau linii paralele, iar umbrele curg rotunde, moi, naturale, ceea ce înseamnă că la baza acestei veritabile capodopere se află nişte calcule care fac ca umbrele să nu se repete!

Rămăşițe ale unor asemenea Intihuatana au mai fost găsite şi în alte locuri alese cu grijă de-a lungul Anzilor. Din păcate, acestea au fost distruse de conchistadori, care au vrut să nimicească bazele culturale şi religioase ale populațiilor Americii de Sud. De fapt, Intihuatana nu este construit, ci este un bloc monolit ce iese din stâncă, făcând parte integrantă din aceasta şi care urmăreşte o geografie necunoscută nouă, într-un scop de asemenea necunoscut. Esențială rămâne totuşi reconfirmarea ideii că lumina, elementul cel mai prețios dintre toate simbolurile divinității, este prezent în toate culturile.

SETE CIDADES

Din punctul de vedere al întinderii, Brazilia nu este depăşită decât de alte patru țări (Rusia, China, SUA şi Canada). De la est până la vest şi de la frontiera peruviană până la Recife, pe malul Atlanticului, teritoriul acesta imens are o suprafață de 8.511.965 km^2. Deşi această țară este o mină inepuizabilă de enigme arheologice, treaba aceasta a fost lăsată pe seama amatorilor şi a genieştilor armatei, preocupați de construirea drumurilor prin care guvernul brazilian vrea să reducă distanțele şi să faciliteze comunicațiile. De aceea, nu se va şti niciodată câte situri au

fost îngropate pentru totdeauna sub pământul cărat la marginea acestor căi de comunicație, construite prin teritorii cu acces foarte dificil.

La 176 km nord de Teresina, capitala statului Piani din extremitatea nordică a Braziliei, între oraşul Piripiri şi Rio Longe, se află situl misterios **Sete Cidades**. Acolo nu există cu adevărat vestigiile unor edificii, nici monoliți cu forme bine conturate, despre care să se poată spune cu certitudine că au fost ciopliți de mâna omului, aşa cum este cazul platourilor înalte de la Tiahuanaco. După cum remarca Erich von Däniken în cartea *Provocarea zeilor*, „*Sete Cidades este un vast peisaj aparent haotic, un sit care probabil a fost distrus de foc, precum biblica Gomora. Acolo, piatra a fost literalmente trăsnită de o putere apocaliptică, dar niciodată oamenii de ştiință nu s-au ocupat de dezlegarea enigmei cataclismului petrecut în noaptea timpurilor. Spre cer se ridică mase de piatră cu forme ciudate, asemenea unor mari puncte de întrebare*".

Situl se află în interiorul unui cerc cu un diametru de aproximativ 20 de km. Studierea atentă a amplasării duce la identificarea a 7 zone de „ruine", care în niciun caz nu poate fi rezultatul unui joc al forțelor naturale. În plus, particularitățile scurgerilor de metal, care ies dintre pietrele stivuite şi care se întind de-a lungul pereților în dâre lungi şi ruginite, a rămas fără o explicație plauzibilă. Originea vestigiilor este necunoscută, după cum necunoscută este şi apartenența picturilor şi figurilor rupestre care le împodobesc. Un singur lucru este însă cert: „picturile" sunt cu mult mai recente decât „construcțiile". Din acest punct de vedere, Sete Cidades are două trecuturi distincte: un trecut foarte vechi, care nu va putea fi reconstituit, probabil, niciodată şi un altul, mai „modern", a cărui mărturie sunt picturile.

INSULELE BIMINI şi ANDROS

Un şir de coincidențe tulburătoare au însoțit încă de la început descoperirile submarine din zona grupului insular

Bahamas, ce cuprind un ansamblu de clădiri, temple, ziduri, drumuri, porturi şi chiar oraşe întregi aflate sub apele ce acoperă platforma continentală a Americii. Începutul descoperirilor din Bahamas a avut loc în momentul în care doi piloți, care efectuau zboruri de rutină deasupra regiuniii, au sesizat existența unor construcții submarine la mică adâncime. Surprinzător, cei doi erau membri ai *Asociației pentru Cercetări şi Iluminare* din Virginia Beach, o societate ce a fost creată pentru omagierea activității mediumului american Edgar Cayce. Ei au avut astfel şansa de a confirma una din cele mai importante premoniții ale remarcabilului vizionar.

Încă din 1923, Cayce a prevestit atât reapariția unei părți a fostei Atlantide, cât şi anul în care vor fi descoperite ruinele submarine: 1968. Într-o afirmație făcută în anul 1933, el spunea că: „*O porțiune a templului Atlantidei s-ar putea să fie descoperită sub mâlul depus de-a lungul epocilor de mare în apropiere de localitatea Bimini, în largul coastei Floridei*". Ulterior, în 1940, Cayce a prezis reapariția unei părți din zona vestică a Atlantidei peste exact 28 de ani: „*Iar Poseidia va fi printre primele părți din Atlantida care se vor înălța din nou. Să vă aşteptați la aceasta în '68 sau '69. Nu mai e mult!*"

În 1968, arheologul american dr. Manson Valentine a descoperit în largul lui New Providence blocuri submarine gravate cu simboluri ciudate. Deşi erau de dimensiuni enorme, aveau forme perfect eliptice, circulare şi pătrate, ceea ce l-a făcut pe arheolog să considere că este vorba de o scriere la o scară foarte mare. El a mai descoperit, de asemenea, şi un zid uriaş lung de cel puțin 500 de metri, la 2-3 metri sub nivelul mării, construit din blocuri de piatră perfect tăiate, fiecare având o greutate de circa 25.000 kg. Construcția care, fără îndoială, a fost realizată pe uscat, este atât de perfectă şi îmbinarea blocurilor atât de precisă, încât rezistă de 10.000 de ani nu numai la acțiunea valurilor, ci chiar a taifunurilor şi a uraganelor deosebit de frecvente în zona respectivă. Construcția ciclopică, al cărei sens n-a fost descoperit, este, prin urmare, aproximativ la fel de veche ca piramida Cuicuilco, situată la sud-est de Mexico-City, şi

despre care se ştie că a fost acoperită cu lavă de vulcanul Cerro-Xitle, care a erupt ultima oară în urmă cu 8.000-10.000 de ani. Iată descrierea făcută chiar de Valentine, citat de Charles Berlitz în cartea Triunghiul Bermudelor[40]:

„Un pavaj larg de pietre plate dreptunghiulare sau poligonale aranjate în mod evident, convingător şi cu acurateţe, de mâna omului. Aceste pietre au zăcut timp îndelungat în apă, căci colţurile celor mai mari dintre ele se tociseră şi se rotunjiseră, căpătând aspectul cupolar al pâinii rotunde sau al unei perne. Unele erau absolut dreptunghiulare, uneori perfect pătrate. Pietrele mari, lungi de la 3 până la 4,5 metri fiecare, formau adesea un soi de trotuare paralele, pe când cele mici constituiau un pavaj mozaicat care acoperea secţiunile cele mai largi. Aleile, pavate aparent cu pietre bine potrivite, sunt drepte şi paralele. Cea mai lungă, dublă şi perfect alineată, este întreruptă de două ramificaţii pavate cu lespezi foarte mari, întărite la colţuri cu pietre verticale, iar la capătul de la sud-estul acestei adevărate căi rutiere se termină într-un colţ frumos arcuit. Cele trei scurte zăgazuri, durate din pietre mari alineate cu acurateţe, au lăţimea uniformă şi se termină în cheie de boltă. Privit din văzduh, sub pătura întunecată de alge se pot distinge uriaşele pietre, fiecare în parte, care trasează cu precizie limitele acestei sfidări arheologice".

În 1971, căpitanul John Alexander, fost membru al Beretelor Verzi şi expert în explozii submarine, a efectuat mai multe scufundări în zona insulelor Bimini, unde a fotografiat tot ceea ce părea mai interesant şi a luat probe, pe care le-a supus ulterior analizei specialiştilor. Conform afirmaţiilor sale, sub ape *„sunt 1800 de metri de stâncă după stâncă. Unii din aceşti monoliţi cântăresc mii de livre şi formează unghiuri regulate foarte mari. Alţii au de la 15 la 40 de picioare lungime (4,5 - 12 m) şi par încastrate între ele. Analiza compoziţiei unor coloane a dezvăluit că este vorba de marmură roz, care în*

---

40 Charles Berlitz: *Triunghiul Bermudelor*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti,1995.

prezent se extrage doar din Italia, Sicilia şi Creta".

În 1972, arheologul american Manson Valentine şi scufundătorul Dimitri Rebikoff au descoperit, în imediata apropiere a ţărmurilor insulelor Bimini şi Andros, din arhipeleagul Bahamas, locuinţe submarine şi ziduri cu lungimi cuprinse între 70 şi 250 metri. Construcţiile, ale căror culmi ajung până la 6 m de suprafaţa apei, se întind pe o suprafaţă de circa 100 km^2. Pietrele zidurilor cântăresc fiecare, în medie, 25 de tone. Conform specialiştilor de la Universitatea din Miami, vârsta oraşelor scufundate este cuprinsă între 7 şi 10 mii de ani, ceea ce înseamnă că ele au văzut lumina zilei cu mult înainte de a fi construite piramidele de la Gizeh şi cu mult înainte de epopeea sumeriană a lui Ghilgameş.

Charles Berlitz, descriind ceea ce presupunea el a fi o uriaşă piramidă scufundată sub apele Atlanticului, a afirmat cu uimire: „*Blocurile care o alcătuiesc sunt atât de imense, construcţia în sine atât de neverosimilă încât, deşi apare clar în apa limpede a oceanului, nu poţi să crezi că ea există cu adevărat*". Conform indicaţiilor radiolocatorului cu ajutorul căruia a fost detectată la sfârşitul anilor '70, latura bazei ipoteticei construcţii este de 200 m, înălţimea având aceeaşi valoare. Berlitz sugerează că, de fapt, ar fi vorba de vârful unui munte „*ajustat, astfel încât să aibă forma unei piramide*".

Pe fotografiile luate de astronauţi deasupra Bahamas-ului au fost remarcate ciudate linii şi bule albe ce par a fi localizate aproape de suprafaţa apei. Iniţial s-a crezut că ele provin de la evacuarea aerului de către submarine, dar cercetarea atentă a imaginilor a dovedit că fenomenul apare nemodificat în toate pozele. Ipoteza cea mai vehiculată este că atât liniile, cât şi bulele nu sunt altceva decât urmarea impresionării directe a peliculei de către neobişnuite manifestări ale câmpului magnetic local. La începutul anului 1987, zona a făcut obiectul unor noi şi minuţioase cercetări dar, asemeni altor expediţii (circa 14 în zece ani), raportul complet al investigaţiilor nu a fost dat niciodată publicităţii.

INSULA PAŞTELUI

Insula Paştelui şi-a primit numele după fatala zi a anului 1722, când trei corăbii olandeze ale amiralului Jacob Roggeveen au acostat la țărm şi au tras în locuitorii neînarmați. Având o suprafață de numai 118 km^2 şi fiind situată la 3600 km de Chile şi la aproape 3700 km de Tahiti, acest petec de pământ din imensitatea oceanului nu a putut adăposti niciodată mai mult de 3000 - 4000 de oameni. De formă triunghiulară, cu laturile de 16,18 şi 24 de km lungime, insula este unică prin cele 600 de statui gigantice care stau de veghe, pe terasa înaltă ce o înconjoară. Aproximativ 150 de statui **moai** zac neterminate în cariera de piatră vulcanică de la Rano Rarku, cea mai mare dintre ele având o greutate de aproximativ 270 de tone[41]. Majoritatea au, însă, 10-20 m înălțime, cântăresc în jur de 50 tone şi sunt cioplite din lavă dură.

Un aspect interesant este faptul că unele dintre statui au deasupra un fel de „pălării“, cu un volum de 6 m^3 şi care cântăresc în jur de 10 tone, ceea ce sugerează ideea că ele au fost „moştenite“ de locuitorii insulei, care, de altfel, sunt absolut convinşi că giganții au ajuns singuri la locul lor, după ce au parcurs un drum accidentat lung de 11 km. Faptul că toate statuile sunt dispuse pe trei laturi ale insulei, lăsând liberă doar latura de sud-vest, şi că toate sunt îndreptate cu fața spre centrul insulei, în locul unde se găseşte *Piramida Mana*, a rămas un mister. Excepție fac doar şapte statui, înălțate pe terasa ce domină marea şi care privesc spre vest-nord-vest.

Cercetările întreprinse de Thor Heyerdahl, navigatorul norvegian de pe *Kon-Tiki*, cu privire la aceşti coloşi misterioşi, au evidențiat faptul că pe teritoriul insulei s-au succedat trei forme de civilizație distincte, prima părând, în chip paradoxal, a fi cea mai evoluată. O dovadă a unui trecut mai apropiat o pot constitui tăblițele de lemn **rongo-rongo** găsite în preajma unor statui, dar, din păcate, cea mai mare parte a

---

41 Ludvik Soucek: *Op. cit.*

lor a fost distrusă, muzeele deținând în prezent doar 21 dintre ele. Ele conțin mii de siluete, antropo- şi zoo-morfe şi diverse figuri abstracte. Din cauza numărului mic de exemplare, este puțin probabilă descifrarea lor în viitor. În vârful celui mai înalt vulcan, Rano Kao, din insula denumită de băştinaşi *Rapa Nui*, Matakiterani sau *Te Pito o te Henua* („*ochii ce privesc spre cer*"), au fost descoperite un templu din piatră, construcție gigantică specifică culturilor megalitice şi mai mult de o mie de statui, de cu totul alt tip decât cele din insulă.

Nimic din cultura recentă nu se poate compara cu statuile **moai**. Nici măcar micile statuete prin care se invoca harul unor recolte bogate nu au nimic comun cu forma stilizată a coloşilor, spre deosebire de statuile din templu, care parcă sunt turnate într-un tipar unic. În apropierea lor nu s-au găsit urme care să indice faptul că în trecut ar fi fost aduse acolo jertfe sau că zeii respectivi s-ar fi bucurat de un respect deosebit. Cercetarea atentă a pietrelor folosite a relevat similaritatea tehnicilor de tăiere a pietrelor la zidurile de pe insulă şi la construcțiile incaşe de la Cuzco, însă a demonstrat că edificiile pascuane sunt anterioare din punct de vedere cronologic. Legenda „insulei liniştii" ce priveşte speriată spre cer este cu totul deosebită: „*Pe timpul domniei regelui Rokoroko he Taua a căzut cerul. A căzut de sus pe pământ. Un timp a privit, a aşteptat, a plecat şi dus a rămas. Ronga Riki şi-a luat din nou numele de Rangi Topa. Un cer căzător care priveşte, aşteaptă şi apoi se întoarce.*"

La fel de interesante sunt şi unele din credințele băştinaşilor, citate de Ludvik Soucek în *Bănuiala unei umbre*, aşa cum au fost ele destăinuite soției exploratorului Francis Mazière:

- *locuitorii planetei Jupiter au reglat mişcarea de rotație a planetelor;*
- *prima planetă pe care o vor cunoaşte oamenii va fi Venus;*
- *corpul nostru nu va putea rezista pe alte planete mai mult de două luni;*
- *toate planetele divinizează Soarele;*
- *planetele sunt locuite doar foarte puțin;*

- *mişcarea şi lumina planetei Venus sunt produsul aerului;*
- *două planete, Marte şi Jupiter, nu au energie electrică naturală, sunt la fel ca Pământul. Acolo nu există curenți de aer;*
- *doar Pământul are locuitori de culori diferite;*
- *există un singur Soare şi nimeni nu poate trăi pe el;*
- *pe Lună trăiesc ființe umane;*
- *există o planetă fără vegetație şi fără pământ, unde este numai apă şi piatră. Ființele care o locuiesc sunt altfel şi se nasc în apă;*
- *pe acea planetă se află zăcăminte de metale cu totul altfel decât cele de pe Pământ; există mai cu seamă un metal unic, cu mult mai fin decât aurul nostru, ce este multicolor: verde-negru-albastru-galben-roşu;*
- *acea planetă are forma unui glob de piatră şi metal;*
- *trebuie să-i străpungi învelişul metalic cu flacără de piatră pentru a ajunge la vâna de minereu. Minereul se spală în foc de piatră şi de apă; este foarte fin şi poate fi folosit ca fir de țesut.*

O ipoteză demnă de luat în considerare susține că, de fapt, Insula Paştelui nu reprezintă altceva decât un vârf de munte ce s-a aflat pe dispărutul continent Pacifica, statuile fiind vestigii ale civilizației ce s-a dezvoltat pe respectivul continent. Surprinzător este şi faptul că trei proiectile cosmice de mare calibru au căzut într-un interval de timp relativ scurt pe mica suprafață a insulei, împrejurare cu care plaja anakenă a fost pustiită. Deşi probabilitatea ca acest fenomen să se întâmple este extrem de mică, astronomii nu au examinat deloc posibilitatea existenței unei legături între căderea atât de precisă a meteoriților pe o suprafață infimă din mijlocul imensului ocean şi anomalia magnetică a insulei.

Importanța geostrategică a insulei Paştelui rezultă şi din faptul că, în schimbul sumei de 16 milioane dolari, SUA a primit din partea statului Chile permisiunea de a construi acolo o pistă de aterizare, în caz de urgență, a navelor spațiale. Cel puțin asta este versiunea oficială, pentru că unii experți relevă faptul că nu este exclus ca aceasta să justifice

apariția unei noi baze militare americane în zonă. Nu ar fi pentru prima oară, deoarece în perioada 1966-1971, această insulă a fost utilizată ca punct de escală în agresiunea americană împotriva Vietnamului.

TERASA DIN BAALBEK

La nord de Damasc se întinde terasa de la Baalbek: o platformă alcătuită din blocuri de piatră, dintre care unele măsoară în lungime peste 20 m. Fundația este formată din blocuri uriaşe de piatră, în greutate de câteva sute de tone. Cel mai mare dintre ele (numit Triliton), având dimensiunile 23,5 x 4,5 x 2,25 m^3 şi o greutate de 820 tone, este de 50 de ori mai greu decât blocurile folosite la construcția piramidelor egiptene. Chiar şi pentru tehnica actuală este greu să ne imaginăm cum a fost transportat de la cariera de piatră şi ridicat la înalțimea de 7 m.

Tot la Baalbek se mai află o piatră, nedesprinsă total din pereții carierei, care are masa de 900 tone. Poziția sa uşor înclinată a fost considerată drept un argument în favoarea ipotezei lansate de adepții S.F., conform căreia aceasta ar fi fost o rampă de lansare a navelor aşa-zis extraterestre.

În categoria siturilor megalitice ale căror destinații probabile au fost acelea de observatoare astronomice sau de amplasamente religioase pot fi încadrate formațiunile megalitice de la Stonehenge şi aleile de megaliți de la Carnac.

ALEILE DE MEGALIŢI DE LA CARNAC

Ansamblul de megaliți de la Camac, cel mai mare din lume la ora actuală, se bucură de o faimă deosebită. Patru aliniamente impresionante se întind pe o distanță de aproape 8 km, străbătând pădurile de pini ale regiunii. Micuțul cătun Le Menec, situat la aproximativ 1 km nord de Carnac, marchează punctul de plecare a patru alei multiple de pietre verticale. În total, 11 şiruri aproximativ paralele de megaliți, cunoscuți sub denumirea de *menhire*, pornesc din dreptul

cătunului şi se îndreaptă spre est-nord-est. Se consideră că fiecare şir era alcătuit iniţial din circa 1000 de pietre şi că toate cele patru alei (*Le Menec, Kermario, Kerlescan* şi *Micul Menec*) erau integrate într-un unic şi superb ansamblu[42].

Cel mai mare dintre ansamble se află în vecinătatea cătunului Le Menec de lângă Carnac, unde câteva din casele actuale sunt înconjurate de o elipsă alcătuită din pietre verticale aşezate unele lângă altele. Formată din 70 de megaliţi, cu o înălţime medie de 1,2 metri, această incintă are un diametru de circa 100 m, dar pare neînsemnată în comparaţie cu aleile de megaliţi din apropiere. La est de incinta din Le Menec se găsesc înălţate 1099 de pietre, dispuse în 11 alei, care se întind cât vezi cu ochii. Pietrele sunt aranjate după mărime, începând de la incintă, unde cea mai înaltă are 3,7 m înălţime. Altitudinea menhirelor scade treptat spre capătul şirului, ajungând la 0,9 m. Aleile de piatră nu sunt drepte, ci descriu o curbă care se arcuieşte uşor spre nord-est, încheindu-se cu o altă incintă de pietre, amplasată la 0,8 km de capătul şirului.

Deşi aliniamentele din Le Menec sunt suficient de impresionante prin lungimea lor, la mică distanţă spre est pot fi admirate pietrele încă şi mai mari ale aleilor de megaliţi de la Kermario, „sălaşul morţilor“. Cei mai mari dintre megaliţii de aici depăşesc 7 m înălţime şi, la fel cu cei din Le Menec, descresc rapid pe măsură ce înaintezi spre capătul aliniamentului lung de 1,2 km, unde trei pietre uriaşe fac unghi drept cu aleile. Cel de-al treilea aliniament de pietre se află şi mai spre est, lângă Kerlescan, „*locul arderii*“. O incintă de formă aproximativ pătrată se învecinează cu 13 şiruri paralele, alcătuite din 540 de pietre. Tot spre est se găsesc, în fine, şi cele circa 100 de pietre ale aliniamentului Micul Menec, care pare să fi fost legat odinioară de ansamblul din Kerlescan.

Cea mai importantă piatră din cadrul complexului pare să fi fost megalitul, astăzi spart, cunoscut sub numele de *Er*

---

42 Jennifer Westwood: *Locuri misterioase*, Editura Şchei, Braşov, 1997.

Grah (Piatra Zânelor) sau *Marele Menhir Spart*. Cele patru bucăți uriaşe în care s-a sfărâmat menhirul zac la extremitatea unui fost tumul de lângă Locmariaquer, locul unde menhirul s-a prăbuşit în urma cutremurului din 1722. Măsurând inițial peste 20 de metri înălțime, transportarea şi ridicarea pe verticală a acestei stânci de 350 de tone ar putea crea probleme deosebite chiar şi pentru tehnica actuală. Deşi realizarea acestor impresionante construcții a necesitat un volum uriaş de muncă, motivația care a stat la baza ridicării ansamblului monolitic nu a putut fi încă descifrată. Ştiința actuală atribuie acestor blocuri diferite utilități: monumente funerare, observatoare astronomice sau obiecte de cult, însă niciunul dintre ele nu prezintă argumente hotărâtoare.

În afară de siturile megalitice care pot fi încadrate cu o anumită marjă de eroare într-o anumită grupă, există unele construcții care nu pot fi sistematizate în niciuna din categoriile prezentate anterior. Pentru exemplificare voi prezenta cazul reprezentativ al sferelor gigantice din Costa Rica.

SFERELE DE PIATRĂ

În anul 1940, profesorul Marcel Homet a descoperit în nordul Braziliei, de-a lungul cursului superior al fluviului Rio Branco, un ou gigantic cioplit în piatră, posibil a constitui opera mai multor generații. Era lung de 100 metri şi lat de 30 de metri, iar localnicii îi spuneau *piedra pintada*. Suprafața lui era acoperită, pe o întindere de 600 m^2, cu diverse desene simbolice, presupuse a avea semnificație astronomică sau astrologică. La scurt timp, arheologul Doris Z. Stone a descoperit în Costa Rica sute de sfere de piatră, cu dimensiuni cuprinse între câțiva decimetri şi câțiva metri, răspândite în cele mai neaşteptate locuri şi realizate cu o precizie uimitoare. Cea mai mare sferă descoperită până în prezent cântăreşte 16 tone şi este folosită pentru decorarea oraşului San Jose.

În legătură cu originea pietrelor au fost vehiculate două

teorii. Una din ele susținea că în sfere este ascuns aur, ceea ce a dus la distrugerea multora dintre obiecte, iar a doua a fost lansată de oamenii de știință, care afirmau că sferele au apărut prin rostogolirea pe pantele vulcanilor a unui miez dur, ce a crescut progresiv prin învelirea lui cu lavă, asemeni unui bulgăre de zăpadă. E drept că în câteva cazuri ar fi putut apare o sferă perfect geometrică, însă numărul foarte mare de obiecte găsite contrazice șansele probabilistice ale unei formări naturale. Ca să nu mai amintim că acestea sunt amplasate în locuri aflate la mare distanță de poalele vulcanilor, cum sunt, de exemplu, atât cele situate pe litoral, în Golful Dulce, aliniate după o linie perfect dreaptă, cât şi cele din pădurile virgine mocirloase din zona de câmpie.

Două sfere uriaşe se află pe insula Camaronal, iar multe altele au fost descoperite pe vârfurile muntoase ale lanțului Cordillera Brunquera. Băştinaşii le spun mingi cereşti, însă teoria folosirii acestora la celebrarea cultului Soarelui nu este probabilă, deoarece toate civilizațiile Americii Centrale şi de Sud adorau Soarele sub forma unui disc strălucitor şi nu a unei sfere. Sferele costaricane, rezultate în urma prelucrării unor blocuri de granit în greutate de până la 24 de tone, sunt amplasate după o anumită schemă, iar transportarea lor pe terenuri noroioase, umede sau accidentate, eventual pe pante, a ridicat o problemă deosebită. Carierele de piatră din care trebuie să fi provenit materia primă n-au fost descoperite nicăieri, deşi Costa Rica se află într-o zonă de vulcani activi.

Deşi ritmul descoperirilor din domeniul siturilor megalitice este extrem de lent, contribuția adusă de noile investigații la îmbogățirea imaginii noastre despre activitatea civilizațiilor ce au existat în trecutul îndepărtat al omenirii poate fi semnificativă. Iată câteva exemple concludente.

ALTE SITURI MEGALITICE

În *Valea Morții*, zonă din sudul deşertului Nevada, a fost descoperită o masivă construcție centrală, în jurul căreia zac

ruinele unei cetăți care are circa o milă lungime. Existența blocurilor vitrifiate atestă producerea unei teribile calamități. Ruinele, topite parcă de o fantastică temperatură, nu au însă nicio legătură cu exploziile nucleare efectuate în poligonul Pentagonului. Descrierea lor a fost făcută pentru prima oară în 1850, de Ives William Walker, dată la care oamenii nu cunoşteau efectele teribilei arme a secolului XX, aşa încât ofițerul a atribuit dezastrul unei erupții vulcanice[43].

În centrul oraşului, adevărat Pompei american, se ridică o stâncă înaltă de 20-30 de picioare (6-9 m), ce poartă încă urmele construcției ciclopice din care provine. Extremitatea sudică a edificiului pare scoasă dintr-un furnal, roca ce-l susține purtând şi ea urme de fuziune. Planul străzilor şi alineamentul caselor sunt încă vizibile, iar în împrejurimi există numeroase ansambluri similare. Neobişnuit este şi faptul că indienii nu au păstrat nicio tradiție relativ la societățile umane care au existat cândva în această regiune şi nu ştiu nimic despre istoria ruinelor. De obicei, terenul din zona de acțiune a vulcanilor este deosebit de fertil, dar Valea Morții este sterilă. Acolo, din vremuri imemoriale, nu a crescut nici măcar un fir de iarbă.

Între anii 1790 şi 1810, primii colonişti sosiți în viitorul stat Ohio (SUA) au fost surprinşi să găsească în regiune ruinele a circa 100 de cetăți cu ziduri groase, realizate din blocuri de piatră, cetăți abandonate în vârful unor înălțimi greu accesibile. Urmele lor mai pot fi văzute şi astăzi la *Fort Hill*, *Spruce Hill* şi *Glenford Fort*.

La Rockwall, Texas, datorită efectelor timpului, rămăşițele unor construcții ciclopice par simple bucăți de stâncă naturale, dar cercetate atent, s-a observat că sunt formate din blocuri ordonat aşezate şi legate cu un liant a cărui compoziție nu a fost încă stabilită. Patru dintre ele poartă chiar semne ciudate, asemănătoare unei scrieri necunoscute. Surprins de aspectul lor, un cercetător a afirmat chiar că ruinele seamănă teribil de mult cu cele ale cetăților arse descoperite în Africa de Nord şi Orientul Mijlociu.

---

43 Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

În 1947, un seism a provocat o falie în versantul unui munte din Paraguay, dezvăluind un perete interior prelucrat, înalt de circa 36 de metri şi care se întindea pe o distanță de aproape o milă.

Construcții similare pot fi întâlnite şi la 50 de km nord de Rope River. Despre acestea, legenda spune că ar fi opera membrilor unei rase albe, care a trăit în Australia cu mii de ani în urmă. De asemenea, în timpul celui de-al doilea război mondial, piloții americani au identificat în China, la circa 60 km de Sian-Fu, provincia Shensi, câteva piramide uriaşe construite din pământ, ce aveau înălțimi cam de două ori mai înalte decât cele din Egipt şi latura bazei de circa 450 de metri. Datele nu au fost date publicității.

Cu mult înainte ca Parthenonul să fie construit pe Acropole, lângă Atena, acolo existau structuri de dimensiuni ciclopice provenite dintr-o epocă anterioară, iar în Rhodesia (Africa de Sud-Est), se înalță inexplicabilul complex de clădiri din Zimbabwe, despre care s-a crezut că ar fi palat/templu/fortăreață sau chiar minele de aur ale regelui Solomon. Este realizat în totalitate din piatră tăiată, într-o zonă unde piatra taiată – probabil fiindcă nu a fost necesară – nu a fost niciodată folosită.

O altă categorie de argumente care vin în sprijinul teoriei evoluției ciclice a omenirii o constituie mărturiile istorice ce dovedesc posibilitatea accesului civilizațiilor ancestrale la nivele ştiințifice şi tehnologice superioare sau în orice caz comparabile cu cel atins de actuala civilizație. În mod paradoxal, dezvoltarea tehnico-ştiințifică nu a redus cu nimic ignoranța caracteristică spiritului uman, fapt ce explică, într-un anumit grad, de ce a fost acceptată cu atâta uşurință ideea conform căreia actuala civilizație este unica ce a reuşit să iasă din planul animalității şi să creeze instrumente de lucru eficiente, care să îi permită să stăpânească într-o anumită măsură capricioasele fenomene ale naturii. Legende, fapte consemnate în cronici şi dovezi materiale sugerează folosirea unor tehnici avansate cu multe mii de ani înaintea epocii contemporane: realizarea de dispozitive optice,

generarea luminii artificiale, prelucrarea la rece a metalelor şi a pietrei, folosirea curentului electric şi a energiei nucleare, utilizarea aparatelor de zbor şi a rachetelor, aplicarea unor metode cartografice evoluate, precum şi realizarea de dispozitive mecanice de înaltă precizie.

6. TEHNOLOGII ANCESTRALE

Din punct de vedere spiritual, tinde tot mai mult să se impună ideea că nivelul dezvoltării tehnice, caracteristic unei anumite societăți umane, este determinat de un factor imposibil de acceptat de către doctrina filosofică ce stă la baza actualei civilizații. Avem în vedere implicațiile teoriei reîncarnării sufletului omenesc asupra studiului evoluției tuturor societăților umane, în general, şi a celei contemporane, în particular. Conform acestei viziuni, descoperirile ştiințifice nu reprezintă altceva decât redescoperiri ale unor cunoştințe dobândite în cursul unor existențe anterioare, reactualizări ale unor experiențe depozitate în zonele abisale ale subconştientului, ce aşteaptă momentul prielnic pentru a ieşi la suprafață.

Deşi istoria oficială susține că civilizațiile antice nu s-au ridicat la un nivel tehnologic deosebit, există semne care vin să conteste această viziune simplistă asupra evoluției civilizației umane şi să confirme ipoteza prezenței unor numeroase succesiuni culturale, de-a lungul unor perioade extrem de îndelungate, a căror origine se pierde în negura timpului. Iată câteva din descoperirile ce pot constitui elemente de susținere a acestei ipoteze:

- În Liban au fost găsite bucăți de rocă vitrificată, aşa-numitele tectite; analizele efectuate de dr. Stair au identificat în aceste bucăți izotopi radioactivi de aluminiu.
- În regiunea de vest a Africii ecuatoriale, cele mai căutate podoabe erau nişte ciudate perle de sticlă, numite *aggra*, erau de formă cilindrică, putând avea diverse culori: albastră, galbenă, verde sau chiar incrustații multicolore. Localnicii le atribuiau puteri magice şi le plăteau în aur, la

o valoare echivalentă cu de câteva ori greutatea lor. Deşi s-a încercat fabricarea lor în renumitele sticlării veneţiene, toate tentativele au dat greş, veritabilele aggra deosebindu-se de la prima vedere de imitaţii[44]. Originea lor a rămas incertă, chiar şi pentru băştinaşii africani, care afirmă că acestea au fost aduse de „*oamenii cu piele albă şi plete lungi care au coborât din cer*".

• În Irak şi Egipt au fost descoperite nişte lentile de cristal şlefuit, care, în prezent, pot fi realizate doar prin utilizarea oxidului de ceriu, adică a unui oxid ce poate fi obţinut numai pe cale electrochimică.

• La Muzeul din Bagdad sunt expuse baterii electrice cu pile uscate, funcţionând după principiul galvanic. În acelaşi muzeu pot fi admirate elemente electrice înzestrate cu electrozi de cupru şi cu un electrolit necunoscut.

• Antropologul Alden Mason a afirmat că pe podişul peruvian s-au găsit podoabe de platină, metal care se topeşte la 1730°C.

• Alte surse menţionează că bijutierii din Lima, intrând în posesia unor lingouri de aur incaşe, au constatat că densitatea metalului galben era dublă decât cea normală. Din păcate nu s-a mai păstrat nici un eşantion din ciudatul material, care a fost topit şi transformat în bijuterii.

• Multe din statuetele de aur şi argint realizate de străvechii locuitori ai Americii de Sud şi Centrale par făcute dintr-o singură bucată, dar sunt goale la interior, fără vreo urmă vizibilă de sudură. Unele piese sunt ansamblate din mai multe elemente de aur şi argint, îmbinate alternativ.

• „*Hadschar El Guble*", Piatra Sudului din Liban, cântăreşte două milioane de kilograme şi este prelucrată.

• O tăbliţă de origine babiloneană, expusă la British Museum din Londra, indică datele trecute şi viitoare ale eclipselor de Lună.

• În Australia, Franţa, India, Liban şi Chile există nişte

---

44 Ludvik Soucek: *Op.cit.*

„pietre“ negre ciudate, bogate în aluminiu şi beriliu. În urma unor analize s-a descoperit că ele au suferit cândva, foarte demult, un bombardament radioactiv puternic, fiind expuse la temperaturi foarte înalte.

• În Turkestan, nişte ingineri au găsit obiecte de formă semicirculară executate dintr-un material necunoscut, ceva între sticlă şi ceramică.

• În urma exploziei unei stânci din Dorcester, în 1851, a fost descoperit un vas în formă de clopot, cu dimensiunile de 11 cm înălțime, 16 cm la bază, 6 cm la vârf şi 3 mm grosime. Corpul vasului seamănă la culoare cu zincul, sau un aliaj în care se găseşte o importantă cantitate de argint. Pe laturi sunt şase imagini ale unei flori, încrustate cu argint pur şi în jurul părții inferioare a vasului, o viță de vie sau ghirlandă, de asemenea încrustată cu argint. În urma examinării de către specialişti, s-a stabilit că obiectul nu corespunde prin stil, tehnică sau formă, nici uneia din civilizațiile cunoscute în momentul de față.

• Un cui de fier lung de circa 18 cm a fost descoperit de spanioli într-o mină de argint din Peru, în secolul al XVI-lea. Dacă filonul se formase conform proceselor naturale cunoscute, vechimea pironului poate fi estimată la zeci de milioane de ani.

• Lângă Aiud a fost găsită, în 1973, o piesă de aluminiu, într-o carieră situată pe albia unui râu secat de multă vreme. Aliajul de aluminiu din care era compus conținea: 89% aluminiu; 6,2% cupru; 2,8% siliciu; 1,8% zinc, iar în cantități mai mici plumb, staniu, zirconiu, cadmiu, nichel, cobalt, bismut, argint şi galiu[45]. Deoarece aliajul îmbătrânise, suprafețele erau oxidate pe o adâncime mai mare de 1 mm, iar stratul de sedimente sub care a fost găsit obiectul depăşea 10 m grosime, s-a estimat că acesta are o vechime de câteva sute de mii de ani.

• Piese străvechi confecționate din aluminiu au mai fost descoperite şi în mormântul generalului chinez Ciu-Su (265-316 d. Chr.), regiunea Chou-Chou. Cataramele de

[45] Sorin Ştefănescu: *Op. cit.*

centură ale ofițerului chinez, compuse din 85% aluminiu, 10% cupru şi 5% magneziu sunt, aparent, mai recente decât piesa de la Aiud.

• La graniţa dintre Tibet şi China, în zona Baian Kara Ula, arheologul Ci Pu Tei a descoperit, în 1938, un număr de 716 farfurii de granit. Fiecare farfurie este groasă de doi centimetri şi are în mijloc o gaură de unde porneşte o dâră dublă în formă de serpentină, care leagă centrul farfuriei de circumferinţă. În urma testelor efectuate s-a ajuns la concluzia că granitul conţinea un procent ridicat de cobalt şi de corpuri metalifere; ritmul vibratoriu al farfuriilor era deosebit de ridicat, ceea ce dovedeşte faptul că acestea au fost supuse unor tensiuni electrice puternice.

• Vechii incaşi erau deţinătorii unei metode de prelucrare specială a aramei, care le permitea obţinerea unor performanţe remarcabile. Dacă e să dăm crezare afirmaţiilor conchistadorilor spanioli, cuţitele, securile şi vârful lăncilor lor, făcute dintr-un aliaj de aramă, erau mai rezistente decât platoşele cuceritorilor, mai ascuţite decât tăişul jungherelor de oţel şi mai flexibile decât lama celor mai bune săbii de Toledo. Nu era, în niciun caz, vorba de acel metal relativ moale, flexibil şi ductil cunoscut în Europa încă din anii 2500 î. Chr., primul metal folosit.

Pentru a contura o imagine cât mai clară a tehnologiilor folosite în trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat al omenirii, voi face în continuare o sistematizare a principalelor aspecte de ordin tehnic ce ridică semne de întrebare asupra versiunii oficiale cu privire la evoluţia omului pe Terra.

LENTILE SI DISPOZITIVE OPTICE

În ruinele cetăţii de la Sacsayhuaman au fost descoperite o mulţime de statuete de piatră, de dimensiuni reduse (7-9 mm), cu destinaţie necunoscută, ce reprezintă siluete umane sau animale, prelucrate în cele mai mici detalii. Aceste

microsculpturi sunt atât de perfect lucrate, încât, conform afirmațiilor făcute de oamenii de ştiință peruani, se poate descifra pe fața lor cu ajutorul lupei, nu numai expresia tristeții, mâniei sau fericirii, ci pot fi deosebite chiar trăsăturile caracteristice ale diferitelor neamuri din vremea aceea. Prin perfecțiunea lor, aceste microsculpturi pot fi comparabile doar cu unele exemplare japoneze de netsuke, elaborate cu aceeaşi grijă a detaliului şi lucrate, bineînțeles, cu instrumente de oțel şi aparate optice. Figurinele care provin, după părerea specialiştilor, din secolul XIII d. Chr., deci dintr-o perioadă anterioară urcării pe tron a dinastiei incaşe, ridică o serie de probleme ce nu pot fi soluționate fără a accepta faptul că izvoditorii lor dispuneau de un sistem de lentile pentru mărit.

Fără ajutorul lentilelor nu poate fi explicată nici realizarea sculpturii în fildeş a cvadrigei lui Medimece, la care s-a referit Titus Liviu: „*aripile unei muşte ar putea să o acopere*". Interesant este faptul că în ruinele Cartaginei au fost descoperite camee filigranate şi, alături de ele, lentile de cristal şlefuite, foarte perfecționate[46].

Dacă analizăm relatările mai multor autori, conform cărora preoții-astronomi egipteni observau bolta cerului prin nişte tuburi sau țevi, ne putem da seama că este mult mai probabil ca acestea să fie sisteme de lentile, decât sisteme de protejare a vederii împotriva orbirii provocate de strălucirea cerului. De asemenea, se poate înțelege şi de ce ei nu permiteau neinițiaților să privească prin instrumentele lor. După unele izvoare ale epocii, împăratul egiptean Ptolemeu III, Evergetul, a amplasat în vârful Farului din Alexandria, una din minunile lumii acelei vremi, „*un mecanism secret cu ajutorul căruia puteau fi observate corăbiile la mari depărtări*".

Existența în antichitate a unor tehnici avansate de prelucrare a sticlei este confirmată şi de descoperirea unui misterios obiect, presupus a fi fost folosit în cadrul ceremoniilor religioase, şi a cărui formă generală este similară aceleia a unui craniu omenesc.

---

[46] Ludvik Soucek: *Op. cit.*

CRANIUL DE CRISTAL

De fapt nu este vorba de un singur craniu, ci de trei: unul se află la British Museum din Londra, dus acolo, la finele secolului trecut, din Mexic; al doilea – reprezentându-l, probabil, pe *Mictantecutil*, zeul aztec al morții – se află la Muzeul Omului din Paris[47]; iar al treilea a fost descoperit la Lubaantum, în Honduras, şi se găseşte într-o colecție particulară, tot în capitala Franței. Toate aceste trei cranii au trăsături comune, deşi unii specialişti le atribuie origini diferite, apreciind că au fost executate fie în Babilon, undeva în Orientul Apropiat, fie pe continentul american, sau chiar în răsăritul asiatic.

Craniul aflat la British Museum este realizat dintr-un bloc de cuarț curat, numit şi cristal de stâncă şi are o greutate de aproximativ 5 kilograme. Deşi a fost cercetat cu microscopul electronic şi au fost studiate microfotografiile executate după el, nu a putut fi identificată pe suprafața lui nici cea mai mică zgârietură. Totodată s-a stabilit că lucrarea nu a fost turnată şi nici realizată cu instrumente şi s-a calculat că unui om i-ar fi trebuit în jur de 300 de ani de muncă fără întrerupere, zi şi noapte, pentru a şlefui un asemenea obiect.

În interior, o serie de lentile şi prisme creează jocuri de lumini. Luminat din lateral sub un anumit unghi, datorită unor cauze rămase necunoscute, craniul prezintă o aureolă, de scurtă durată, iar în orbite apar pete şi uneori scurte imagini. Datorită, probabil, unui fenomen de rezonanță, craniul lasă uneori impresia că scoate nişte sunete surde, asemănătoare unui geamăt sau unui dangăt de clopot. Dacă o rază laser este îndreptată spre cavitatea nazală se produce o colorație vie, incandescentă, asemănătoare curcubeului, datorită, probabil, procesului de interferență a luminii albe în straturile subțiri, transparente, ale acestei părți de cristal. Craniul, realizat dintr-un bloc de cuarț transparent, prezintă unele nuanțe care se schimbă mereu: odată bate în violet,

---

47 Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

altădată în verde, apoi în purpuriu şi chiar în gălbui-chihlimbar, iar pe frunte apar pete de diferite nuanțe.

Deoarece la ora actuală nu există aparate care să permită datarea ştiințifică a acestui obiect, nu s-a putut stabili decât vechimea cristalului, deci a rocii din care a provenit, nu şi momentul în care a fost realizat. După cele două orificii aflate la baza craniului, s-a dedus că este posibil ca el să fi fost utilizat în temple, în special din cauza fenomenelor pe care le produce, mai ales atunci când este balansat şi pentru efectul hipnotic pe care îl are. Nu s-a putut explica, însă, de ce maxilarul inferior a fost făcut mobil şi pentru ce el poate fi detaşat de cap.

Spre deosebire de aceste realizări remarcabile din domeniul prelucrării cristalelor, există anumite descoperiri atât de şocante, încât ele rămân o enigmă chiar şi pentru nivelul actual al ştiinței şi tehnicii. Printre acestea, un loc special îl ocupă nişte generatoare speciale de lumină, a căror caracteristică principală este că funcționează perioade extrem de îndelungate fără nicio sursă aparentă de energie externă.

LĂMPILE ETERNE

La mijlocul secolului al XV-lea a fost descoperit la Roma un mormânt mai puțin obişnuit, a cărui vechime a fost stabilită, după inscripțiile găsite la fața locului, la circa 1500 de ani. În el, „*cufundat într-un lichid, a cărui compoziție a rămas necunoscută, zăcea trupul Tulliei, fiica lui Cicero*“. Corpul era într-o perfectă stare de conservare, niciuna din trăsăturile feței nefiind alterată. La picioarele defunctei, o candelă răspândea o lumină palidă. Cum nimeni nu mai umblase anterior pe acolo, înseamnă că ardea de un mileniu şi jumătate! Din nefericire, la puțin timp după aceea, flacăra s-a stins şi nimeni nu a reuşit să explice remarcabila longevitate a felinarului.

Un studiu amănunțit asupra a ceea ce a rămas din două lămpi veşnice aflate la Muzeul Leyda, ar putea oferi o soluție. Însă, se pare că acest aspect nu interesează pe nimeni. Lămpile la care ne referim au fost găsite într-o mănăstire din

Anglia, la începutul secolului al XV-lea, în timpul regelui Henric al VIII-lea şi se presupune că ardeau din secolul al IV-lea.

În Germania anului 1604 a fost descoperit, în interiorul unei caverne, un mormânt. Conform unei inscripții gravate pe o placă de aramă, monumentul funerar aparținea lui Christian Rosenkreutz, decedat în 1484, presupus fondator al societății secrete Rose-Croix (Crucea de Trandafiri). Primii care au pătruns în sanctuar, au fost intrigați, în primul rând, de lumina ce scălda toate obiectele din mausoleu, lumină ce era generată de mai multe lămpi eterne şi care, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile importante, s-au stins înainte ca secretul să le fi fost pătruns. Singura menționare despre respectiva asociație secretă poate fi găsită doar în *Fama Fraternitatis Rosae Crucis*, manifestul confreriei întemeiate de Rosenkreutz, publicat în 1613, la 9 ani după descoperirea mormântului. Iată ce puteau citi parizienii anului 1613, într-un afiş lipit pe zidurile coşcovite şi strâmbe ale viitorului oraş al luminilor[48]:

„Noi, deputați ai colegiului principal al Rose-Croix, facem sejur vizibil şi invizibil în acest oraş, prin grafia Celui Prea Înalt. Arătăm şi învățăm a vorbi fără cărți sau semne, toate graiurile țărilor unde vrem să ne aflăm pentru a-i salva pe oameni, semenii noştri, din greşeală şi moarte. Dacă cineva este cuprins numai din curiozitate de dorința de a ne vedea, nu va reuşi niciodată să comunice cu noi; dar dacă doreşte să ni se alăture, noi, care citim gândurile, îi vom arăta adevărul promisiunilor noastre; până-ntr-atât că noi nu spunem locul unde ne aflăm pentru că gândurile unite cu voința reală a cititorului vor fi capabile de a ne face lui cunoscuți şi el nouă".

O sută de ani mai târziu a fost descoperit un alt templu subteran care-i aparținea unui membru al confreriei. În ziua de 15 mai 1717, oamenii care au pătruns în sanctuar au găsit un fotoliu de piatră pe care era aşezat un bărbat mumificat, ce părea a citi dintr-o carte voluminoasă, sprijinită pe genunchi. Lângă necunoscut, un felinar emitea o

---

48 Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

lumină plăcută. Brusc, o mână a cadavrului a coborât pe neaşteptate, strivind lampa eternă şi băgând groaza în vizitatori.

Roger Bacon, Geoffroy de Villehardouin, Laonikos Chalchochodylas, Georgios Akropolites, Abul Feda, Abul Fergius, pomenesc şi ei despre neobişnuitele mijloace de iluminat ce par să fi fost destul de bine cunoscute în Evul Mediu. De formă sferică şi confecţionate dintr-un material care „nu era nici piatră, nici sticlă, nici metal, dar seamănă cu toate aceste materii la un loc“, intrau singure în funcţiune şi nu foloseau niciunul din materialele combustibile cunoscute în acea vreme. Degajau o căldură şi o lumină intense fără a scoate fum, iar lovite explodau violent, distrugând palate şi cetăţi, aşa cum s-a întâmplat în Cipru, la Famagusta şi în Nicosia.

Când unul din aceste globuri care *ardea fără încetare* a fost aruncat în mare, fiind considerat „lucrătură diavolească“, furtuna izbucnită din senin şi moartea peştilor din zonă au întărit ideea originii nepământene a straniilor obiecte. Legende europene, asiatice şi africane susţin că ele ar fi fost dăruite oamenilor de fiinţe coborâte din cer. Colonelul Fawcett, renumit explorator al continentului latino-american, afirma că oraşele ascunse în junglă sunt luminate de sfere strălucitoare, iar locuitorii lor sunt „*descendenţii unei mari civilizaţii dispărute*“. Din nefericire, Fawcett a dispărut pe când încerca să descopere fabuloasele cetăţi, înainte de a divulga sursa neobişnuitelor informaţii pe care le deţinea.

Precedându-l cu câteva secole, cronicarul Barco Centenerra descria şi el o „*lună mare*“, fixată în vârful unui stâlp înalt şi care lumina în întregime cetatea, denumită de conchistadori Gran Marco (în Matto Grosso, la izvoarele Paraguayului). În cursul luptei de cucerire, misteriosul obiect a dispărut fără urmă, luat probabil de băştinaşii care s-au retras în desişul impenetrabil al junglei.

Conform exploratorului şi scriitorului australian Ian Idriss, căpeteniile *merilor*, triburi din insulele Oceanului Pacific, erau posesoarele unor aşa-numite „*buia*“ toiege care păreau să aibă o foarte interesantă proprietate. Astfel, când,

în timpul ceremoniilor, deținătorii le îndreptau spre cer, din vârful lor țâşnea, mai ales înainte de furtună, o intensă lumină albastră-verzuie, asemănătoare flash-ului fotografic. Pentru realizarea toiegelor „*buia*“ se foloseau trei pietre ovale, a căror compoziție Idriss nu o cunoaştea, introduse într-o trestie groasă de bambus.

Tot din piatră par a fi confecționate şi sferele din vârful unor stâlpi înalți, care străluceau asemeni unor tuburi de neon peste colibele unui sat de la poalele muntelui Wilhelmina/Noua Guinee, aşa cum menționa, în 1963, C. S. Downyx, autorul surprinzătoarei descoperiri. Beneficiarii originalei instalații, care intra singură în funcțiune la căderea nopții, aveau un nivel de dezvoltare echivalent cu ceea ce se consideră a fi fost paleoliticul timpuriu.

Singurele mijloace care pot fi întrevăzute astăzi şi care ar putea egala performanțele enigmaticelor lămpi eterne, s-ar putea baza pe energia nucleară. Condiția ar fi, însă, ca realizarea lor să fie miniaturală, nepericuloasă, extrem de friabilă, extrem de uşor de folosit şi să nu necesite întreținere. Cum, însă, legendarele felinare nu aveau nevoie, aparent, de niciun fel de combustibil, este mai probabilă utilizarea surselor de energie neconvenționale, deşi aplicațiile practice din acest domeniu se lasă încă aşteptate chiar şi pentru ştiința actuală. O posibilitate ar putea-o constitui valorificarea aşa-numiților *curenți telurici* ce curg în profunzimile pământului şi înmagazinează energii imense, iar o alta – utilizarea câmpului electric, care atinge în orice loc de pe suprafața globului terestru, în medie, 75 volți pe metru. În momentul în care se apropie furtuna sau înaintea cutremurelor, el poate depăşi chiar 4000 de volți/m.

Tehnologiile contemporane utilizează aproape în exclusivitate prelucrarea la cald a materialelor, fiind mari consumatoare de energie şi contribuind la poluarea cu substanțe nocive a mediului înconjurător. Dovedind un respect mai mare pentru natură, anticii au pus la punct metode de prelucrare a materialelor la rece, fără consumuri excesive de căldură şi energie. În favoarea acestei afirmații vin mărturiile referitoare la utilizarea unei tehnici de tăiere la

rece şi a unei tehnici de înmuiere a pietrei.

TEHNICA TĂIERII LA RECE

Pe vremea lui Ludovic al XlII-lea, un alchimist, pe nume Meuves, se lăuda că stăpâneşte formula unui produs (a cărui compoziție a refuzat să o divulge) cu care, frecând bucăți de fier, le făcea casante ca sticla. Dincolo de ineditul acestei povestiri, Robert Charroux s-a referit în *Istoria necunoscută a oamenilor de acum o sută de mii de ani*[49] la o interesantă experiență realizată într-un laborator:

„*Experimentatorul a pus în rotație un disc subțire de oțel, cu o mare viteză periferică (viteza tangențială 7700 m/min). Metalele apropiate de acest disc neted, în mişcare, sunt tăiate cu repeziciune, fără a exista vreun contact efectiv. Tăietura făcută în metal este ceva mai mare decât grosimea discului. În timpul operațiunii, metalul tăiat, care poate fi un oțel foarte dur, se înmoaie pe o anumită adâncime şi picăturile strălucitoare de metal topit sunt reci, căci ele cad încă moi în palmă, fără a provoca arsuri şi, pe o hârtie albă, fără a o înnegri. Picăturile nu sunt oxidate, nefiind arse. Iată, deci, lumină şi fisiune produse prin mişcare, fără degajare de căldură. Regăsim aici demonstrația acelui foc, calificat de alchimişti drept natural, dar şi despre care se spune că nu arde mâinile*“.

TEHNICA ÎNMUIERII PIETREI

Beltran Garcia afirma că anticii cunoşteau o plantă cu ajutorul căreia cea mai dură rocă se transforma într-o pastă similară argilei, devenind maleabilă şi uşor de prelucrat. Modelată în formele dorite, ea se întărea apoi la Soare în numai câteva ore. În cursul săpăturilor efectuate într-un teren funerar din zona centrală a Perului, arheologii au descoperit un vas plin cu un lichid negru şi vâscos. Vărsat din neatenție, acesta a transformat pietrele, sub privirile

---

[49] Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

uimite ale martorilor oculari, într-o pastă similară lutului.

O relatare asemănătoare apare şi în jurnalul colonelului Fawcett, explorator britanic care a sfârşit prin a dispare în jungla Amazonului. Într-o zi, parcurgând malurile râului Perene din Peru, a constatat cu surprindere că perechea de apărători pentru picioare pe care o purta, era pe cale de a fi distrusă de sucul frunzelor roşii şi cărnoase ale tufişurilor joase, strivite în trecere. Un localnic le numi „*trucul folosit de incaşi pentru a modela pietrele*“, afirmația având la origine, se pare, un procedeu de mult uitat. Brevetul tehnologiei aparține, însă, conform unor cercetări, mierlei de apă cu creastă albă, *cinclus leucocephalus*, care trăieşte în Alpii Bolivieni. Despre ea se afirmă că îşi face cuibul în găuri sferice săpate cu ciocul în roca dură, în prealabil *înmuiată* prin frecare cu frunzele unei anumite plante.

Conform unor atestări documentare şi studiind bijuteriile şi obiectele de podoabă încrustate perfect cu plăcuțe de fildeş, la care nici cele mai bruşte schimbări de temperatură nu formează interstiții, se pare că cioplitorii de fildeş din Roma cunoşteau secretul şi păstrau cu mare sfințenie metoda prin care fildeşul putea fi înmuiat, modelat şi din nou întărit. Fildeşul, provenit din colții de elefant, era prelucrat din timpuri străvechi în Egipt, în regiunea Marii Egee, în Mesopotamia, în Creta şi în Grecia, de unde era importat ca material de podoabă şi de Roma.

Înmuierea colților de mamut era, de altfel, cunoscută şi constructorilor paleolitici ai celebrei metropole *Sungir* de lângă Vladimir. Ne confirmă acest lucru miile de obiecte confecționate din colț de mamut, printre care cuțite de vânătoare şi sulițe drepte, lungi de doi metri. Cercetările întreprinse de T. Bulavincevovei, specialistă în studiul relațiilor om-mamut din epoca paleolitică, au evidențiat faptul că pentru confecționarea unei asemenea sulițe ar fi fost necesare două sute de kilograme de materie primă.

Arheologul american Hyatt Verrill, care şi-a consacrat 30 de ani din viață cercetării civilizațiilor dispărute din America Centrală şi de Sud, considera că marile lucrări ale oamenilor din vechime n-au fost făcute cu scule de tăiat piatra, ci cu o

pastă radioactivă care rodea granitul. Această pastă, moştenită de la civilizaţii şi mai vechi, Verrill pretindea că ar fi văzut-o în mâinile ultimilor vrăjitori. Într-un remarcabil roman, *Podul de Lumină*, el descrie o cetate preincaşă la care se ajunge trecând o punte de lumină, un pod de materie ionizată, ce apărea şi dispărea după voie şi care permitea trecerea printr-un defileu stâncos, imposibil de trecut altfel. Pe parcursul vieţii, Verrill a afirmat că romanul său era mai mult decât o legendă. Alte legende menţionează şi un alt mijloc inedit de prelucrare a pietrei: folosirea unei roci care taie stânca obişnuită, aşa cum diamantul taie sticla.

Oricât ar părea de ciudat, electricitatea nu este apanajul exclusiv al civilizaţiilor cu un grad înalt de dezvoltare tehnico-ştiinţifică. Mărturii istorice şi descoperiri arheologice confirmă acest adevăr în mare parte ignorat.

ELECTRICITATEA ÎN ANTICHITATE

„Toate simbolurile asiriene sunt legate de ştiinţa focului, ştiinţa care era marele secret al magicienilor; peste tot ne întâlnim cu vraja care ucide leul şi dirijează şerpii. Acest leu este focul ceresc, în timp ce şerpii sunt curenţii electrici şi magnetici ai pământului.“

Eliphas Levi

În anul 1938, pe când efectua săpături la Khujut Rabu'a/Irak, dr. Wilhelm Koenig, arheolog german angajat de Muzeul din Bagdad, a descoperit un obiect cu totul ieşit din comun: un vas înalt de 18 cm, din lut ars, conţinând un cilindru de cupru înalt de 10 cm, având fundul izolat cu asfalt, pentru a se evita contactul cu o vergea de fier, ce era corodată şi arăta ca şi cum ar fi fost supusă unei acţiuni chimice. Cilindrul era sudat cu un aliaj de plumb-cositor (proporţie 3/2), identic cu tipul de aliaj de lipire folosit şi astăzi. Deşi electrolitul a fost în întregime uscat de trecerea timpului, totuşi, soluţiile chimice ce puteau fi folosite în acele vremuri apuse pentru a pune în funcţiune bateria, erau

suficiente. Willard F. M. Gray, inginer la GE's Pittsfield/Massachusetts, a construit copii ale acestor elemente şi a folosit drept electrolit sulfatul de cupru. Deci, cu 2.000 de ani înainte de Volta şi Galvani, pe teritoriul Irakului bateriile electrice nu reprezentau o noutate.

Unele indicii împing însă şi mai departe în trecut cunoaşterea energiei electrice. În templul zeiței Hathor, din Dendera/Egipt, există o frescă, multă vreme considerată o adevărată şaradă arheologică. Neidentificatele obiecte de cult pe care le transportă două personaje, seamănă izbitor cu becurile electrice de mare putere aşezate pe izolatori ceramici şi conectate prin cabluri la o cutie dreptunghiulară. Referitor la cabluri, dr. John Harris, Oxford, observa: „*Cablurile sunt o copie fidelă a ceea ce se foloseşte şi astăzi în mod curent. Cablul este ilustrat ca ceva foarte greu şi cu aspect striat, indicând mai degrabă un fascicul de conductori decât unul singur de mare voltaj*". Fresca nu prezintă doi egipteni purtând ceva obscur pe brațe, ci oameni cărând două becuri ale căror dimensiuni nu pot fi întâlnite nici în prezent. Cum, însă, la egipteni mărimea personajelor desenate era direct proporțională cu importanța lor, putem presupune, aplicând regula şi obiectelor, că lucrurile acelea puteau fi în realitate mult mai mici, dar extrem de valoroase.

Conform afirmațiilor făcute de Bertolocci, în a sa *Magna Biblioteca Rabbinica* (vol 3), citat de Sorin Ştefănescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, sub domnia lui Ludovic cel Sfânt (Franța, secolul al XlII-lea), kabalistul Rabbi Jechiel utiliza în mod curent energia electrică. Iată ce menționează cronica:

„*Când venea noaptea, la fereastra magicianului apărea o lumină atât de strălucitoare, încât niciun ochi nu putea să o privească prea mult fară a orbi, iar raza pe care o arunca era zugrăvită în culorile curcubeului. Nimeni nu-şi amintea să se fi stins şi se afirma că pentru a funcționa nu avea nevoie nici de fitil, nici de ulei sau de altă substanță combustibilă cunoscută în acea vreme. Când un intrus sau un curios rău intenționat încerca să pătrundă în cameră lovind insistent şi enervant cu ciocănelul metalic de la uşă, Rabbi apăsa pe un cui fixat în cabinetul său, declanşând astfel un fulger albastru între cui şi*

ciocănel. Nepoftitul era atunci zgâlțâit atât de rău, încât începea să țipe cerând îndurare, imaginându-şi că pământul se va crăpa sub tălpile sale şi-l va înghiți.

Într-o zi, un grup ostil s-a adunat în fața intrării strigând amenințări, prinzându-se în acelaşi timp de mâini pentru a rezista mai bine, credeau ei, straniului fenomen pe care magicianul îl declanşa. Cel mai curajos apucă furios de ciocănel. Atunci Jechiel apăsă cuiul. Imediat, asediatorii au căzut unii peste alții, după care s-au împrăştiat care încotro, zbierând ca arşi, căci toți au avut senzația că pământul s-a despicat, înghițindu-i până la genunchi. Au fost atât de înfricoşați, încât niciodată n-au mai revenit să-l deranjeze pe magician".

Incidentul a provocat rumoare în oraş şi, drept urmare, regele a avut câteva întrevederi confidențiale cu rabinul. Explicațiile acestuia se pare că i-au oferit atât de mare satisfacție suveranului, încât acesta l-a protejat cu toată autoritatea sa de duşmanii pe care inevitabil şi-i făcuse.

Una dintre dovezile decisive care vin în sprijinul teoriei evoluției ciclice a omenirii o constituie şi mărturia utilizării energiei nucleare cu mult înaintea descoperirii ei în secolul al XX-lea.

ENERGIA NUCLEARĂ ÎN ANTICHITATE

Frederic Soddy (1877-1956), laureat al premiului Nobel în anul 1921 pentru studiile sale privitoare la chimia substanțelor radioactive şi pentru cercetările sale privind apariția şi caracteristicile izotopilor, nota în lucrarea sa *Expunere asupra radiului*: „Cred că în trecut au existat civilizații care cunoşteau energia atomică şi care au fost distruse total de folosirea necontrolată a acestei energii".

Legende, fapte consemnate în cronici şi dovezi materiale sugerează folosirea energiilor intime ale materiei în scopuri distructive cu multe mii de ani înaintea epocii contemporane.

LEGENDE

În literatura indiană veche, pentru cuvântul „**foc**“ se folosesc aproximativ 40 de expresii, dintre care unele se referă la ştiinţele oculte sau la magnetism, dar sensurile nu sunt precis stabilite. Cartea a şaptea din *Mahabharata*, cel mai vechi monument literar hindus, conţine o descriere remarcabilă: „*Gurkha a aruncat de pe puntea puternicei sale vimana o singură săgeată asupra celor trei oraşe înfloritoare. Şi s-a ridicat din lumina fără de sfârşit un nor strălucitor, mai strălucitor decât o mie de sori, şi a transformat oraşele în cenuşă*“.

O altă mărturie a dezastrului provocat de arma numita „*gneya*“ se găseşte tot în *Mahabharata*: „*Un proiectil strălucitor fu lansat. Imediat tenebrele acoperiră armatele. Vânturi rele începură să sufle. Norii se strânseră în atmosferă şi plouă cu sânge. Toate elementele păreau confuze. Soarele se învârtea. Lumea, arsă de căldură acestei arme, părea cuprinsă de febră. Chiar apa fierbea şi fiinţele care trăiau aici erau azvârlite în vâltoare. Duşmanul cădea ca şi arborii distruşi de un oribil incendiu. Elefanţii cei mari, arşi de acesta armă, cădeau din toate părţile. Alţii alergau de colo-colo strigând înnebuniţi de teroare în mijlocul pădurii în flăcări. Caii şi carele, arse de energia acestei arme, semănau cu trunchiuri de arbori calcinaţi. Mii de care cădeau din toate părţile. Tenebrele acopereau armata întreagă. Vânturi reci începură să sufle. Orizontul se lumină. Atunci noi văzurăm un spectacol înfricoşător. Calcinaţi de puterea teribilă a acestei arme, corpurile răniţilor nu mai erau vizibile*“.

Eroii *Mahabharatei*, *Ramayanei* şi ai *Vedelor* se luptă cu o energie şi o ură ce nu poate fi asemuită în toata istoria cunoscută a omenirii decât cu cel de-al doilea război mondial. Şi nu numai desfăşurarea de forţe, ci mai ales numărul victimelor, amploarea distrugerilor şi armele folosite sunt parcă preluate din analele unei conflagraţii moderne. Singura diferenţă este în limbajul folosit. Când Arjuna îşi lansează săgeata din arcul său, superior tuturor armelor, se aude un zgomot teribil. Pământul este zguduit ca de „*căderea unui munte peste un alt munte*“ şi „*un vânt violent suflă din toate direcţiile*“. Proiectilul „*cade ca o flacără arzătoare*“, iar

„*Soarele nu poate s-o întreacă în strălucire*“. Despre teribila armă se spune că „*pedepseşte Pământul cu 12 ani de secetă şi omoară pe făt în pântecele mamei*“.

Tot în *Mahabharata* există referiri la o ciudată armă care paraliza oştile duşmane (*mahanastra* – care provoca pierderea cunoştinței), precum şi despre un vehicul dublu etajat care, în timpul zborului, arunca flăcări roşii în văzduh, prin multiplele sale ferestre, încât părea „*o cometă în regiunile astrale şi solare*“. Iar ciocnirea a două arme în atmosferă este descrisă astfel: „*Cele două arme s-au întâlnit la jumătatea drumului în văzduh. Pământul cu munții, mările şi toți copacii s-au cutremurat, ființele au simțit căldura emanată de energia armelor şi tot ce era viu a resimțit efectul dăunător. Cerurile au fost cuprinse de flăcări, iar cele zece puncte ale orizontului s-au umplut de fum.*“

Chiar dacă se acceptă ideea că autorii anonimi ai epopeilor indiene au fost dăruiți cu o excepțională fantezie, care, printr-o coincidență, a prevăzut groaznica realitate a secolului nostru, totuşi descrierea efectelor armelor folosite, precum şi instrucțiunile de protecție prezentate sunt mult prea frapante: arma avea capacitatea de a omorî pe toți războinicii care purtau pe ei ceva de metal. Dacă soldații aflau din timp că arma respectivă urma să fie folosită, trebuiau să dea jos de pe ei tot ce era de metal, iar după explozie să se arunce în apă şi să se spele cu grijă pe ei şi pe tot ceea ce puseseră mâna. Avertismentul era însoțit şi de consecințele nerespectării indicațiilor: „*tot ce e viu păleşte şi pierde din puteri, iar părul şi unghiile cad*“. Instrucțiunile de apărare civilă sunt redactate într-un limbaj mai puțin expresiv, dar recomandă în esență acelaşi lucru în cazul unui bombardament nuclear.

Remarcabil este şi termenul de „*pustiu*“ care rămâne în urma folosirii armei, termen întâlnit în multe locuri ale eposului. Deşi se vorbeşte clar de „*umbrele*“ unor oraşe cândva înfloritoare, trebuie remarcat că traducerile lor sunt anterioare epocii atomice, prima tălmăcire europeană fiind cea a lui Roy, din anul 1889. În India şi țările arabe este larg răspândită ideea că scorpionul este imun la foc, dar un

simplu experiment poate demonstra contrariul acestei afirmații. Există însă câteva specii de scorpioni, printre care şi o specie indiană (*Ptalamnaeus fulvipes*), care prezintă o particularitate interesantă: rezistă focului atomic. Omul se îmbolnăveşte la o singură expunere de 50-100 r; 500 r reprezintă limita critică, iar după 1000 r, de regulă, orice ajutor este de prisos. Scorpionul supraviețuieşte, însă, şi la o iradiere de 10.000 r, unii cercetători avansând chiar cifra de 75.000 r.

Descrierea pedepsei hotărâte de Dumnezeu pentru Sodoma şi Gomora, este, de asemenea, foarte sugestivă: „*Şi iată, o coloană de fum s-a ridicat din pământ, ca o coloană de fum din vălvătăi. Şi s-a revărsat asupra Sodomei şi Gomorei o ploaie de foc şi pucioasă. Şi distruse au fost cetățile acelea şi câmpia din jur, toți locuitorii cetăților şi toate ungherele pământului.*“

FAPTE ISTORICE

Istoria consemnează că Hatusul, capitala Imperiului Hitit, a fost mistuit de un ciudat incendiu care a transformat în scrum chiar pământul pe care erau ridicate locuințele. De asemenea, imnurile sumeriene amintesc despre o lumină orbitoare ce provoca distrugerea caselor. Acestea pot fi puse în legătură cu anticele locuințe semisferice descoperite în Iran, ce se aseamănă cu adăposturile antiatomice, impresie întărită şi de uşile de acces foarte joase, complet înrămate.

Ce semnificație poate avea „*tunetul şi fulgerul în stare să-l distrugă pe inamic în câmp deschis şi dincolo de zidurile de apărare*“, despre care vorbeşte sofistul grec Flavius Filostratos, şi care este invocat ca motiv al surprinzătoarei retrageri, de altfel destul de bizare, a lui Alexandru cel Mare din India – țelul principal al întregii sale campanii? Să se fi întors numai din pricina disensiunilor apărute în cadrul statului major al armatelor combatante, aşa cum susține istoria oficială?

Realitatea utilizării energiei atomice din cele mai vechi timpuri a fost confirmată de Jacques Bergier, care a lucrat ca

asistent al lui André Helbronner şi a făcut cercetări în domeniul radioactivității. În cartea *Dimineața magicienilor*[50], Louis Pauwels citează un fragment în care Bergier povesteşte cum, în iunie 1937, a primit vizita unui personaj misterios, ce s-a prezentat sub pseudonimul Fulcanelli şi care l-a pus în gardă în privința cercetărilor din domeniul energiei nucleare:

„Domnul André Helbronner, al cărui asistent sunteți, cred, este în căutarea energiei nucleare. Domnul Helbronner a binevoit să mă țină la curent cu unele rezultate obținute şi în special cu apariția radioactivității corespunzătoare poloniului, atunci când un filament de bismut este volatilizat de o descărcare electrică în deuteriu la înaltă presiune. Sunteți foarte aproape de reuşită, ca, de altfel, încă vreo câțiva savanți contemporani. Pot să-mi permit să vă pun în gardă? Lucrările cărora vă consacrați dumneavoastră şi colegii dumneavoastră sunt teribil de primejdioase. Nu numai pe dumneavoastră vă pun în pericol. Sunt de temut pentru întreaga omenire. Eliberarea energiei nucleare este mai uşoară decât credeți. Iar radioactivitatea artificială produsă poate să otrăvească atmosfera planetei în câțiva ani. În plus, din câteva grame de metal se pot fabrica explozivi atomici şi culca la pământ oraşe întregi. Vă spun foarte direct: alchimiştii ştiau asta de mult timp".

Confirmarea a venit în momentul în care prima reacție controlată în lanț, care a avut loc în reactorul atomic al lui Enrico Fermi, a rezultat din combinarea geometrică de cuburi de U235 şi de grafit, fără a se folosi curentul electric şi tehnica vidului.

DOVEZI MATERIALE

Scheletele umane care au fost găsite în ruinele de la Mohenjo-Daro şi Harappa/Pakistan prezintă un înalt grad de radioactivitate. Despre aceste cetăți se ştie că au fost distruse brusc, dar nu în ce mod şi de către cine.

De asemenea, în timpul unor săpături arheologice

---

50 Louis Pauwels şi Jacques Bergier: *Op. cit.*

efectuate pe valea Eufratului, arheologii au dezvelit, strat după strat, mai întâi urmele unei civilizații agrare vechi de 8.000 de ani, apoi ale unui popor de păstori, după care s-a ajuns la un strat ce a fost stabilit că data din presupusa epocă de piatră (vechimea de 16.000 de ani). Continuând excavațiile, la un nivel situat şi mai adânc, cazmalele s-au lovit de un strat dur, format dintr-un material având aspectul unei sticle verzui, topite. Acest fapt este cu atât mai surprinzător, cu cât se ştie că după prima explozie nucleară efectuată în deşertul Nevada, specialiştii au constatat, în zona centrală a deflagrației, topirea nisipului până la transformarea sa într-un fel de sticlă verzuie.

Foarte interesantă sub acest aspect este şi sticla de cuarț pur din pustiul Libiei, care se găseşte la aproximativ 800 km sud-vest de Cairo, pe o suprafață de 136 x 56 km^2. Cercetările efectuate au dus la concluzia că această formațiune a apărut prin topirea nisipului din deşert şi se consideră, în general, că este vorba de un impactit, deşi n-au fost descoperite nici cratere şi nici urme de meteoriți. Sticla din deşertul Libiei se prezintă şi sub formă de bucăți destul de mari (525 kg – Muzeul din Cairo), dar perfect omogenizate şi curate. Ea se deosebeşte net de toate celelalte varietăți de sticlă naturală, fie că este vorba de sticlă vulcanică (obsidian), fie de impactite ori tectite veritabile şi prezintă asemănări cu sticla apărută prin topirea rocilor ca urmare a unei explozii atomice.

Tot în apropiere de „patinoarul“ de sticlă libian, în zona Mării Moarte, fizicianul M. Agrest a constatat o radioactivitate ridicată datorată unor izotopi cu timpi lungi de înjumătățire. Cercetările au arătat că nu este vorba de radioactivitatea rocilor ajunse prin mişcări tectonice la suprafață, valorile radiației şi izotopii determinați nesusținând acest punct de vedere. La capătul celălalt al globului, în continentul sud-american, pe unele blocuri de granit ale celebrei cetăți preincaşe Sacsayhuaman pot fi observate suprafețe sticloase, apărute parcă sub influența unor temperaturi extrem de ridicate. Nici Europa nu duce însă lipsă de mărturii edificatoare.

FORTURILE VITRIFICATE

Forturile vitrificate se întâlnesc în Franța, Scoția şi alte zone ale Europei şi se prezintă, de regulă, sub forma unor elipse, amplasate în vârful unor coline sau al unor promontorii naturale abrupte. În partea inferioară, uneori numai pe o parte, alteori pe ambele părți, zidurile sunt construite din pietre granitice vitrificate. Dacă incintele sunt protejate de metereze mai înalte, acestea prezintă şi ele semne indiscutabile ale aceluiaşi fenomen: vitrificarea. Tehnica realizării este necunoscută, ştiut fiind faptul că granitul are nevoie pentru a se topi de temperaturi de peste 1300° C, foarte greu de obținut cu mijloace clasice şi practic imposibil de realizat în aer liber, la baza unui zid.

Conform afirmațiilor făcute de Robert Charroux în *Cartea trecutului misterios*, cele mai importante forturi vitrificate din Scoția sunt *Craig Phoedrick, Ord Hill of Kissock, Barry Hill, Castle Spynie, Top-o-Noth* şi ruinele din insula Sanday, arhipeleagul Orcadelor. Cele mai tipice dintre toate sunt *Craig Phoedrick* şi *Ord Hill of Kissock*, care se înalță ca doi stâlpi uriaşi pe două coline aflate la trei mile distanță una de alta, la marginea golfului Moray, lângă oraşul Invemess, pe care parcă l-ar străjui să nu fie atacat cumva dinspre mare. Arheologul Jules Marion descrie foarte plastic aceste fortificații ca fiind asemănătoare cu o acropole zidită cu multă regularitate, a cărei parte de sus, turtită şi adusă la forma unei terase ovale, are în mijloc o adâncitură cam de doi metri şi jumătate profunzime, ce te duce cu gândul la craterul unui vulcan în miniatură. La poalele acestei bizarerii arhitecturale se află un zid care îmbracă întreaga construcție de jur-împrejur, până la o înălțime considerabilă. Zidul este realizat din blocuri de granit de dimensiuni ciclopice, aflate în stare vitrificată, ce fac parte integrantă din construcție. Ambele forturi domină valea râului Ness, în partea unde panta este mai abruptă.

Bolovanii fortului, închişi la culoare, sunt imenşi şi legați între ei printr-un mortar aplicat în straturi de grosime

inegală, dar devenit extrem de dur, astfel încât este aproape cu neputință să se smulgă o aşchie din monolitul acesta. Câteva blocuri de piatră, care au fost probabil supuse unor temperaturi deosebit de ridicate, sunt arse ca zgura vulcanică, iar dacă se sparg, se observă picături mari vitrificate, destul de asemănătoare la culoare şi consistență sticlei obişnuite.

În Franța au fost identificate până în prezent 12 forturi vitrificate, însă nu se ştie nimic despre vârsta sau originea acestora. Cele mai importante sunt forturile de la Chateauvieux şi Robandelle (pe malurile râului Creuse, situate față în față), de la Thauron şi de la Saint-Georges-de-Nigremont. În Bretagne, cel mai important fort vitrificat este cel de la Peran, iar în Vienne există o construcție de acelaşi gen la Thorus. La acestea se mai adaugă şi cele situate în apropiere de Argenton, în departamentul Orne şi în departamentul Mayenne, la Saint-Suzanne.

Incinta fortului de la Chateauvieux este tot ovoidală, ca aproape toate celelate, având lungimea axei longitudinale de 128 de metri. Zidul care înconjoară acest oval are la bază grosimea de aproximativ 7 metri, cu mici variații de-a lungul distanței pe care o străbate, iar la partea de sus depăşeşte, de regulă, trei metri. Pe aceste structuri de bază a fost înalțat un zid de granit. Un specialist care a cercetat amănunțit locul respectiv, M. de Nadaillac, a făcut următoarea descriere: „*Spațiul dintre cei doi pereți este umplut cu un strat de granit topit, lat de patru metri şi gros de 60 cm, care se sprijină pe un postament de tuf. Lucrul cel mai interesant este acela că nu găsim aici niciun fel de urmă de mortar, indiferent de natura acestuia, fapt ce deosebeşte radical construcțiile de aici de cele existente în Scoția*“. Iar lucrul ce intrigă cel mai mult este acela că partea interioară a zidului este complet vitrificată, în vreme ce în exterior nu există nici o porțiune unde să se vadă aşa ceva!

La fel stau lucrurile şi cu străvechea fortăreață de la Riban-delle-du-Puy-de-Gaudy, despre care nu se ştie decât că a fost stăpânită pe timpuri de celți, apoi de romani şi după aceea de vizigoți. Aceasta are un perimetru de aproximativ

1.500 de metri şi acoperă o suprafață de circa 13 hectare. Interiorul zidurilor de granit vitrificat este izolat de pereți printr-un strat de pământ. Vitrificarea este aici superficială şi nu depăşeşte de regulă 2 cm în profunzime. Specialiştii au analizat diferitele indicii şi au ajuns la concluzia că în momentul când granitul topit s-a lipit de pereți, construcția era terminată şi că, probabil, sursa de căldură care a furnizat uriaşa energie termică necesară vitrificării se afla în interiorul incintei.

Utilizarea energiei nucleare ca armă de distrugere în masă de civilizațiile care au existat în trecutul îndepărtat al omenirii nu constituie, însă, singurul aspect care demonstrează atingerea unui nivel tehnic deosebit de ridicat de către umanitățile preistorice. La fel de importante sunt şi mărturiile care atestă utilizarea rachetelor şi a navelor de zbor de civilizațiile antice, inclusiv în scopuri militare.

RACHETE ANTICE

Antichitatea nu ducea lipsă de sugestive demonstrații de forță. Astfel, în *Ramayana*, măciuca eroului străbate aerul, „*învăluită în flăcări ca un meteorit de foc*“ şi peste tot pe unde trece rămâne numai cenuşă, iar pentru a-şi înspăimânta duşmanii, Rama trage cu arcul său regesc un „*minunat proiectil*“ care, după ce a trecut prin toți palmierii şi a perforat muntele „*până în mijlocul infernului*“, s-a ridicat apoi drept în văzduh sub forma unei lebede şi „*strălucind de o lumină infinită*“, a revenit de unde a pornit.

Treptat, tehnologia producerii acestor arme s-a pierdut, ea fiind readusă în actualitate de către chinezul Wu Ching Yao abia în anul 1040 d. Chr., prin menționarea explicită a formulei prafului de puşcă. Două secole mai târziu, un savant arab a aprofundat subiectul într-un tratat complet, în care a dezvăluit substanțele necesare fabricării pulberii şi în care salpetrul era numit semnificativ „*zăpadă de China*“. În anul 1232, apărătorii Imperiului Celest au respins cavaleria mongolă ce asedia Kai-Fung-Fu, folosind ceea ce purta

denumirea de „*săgeți de foc*“. În 1249, un alt arab a calificat rachetele drept „*săgeți chinezeşti*“, iar în 1280, Hassan al Ramah a scris *Arta de a lupta cu maşinile de război*, în care nu numai că a expus tehnologiile de fabricare a pulberii şi proiectilelor, dar a prezentat şi o torpilă incendiară propulsată cu două fuzee de mari dimensiuni, pe care a numit-o „*un ou de foc care se menține prin el însuşi*“.

La începutul secolului al XlX-lea, după o lungă perioadă de eclipsă, racheta de luptă a reintrat pe neaşteptate şi cu multă eficiență în arsenalul armatelor, în India[51]. În cursul campaniei de pe coasta Coromandel, un adevărat potop de foc s-a abătut asupra falnicei cavalerii britanice, fuzeele lansate de rachetiştii prințului de Mysore, Haider Ali, producând mari pierderi trupelor invadatoare engleze. Proiectilele, foarte simple, erau confecționate din tije de bambus de peste 3 m lungime, pe care erau fixate cartuşe de fier cu rol de camere de ardere. Bătaia rachetelor era de aproape 2 km. Ca urmare a succesului obținut, fiul lui Haider Ali, Tippoo Sahib, a mărit corpul artificierilor, de la 1200 la 1500 de oameni, determinând cu ajutorul lor, în deceniul 1780-1790, alte înfrângeri jenante pentru britanici.

APARATE DE ZBOR

Eposurile vechi indiene şi puranele, mai ales cărțile 6-10 din *Mahabharata*, precum şi alte scrieri provenite din aceeaşi arie culturală, oferă descrieri concrete ale unor maşini zburătoare, ale tacticilor de luptă şi chiar indicații privitoare la construcția lor. În imensa bibliotecă de manuscrise a Academiei Internaționale de Cercetări Sanscrite din Mysore a fost descoperit un manuscris vechi de circa 3000 de ani, atribuit înțeleptului yoghin Bharadava, care a trăit în jurul anului 1000 î. Chr. Studiul, intitulat *Vimanica Shastra*, cuprinde opt capitole însoțite de diagrame şi enumeră 31 de subansamble esențiale ale aeronavei şi 16 metale sau aliaje, a căror denumire nu a putut fi tradusă cu o suficientă

[51] Sorin Ştefânescu: *Op. cit.*

precizie:

„În mijlocul navei se află o cutie metalică grea, sursa de energie. Din această cutie, forța este transmisă prin două țevi groase fixate la pupa şi prora navei. În afară de aceasta, energia se difuzează spre opt brațe cu orificiile îndreptate în jos. În timpul decolării se deschid supapele celor opt țevi îndreptate în jos şi capetele de sus ale acestora sunt închise. Curentul de forță se opinteşte în pământ, ridicând astfel nava în aer. Când ea se află la o anumită înălțime, orificiile superioare se închid pe jumătate, pentru a permite navei să se mențină în văzduh. Cea mai mare parte din energie este transmisă apoi țevii din spate, care face ca nava să înainteze.“

Însăşi enumerarea a 16 metale este un fapt remarcabil pentru o perioadă în care istoria oficială consideră că în Egipt abia începuse epoca fierului, prin intermediul hitiților. În afară de fier, egiptenii mai cunoşteau aurul, argintul, arama, zincul, cositorul şi mercurul. Un fel de ilustrație la „*Vimanica Sastra*“ o constituie desenele dintr-un templu săpat în stâncă, situat la Elora, în apropiere de Haiderabad. *Templul lui Kailasanat*, de dimensiuni monumentale, simbolizează reşedința zeului Shiva pe Kailhasa, muntele sfânt din Himalaya, şi este înconjurat de jur-împrejur de alte 30 de sanctuare. Pereții sunt împodobiți, în afară de chipurile zeilor, şi cu scene de luptă în care apar maşini de război zburătoare. Reprezentările coincid cu descrierile din manuscrisele sanscrite: „*La porunca lui Rama s-a înalțat cu un bubuit asurzitor deasupra norilor o vimana strălucitoare. Rama zbura cu vimana sa pe o rază puternică ce strălucea ca Soarele şi al cărei zgomot semăna cu vuietul mării. Sunt maşini care zboară la mari înălțimi datorită mercurului şi curentului puternic care le mână. Sunt capabile să parcurgă distanțe nesfârşite şi să se mişte de sus în jos şi de jos în sus, înainte şi înapoi. În măruntaiele maşinii se află o instalație cu un căzănel de fier în care se înfierbântă, la un foc anume potrivit, mercurul. Patru rezervoare cu mercur permit acestei instalații să producă un curent de forță. Maşina poate apoi urca spre cer, făcând un zgomot asurzitor, iar cei care-i urmăresc traiectoria au impresia că văd o perlă uriaşă*“.

Scrise pe vremea când Roma nu fusese încă întemeiată şi când „miracolul“ grec se ascundea în nebuloasa unui viitor incert, trebuie să recunoaştem că aceste descrieri ale unei nave de zbor sunt destul de tehnice. Rama s-a aliat cu Hanuman, bunul rege al maimuţelor. Regele urşilor i-a spus lui Hanuman: „*Ridică-te, viteazule, sari peste mare şi salvează-ne! Tatăl tău este zeul vântului, el ţi-a dat forţa. De când erai copil, când ai văzut Soarele, ai crezut că ai în faţa ta un fruct roşu şi ai sărit până la cer trei sute de mile întregi. Şi-a fluturat Hanuman coada sa lungă ce strălucea sinuos în văzduh. La izbitura ei, muntele cel mare s-a cutremurat şi copacii au pornit-o pe urmele ei în înălţimi, vieţuitoarele ascunse în peşteri au urlat de spaimă, de frică şerpii au scos flăcări pe gură şi au muşcat stânca, de s-a prefăcut într-o pară de foc.*“

Tot în *Ramayana* se găseşte o descriere a zborului unei vimane: „*Când zorii se iviră, Rama, luând carul ceresc pe care Puspaka i-l trimisese prin Vivipishand, se făcu gata de plecare. Acest car se propulsa el însuşi. Era mare şi fin decorat. Avea două etaje şi numeroase camere cu ferestre şi era împodobit cu drapele şi stindarde. Emitea un sunet melodios, zburând pe drumurile cerului*“. Informaţii asemănătoare se găsesc şi în literatura creată de preoţii lama din Tibet, în special în cărţile sfinte *Kantjur* şi *Tantjur*. Deşi cuprind sute de volume, nu au fost traduse decât într-o infimă măsură în limbile europene:

„*Subdiviziunile mişcărilor vimanelor sunt: înclinaţia, ascensiunea verticală, coborârea verticală, înainte, înapoi, ascensiunea normală, coborârea normală, înaintarea pe distanţe lungi, cu ajutorul unei ajustări a părţilor mecanice care dau o mişcare perpetuă. Forţa şi rezistenţa acestor maşini depind de materialul folosit. Iată câteva din calităţile unui car aerian: poate deveni invizibil, poate transporta pasageri, se poate realiza la dimensiuni mai mici, se poate deplasa în linişte; dacă se foloseşte sunetul, vimanele trebuie să aibă o mare flexibilitate a părţilor mecanice, trebuie să dureze mult timp, trebuie să fie închise şi bine acoperite. Cu ajutorul acestor maşini, fiinţele umane pot să zboare în aer, iar fiinţele cereşti să coboare pe Terra. Anumite vimane puteau sa urce*

până în regiunile solare şi chiar dincolo de ele, în regiunile stelare."

Referindu-se la o perioadă mai recentă a istoriei, Sorin Ştefănescu aminteşte, în cartea *Sfidarea Timpului*, de un eveniment petrecut în 17 aprilie 1709, atunci când regele Joao al V-lea al Portugaliei a emis o hotărâre cu privire la finanțarea călugărului iezuit Bartholomeu Lourenco de Gusmao, în vederea realizarii unui vehicul zburător, în care se arăta: „*Fiind de acord cu sfatul consiliului meu, ordon pedeapsa cu moartea împotriva greşelii. Dar, cu scopul de a încuraja petiționarul să se consacre cu râvnă spre îmbunătățirea maşinii care este capabilă să producă efectele menționate de el, îi garantez, de asemenea, un loc în Colegiul din Barcelona, cu o pensie anuală de 600.000 de reis pentru toata viața.*"

Gusmao venise la Lisabona din America de Sud cu numai un an înainte, fiind hotărât să construiască un fel de avion, al cărui secret afirma că îl deține de la amerindienii în mijlocul cărora trăise numeroşi ani. Din nefericire, deşi avusese prilejul să cunoască mijlocul prin care te puteai ridica de la pământ şi „*zbura chiar de la o planetă la alta*", nu reuşise să rețină decât modul de realizare a unui vehicul atmosferic. Cum sumele necesare erau departe de a fi modeste, se adresă regelui promițând o sumedenie de avantaje, care nu puteau fi trecute cu vederea: Portugalia va deveni stăpâna văzduhului, distanțe enorme vor fi străbătute cu peste 200 de leghe pe zi (1000 km), deasupra oceanelor sau a uscatului, transportul trupelor, călătorilor sau mărfurilor va putea fi efectuat cu mare uşurință etc. Regele fu de acord. Ca urmare, la 15 august, sub privirile uimite ale curții şi regelui, un model al aparatului se ridică încet câțiva metri de la pământ. La bord izbucni însă un incendiu, nava ateriză rapid, iar focul a fost stins cu mare dificultate. Pe 30 octombrie, un nou test avu un succes deplin: vehiculul s-a ridicat mult deasupra curții din *Casa da India*, şi a coborât intact.

Deşi inițial entuziasmul a fost general, Gusmao fiind poreclit *Voador* (zburătorul), iar maşinăria sa *Passarola*

(pasărea), ulterior descoperirea a fost trecută sub tăcere. Inchiziția era foarte puternică, iar satanica creație a iezuitului trebuia să-şi înceteze existența. Planurile au fost arse sau au dispărut şi ingeniosul călugăr, dovedind un respect deosebit față de ordinele superiorilor, a renunțat la experiențele sale. Dar cum arăta vehiculul observat şi admirat de atât de mulți oameni? Conform gravurilor, era un fel de gondolă, de forma unei păsări căreia nu-i lipseau nici coada şi nici aripile batante. Bile de chihlimbar şi sfere magnetice, plasate deasupra unei ciudate pânze concave sub care era prinsă nacela, se pare că asigurau un al doilea sistem de propulsie. Părintele iezuit Manuel Antonio Gomez, vorbeşte chiar de baloneți umflați cu hidrogen şi de un generator de gaz.

Călin Turcu arată, în cartea sa, *OZN – istorie stranie şi adevărată* că, la sfârşitul secolului trecut, a fost editat în Anglia un volum ciudat, în care autorul, Scot Elliott, descrie în detaliu un tip de disc zburător sau de navă spațială, care se presupune că era folosit în dispăruta Atlantidă:

„Mijloacele de locomoție ale atlanților erau minunate, căci maşina zburătoare era atunci un fapt împlinit. Acesta nu era un mijloc de transport pentru oamenii obişnuiți. Sclavii, servitorii şi masele de lucrători trebuiau să meargă pe jos sau să călătorească în căruțe grosolane trase de animale ciudate. Navele aeriene erau cam ceea ce sunt astăzi caleaşca sau mai degrabă yahtul particular, căci ele trebuie să fi fost foarte costisitoare. Aceste nave erau în general cu două locuri, uneori cu şase sau opt. Când războiul şi nenorocirile sunară sfârşitul Vârstei de Aur, nave de război care puteau să se deplaseze în aer, înlocuiau din ce în ce mai mult navele maritime, deoarece ele erau în mod firesc nişte mecanisme de distrugere mult mai eficiente. Acestea erau construite pentru a transporta 50-100 de războinici.

Vimanele erau făcute din lemn sau din metal. Primele erau făcute din lemn şi scândurile folosite erau extrem de subțiri, dar în ele se injecta o substanță care le micşora greutatea şi le făcea extrem de rezistente în acelaşi timp. Când se folosea metalul, acesta era în general un aliaj din două metale albe şi

unul roşu. Aliajul era alb ca aluminiul şi chiar mai uşor decât el. Pe scheletul unei nave aeriene se întindea o foaie mare din acest metal, care era apoi bătut cu ciocanul şi sudat electric când trebuia. Dar fie că erau din lemn sau din metal, suprafaţa lor era în aparenţă dintr-o singură bucată, fără suduri vizibile, perfect netedă şi lucioasă şi strălucea în noapte ca şi cum ar fi fost acoperite cu o zugrăvire luminoasă.

Cea mai interesantă pare să fi fost metoda de propulsie. La început, se pare că «vrill»-ul personal a furnizat forţa motrice, dar această metodă a fost înlocuită mai târziu printr-o forţă care, deşi de un tip necunoscut, acţiona asupra aparatelor mecanice. Această forţă, care n-a fost încă descoperită de ştiinţă, era de natură eterică."

În lucrarea *Universul secret din Mu*, James Churchward povesteşte că, în timpul unei călătorii în India, la sfârşitul secolului al XX-lea, a avut ocazia să examineze vechi manuscrise hinduse, despre care preoţii îi spuseseră că erau copii ale unor arhive dintr-un templu ce dăinuia dinainte de civilizaţia indiană:

„*Un desen cuprinzând instrucţiuni pentru construcţia maşinii zburătoare şi a motorului său. Mijlocul de propulsie era luat din atmosferă într-un mod simplu şi puţin costisitor. Motorul semăna puţin cu turbina noastră actuală şi o dată pus în mişcare, nu se mai oprea deloc, până nu era oprit. Dacă nu, el continua să se vârtească până ce piesele sale se uzau. Aceste nave zburătoare puteau să facă înconjurul Pământului fară să se oprească, până ce mecanismul său se epuiza. Autonomia lor de zbor era nelimitată, sau mai degrabă limitată numai de gradul de uzură al metalului. Am găsit texte ce vorbeau de zboruri care acopereau fără escală peste 5000 de km. Toate textele care fac aluzie la aceste maşini zburătoare indică foarte precis că ele erau autonome şi că zburau prin ele însele.* ***Nu aveau nevoie de carburant***". Trebuie să recunoaştem că, în unele privinţe, tehnologia actuală poate fi considerată primitivă în comparaţie cu aceste realizări ale trecutului îndepărtat.

În afară de mărturiile de ordin cultural, există şi dovezi de ordin material, dintre care poate fi amintit faptul că în San

Salvador a fost descoperită o tavă din argilă, pe suprafața căreia sunt reprezentați oameni zburând deasupra palmierilor, în stranii vehicule din care țâşnesc fum şi flăcări. De asemenea, la Muzeul din Montreal, există copia unui foarte controversat obiect găsit într-un mormânt precolumbian, care are o vechime de circa 1800 de ani. Unii specialişti îl consideră a fi modelul redus al unui avion preistoric supersonic: aripă delta, cabină de pilotaj, parbriz, aripioare de coadă, profundor etc.

Un obiect similar a fost descoperit într-un mormânt egiptean. Deşi inițial a fost considerat reprezentarea unui şoim, unele detalii, cum ar fi coada verticală şi extremitățile aripilor desfăşurate curbate înainte, l-au determinat pe dr. Khalil Messiha, inginer în aeronautică, să arate că acesta este, de fapt, modelul unui planor. Lansat cu mâna, planează pe o distanță apreciabilă. La fel s-au comportat toate cele 14 modele expuse în 1972 la Muzeul de Antichități din Cairo, într-o inedită expoziție al cărui scop a fost de a demonstra nivelul ştiinței zborului în Egiptul Antic.

În Zimbabwe pot fi văzute ruinele unei cetăți despre care nu se ştie când şi de ce popor a fost construită. Ceea ce intrigă, însă, în mod deosebit sunt turnurile în interiorul cărora nu se poate pătrunde decât prin acoperiş. Legendele afirmă că aceste construcții erau locuințele *oamenilor zburători*. Toate au fost considerate poveşti până când, într-o zi, în vecinătatea enigmaticelor ruine au fost descoperite mai multe statui ce întruchipau oameni cu aripi de cărăbuşi, fixate pe omoplați. Fizionomia lor era net diferită de cea a populațiilor negroide.

La mii de kilometri distanță, turnuri asemănătoare se înalță şi pe crestele munților peruvieni. Legendele amerindiene spun că, în vremuri demult apuse, oamenii se deplasau prin aer aşezați pe uriaşe tăvi de aur. Originalele mijloace de transport, care amintesc de covoarele fermecate orientale, erau dimensionate în funcție de numărul şi greutatea pasagerilor. Discurile erau turnate dintr-un aur deosebit, cu o densitate mai mică decât cea cunoscută în prezent. Lovite cu un baston special, ce le făcea să vibreze cu

o anumită frecvență, se ridicau în văzduh şi rămâneau suspendate atâta timp cât dura vibrația metalului. Viteza, continuitatea şi direcția de zbor depindeau de ritmul bătăilor administrate *farfuriei zburătoare*. Contrar aşteptărilor, tradiția nu pune capacitatea de zbor a ciudatelor tăvi pe seama unei forțe supranaturale, ci pe seama măiestriei meşterilor care ştiau să combine dimensiunile şi compoziția lor în vederea obținerii efectului dorit.

Utilizarea aparatelor de zbor pentru realizarea călătoriilor de lungă durată nu poate fi făcută decât în strânsă corelație cu dezvoltarea unor metode cartografice avansate. Mărturiile istorice care le atestă existența cu mult înainte de punerea lor la punct de către actuala civilizație întăresc ideea conform căreia deplasările pe calea aerului nu constituie apanajul exclusiv al omenirii actuale.

HARTA LUI PIRI REIS

Harta a fost descoperită în anul 1929 d. Chr., de către istoricul turc Halil Eren Eldem, printre manuscrisele aflate în biblioteca muzeului adăpostit în impunătorul palat Topkapî din Istanbul şi se prezintă sub forma unui fragment de planiglob, desenat pe un pergament lucrat din piele de gazelă, în 9 culori şi cu părți aurite, cuprinzând semne folosite în portulanele italiene şi portugheze, diverse desene reprezentând nave, animale şi figuri fabuloase, precum şi însemnări cuprinzând informații cu privire la flora şi fauna diferitelor regiuni, poziția lor geografică şi chiar istoria descoperirii lor. O însemnare făcută chiar de autor, Piri Reis ibn Hadj Mehmet, menționează că harta a fost întocmită în perioada 9 martie - 7 aprilie 1513, la Gelibolu (Galipoli).

Ludvik Soucek arată în cartea sa, *Bănuiala unei umbre*, că surpriza s-a produs atunci când unii geografi au observat mari similitudini între relieful continentului şi insulelor din Marea Caraibilor, desenat într-un mod deformat pe harta lui Piri Reis şi hărțile elaborate la cererea Ministerului Apărării al SUA, în timpul celui de-al doilea război mondial, în scopuri strategice, de pregătire a operațiunilor din nordul Africii. Era

vorba de similitudinea aşa-zisei *proiecţii echidistante*. În anul 1953, facsimilul hărţii lui Piri Reis a fost studiat de cartograful american, căpitan de marină Arlington H. Mallery, care a observat existenţa unei proiecţii de un tip special (proiecţia echidistantă), care arăta că metoda de întocmire a hărţii, deci baza ei matematică, nu pledează nici pentru ideea Pământului plan, care tocmai în acea vreme începuse să piardă teren în faţa noii ipoteze a Pământului de formă sferică, şi nici pentru încercarea de proiecţie în plan a suprafeţei globului pământesc, realizată abia în sec. al XVI-lea de cercetătorul şi cartograful olandez Gerhard Mercator. Alte cercetări au fost efectuate de cartograful Walters, care a descoperit modalitatea de proiecţie folosită.

În anul 1955, comitetul de organizare a Anului Geografic Internaţional a încredinţat harta întocmită de Piri Reis, preotului iezuit Daniel Linehan, directorul Observatorului din Weston şi şeful serviciului cartografic al Marinei americane. După mai multe ezitări, apărute ca urmare a îmbinării incorecte a hărţilor originale, acesta a confirmat exactitatea cu care au fost trasate contururile Americii de Nord, amplasarea lacurilor şi munţilor din Canada, inclusiv punctul cel mai nordic al continentului, poziţia insulelor din arhipelagul Falkland (cunoscute abia la sfârşitul sec. al XVI-lea) şi – faptul cel mai interesant – conturul Antarctidei, dar nu aşa cum este trasat în prezent cu ajutorul fotografiilor luate din avion, ci configuraţia Antarctidei continentale, fără calota ei de gheaţă.

Autenticitatea hărţii lui Piri Reis, precum şi a unei alte hărţi, elaborate de cartograful Orontius Fincus în 1531, a fost confirmată şi de către exploratorul polar, căpitanul Finn Ronne, iniţial călăuză a amiralului Byrd şi ulterior coordonator al expediţiei anglo-norvegiano-suedeze în Antarctida. Munţii continentului sudic, însemnaţi pe aceste hărţi ca insule, se află, în adevăr, în locurile indicate şi sunt insule acoperite cu un strat continuu de gheaţă, care le leagă de continent în zona Ţării Reginei Maud. Toate acestea s-au constatat însă abia în anii 1949-1952, cu ajutorul sondelor seismice.

Un amănunt aparent minor, trecut cu vederea la acea vreme, a fost însemnarea lui Piri Reis conform căreia în alcătuirea hărții sale el s-a folosit de hărți vechi ale lumii, „*desenate în vremea lui Alexandru, Stăpânul celor două cornuri, care arătau pătrimea nelocuită a lumii*“. Se pare că unele hărți au fost salvate de la distrugerea generală a documentelor antichității şi au fost apoi folosite de marinarii arabi şi turci, iar mai târziu şi de cei europeni. Harta lui Mercator din 1538, reprezentând puțin cunoscuta coastă a Americii de Sud, era mai corectă decât harta din 1569, pe care a desenat-o după ce coasta vestică a fost mai bine explorată. Un motiv hotărâtor pentru călătoria căpitanului Cook în căutarea Antarctidei l-a constituit însuşi faptul că aceasta apărea pe multe din hărți, concluzia sa eronată despre inexistența continentului fiind, desigur, provocată numai de faptul că nu a navigat suficient de mult spre sud.

Profesorul Charles Hapgood, arheolog, istoric şi cartograf, a desfăşurat un vast program de cercetare timp de mai mulți ani, având ca temă studiul hărților de navigație ale antichității, copiate după originale străvechi. În urma corelării complete a caracteristicilor cartografice cu hărțile moderne, a rezultat că originalele nu puteau fi realizate fără cunoaşterea unor metode ce au fost utilizate abia după perioada Renaşterii (cronometrul, necesar pentru determinarea longitudinii, a fost descoperit abia în jurul anului 1780).

Una dintre hărțile studiate de către academicianul francez Philippe Buache (1737), copiată după o străveche hartă grecească, arată un curs de apă care traversează Antarctida şi care, în absența gheții, ar diviza continentul sudic în două, o separație despre care nu s-a ştiut până în 1959, Anul Internațional al Geofizicii. Cu ajutorul celor mai moderne dispozitive de sondare a gheții, acum este posibil să se demonstreze că, dacă gheața ar lipsi, Antarctida de Est ar fi separată de Antarctida de Vest de-a lungul Munților Transantarctici. Deşi continentul Antarctida arată ca o masă unică de gheață, în prezent se ştie şi se acceptă, pe baza determinărilor făcute cu aparatele de măsură că, de fapt, este

vorba de două insule gigantice. Dar cum de ştiau asta realizatorii hărților originale consultate de Buache, cu sute sau poate chiar mii de ani înainte de descoperirea „oficială“ a Antarctidei?

Secțiunea din harta planetară Orance Finne, realizată în 1532, care prezintă continentul Antarctida, nedescoperit până în 1818, descrie râuri care acum sunt ghețari. Harta *Ibn ben Zara* a Mărilor Mediterană şi Egee pare exactă în privința coastelor, dar arată, alături de insulele cunoscute, câteva insule care nu există, mai precis *nu mai sunt deasupra nivelului apei*; acestea sunt reprezentate aşa cum arătau la sfârşitul ultimei glaciațiuni, când nivelul apei la scară planetară era considerabil mai scăzut. O altă incursiune în trecutul îndepărtat are loc prin intermediul unei hărți turceşti de la 1559, atribuită lui Hadji Ahmed, care nu numai că prezintă coastele vestice ale celor două Americi, dar se pare că arată o punte de uscat între Siberia şi Alaska – un indiciu în privința faptului că sursa lui Hadji Ahmed îşi are originea la sfârşitul ultimei ere glaciare, spre satisfacția ulterioară a antropologilor americani: susținători ai „originii asiatice“.

O altă hartă, denumită „*King Jaimes World Chart*“, din 1502, o copie după altele mult mai vechi, prezintă deşertul Sahara ca un ținut fertil cu lacuri mari, ape curgătoare şi oraşe, aşa cum de fapt a fost cândva, în vremuri foarte îndepărtate. Alte hărți prezintă unii ghețari din timpul ultimei ere glaciare, ale căror urme sunt încă vizibile în unele părți din Europa, Anglia şi Irlanda, iar pe o altă hartă Strâmtoarea Behring nu este trasată, ea fiind străbătută de un istm, aşa cum a fost odinioară. Trăsătura caracteristică a acestor hărți antice recopiate o constituie faptul că pe ele se găsesc trasate cu exactitate coordonatele şi longitudinile, ceea ce denotă posedarea cunoştințelor de geometrie sferică, precum şi folosirea unor instrumente geodezice de mare precizie. Este posibil ca originalele să fi fost desenate în urmă cu 8.000-10.000 de ani, deci cu mult timp înainte de începuturile oficiale ale istoriei.

Existența unor metode cartografice de mare precizie

presupune, pe de altă parte, şi utilizarea unor dispozitive mecanice de înaltă finețe, capabile să realizeze măsurători geografice şi astronomice cu o acuratețe deosebită. O dovadă pertinentă în acest sens o constituie descoperirea astrolabului din Antikythera.

ASTROLABUL DIN ANTIKYTHERA

În primavara anului 1900, un vas al pescuitorilor de bureți surprins de furtună a fost obligat să ancoreze la adăpostul micii insule Antikythera, situată la sud-est de Cythere, între Pelopones şi Creta. La 60 de metri sub nivelul mării, scufundătorii au identificat o epavă antică dezmembrată şi acoperită în întregime cu depuneri calcaroase vechi de două milenii, dar lipsa mijloacelor tehnice adecvate lucrului la mare adâncime a făcut ca cercetările să fie abandonate, nu înainte de a fi prelevate numeroase fragmente de statui din marmură, figurine din bronz şi diverse obiecte de artă elenistică. Arheologul Valerios Stais, analizând cu atenție obiectele depuse spre păstrare la Muzeul din Atena, a remarcat că *„mai multe bucăți dintr-un mecanism, format din circa 20 de roți dințate, pare să fi fost conținut într-o cutie de 16 x 20 x 5 cm^3, prevăzută cu o placă dorsală de 16 x 32 cm^2, ce purta ceva asemănător unor cadrane circulare*“.

După o lungă şi migăloasă muncă de restaurare, finalizată abia în anul 1955, au devenit vizibile o parte a gradațiilor şi inscripțiilor astronomice pe care le purta mecanismul, ceea ce a permis să se avanseze ipoteza, bazată pe forma caracterelor greceşti, că obiectul fusese construit între anii 100-50 î. Chr. Cum cea mai mare parte a lor reprezentau tabele de observații astronomice, foarte asemănătoare cu cele scrise de Germinus, astronom grec care a locuit în Rodos în jurul anului 75 î. Chr., datarea a primit un plus de exactitate. Referindu-se la această remarcabilă descoperire, dr. Derek J. de Solia Prince, citat de Sorin Ştefânescu în lucrarea *Sfidarea Timpului*, afirma în revista *Scientific American* (iunie 1959) că *„maşinăria este la fel de uluitoare ca*

un avion cu reacție în mormântul lui Tutankamon".

Investigația făcută în 1976 de nava *Calypso*, exact în locul unde cu 75 de ani în urmă fusese pescuit surprinzătorul obiect, a adus noi clarificări. Astfel, a rezultat că nava era romană şi transporta la Roma tezaurul artistic al oraşului Pergam (actualul Bergama, Turcia), jefuit de armata imperială după înăbuşirea unei răscoale locale. Pe drum, însă, aceasta s-a scufundat. Era în anul 86 î. Chr. În acea perioadă era la modă sistemul geocentric, conceput de Hiparh, sistem care folosea notațiile sexagesimale preluate de la astronomii babilonieni. Inscripțiile mecanismului menționau Soarele, Luna, Venus şi zodiacul, numerele 76,19 şi 223 fiind clar gravate. Ele reprezintă cei 76 de ani ai ciclului lunar (4 x 19) şi ciclul de eclipse lunare de 223 luni. Din acest motiv dispozitivul era, practic, o maşină de calcul ce permitea găsirea fazelor solare şi lunare. Nu este, însă, clar care sunt principiile care au stat la baza construirii lui, deoarece modelele geometrice ale sistemului solar din epoca respectivă nu permiteau transpunerea operațiilor numerice prin manipulare mecanică.

Finețea şi perfecțiunea de execuție a obiectului dezvăluie în mod cert un nivel tehnic superior tuturor instrumentelor antice cunoscute. Precizia cu care au fost executate angrenajele şi reductoarele se ridică la nivelul celor mai bune lucrări efectuate de meşterii ceasornicari ai Renaşterii sau de creatorii unor celebre instrumente astronomice. De altfel, însăşi folosirea roților dințate reprezintă un mister. Cu toate că se aminteşte despre ele atât în lucrarea *Probleme de mecanică* (anul 330 î. Chr.), atribuită lui Aristotel, cât şi în lucrările de arhitectură ale lui Vitruvius, nu este vorba decât de teoretizări. Prima maşină pentru fabricarea roților dințate a fost proiectată de Leonardo da Vinci, abia în jurul anului 1500, dar acesta nu a reuşit să o realizeze practic, ceea ce a făcut ca producerea roților dințate să cunoască un proces de evoluție lentă, corelat cu perfecționarea mecanismelor de ceasornic.

Dovezi referitoare la existența unor societăți care au atins

nivele tehnice superioare sau culmi culturale deosebite provin, nu în ultimă instanță, şi din studiul civilizațiilor dispărute chiar în perioada tratată în mod oficial de istoria clasică. Deşi respectivele aspecte nu pot fi încadrate întotdeauna în anumite tipare, ele pot contribui la susținerea unei viziuni complet diferite asupra trecutului omenirii.

c) CIVILIZAȚII DISPĂRUTE

„Arheologia nu este o ştiință, ci o vendeta."

Sir Mortimer Wheeler

Descoperiri arheologice efectuate în cele mai diferite zone ale globului pământesc au scos la lumină vestigii arhitectonice surprinzătoare. Astfel, în Peru, exploratorul american Gene Savoy a descoperit, pe malul râului Maranon, un oraş străvechi, înghițit de vegetația junglei. Aşezarea are o suprafață enormă pentru epoca în care se presupune că a fost construită (circa 200 km^2) şi ceea ce impresionează şi surprinde, în primul rând, sunt numeroasele edificii circulare, cu înălțimi comparabile cu acelea ale blocurilor-turn de 15 etaje. În ziduri au fost identificate nişe de diferite forme, dar utilitatea acestora a rămas necunoscută.

În deşertul Arabiei, nu departe de Mareb (Yemen), se află Saboca. În urma unor săpături efectuate sub ruinele milenare, au fost descoperite temeliile unei alte cetăți, mult mai vechi, ce pare să fi fost edificată pe timpul când regiunea era un teritoriu înverzit şi roditor. De asemenea, fotografii aeriene realizate în zona deşertului Gobi au evidențiat imense structuri de cetăți, care ies ici şi colo de sub dunele de nisip.

În Grecia, pe fundul lacului Copais (Lividia), se află ruinele unei cetăți a cărei edificare se pierde în negura timpului. Rețeaua complexă de canale, destinate să dirijeze apa uzată în mare, urcă în loc să coboare, aşa încât e de presupus că terenul pe care se află localitatea s-a scufundat, în decursul timpului, sub nivelul actual al mării. Puțurile

colectoare, pornind din 50 de canale, sunt tăiate profund în rocă şi au şi rolul de suflători. Întreaga lucrare este extrem de complexă, întinsă şi executată în condiţii geologice foarte dificile.

În decembrie 1869, tot în Ohio, prăbuşirea în subteran a unei importante mase de cărbune a scos la iveală o placă de ardezie a cărei suprafaţă era în întregime acoperită cu mai multe rânduri de semne ciudate. Literele erau drepte, iar prima linie conţinea 25 de semne. Nimeni n-a reuşit să precizeze în ce limbă erau scrise, dar specialiştii au ajuns la concluzia că ele au fost tăiate în timpul transformării lemnului în cărbune şi au estimat vechimea plăcii la 250 de milioane de ani.

În ultimele trei decenii, cercetătorii americani, francezi, britanici, japonezi, canadieni şi sovietici au descoperit urme cu totul neobişnuite pe fundul mărilor şi oceanelor. Astfel, în deceniul ’50-’60, cercetătorii sovietici au fotografiat în largul coastelor Ecuadorului, la Oceanul Pacific, gigantice urme de şenile, ce se întindeau pe sute de metri, la adâncimea de 2970 de metri. Ulterior, urme identice au fost filmate şi în Atlantic de echipa comandantului Cousteau. Între anii 1971 şi 1973, numeroase expediţii oceanografice americane, britanice, franceze, sovietice şi italiene au descoperit ziduri ciclopice mai mari decât cele de la Tiahuanaco şi numeroase piramide tetraedrice regulate, cu înălţimea de 200 de metri în presupusa zonă a Triunghiului Bermudelor, iar expediţiile submarine ale oceanografului Jacques Piccard au dus la descoperirea unor adevărate şosele atlantice şi a unei gigantice scări, cu trepte formate din date de piatră cu latura de 60 m, care se întinde pe mai bine de 600 km, exact pe traseul curentului Golf Stream.

În cadrul cercetărilor efectuate în timpul Anului Geofizic Internaţional, oceanografii de la Universitatea Columbia au fotografiat pe fundul Oceanului Arctic gigantice urme de paşi omeneşti. Misterioşii umanoizi păreau a se fi plimbat nestingheriţi la mii de metri adâncime, pe fundul plat al oceanului, acolo unde temperatura scăzută, lipsa de oxigen şi lumină, dar mai ales presiunea enormă, ucid orice formă de

viață. Explicația oferită a fost aceea că urmele au fost lăsate de o specie uriaşă de viermi de mâl, care s-ar deplasa prin mişcări ondulatorii, ce lasă urme similare celor lăsate de paşii umani.

În anul 1966, conducătorul programului oceanografie al Universității Duke din SUA, Robert J. Menzie, împreună cu alți specialişti aflați la bordul vaporului „Anton Brunn“, au fotografiat coasta peruană de-a lungul a 80 de km la vest de Callao (Lima).

În zona *Gropii lui Milne Edwards*, adâncă de peste 2.000 de metri, s-au executat numeroase fotografii subacvatice, care indică vestigiile unui vechi oraş scufundat. Pe fotografii se disting clar statuetele de piatră, acoperite cu hieroglife, de pe fundul mocirlos al mării. Tot cu acest prilej s-a mai adus la cunoştința celor interesați că sonarul a detectat şi nişte dealuri, considerate a fi şi ele ruine.

Cea mai senzațională dovadă a fost, însă, obținută de nava americană USS Eltanin, aparținând escadrei antarctice *Military Sea Transportation Services* din US Navy. La 29 august 1964, USS Eltanin staționa la 100 de mile vest de Capul Horn şi specialiştii fotografiau cu un aparat automat fundul oceanului, situat la adâncimea de 3800 de metri. După developare, echipajul a constatat uluit că pe un clişeu apărea cât se poate de clar, un aparat ciudat instalat pe nisip. Dispozitivul necunoscut consta dintr-un cilindru lung de aproximativ un metru, pe care erau fixate mai multe vergele paralele şi egale. Formând cu partea centrală unghiuri de 90°, aceste vergele aveau la fiecare capăt mici protuberanțe cilindrice. Întregul aparat semăna cu o antenă telemetrică, cu un releu de televiziune sau cu un releu de radioteleviziune.

Dr. Thomas Hopkins, biologul navei, a declarat că obiectul nu putea fi, în niciun caz, o plantă sau un animal, ceea ce era evident. El se găsea plasat chiar pe marginea continentală sud-americană a giganticei falii tectonice care înconjoară Terra, falie ce are lungimea de peste 70.000 km. Nicio instituție ştiințifică sau militară însă nu-şi amplasase dispozitive în zona respectivă, tehnica deceniului ‘70 nefiind

capabilă de asemenea performanțe. În aprilie 1965, inginerul Allen Honey, editorul revistei *Science Publication*, lansa ipoteza că obiectul era un dispozitiv pentru înregistrarea activității seismice. Dar cine instala în 1964 seismografe la 3800 m adâncime?

Un sprijin deosebit pentru susținerea unei viziuni diferite asupra trecutului îndepărtat al omenirii îl aduc şi unele cercetări de ordin lingvistic.

Este puțin cunoscut faptul că unele limbi primitive manifestă o remarcabilă capacitate de abstractizare şi că, din punct de vedere semantic, sunt mai evoluate decât limbile moderne. Aspectul este cu atât mai remarcabil, cu cât ele reflectă, mai bine decât limbile moderne, în însăşi structura şi esența categoriilor lor gramaticale, până şi necesitățile ştiinței filologice contemporane. Nici până în prezent nu se ştie cum au putut evolua aceste limbi aşa-zis primitive până la stadiul respectiv de dezvoltare. Teoria oficială susține că primele limbi scrise au fost o formă de artă abstractă, bazată pe reprezentări de imagini. S-ar fi încercat, adică, să se prindă vizual şi grafic sunete, cuvinte şi simboluri, iar prin abstractizarea acestor simboluri-imagini au apărut primele semne alfabetice. Cercetătorii au estimat că primele încercări de scriere, făcute pe pietre, pe oase, pe lemne sau pe pereții peşterilor, au apărut acum 15.000-18.000 de ani, în Europa şi Asia Mică. Cu toate acestea, unele limbi cu o pronunțată facilitate a scrisului nu se încadrează în acest model al apariției. Este vorba de limbile brahmanilor (sanscrita), mayaşilor şi a populației aymara.

Sanscrita brahmanilor este scrisă în alfabetul *devanagari* (scrierea zeilor), în cadrul căruia fiecărui sunet, care poate fi vizualizat cu ajutorul unei litere, îi corespunde petala unei flori. Acest alfabet este compus din şapte flori, fiecare având un număr diferit de petale. Florile, care se află, conform învățămintelor brahmane, atât în Univers, cât şi în fiecare ființă (plantă, animal sau om), sub forma unei plase fine de lumină, sunt legate între ele datorită unei culori de bază şi reflectă armonia creației. Sunetele astfel compuse formează

sanscrita, una din cele mai complexe limbi, ce oglindeşte această armonie în muzică, poezie, filosofie, medicină, astronomie şi matematică. De aceea, această limbă arhaică, ce-şi are rădăcinile în perioada presupusei epoci de piatră şi pe care o vorbesc brahmanii, mai poartă numele de *limba florilor*.

În ceea ce priveşte limba elitistă a înțelepților *amautas*, aparținând culturii incaşe, aceasta a dispărut în întregime. Existența scrierii este o certitudine, chiar dacă aceasta nu corespunde criteriilor moderne, fapt care i-a determinat pe specialiştii în lingvistică să susțină versiunea oficială, conform căreia incaşii nu aveau o scriere propriu-zisă. Ei consideră, în mod nejustifcat, că rămăşițele acestui limbaj, acele *quipo*, găsite cu prilejul unor săpături arheologice, nu sunt suficiente pentru a da o imagine necesar de amplă despre posibilitățile acestei scrieri. Respectivele *quipo* sunt o înşiruire de noduri care, puse de-a lungul unor şnururi, aveau o semnificație definită exact. Printre altele, se introduceau în morminte pentru a-i da decedatului indicații importante pentru lumea de dincolo.

Înşirarea de noduri pentru transmiterea ştirilor este o metodă străveche, care a fost folosită cu mult înainte ca regii mitici incaşi să-şi fi început domnia. În mitologia incaşă se vorbeşte despre zeul cu pielea albă şi barbă mare, Viracocha, care a trăit înainte de potop în Tiahuanaco şi i-a învațat pe băştinaşi scrierea cu noduri. Profesorul John Alden Mason, curator emerit al Muzeului de Antichități Americane al Universității din Pennsylvania, descrie în lucrarea sa *The Ancient Civilization of Peru*, sistemul *quipo*. Nodul, care formează baza în scrierea *quipo*, este considerat de matematicienii moderni ca fiind unul dintre cele mai mari mistere, deoarece nu poate exista decât într-un număr impar de dimensiuni, fiind inexistent în plan şi în spațiile superioare plane. De altfel, topologii nu au reuşit să studieze decât nodurile cele mai simple.

Pentru perpetuarea acestei scrieri, a funcționat în regatul incaş o veritabilă elită de învățați, care pot fi desemnați cel mai bine sub numele de scribi de stat, acei *quipo-camayoc*. Ei

se bucurau de multă considerație, nu numai datorită rangului, ci şi datorită conştiinciozității şi exactității lor şi beneficiau de o educație în cursul căreia deprindeau nu numai arta de a face acele *quipo*, ci şi un comportament etic elevat. Instruirea se făcea la Cuzco, capitala regatului incaş, centrul celui mai puternic stat care s-a dezvoltat vreodată în vechea Americă de Sud. Din Cuzco era administrat un întreg imperiu, care s-a întins, în perioada sa de înflorire maximă, până la granița cu Ecuadorul, în nord, iar spre sud, până în centrul actualului stat Chile.

În şcoala scrierii din Anzi, quipo-camayoc învățau importanța fibrelor şnurului şi a nodurilor, legăturile complicate între cifră, mărime, succesiune, sfoara principală sau secundară. Fibrele din bumbac sau lână de lama aveau lungimi diferite şi erau atârnate pe un băț sau de un fir separat mai gros. Cu ajutorul lor, scribul de stat al incaşilor putea transmite orice cifră şi orice stare de fapt. Despre importanța fiecărei componente a acestui sistem complicat de informare nu ni s-a transmis nimic. Se mai ştie doar că un fir negru însemna timpul sau o boală, un fir argintiu însemna viață sau pace, că ştirile despre recoltă se transmiteau cu fire verzi, cele despre războaie cu fire roşii, iar cifrele erau incolore. Se presupune că incaşii foloseau la calcule sistemul zecimal. Modul de transmitere al ştirilor era evident o scriere, nu una alfabetică, aptă să redea mesajul poeziilor sau al emoțiilor, dar şi cea existentă făcea posibilă o comunicare exactă şi inteligentă. Este posibil ca scrierea quipo să fi fost preluată de la o civilizație anterioară, cu un nivel cultural ridicat şi restrânsă apoi în capacitatea ei de exprimare la necesitățile şi rigorile statului militar incaş.

Etnologul suedez Erland Freiherr Nordenskioeld, cunoscut pentru meticulozitatea cercetărilor sale, a arătat că şi polinezienii foloseau *quipo*-ul incaşilor şi că scrierea cu noduri era cunoscută şi în Mohenjo-Daro, capitala culturii din Valea Indusului. Această cultură coincide în timp cu cea sumeriană şi a marcat apogeul între sfârşitul celui de-al patrulea şi mijlocul celui de-al treilea mileniu î. Chr. Ştirile transmise prin intermediul scrierii *quipo* ajungeau din Anzi

până departe în Asia, iar acest fapt arată că este vorba despre un sistem de comunicare ce unea culturile preistorice ale popoarelor avansate.

Atât scrierea *quipo*, cât şi limba aymara sunt vestigiile unui sistem de comunicare extrem de diferenţiat, a cărui performanţă iniţială s-a pierdut aproape cu totul, o dată cu sfârşitul culturii care l-a generat. Ar fi interesant de studiat şi o posibilă legătură dintre scrierea quipo şi semnele din deşertul Nazca (cu liniile lor gigantice, perfect drepte, de care sunt legate animale şi simboluri). De asemenea, limbajul indienilor hopi din America Centrală este mult mai adecvat ştiinţelor exacte decât oricare din limbile actuale de pe Terra, deoarece nu cuprinde cuvinte-verbe şi cuvinte-substantive, ci cuvinte-evenimente, aplicându-se mai adecvat continuumului spaţiu-timp în care trăim. Mai mult, cuvântul-eveniment are trei moduri: certitudine, probabilitate şi imaginaţie. De exemplu, în loc să spună: un om a traversat râul într-o barcă, indianul hopi va folosi grupul om-râu-barcă în trei combinaţii diferite, după cum poate fi vorba de un fapt observat de narator, relatat de cineva sau visat.

CIVILIZAŢIA MAYA

Istoria civilizaţiei **Maya** este mai veche decât cea a aztecilor şi cea a incaşilor, unele descoperiri din domeniul arheologiei preistorice datând de la începutul mileniului II î. Chr. Dacă ar fi să luăm în calcul anul mistic, de la care mayaşii încep calcularea timpului şi implicit calendarul, atunci începutul ei ar corespunde anului 3111 î. Chr., ceea ce înseamnă că doar câteva sute de ani despart apariţia acestei civilizaţii de aceea a Egiptului. Locul de origine al poporului numit „maya“ (numele real nu se cunoaşte) este considerat a fi podişul Guatemalei, iar aria în care s-a dezvoltat această civilizaţie coincide cu actualele teritorii ale Peninsulei Yucatan, Guatemalei şi Hondurasului. Ambianţa şi condiţiile geografice generale nu erau deloc dintre cele mai favorabile, teritoriul ocupat (320.000 km^2), prezentând trei

zone distincte. Relieful este, în mare parte, de natură vulcanică, cu munți care ating 4000 de metri înălțime şi cu podişuri care ajung până la 2000 de metri, dar şi cu văi deosebit de fertile.

Deşi poporul maya este singurul popor al Americii precolumbiene care a avut un sistem dezvoltat de scriere, totuşi în textele rămase nu se menționează niciun nume, niciun fapt social, niciun eveniment istoric. Singurele informații asupra vieții acestui popor le dau cronicarii spanioli din secolul al XVI-lea (cele mai importante fiind cele ale lui Diego de Landa), deci la 4 secole după ce această civilizație, în formele ei vii şi autentice, apusese. Lipsa acută de informații este resimțită şi în ceea ce priveşte originea limbii maya. Dr. Nikolai Gruber, docent în limbi americane vechi la Universitatea din Bonn, vorbeşte despre acest lucru în termenii următori: „*Scrierea maya este una dintre performanțele cele mai uimitoare obținute de un popor. Nu este cu nimic mai prejos decât scrierea noastră, dacă se iau în considerare perfecțiunea şi forța sa de expresie. Cel care scria putea exprima orice cuvânt şi orice formă gramaticală*“.

Palenque a fost unul din cele mai importante centre mayaşe, comparabil cu celebrele Chichen Itza din Yucatan şi Tikal din Guatemala. Cea mai remarcabilă dintre clădirile de la Palenque este *Templul Inscripțiilor*, până la care temerarii vizitatori trebuie să urce 19,8 m pe scările abrupte din fața piramidei. Pe fiecare din cei patru piloni ai templului sunt sculptate siluete umane, în mărime naturală. Edificiul a fost denumit *Templul Inscripțiilor*, deoarece conține cea mai lungă serie de hieroglife din cultura mayaşă, în număr de 620. Deşi nu au fost descifrate în totalitate, se consideră că unele pasaje se referă în mod explicit la oamenii şi zeii care au jucat un rol important într-o istorie veche de mii de ani.

Până în 1949 se ştia prea puțin despre *Templul Inscripțiilor*. În acel an, însă, arheologul mexican Alberto Ruz Lhuiller a găsit o dală uriaşă în podeaua templului şi, după ce a ridicat-o, a găsit capătul unei scări blocate de un munte de pietre şi sfârâmături. După trei ani de muncă intensă, el a reuşit să o curețe, iar la poalele scării, care se afla chiar la

nivelul pământului, Lhuiller a descoperit o dală triunghiulară de piatră, ce stătea vertical şi scheletele a şase tineri. Îndepărtând dala, Lhuiller a deschis un mormânt vechi de peste un mileniu, ce aparţinea regelui Pacal (secolul al Vll-lea). Încăperea în care se afla sarcofagul era imensă, iar pe pereţi erau imagini sculptate ale celor nouă Zei Mayaşi ai Întunericului.

În pădurile virgine din Guatemala şi Yucatan se găsesc ruinele unor monumente care pot sta alături de uriaşele construcţii egiptene. Suprafaţa bazei piramidei de la Cholula, situată la 100 km sud de Mexico, este mai mare decât aceea a piramidei lui Keops. Despre piramidele de la Teotihuacan, care se găsesc la 50 km nord de Mexico şi sunt răspândite pe o suprafaţă de aproape 20 km^2, se ştie doar că sunt orientate după norme astronomice. De asemenea, în jungla guatemaleză, acoperit de o vegetaţie abundentă, a fost descoperit un presupus templu mayaş, care a fost denumit *Tikal IV*. El are înălţimea de 65 de metri şi seamănă mai mult cu un turn decât cu o piramidă.

În multe domenii, ştiinţa mayaşilor o depăşea pe aceea a grecilor şi a romanilor. Având profunde cunoştinţe matematice şi astronomice, ei au dus la o perfecţiune minuţioasă cronologia şi ştiinţa calendarului. Construiau observatoare cu cupole mai bine orientate decât cel din Paris, din secolul al XVIII-lea, precum *Caracol*, înălţat pe trei terase în capitala Chichen Itza. Utilizau anul sacru de 260 de zile, anul solar de 365 de zile şi anul venusian de 384 de zile. Durata anului solar a fost fixată la 365,2422 zile faţă de durata exactă reală de 365,2420 zile, adică cu o precizie mai mare de o miime. Deşi se consideră că şi egiptenii cunoşteau aceeaşi aproximare, dată rezultată din construcţia piramidelor, existenţa calendarului maya este mult mai evidentă.

Observatorul de la Chichen Itza este prima şi cea mai veche construcţie circulară ridicată de mayaşi. Astăzi, după restaurare, el se aseamănă până la confuzie cu un observator din zilele noastre. Clădirea observatorului, ridicată pe o terasă în trei trepte, se înalţă mult deasupra frunzişului

pădurii. Înăuntrul lui se circulă pe o scară în spirală, care urcă până la cel mai înalt punct de observație. În cupola care îl acoperă, sunt practicate deschizături orientate spre stele, astfel încât ele oferă imaginea impozantă a bolții cereşti înstelate.

Templu lui Quetzalcoatl de la Chichen Itza uimeşte şi astăzi. El are forma unui zigurat şi este asemănător celor din Mesopotania şi a unora din Egipt. În fiecare an, în timpul echinocțiului de primăvară şi toamnă, un joc de lumini şi umbre triunghiulare dau impresia mişcării unui şarpe uriaş, ce se ondulează pe treptele feței nordice a templului. Mirajul durează în total 3 ore şi 22 de minute.

Calendarul maya, cel mai precis din cele cunoscute până în prezent, intrigă prin perioada enormă (400 de milioane ani) pe care o ia în calcul, dar cel mai interesant aspect este acela că toate clădirile din oraşele Chichen Itza, Tikal, Capan şi Palenque au fost ridicate conform normelor acestuia: nu se construiau piramide şi temple pentru că era nevoie de ele, ci deoarece calendarul cerea ca la fiecare 52 de ani să fie ridicat un anumit edificiu, într-un anumit loc, cu un anumit număr de nivele. În acest mod, calendarul justifica fiecare piatră a edificiului, iar construcția în sine nu căpăta sens decât în raport de indicațiile calendarului.

Civilizația maya a fost rodul unei evoluții de cel puțin 3000 de ani, care a dus la înflorirea unor oraşe ca Palenque, Yaxchilan, Piedra Negras, Seibal, Tical, Neranjo şi Copak. Acest vechi imperiu, aflat în bazinul râurilor Usumacinta şi Peten, a fost părăsit, din motive care au rămas enigmatice, populația maya mutându-se în nordul Yucatanului, unde a pus bazele unui nou imperiu. Marele exod al mayaşilor a avut loc în perioada anilor 800-925 d. Chr. În ciuda afirmațiilor unor autori, exodul din vechiul în noul imperiu n-a avut loc, probabil, dintr-odată şi cu atât mai puțin în condiții de panică, deoarece locuitorii oraşelor au acoperit majoritatea piramidelor sfinte cu grămezi de pământ, fapt ce a necesitat o muncă aproape la fel de grea ca şi ridicarea lor.

Despre mayaşi, cel mai pasionat cercetător, John Erick Thompson, a afirmat că: „*În ceea ce nu era practic, au realizat*

lucruri măreţe, în ceea ce era practic, nu au izbutit. Au cartografiat cerul, dar nu au descoperit principiul roţii; jonglau cu numere de ordinul milioanelor, dar nu ştiau să cântărească un sac cu seminţe". Iată cel mai clasic exemplu de „*inteligenţă moştenită*", cel mai probabil nu de la o civilizaţie celestă, ci pur şi simplu de la una anterioară.

Drept dovadă stau sistemele de peşteri ce formează *Complexul Loltun*, de pe dealurile Puuc din centrul Yucatanului, ce reprezintă o importantă sursă pentru cercetătorii în domeniul arheologiei. Dr. Manson Valentine, care a studiat sistemul de peşteri, a afirmat că acesta este probabil cel mai important complex subteran din punct de vedere arheologic din America, la care fac referire şi unele legende antice. *Loltun* înseamnă „*Floarea de piatră*" şi este denumit astfel datorită aranjamentului său unic de coridoare şi săli, care se ramifică din imensul vestibul de intrare, ca petalele unei flori. Floarea de piatră, ce aminteşte de lotus, este un simbol arhaic universal şi venerat, ce a fost găsit pe multe clădiri sacre şi pe frunţile zeilor din întreaga lume antică.

După cum arată Charles Berlitz în *Misterul lumilor uitate*[52], în respectiva peşteră, cunoscută şi folosită de om din vremuri imemoriale, există numeroase dovezi că multe sculpturi ciudate, formaţiuni modificate şi glife nu sunt opera mayaşilor, ci a uneia sau mai multor rase mai vechi. Printre cele mai neobişnuite descoperiri făcute de doctorul Valentine se numără statui colosale, sculptate se pare cu foarte mult timp în urmă din coloanele de piatră, stalactitele şi stalagmitele din peşteri. Semnele lăsate de apă în interiorul peşterilor şi pe aceste statui arată că peşterile, care în prezent se află la câteva sute de metri deasupra nivelului mării, au fost inundate după ce au fost sculptate straniile siluete din piatră. Teoria conform căreia întreaga porţiune calcaroasă a zonei s-a aflat sub apă, a fost confirmată atunci când scafandrii, explorând fântânile sacre *cenotes* din apropiere, au scos la iveală resturi de vegetaţie oceanică.

---

[52] Charles Berlitz: *Op. cit.*

Deşi se pare că generaţii succesive de mayaşi au ocupat complexul de peşteri Loltun, care a rămas în mare parte neexplorat, statuile mai vechi par să aparţină unei culturi complet diferite de cea a mayaşilor, ce aminteşte uneori de Orientul Mijlociu antic. Aşa cum se întâmplă de obicei, băştinaşii care trăiesc în apropiere au doar nişte legende foarte vagi în legătură cu acestea. Dr. Valentine remarcă, de altfel, faptul că mayaşii spun că ei nu au nimic comun cu sculpturi precum cele de la Loltun sau din peşterile învecinate şi că acestea au fost aşezate acolo de primii locuitori ai Yucatanului, acei oameni mici de statură şi cocoşaţi, pe care îi numesc *puus*. Se pare că aceşti oameni au pierit cu toţii în urma unei catastrofe care a distrus Yucatanul în vremuri îndepărtate, măturând tot ceea ce se găsea la suprafaţă şi lăsând numai sculpturile din peşteri ca o mărturie a felului în care şi-au găsit sfârşitul.

CIVILIZAŢIA EGIPTEANĂ

„«Sfinxul», străjerul deşertului, ce simbolizează pe cei patru păzitori sacri ai acestei lumi, pe cele patru fiinţe divine care execută ordinele Zeităţii mitologice, supraveghetorii tăcuţi şi discreţi ai umanităţii şi destinului său. Cei care au sculptat trăsăturile Sfinxului cunoşteau aceste fiinţe sublime, dar noi, cei fără noroc, din zilele noastre, le-am dat complet uitării.“

Paul Brunton, *Egiptul Secret*

În pofida unor semne de întrebare stânjenitoare, istoria „oficială“ continuă să susţină că civilizaţia egipteană a fost contemporană cu celelalte culturi incipiente din Orientul Mijlociu (deşi nu există niciun punct de asemănare) şi să îi atribuie o vechime de aproximativ 6500 de ani. Există, însă, şi unele mărturii care contrazic evaluările istorice contemporane. Cercetătorii Schwaller de Lubicz şi C. Daly King, apreciind nivelul deosebit de ridicat al cunoştinţelor ştiinţifice egiptene, au estimat vârsta civilizaţiei de pe Nil la

20.000 - 40.000 de ani. Istoria timpurie a Egiptului Antic conține o stranie anomalie, căci perioada sa de superioritate culturală pare să fi avut o evoluție bruscă, începând cu sfârşitul mileniului IV î. Chr., de la stadiul anterior neolitic, fără dovezi ale unor etape de tranziție obişnuită. Ea nu a evoluat, ci pur şi simplu a apărut: instrumentele, tehnica, arta, arhitectura, ingineria, medicina, ştiința şi organizarea marilor oraşe par să se fi produs dintr-o dată, ca şi cum ar fi fost importate dintr-o altă regiune.

O dovadă grăitoare a nivelului de cultură extrem de ridicat al civilizației egiptene antice îl constituie şi faptul că, în jurul anilor 2500 î. Chr., literatura cuprindea un sortiment foarte bogat de tratate ştiințifice şi de medicină, texte religioase, manuale şi chiar veritabile lucrări de anticipație. O dată cu revoluția ştiințifică ce a urmat după Revoluția Franceză, oamenii de ştiință francezi au adoptat metrul ca unitate de lungime, fără vreo referință cunoscută la cubitul antic, considerând că acesta ar reprezenta a zecea milioana parte dintr-un meridian. Ulterior s-a ajuns la concluzia că, de fapt, el este mai scurt cu 5 miimi, deoarece contururile Pământului nu sunt regulate şi fiecare meridian are propria lungime. Prin urmare, o unitate de măsură mai exactă ar trebui să se bazeze nu pe meridian, ci pe valoarea fixă a razei sau axei polare, ceea ce duce în final la concluzia că sistemul egiptean era mai logic decât cel folosit în prezent.

Biblioteca din Oxford adăposteşte un manuscris al scriitorului copt Mas-Udi (957 d. Chr.), în care acesta afirma că cel care a dispus construirea marii piramide ar fi fost regele egiptean Surid, care a condus Egiptul înainte de Potop. În interiorul lor „*preoții au depus toată ştiința pe care o aveau în arte, aritmetică şi geometrie pentru a rămâne mărturie şi spre folosire celor care vor putea să o înțeleagă*". Astfel, în piramida orientală (Kheops) au fost înscrise atât sferele cereşti şi figuri reprezentând stelele şi traiectoriile lor, cât şi, în acelaşi timp, istoria şi cronica vremurilor trecute, a timpurilor ce vor veni şi a fiecăruia din evenimentele viitoare care vor surveni în Egipt.

Un alt manuscris, din păcate la fel de obscur ca şi cel

anterior, întăreşte afirmaţia că primul monument era consacrat Istoriei şi Astronomiei, în timp ce al doilea, Ştiinţelor Medicale. Herodot, în partea a doua a „Istoriilor“ sale, susţine că preoţii din Teba i-au arătat 341 de statui uriaşe, reprezentând tot atâtea generaţii succesive de mari preoţi egipteni care s-au perindat de-a lungul a 11.340 de ani. Preoţii i-au arătat statuile lor pentru a-i demonstra că fiul l-a urmat întotdeauna pe tatăl lui şi l-au asigurat că datele şi calculele lor sunt absolut exacte, întrucât ei au notat totul, generaţie după generaţie. Interesant este şi faptul că primele piramide egiptene seamănă atât cu ziguratele mesopotamiene, cât şi cu unele piramide ale civilizaţiilor precolumbiene.

Baronul d'Espiard de Cologne, care şi-a consacrat o bună parte din viaţă pentru a studia tradiţiile şi istoria Africii de Nord, semnala, în 1882, câteva detalii interesante privind Egiptul, în cartea *L'Egypte et l'Oceanie*. Astfel, **la sudul marilor piramide şi la vest de ruinele Memphis-ului existau câteva intrări într-o vastă reţea de galerii, ce formează adevărate cetăţi subterane, piramidele nefiind altceva decât simple releveuri ce marchează zone importante din misteriosul sistem de construcţii ascuns de stratul gros de nisip**. În aceste catacombe, spun tradiţiile, este pus la păstrare tot ceea ce reprezintă cunoaştere acumulată în cursul istoriei umane. În plus, ele sunt şi vor fi loc de refugiu în cazul unui nou cataclism, pentru marii iniţiaţi ai lumii. Confirmarea a fost făcută de Auguste Mariette, care, săpând la circa 18 m sub baza Sfinxului, a descoperit câteva construcţii de mari dimensiuni şi un templu. Complexul de galerii şi camere ce formau ansamblul, ai cărui pereţi erau tăiaţi în granit şi alabastru, avea o particularitate care i-a surprins pe cercetători: nu purtau nici inscripţii şi nici gravuri sau basoreliefuri! În plus, cele câteva obiecte de artă descoperite, de o excepţională frumuseţe, păreau executate prin galvanoplastie, tehnică inventată abia în secolul al XlX-lea.

Marea Şcoală, care se presupune că îşi desfăşura activitatea în Egiptul antic, pusese la punct o ştiinţă care

astăzi este total necunoscută: *optica psihologică*. Importanța ei este cu atât mai mare cu cât ea oferea modalitățile de a transcende dincolo de aparențele lumii fizice şi era utilizată pentru desăvârşirea spirituală a adepților. Se aminteşte, astfel, de *oglinda adevărului*, care nu reflecta decât partea negativă a ființei umane. Absolvenții *Marii Şcoli* erau cei care nu mai vedeau nimic în oglindă, pentru că se purificaseră până la a elimina tot ce era rău în ei. Un astfel de candidat se numea „*maestru al oglinzii pure*".

Aspectele prezentate anterior nu reprezintă decât o parte din semnele de întrebare ce se ridică în legătură cu originea uneia din cele mai fascinante civilizații pe care o cunoaşte istoria, cea egipteană. Lipsa unor dovezi de ordin arheologic mai vechi de 6000 de ani, departe de a fi o simplă coincidență, nu este altceva decât rodul activității anumitor forțe oculte, care s-au străduit să „şteargă" urmele ce dezvăluiau originea atlantică a adevăraților săi fondatori. Iată rațiunea pentru care istoria civilizației egiptene trebuie tratată în strânsă legătură cu cea a legendarei civilizații a Atlantidei.

ATLANTIDA

„Dimineața, un Soare sângeriu şi bolnav lumina ruinele, grădinile fumegânde, mulțimile de oameni înspăimântați de evenimentele bizare, înnebunitoare, grămezile de morți. Magacittlii s-au năpustit spre maşinile lor zburătoare, de formă ovoidală şi au început să părăsească Pământul. Îşi luau zborul spre spațiile planetare, în imperiul gândirii abstracte. Câteva sute de maşini şi-au luat zborul. Un cutremur, cel de-al patrulea, şi mai puternic încă, a zguduit deodată Pământul. Dinspre nord s-a ridicat din ocean, în ceața cenuşie, un val uriaş care s-a năpustit pe Pământ, distrugând tot ce era viu în calea sa. S-a iscat o furtună, fulgerele cădeau pe Pământ, pe aşezările oamenilor. S-a pornit şi o ploaie torențială, iar resturi de piatră vulcanică zburau prin aer. Sub adăpostul zidurilor marelui oraş, magacittlii continuau să-şi ia zborul din vârful

marii piramide placate cu aur, ieşind din valurile de fum şi cenuşă spre spațiile înstelate, pe deasupra oceanului învolburat de ape. Trei zguduituri au urmat una după alta şi Atlantida a dispărut. Oraşul Porților de Aur s-a scufundat în valurile înspumate."

Alexei Nicolaevici Tolstoi, *Pământul a rămas acolo*

În anul 1931 au fost descoperite prin fotogrametrie, în Carolina de Nord şi Sud, aproximativ 3000 de cratere ale căror dimensiuni variază de la câțiva metri la 1500 m, răspândite pe 165.000 km^2. În centrul suprafeței respective se află oraşul Charleston. Studiind cu atenție distribuția punctelor de impact, s-a constatat că ele pot fi încadrate într-un sector de cerc, cu centrul plasat în Oceanul Atlantic, la nord-est de Golful Caraibilor. Geologul şi astronomul austriac Otto Muck, căutând datele necesare pentru clarificarea existenței şi dispariției Atlantidei, a calculat că obiectul, botezat de el *planetoidul A*, trebuie să fi avut circa 10 km diametru şi o masă de un bilion de tone, greutatea şi energia sa fiind suficiente pentru a pulveriza un continent ca Asia. Din fericire, planetoidul s-a prăbuşit în mare, dar, în timpul trecerii prin atmosferă, câteva fragmente desprinse din corpul principal au lovit America, lăsând urmele din Carolina. Impactul cu oceanul a provocat însă un adevărat cataclism, violent resimțit pe aproape întregul glob: fundul oceanului s-a prăbuşit la 6000-9000 m, insule sau chiar mase continentale au dispărut înghițite de ape, iar valuri cu înălțimi de sute, poate chiar mii de metri, au provocat inundații de neimaginat.

Data la care a avut loc catastrofa, propusă de Muck şi corectată de Ludwig Zeidler, este 6 iunie 8498 î. Chr. Ea diferă, conform lui Ludvik Soucek[53], cu numai 28 de ani de cea calculată prin folosirea relatărilor lui Platon cu referire la momentul scufundării Atlantidei. Conform altor calcule, data coincide şi cu naşterea calendarului maya, dar dovezile nu

[53] Ludvik Soucek: *Op. cit.*

sunt încă suficient argumentate. În schimb, marea majoritate a cercetătorilor sunt de acord asupra ipotezei că Gulf Streamul încălzeşte Europa de Nord doar de 11.509 ani. Deci, acum 11 milenii, ceva a îndepărtat bariera care bloca deplasarea spre nord a curenților din Golful Mexic. N. F. Jirov, unul dintre cei mai perseverenți şi competenți cercetători în domeniul atlantologiei, îşi incheia volumul *Atlantida* cu mai multe concluzii:

„Atlantida s-a scufundat acum 9500+1500 de ani; această dată este foarte apropiată de data tradițională a lui Platon. Credem că există unele temeiuri să presupunem că aceasta a fost scufundarea principală a Atlantidei, care s-a produs, probabil, în două etape. Etapa întâi a avut loc, pe cât se pare, între anul 13.000 şi anul 10.000 î. Chr., iar etapa a doua, cea mai importantă, între anul 9000 şi anul 8000 î. Chr. În general, scufundarea principală a Atlantidei a cuprins în total nu mai mult de 5000 de ani, dar scufundarea finală a avut caracterul unui cataclism rapid.

Pare foarte verosimil că şi după scufundarea principală au rămas resturi mici ale continentului dispărut care, poate, s-au scufundat definitiv în emisfera nordică, la latitudinea insulelor Azore, în jurul anilor 1300-1200 î. Chr. Resturile meridionale din regiunea ecuatorială s-au scufundat definitiv, probabil şi mai târziu, în secolul al VI-lea î. Chr. Toate aceste datări târzii necesită însă confirmări ulterioare".

Confirmările au fost aduse de Jacques-Yves Cousteau, Ives Pacqualee şi Vladimir Scerbakov, care în cartea *În căutarea Atlantidei*, apărută la Moscova, în 1987, au adoptat integral aşa-zisa ipoteză clasică, ce situează continentul dispărut în Atlantic. Volumul confirmă ipoteza conform căreia atlanții aparțineau rasei Cro-Magnon, din care îşi trag originea popoarele din arborele mediteranean şi inițiatorii *celei de-a doua spirale în evoluția omenirii*.

Platon, în opera sa *Critias*, aminteşte de o tragere la sorți făcută de zei, prilej cu care întreg Pământul a fost împărțit în loturi mai mari sau mai mici: *„Sorții i-au hărăzit lui Poseidon insula Atlantidei, iar acesta i-a aşezat pe copiii ce îi avea de la o femeie muritoare într-un loc din insulă. În partea dinspre*

mare era o câmpie despre care se spunea că era cea mai frumoasă dintre toate. Primul rege a fost Atlas. Zidul ce înconjura exteriorul insulei a fost îmbrăcat cu o mantie de aramă şi apoi au topit cositor pe partea lui interioară, iar zidul care înconjura acropola a fost împodobit cu oricalc, ce lucea ca focul".

Platon a pus evenimentul scufundării continentului şi pe seama decăderii morale a locuitorilor săi: „*Dar când partea divină din ei a început să fie cuprinsă de slăbiciune, din cauza desei amestecări a ceea ce este muritor şi când ceea ce este omenesc în ei a început să predomine, n-au mai fost în stare să poarte povara bogăţiei lor şi şi-au pierdut orice ruşine. Zeus, zeul zeilor, stăpânitorul legilor, al cărui ochi nu poate fi înşelat, a hotărât să-i pedepsească.*" Din motive rămase nelămurite, marele inițiat grec nu a descris complet fosta civilizație. Marea enigmă a operei *Critias* constă tocmai în faptul că, după ce ne pune în temă cu lux de amănunte despre Atlantida, parcă evită să precizeze ceea ce ar fi putut fi esențial pentru istoria timpurie a omenirii. Platon a recunoscut, de altfel, că a spus prea multe din cele ce nu trebuiau cunoscute.

Aztecii din Mexic, toltecii care i-au precedat, mayaşii şi alte triburi din America Centrală, considerau că se trag dintr-o insulă situată în marea de est, numită Aztlan sau Atlan. Ei descriau chiar, în documentele arhivate după cucerirea spaniolă, când tradiția era încă proaspătă, locul unde strămoşii lor au debarcat pe coasta mexicană (aproape de Vera Cruz) şi cum şi-au adus cu ei neprețuitele lor cărți şi picturi. Episcopul Landa, enigmaticul instigator la distrugerea arhivelor mayaşe, care, mai târziu, a studiat rămăşițele, a consemnat într-un moment apropiat de cucerirea inițială a Yucatanului, că toate tradițiile din această peninsulă indică o origine estică şi străină a populației.

Aceste legende persistente s-au dovedit a fi şi unul din factorii cruciali în prăbuşirea Imperiului Aztec şi mai târziu al oraşelor mayaşe sub asaltul spaniolilor, căci, printr-o coincidență incredibilă, dar deloc întâmplătoare, *Cortez şi armata sa de conchistadori au sosit în anul-nume al zeului*

Quetzalcoatl, ca şi cum acesta s-ar fi întors de ziua sa de naştere, exact aşa cum spusese zeul că se va întoarce într-o bună zi, atunci când plecase cu corabia către Hue Hue Tlapallan. Când aztecii au văzut pielea palidă a spaniolilor, au fost aproape siguri că aceştia erau solii lui Quetzalcoatl şi că blondul căpitan Alvarado (pe care l-au numit Tonantiuh) sau Cortez, era fie zeul însuşi, fie o rudă apropiată. Incidența profeției amestecată cu tradițiile unor binefăcători de origine divină, veniți de pe mare, este unul dintre aspectele cele mai neobişnuite ale cuceririi civilizațiilor amerindiene. Coincidențele sunt prea tulburătoare pentru a nu genera semne de întrebare: se pare că anterior debarcării europenilor în America, terenul fusese bine pregătit de cei ce aveau în plan cucerirea lor şi distrugerea urmelor vechilor civilizații amerindiene.

Este interesant de remarcat, tot în acest context, existența unei profunde legături între activitatea pe care a desfăşurat-o mediumul Edgar Cayce şi modalitatea de promovare a mitului Atlantidei, ca element al pseudoreligiei *New Age*. Activitatea mediumului a fost finalizată prin înființarea „*Fundației Edgar Cayce*“ şi a „*Asociației pentru Cercetări şi Iluminare*“. Ceea ce surprinde este tocmai faptul că descoperirile din zona insulelor Bimini-Andros au fost făcute de către doi membri ai ACI, exact în anul prezis de Cayce. A fost momentul lansării unui mit, în timp ce adevărul a rămas în posesia Piramidei Oculte.

Conform opiniei unor inițiați, în Atlantida existau, încă de la originile ei, două tendințe conceptuale: erau cei ce-şi puneau viața în slujba Binelui, numiți „Copiii Legii lui Unul“ şi cei care nu respectau o anumită moralitate, care erau numiți „Fiii lui Belial“. Între cele două fracțiuni sociale divergențele s-au accentuat cu timpul, iar primejdia utilizării armelor distrugătoare (arma morții, conform lui Cayce) de către fiii lui Belial a devenit iminentă. Ei au provocat înainte de mileniul X î. Chr. două cataclisme: unul, în jurul anilor 50.000 î. Chr., care a transformat continentul în cinci insule, apoi altul în jurul anului 28.000 î. Chr. şi au pregătit în perioada anilor 11.000-10.000 distrugerea totală. În aceste

condiţii, emigrarea unei părţi a atlanţilor în Egipt devine logică, ca şi dorinţa elitei de a păstra secretele civilizaţiei atlante.

Dr. Aurel Popescu-Bălceşti susţine în cartea sa, *Războiul îngerilor şi crearea omului*[54], că numeroşi atlanţi practicau magia neagră şi cultul luciferic, folosind în vrăjitorie forţele oculte ale spiritelor satanice şi că niciodată de-a lungul istoriei, cultul lui Lucifer şi magia neagră, ca atribut luciferic, nu au avut o asemenea dezvoltare. Deşi civilizaţia atlantă cunoştea forţele ascunse ale naturii şi avea un control asupra unora din acestea, nu a putut folosi niciun mijloc pentru a se proteja în faţa pedepsei divine, două miliarde de oameni fiind înghiţiţi de ape în timpul primului diluviu planetar.

Atlanţii cunoşteau şi dezvoltau agricultura, cultivând grâul şi orzul şi realizând diferite încrucişări artificiale între diverse animale. Civilizaţia atlantă cunoştea aeronavele şi mijloacele de locomoţie, precum şi sistemele de aprovizionare cu apă ale oraşelor. Aparatele de luptă aeriană puteau lua la bordul lor până la 100 de luptători. Ei cunoşteau sudura electrică şi dispuneau de mijloace de multiplicare a textului scris, care se făcea pe bucăţi de metal sau pe un material asemănător porţelanului. De asemenea, atlanţii cunoşteau gazele toxice, pe care le foloseau în luptă cu ajutorul unor dispozitive asemănătoare rachetelor. Civilizaţia Atlantidei cunoştea energia nucleară şi puterea gândului amplificată prin cristalul de cuarţ. Pe întreg cuprinsul continentului se aflau staţii formate din imense pietre de cristal de cuarţ, care transmiteau şi amplificau forţa gândului. Prin aceste forţe, erau puse în mişcare mori şi aeronave, iar folosirea abuzivă a proprietăţilor unor cristale a contribuit la distrugerea continentului.

Ca o reconfirmare a utilităţilor cristalelor, trebuie amintit că în prezent, unele tehnici din domeniul psihologiei folosesc cristalul de cuarţ pentru echilibrarea corpului eteric al

---

[54] Aurel Popescu Bălceşti: *Războiul îngerilor şi crearea omului*, Editura Lany- Cart, Bucureşti.

omului şi pentru amplificarea capacităților paranormale, prin fenomenul de rezonanță, pentru a stimula clarviziunea şi autosugestia, a amplifica intuiția, memoria şi telepatia şi a forma un ecran împotriva penetrației gândurilor negative. De asemenea, capacitatea de memorare a cristalului îl face de neînlocuit în tehnologia realizării calculatoarelor şi ca element de stabilizare a frecvențelor în transmisiile undelor radio.

Atât mărturiile vechilor scriitori, cât şi cercetările ştiințifice, aduc argumente referitoare la existența unui continent vechi, situat între America şi Europa. Principalele surse ce fac referire la continentul scufundat în apele Oceanul Atlantic pot fi împărțite în cinci categorii principale[55]:

- configurația adâncurilor marine;
- distribuția faunei şi florei;
- asemănarea dintre limbi şi diferite tipuri etnologice;
- asemănarea dintre crezurile religioase, ritualuri şi arhitecturi;
- mărturiile vechilor scriitori şi vechile legende despre potop.

CONFIGURAȚIA ADÂNCURILOR MARINE

Deşi Atlantida a fost „localizată*[4] în mai multe regiuni ale globului, peste o treime din cercetătorii care au studiat problema atlantică, au situat-o în zona platoului scufundat din jurul insulelor Azore, incluzând Madeira şi Insulele Canare, precum şi alte vârfuri submarine. Acest punct de vedere coincide, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu locul indicat de Platon şi în plus, se referă la partea cea mai vastă a şanțului muntos atlantic, cuprins între adevăratul fund de mare, existent la vest de Bazinul Iberic şi la est de Bazinul Nord-American şi de Câmpia Abisală. Mai mult,

---

55 W. Scott-Elliot: *Mărirea şi decăderea Atlantidei. Lemuria pierdută*, Editura Călin, Bucureşti, 1994.

măsurătorile efectuate cu metode noi de investigare subacvatică au evidențiat faptul că platoul subacvatic din jurul Azorelor cuprinde peninsule, istmuri, golfuri, munți şi văi, ce se întind pe o suprafață mai mare decât a Portugaliei.

Întreaga zonă se găseşte la adâncimi ce variază între 120 şi 270 metri, iar cea mai mare parte a ei s-a aflat deasupra apei în urmă cu 12.000 de ani, la fel ca multe alte insule din apropiere. Dacă luăm al doilea nivel al platoului Azore, cu adâncimi de 300 - 600 de metri, obținem dimensiunile unei insule uriaşe sau ale unui mic continent, complet diferențiat din punct de vedere topografic de câmpia abisală înconjurătoare a adevăratului ocean.

Anumite trăsături ale Azorelor şi chiar unele tradiții maritime ale locuitorilor de astăzi ai insulelor, sugerează cu tărie existența unor ținuturi scufundate. Astfel, pescarii obişnuiesc ca, ajunşi într-un anume punct al oceanului, situat la vest de Flores, să-şi scufunde găleţile pentru a obține apa dulce, iar la o sută de mile în vestul arhipeleagului, pescarii cunosc un loc unde-şi pot ancora ambarcațiunile, deşi pare situat în mijlocul oceanului. Nu de puține ori năvoadele le sunt rupte de stânci colțuroase, acolo unde fundul apei ar trebui să se afle la mare adâncime.

În prezent, fundul întregului Ocean Atlantic este reprezentat grafic pe hărți. Acestea arată că în mijlocul lui există o imensă ridicătură, care se întinde către sud-vest, de la 50° nord, către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est, spre coasta Africii, schimbându-şi din nou direcția înspre insula Ascension, de unde porneşte drept către sud, spre *Tristan da Cunha*. Diferența de nivel este destul de mare, ajungând până la aproximativ 2700 metri înălțime, culmi fiindu-i insulele Azore, Ascension şi Tristan da Cunha.

Un brâu de aproximativ 6300 metri străbate fundul Oceanului Atlantic, dar numai câteva părți mai înalte reuşesc să iasă până la suprafață. Structura brâului arată că este compus din roci vulcanice, urme ale acestor roci fiind regăsite până în zona coastelor Americii. S-a demonstrat deja, prin cercetări ştiințifice minuțioase, că fundul oceanului, şi în particular cel din jurul insulelor Azore, a fost

scena unor mişcări vulcanice la scară mare, iar perioada geologică în care acestea s-au produs e foarte bine precizată.

Starkie Gardner consideră că în perioada Eocenului, insulele britanice făceau parte dintr-o insulă mai mare sau dintr-un continent ce se întindea în Atlantic[56]. Potrivit lui Gardner, „*un traiect mare de pământ exista demult, acolo unde acum se întinde marea: insulele Cornwall, Scilly şi Chanel, Irlanda şi Britania sunt rămăşiţele unor culmi existente cândva*".

Existența unor mari suprafețe de uscat în mijlocul Oceanului Atlantic a fost dovedită şi de o expediție științifică rusească, care a dragat roci la nord de insulele Azore, de la o adâncime de 2000 de metri. În urma studierii lor, s-a demonstrat faptul că acestea s-au format la suprafața apei, în urmă cu 17.000 de ani. O altă operațiune de dragare întreprinsă în secolul XX, cu prilejul reparării unui cablu submarin transatlantic, tot în vecinatatea insulelor Azore, a adus la suprafață bucăți de tachilită, un soi de lavă sticloasă care se formează deasupra apei, la presiune atmosferică. S-a estimat că rocile respective aveau o vechime de circa 12.000 de ani.

Ziduri enorme, realizate din blocuri lungi de 8 metri şi înalte de 6 metri, situate la adâncimi mai mari de 14 metri, au fost găsite pe fundul apelor marocane, în partea mediteraneană a strâmtorii Gibraltar. Ulterior s-a constatat faptul că acestea se prelungesc pe distanțe de câteva mile şi că structura generală a acestor ziduri, înconjurate de pietre mai mici, seamănă izbitor cu lucrările în piatră de proporții ciclopice, de pe coastele Atlanticului şi din insulele Mediteranei, ce se află încă deasupra apei.

În America a fost descoperită o largă platformă continentală, cu o lățime de câteva sute de mile, ce se întinde de la Newfoundland până la Noua Scoție, similară cu aceea existentă la est de zona Cape Cod, care se întinde până în Florida, lată tot de câteva sute de mile, dar care se îngustează

---

[56] W. Scott-Elliot: *Op. cit.*

până la o medie de 90-100 de mile în larg. Această zonă subacvatică, care probabil că a fost cândva teren uscat, se măreşte în regiunea Bahamas, în largul peninsulei Yucatan şi în largul coastei nordice a Americii de Sud, se îngustează în Brazilia şi apoi se lărgeşte din nou la câteva sute de mile la sud de Rio de Janeiro.

Oceanul Atlantic este împărţit pe mijloc de un şir de lanţuri muntoase, care pornesc din Islanda spre partea nord-estică a Americii de Sud, cotesc spre est până aproape de Africa şi se continuă spre sud. În regiunea de latitudine sudică de 38° şi de logitudine vestică de 30°-37°, pe o linie dreaptă ce începe la Lisabona, unele din aceste vârfuri muntoase ies la suprafaţa Atlanticului pentru a deveni Insulele Azore. Din platoul subacvatic principal al Insulelor Azore – Pico – se ridică un munte uriaş, înalt de 7300 metri, din care 5000 de metri se afla sub apă, restul ridicându-se peste nivelul apei. Piscul abrupt Pico aminteşte de descrierea făcută de Platon marelui munte din insula principală a Atlantidei, care se ridică în mijlocul unei câmpii mănoase.

DISTRIBUŢIA FLOREI SI FAUNEI

O ipoteză universal acceptată de către naturalişti este aceea că fiecare specie de plante şi animale îşi are originea într-un singur punct de pe glob, de la care, de-a lungul timpului, s-a extins. Luând în calcul acest element cum se explică, atunci, faptul că anumite fosile au fost găsite în locuri cu totul diferite, ce nu au punţi de comunicare între ele? Atât pentru biologi, cât şi pentru botanişti, existenţa unor specii de floră şi faună identice pe continente separate de marile oceane reprezintă, de aceea, încă o mare necunoscută. Enigma s-ar putea explica, totuşi, dacă se admite că a existat o perioadă în care aceste continente au fost cândva legate, fapt ce a permis o migraţie naturală a plantelor şi animalelor.

De exemplu, fosile ale unor cămile au fost găsite atât în India şi Africa, cât şi în America de Sud şi în cea de Nord, iar descoperiri făcute în stratele fosilifere din Nebraska, par a

demonstra că originea calului este legată de partea vestică a lumii întrucât doar aici au fost identificate atât fosile ale lui, cât şi diferite forme intermediare ale precursorilor săi. Prin urmare, este greu de demonstrat prezența calului în Europa, fără a lua în calcul existența, într-o anumită perioadă, a unei întinderi de pământ neîntrerupte între cele două continente. Înainte de a fi domesticit, acest animal a vieţuit în stare sălbatică în Europa şi Asia, datările mergând până către presupusa epocă de piatră.

În ceea ce priveşte regnul vegetal, observăm că cea mai mare parte a florei europene din vârsta Miocenului, descoperită în straturile de fosile din Elveția, există şi în America şi, parțial, în Africa. Dar aspectul cel mai important referitor la America îl reprezintă faptul că o mare parte a plantelor, ce se găsesc în partea dinspre Atlantic a continentului, se regăsesc şi pe coasta de vest, de către Pacific. Aceasta pare a demonstra că ele au intrat pe continent dinspre Atlantic. Profesorul Asa Grey a arătat că din 66 de genuri şi 155 de specii găsite în pădurile din estul Munților Stâncoşi, numai 31 de genuri şi 78 de specii se găsesc şi la vest de aceşti munți.

Cea mai interesantă problemă o ridică însă o specie de bananier, numită *Musa Paradisiaca* sau mai uzual, *banana*. Profesorul Kuntze, eminent botanist german, se întreabă cum a călătorit planta originară din Asia tropicală şi Africa, către America, deoarece, după cum se ştie, ea nu are semințe, nu se poate înmulți prin altoi şi nici nu are tuberculi care să se transporte uşor[57]. Rădăcina este puternic ramificată, iar a transporta o asemenea plantă necesită o atenție deosebită, ea nerezistând la un tranzit îndelungat. Singura modalitate prin care se poate explica apariția sa în America este că a fost transportată de oameni, într-o perioadă când regiunile polare aveau o climă tropicală. Kuntze remarca: „*O plantă cultivată, ce nu are semințe, a fost cultivată cu mult timp înainte, ceea ce conduce la concluzia că aceste plante s-au cultivat încă de la începutul perioadei diluviene*“. Rămâne să se răspundă la

[57] W. Scott-Elliot: *Op.cit.*

întrebările: unde a existat civilizația sau civilizațiile care au cultivat aceasta plantă? Unde a existat clima care a permis migrația acestei plante şi condițiile adecvate transportului ei?

Este binecunoscut faptul că şi cultivarea grâului, aşa cum îl cunoaştem noi, nu s-a putut realiza decât în anumite civilizații. Deşi nu i se poate detecta descendența dintr-o fosilă, se ştie că încă din presupusa epocă de piatră, în Europa se cultivau deja cinci varietăți de grâu. Regiunile unde au existat varietățile originale, acum dispărute, precum şi civilizațiile care le-au cultivat folosind selecția, trebuie căutate în ceea ce curent denumim acum continente dispărute.

SIMILITUDINI DE LIMBAJ

Tribul Guanche din Insulele Canare a păstrat vreme de câteva mii de ani în tradiția orală şi scrisă, relatări despre un eveniment care pare să confirme afirmațiile lui Platon cu privire la Atlantida. Când primii navigatori spanioli au ajuns în Insulele Canare, în secolul al XlV-lea, ei au găsit reminiscențele unei culturi avansate şi bine organizate, ce cuprindea clădiri din piatră, texte scrise, venerarea Soarelui, lunii, lupte cu tauri şi chiar zece regi aleşi, ce amintesc de cei zece regi ai Atlantidei (pomeniți de Platon) şi de cei zece regi ai culturii mayaşe. Cercetarea limbii guanche şi a posibilelor sale conexiuni cu basca, berbera, egipteana antică şi cu misterioasa *temanagh*, limba unui trib tuareg izolat din Sahara, ar putea să ofere unele surprize lingvistice şi culturale.

Când băştinaşii guanche au putut să comunice cu spaniolii, ei şi-au exprimat surprinderea că şi alți oameni, în afară de ei înşişi, au supraviețuit catastrofei abătute asupra fostului lor ținut, care fusese mult mai întins. De fapt, pentru băştinaşi, catastrofa finală s-a produs o dată cu venirea spaniolilor, care au făcut ca limba şi cronicile autohtonilor guanche să dispară, împreună cu cea mai mare parte a populației. Dintre cuvintele guanche care au supraviețuit, unele cuvinte de bază, cum ar fi cele pentru „zeu“, „Soare“ şi

„lună“ prezintă similitudini interesante cu figurile mitologiei greceşti. Astfel, cuvântul guanche pentru „*zeu*“ este *coron*, care seamănă cu *Cronos*, titanul care a stăpânit universul şi al cărui nume a figurat multă vreme în legenda Atlantidei. Cuvântul guanche pentru „*Soare*“ era *alio*, iar cuvântul pentru „*lună*“ era *sel*, corespunzând în mare măsură zeului grec al Soarelui, Helios şi zeiței Lunii, Selena.

Fenicienii au fost, probabil, primul popor mediteranian care a folosit alfabetul fonetic, caracterele fiind considerate simple semne pentru sunete. Curios este că, la o dată destul de prematură, a existat un alfabet fonetic şi în America de Sud, la mayaşii din peninsula Yucatan. Tradițiile mayaşilor plasează, de altfel, originea civilizației lor într-un ținut situat în est, peste mări. Cea mai autorizată personalitate în domeniul lingvisticii mayaşe, Le Plongeon, a ridicat o întrebare legitimă: „*O treime din limba mayaşă este greacă pură. Cine a adus dialectul lui Homer în America, sau cine a dus în Grecia limba mayaşilor?*“ Şi mai surprinzător este faptul că 13 litere din alfabetul mayaş se aseamănă foarte mult cu semnele hieroglifice egiptene, folosite pentru aceleaşi litere, deşi se consideră că el este descendent din sanscrită.

Limba din Țara Bascilor este singura dintre limbile europene care nu are similitudini cu nicio alta de pe tot continentul european. Potrivit afirmațiilor făcute de cercetătorul Farrar, nu a existat niciodată niciun dubiu că această limbă izolată – ce şi-a păstrat identitatea proprie într-un colț îndepărtat din vestul Europei, vorbită între două regate puternice – se aseamănă ca structură cu limbile aborigene vorbite într-un vast continent aflat la antipod.

Un alt element ce se poate observa cu destulă uşurință este extraordinara asemănare dintre numeroase cuvinte ebraice şi unele cuvinte, cu sens identic, din limba *chiapenecs* (un dialect mayaş), precum şi din cele mai vechi limbi din America Centrală. În mod similar, asemănarea limbilor vorbite de cele mai sălbatice neamuri care locuiesc pe insulele din Pacific, a fost folosită ca argumentație în favoarea descendenței lor dintr-o singură rasă, ce a locuit pe un singur continent, Pacifica sau Lemuria.

ASEMĂNĂRI DE TIPURI ETNOLOGICE

Multe din monumentele Americii Centrale sunt ornate cu chipuri de negri, iar unii idoli sunt reprezentați, de asemenea, de oameni cu cranii mici, păr scurt, foarte ondulat şi buze groase. Vorbind despre primul meleag, locuit de rasa guatemaleză, *Popol Vuh* afirmă că „*oameni de culoare neagră şi albă*“ au locuit pe acel pământ fericiți, „*în mare pace*“, vorbind o singură limbă. Relatarea se continuă cu descrierea migrației oamenilor respectivi de pe meleagurile lor natale, cu referințe la alterarea limbii lor inițiale şi la plecarea unora dintre ei către est, iar a altora către vest, spre America Centrală.

În lucrarea sa *Smithsonian Report*[58], profesorul Retzius considera că primii *dolichocephalae* din America sunt aproape înrudiți cu populația guanches din Insulele Canare şi cu populația de pe țărmurile de la Oceanul Atlantic ale Africii. Un alt cercetător, Latham, menționează această populație de pe țărmul de vest al Africii sub numele de *atlanți egipteni*. Aceeaşi formă a craniului este prezentă şi în Insulele Canare, dincolo de coasta Americii, în vreme ce culoarea pielii acestor populații este maron-roşcată. Vechii egipteni se descriau ca fiind o rasă roşcată, asemănătoare triburilor de piei roşii din America. Cercetătorul Short afirma că „*vechii peruani apar tot ca o rasă roşcat-arămie, fapt dovedit de numeroase relicve de păr găsite în mormintele lor*“.

SIMILITUDINI ÎN CREDINȚE, RITUALURI ŞI ARHITECTURĂ

Nimic nu pare a-i fi surprins mai mult pe primii aventurieri spanioli din Mexic şi Peru decât extraordinarele asemănări ce existau între lumea veche şi credințele religioase şi riturile ce erau deja împământenite în lumea cea nouă. Din păcate, preoții spanioli au privit aceste asemănări

---

58 W. Scott-Elliot: *Op. cit.*

ca pe o lucrare a diavolului. Credința băştinaşilor în cruce şi prezența ei constantă în clădirile şi în cadrul ceremoniilor religioase au constituit principalele motive ale uimirii lor. Într-adevăr, nicăieri în altă parte, nici chiar în India sau Egipt, crucea nu era atât de profund venerată ca la triburile de pe continentul american. Motivul acestei venerări era similar cu acela din continentul european. În Europa, ca şi în America, deci în est ca şi în vest, crucea era simbolul vieții, uneori al vieții fizice, dar cel mai adesea al vieții eterne. De asemenea, era valabilă în ambele emisfere, venerarea discului solar.

Există şi o similitudine a cuvintelor ce însemnau *Dumnezeu*. Astfel, *Dyaus-pitar* din sanscrită, seamănă cu grecescul *Zeus*, cu latinescul *Deus*, cu celticele *Dia* şi *Ta* (pronuntat *Thyah*), ceea ce conduce la o afinitate cu termenul egiptean *Tau*, cu ebraicul *Yah*, cu termenii mexicani *Teo* sau *Zeo*.

Ritualurile botezului erau practicate de toate popoarele. În Babilon şi Egipt, candidații la inițierea în Mistere erau mai întâi botezați. În lucrarea *De Baptismo*, Tertulian arăta că acestora li se promitea „*reînvierea şi iertarea păcatelor*“. Revenind în Mexic şi Peru, trebuie arătat că acolo botezul pruncilor era un ceremonial solemn, constând din stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciunile înălțate pentru spălarea păcatelor. În plus, triburile din Mexic, America Centrală şi Peru se aseamănă cu popoarele lumii vechi şi în ceea ce priveşte riturile legate de confesiune, iertarea păcatelor, post şi căsătorie, aceasta din urmă fiind oficiată de preoți prin unirea mâinilor mirilor. Triburile din Mexic, America Centrală şi Peru aveau chiar şi un ceremonial asemănător împărtăşaniei, prin care prăjiturelele însemnate cu tau (o formă egipteană a crucii) erau mâncate. Numite „*carnea lui Dumnezeu*“, ele se asemănau perfect cu turtele sacre din Egipt sau de la alte popoare din răsărit.

MĂRTURIILE VECHILOR SCRIITORI

În lucrarea *Varia Historia*, Aelian afirma că Theopompus

(400 î. Chr.) a înregistrat o întrevedere între regele frigienilor şi Silenus, convorbire în cadrul căreia cel de-al doilea se referea la existența unui mare continent, dincolo de Atlantic, mai mare decât Asia, Europa şi Libia la un loc.

Proclus citează un pasaj dintr-un scriitor antic, în care acesta se referea la insulele situate pe mare, dincolo de *coloanele lui Hercule* (strâmtoarea Gibraltar). Mai mult decât atât, Proclus afirma că locuitorii uneia dintre aceste insule aveau în tradiția moştenită de la strămoşii lor, elemente legate de existența unei insule extrem de mari, numite Atlantida, care multă vreme a condus toate celelalte insule din Oceanul Atlantic.

Marcelus vorbeşte, la rându-i, despre existența în Atlantic a şapte insule şi state, ale căror populații păstrează amintirea unei insule cu mult mai mari, „*care pentru mult timp şi-a exercitat puterea asupra insulelor mai mici*".

Diodorus Siculus povesteşte că fenicienii au descoperit „*o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de coloanele lui Hercule, la câteva zile de navigat de pe coasta Africii*".

Evident, cea mai mare autoritate în domeniu este Platon. în lucrarea sa *Timaios*, el se referă la un continent-insulă, iar într-o altă scriere, intitulată *Critias* sau *Atlanticus*, nu face altceva decât să relateze pur şi simplu despre istoria, artele, comportamentul şi obiceiurile oamenilor Atlantidei[59]. În *Timaios* el se referă la „*un popor de războinici puternici, care a pornit din apele Atlanticului cu furie şi ostilitate peste întreaga Europă şi peste Asia*".

Cărțile din America Centrală menționează că o parte din continentul american s-a întins mult în Oceanul Atlantic, această regiune fiind distrusă mai apoi de o serie de cataclisme înfricoşătoare, ce au avut loc la anumite intervale de timp. Se fac referiri directe la trei dintre aceste cataclisme.

Popol Vuh relatează despre o vizită făcută de trei fii ai regelui din Quinches într-o țară „*de la est de țărmul mării de unde veniseră strămoşii lor*", de unde au adus înapoi, între

---

[59] W. Scott-Elliot: *Op. cit.*

altele, „*un sistem de scriere*“. Printre indienii din America de Nord circula o legendă potrivit căreia strămoşii lor au venit dintr-un ținut „*dinspre Soare-răsare*“. Indienii Iowa şi Dakota credeau, conform celor spuse de Major J. Lind, că „*toate triburile de indieni formau cândva un trib mare şi locuiau pe o insulă dinspre răsărit*“. Ei au traversat marea „*în ambarcațiuni uriaşe*“, în care strămoşii indienilor Dakota au stat săptămâni în şir, după care au dat de uscat.

Legenda spune că zeitatea mexicană Quetzalcoatl ar fi venit de departe, din est. Quetzalcoatl e descris ca un bărbat de culoare albă, cu barba în valuri, deşi indienii din cele două Americi nu au barbă. El a fost cel care a dat forma literelor din alfabetul mexican şi a realizat calendarul acestui popor. După ce i-a învățat pe oameni multe lucruri paşnice, el a pornit-o către est, într-o canoe confecționată din piei de şarpe. Aceeaşi poveste este pusă şi pe seama lui Zamna, părintele civilizației din Yukatan.

O confirmare ciudată vine şi de la celții din Britania, care au o legendă potrivit căreia o parte a țării lor se întindea, cândva, demult, în Atlantic, dar care a fost distrusă.

De asemenea, unele tradiții ale galilor, referitoare la Atlantida, au fost menționate şi notate de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î. Chr. Trei popoare diferite au trăit în Galia: primul – populația indigenă; al doilea – invadatorii din îndepărtata insulă a Atlantidei; al treilea – galii arieni. Şi tradițiile din Țara Galilor menționează tot trei cataclisme.

Uimitoare şi uniformitatea legendelor despre potop.

Este suficient să amintim că, atât în India, Caldeea, Babylon, Medina, Grecia, Scandinavia, China, cât şi printre evrei sau la triburile celtice din Britania, legenda are aceleaşi elemente de bază. În emisfera vestică, aceeaşi povestire, cu exact aceleaşi detalii, poate fi găsită la mexicani (fiecare trib având propria lor versiune), precum şi la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru şi la aproape toate triburile de indieni din America de Nord. Ar fi pueril să credem că la mijloc este doar o simplă coincidență.

Următorul fragment din traducerea făcută de Le Plongeon

cărții mayaşilor din Yukatan, *Troano MS*, aflată în prezent la British Museum, aduce o oarecare lumină asupra subiectului în discuție. Având o vechime de circa 3500 de ani, cartea prezintă fenomenul ce a avut loc cu 8060 de ani înainte de scrierea sa. Pasajul reprodus în continuare descrie catastrofa ce a dus la scufundarea insulei Poseidonis: „*În al şaselea an Kan, pe data de 11 Muluc din ziua Zac, s-au petrecut cutremure îngrozitoare ce au durat, fără întrerupere, până în 13 Chuen. Țara dealurilor din noroi, precum şi ținutul Mu au fost sacrificate: de două ori s-au înalțat şi dintr-o dată au dispărut în întuneric, pământul fiind încontinuu zgâlțâit de forțe vulcanice. Aceste forțe încătuşate au făcut ca pământul să se scufunde şi să se ridice de câteva ori, în locuri diferite. în cele din urmă, scoarța pământului a cedat şi zece țări au fost sfărâmițate şi împrăştiate. Neputând să facă față grozăviei convulsiilor, acestea au dispărut cu toți cei 64.000.000 de locuitori ai lor, cu 8060 de ani înainte de scrierea acestei cărți*“.

E o relatare ce ne pune profund pe gânduri.

PACIFICA

Continentul atlantic a coexistat o perioadă de milioane de ani cu un alt continent, care se întindea în actuala zonă a oceanelor Pacific şi Indian şi care a fost denumit Pacifica sau Lemuria. Geofizicienii dr. Amos Nur, profesor la Universitatea Stanford/California şi Zwi Ben Avram, cercetător la Institutul Weizmann din Tel-Aviv, au adus dovezi care susțin ideea existenței unui continent uriaş în Oceanul Pacific acum 265 de milioane de ani, pe care l-au denumit Pacifica. Conform teoriei respective, numeroasele insule ce sunt răspândite pe întreg cuprinsul Oceanului Pacific, au fost pe timpul cât acest continent era deasupra nivelului mării, culmile cele mai înalte ale unei regiuni ce se întindea de la insulele Sunda, de-a lungul coastei sudice a Asiei, către coasta de est a Africii, pornind din apropierea coastei de vest a Indiei şi până la insulele Seychelles, insula Madagascar şi Mauriciu. Pe toată această întindere, se află un brâu de atoli coraliferi şi

de culmi marine, care indică existența unui lanț muntos submarin. S-a estimat că acest continent s-a aflat deasupra apelor în epocile Paleozoicului, Mezozoicului şi la începutul Terțiarului.

Numele de Lemuria, care a fost preluat cu directă referire la maimuțele lemuriene, a fost utilizat pentru a acredita ideea că omul provine din acestea. Lucrarea din 1859 a naturalistului Charles Darwin, *Originea speciilor*, i-a plasat pe savanți într-o dilemă: dacă specii similare au evoluat dintr-un strămoş comun, într-un spațiu restrâns, cum se explică atunci existența lemurului şi a altor plante şi animale, în Africa, dar şi în India sau în arhipeleagul Malaeziei? Soluția ar constitui-o existența unui vechi pământ de legătură. Coroborarea cu date din domenii conexe a dus la lansarea ipotezei existenței în timpuri străvechi a unui continent, pe care zoologul englez Philip Sclater s-a şi grăbit să-l numească Lemuria. Deşi teoria evoluționismului darwinist afirmă că oamenii se trag din maimuțe (eventual lemuriene), nu s-au descoperit probe concrete ale acestei descendențe. E un exemplu clasic de impunere a unei teorii ştiințifice prin argumente pseudo-ştiințifice!

Distrugerea continentului Pacifica nu s-a făcut într-o zi, nici într-un an, ci a cuprins mai multe mii de ani. Existența sa datează de mai mult de 200.000 de ani, dar catastrofa finală care a scufundat în ape aproape întregul uscat s-a petrecut acum 12.000 de ani, simultan cu scufundarea insulei Poseidonis. Singurele regiuni neacoperite de ape au fost cele cunoscute astăzi sub numele de California şi Arizona, precum şi o parte din sud-vestul Americii, Australia şi Insula Paştelui. Este interesant de remarcat **că centrele cele mai puternice ale civilizației actuale de tip occidental sunt dezvoltate epicentral zonelor în care au existat fostele civilizații din Atlantida şi Pacifica (principiul remanenței)**.

De altfel, conform părerii unor inițiați, înainte de marea civilizație lemuriană, în Pacificul de nord a existat un alt vast continent, Adoma, care a sfârşit şi el sub apele oceanului acum 500.000 de ani. Tot atunci s-a înălțat continentul

lemurian. Adom, cuvânt similar cu biblicul Adam, este o noțiune lemuriană, care înseamnă „*rasa oamenilor veniți din pământul roşu*“. La capătul opus al globului, în nordul teritoriului ocupat de civilizația atlantică, este atestată existența unei alt continent misterios, Hyperborea.

HYPERBOREA

În cartea sa *Paradisul regăsit sau leagănul rasei umane*, William F. Warren, formulează ipoteza conform căreia rasa umană şi-ar avea originea pe un continent arctic, faimoasa Hyperborea a vechilor greci, o țară a Soarelui şi a fructelor, ai cărei locuitori, un neam de zei, trăiau peste 1000 de ani fără să îmbătrânească. Scandinavii păstrează legenda despre Ultima Thule, țara minunată din nordul îndepărtat, unde Soarele nu apune niciodată şi unde au trăit strămoşii rasei ariene. Se crede că *Ultima Thule* a fost capitala primului continent populat de aşa-zisa rasă ariană, care se numea *Hyperborea* şi era mai veche decât Atlantida.

Hyperborea s-ar fi aflat pe atunci în Marea Nordului şi s-ar fi scufundat în cursul unei ere glaciare. Unele ipoteze plasează originea inițială a hiperboreenilor în sistemul solar Aldebaran, al cărui astru principal se află în constelația Taurus. Locuitorii continentul dispărut ar fi avut o înălțime de patru metri, ar fi fost albi, blonzi, cu ochi albaştri. Se presupune că nu au cunoscut războaiele şi s-au hrănit cu vegetale.

Conform unor prezumtive texte referitoare la Thule, hiperboreenii erau avansați din punct de vedere tehnic şi pilotau Vrill-ya, aparate de zbor ce pot fi asemănate OZN-urilor. Aceste discuri zburătoare utilizau levitația, ce se obținea prin generarea unui puternic câmp magnetic, de către două discuri ce se roteau cu mare viteză în sensuri opuse. Ele utilizau ca suport pentru deplasare câmpul magnetic al Pământului.

Legenda aminteşte că atunci când Hyperborea a început să se scufunde, hiperboreenii au săpat cu ajutorul unor

maşini mari, tuneluri uriaşe în scoarța pământului şi s-au stabilit sub regiunea Himalaya. Imperiul subpământean astfel creat a luat numele de Agartha, iar capitala s-a numit Shambhala.

Detaşarea de viziunea oficială asupra istoriei, impusă de suprastructura ocultă prin mijloacele clasice de propagandă în scopul menținerii sub control a omenirii, poate fi fundamentată, în afara argumentelor evidențiate anterior, şi de o serie de descoperiri de ordin etnologic.

POPULAȚII MISTERIOASE

Este ştiut că în prezent pe planeta noastră există patru rase principale: albă, galbenă, roşie şi neagră. Ceea ce este cunoscut mai puțin sau chiar deloc, este faptul că există totuşi unele mici grupuri umane care nu pot fi încadrate în nici una din aceste mari grupe, deoarece caracteristicile specifice le deosebesc net de marea comunitate care locuieşte pe Terra. Să fie aceştia urmaşii vizitatorilor celeşti sau isospațiali care au sosit pe Pământ într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat? Dimensiunile reduse ale respectivelor comunități demonstrează că, în pofida nivelului tehnic ridicat pe care se poate presupune că l-au avut la sosirea pe planeta noastră, rolul acestora în evoluția omenirii nu a avut un caracter determinant, eforturile lor fiind dirijate cu preponderență către adaptarea la noile condiții de existență.

AYMARA

Tribul aymara, ce se autodefineşte ca fiind „cel mai vechi popor de pe Pământ, a populat zona din jurul lacului Titicaca din timpuri imemoriale. La sosirea lor în regiune au descoperit oraşul Tiahuanaco, vechi şi părăsit. În prezent nu se mai poate şti dacă poporul aymara şi-a desăvrşit singur limba lui frumoasă şi perfectă în timpul lungilor lui migrații

din preistorie sau dacă acei constructori necunoscuți ai oraşului Tiahuanaco le-au lăsat moştenire propria lor limbă, atunci când au apărut pe malul lacului Titicaca.

Ceea ce i-a surprins pe cercetătorii care le-au studiat limba a fost faptul că aceasta are o logică şi o claritate desăvârşită. Idiomul, folosit probabil de aristrocrația incaşă şi de amautas (albi) ca bază pentru limba lor elitistă, s-a dovedit a fi, spre mirarea lingviştilor de astăzi, o limbă perfectă, matematic logică. Astfel, matematicianul Ivan Guzman de Rojas din La Paz (Bolivia) a descoperit că structura limbii poate fi transcrisă foarte uşor într-un cod algebric. Folosind această limbă ca bază a unui program pentru calculator, a putut realiza un algoritm de traducere multilingual cu aplicare universală. Experții, care au urmărit munca lui Guzman cu mult interes, sunt de părere că cercetările se află în fața unei breşe decisive de utilizare în scopuri lingvistice a computerului.

Între timp, mai multe concerne mari şi-au anunțat interesul pentru această limbă, iar Guzman de Rojas, care a tradus-o algoritmic, a constatat: *„Am găsit, de fapt, o cale să învăț computerul orice gramatică, folosind sintaxa aymara. Este o limbă superbă. Este atât de corectă şi clară, ca nicio altă limbă cunoscută, încât eşti înclinat să crezi că cineva a creat-o după un anumit plan*“. E greu de admis că această limbă, matematic perfectă, pe care poporul aymara o mai vorbeşte şi astăzi şi de a cărei perfecțiune vor să profite concernele de calculatoare, ar putea proveni de la nişte primitivi, care nu aveau nici măcar o scriere. Până acum câțiva ani, cercetătorii lingvişti erau convinşi că limbile sunt o premisă pentru gândirea conştientă. Astăzi, însă, se crede că limbile, chiar cele mai simple, sunt mai degrabă un rezultat, o urmare a dezvoltării conştiinței.

Spre deosebire de tehnicile simple sau de folosire a uneltelor, care pot fi preluate prin transmiterea unei vechi tradiții nepresupunând o gândire pronunțată, pentru făurirea unei limbi este nevoie de o fantezie şi de o forță creatoare care depăşesc capacitățile obişnuite şi sunt de neimaginat fără o conştiință diferențiată.

URO

În perioada colonizării zonei lacului Titicaca de către triburile aymara, cu 2.000-3.000 de ani înainte de incaşi, aceştia au purtat lupte cu un trib aşezat pe malurile lacului, misterioşii uro, neoamenii. Populația aymara a învins tribul uro şi l-a alungat, iar aceştia s-au stabilit pe insulele artificiale din trestie, unde locuiesc şi astăzi. Astăzi se cunoaşte că aymara este un trib foarte vechi, care aparține popoarelor preistorice ale continentului sudamerican, dar istoria tribului uro, ascunde încă mistere[60]. Toate popoarele cunoscute de pe planeta noastră au în limbajul propriu o denumire pentru creatorul Universului, pentru Geneză şi pentru ei înşişi. De regulă, ultimul termen este desemnat la toate popoarele prin cuvântul **om**. Excepție face doar populația uro! Aceştia îşi spun **neoameni**. Etnologul Jean Vellard, care a trăit un timp îndelungat printre ultimii dintre ei, a consemnat despre conştiința de sine a tribului de indieni următoarele: *„Noi, ceilalți locuitori ai lacului, noi care ne numim **cot-sun**, noi nu suntem oameni. Ne aflăm aici dinaintea incaşilor, ba chiar înainte ca Tatăl Cerului, Tatiu, să fi creat oameni, pe aymara, pe checiua, pe albi. Am fost aici înainte ca Soarele să înceapă să lumineze pământul, din perioada când pământul era scufundat în semiîntuneric, când era luminat doar de lună şi stele. Pe vremea aceea, Titicaca era mult mai mare decât astăzi. Părinții noştri au trăit începând de atunci pe aceste locuri. Noi nu suntem oameni. Sângele nostru e negru, de aceea nici nu înghețăm de frig. Nu simțim frigul nopților pe lac. Noi nu vorbim o limbă omenească, iar oamenii nu ne înțeleg. Capetele noastre sunt altfel decât cele ale altor indieni. Suntem foarte bătrâni, suntem cei mai vechi*“.

Etnologul şi arheologul Miroslav Stingl a studiat tribul uro şi l-a descris astfel: *„Aceşti oameni care pun atâta accent pe faptul că în realitate nu sunt oameni, aceşti cot-sun pe care nici frigul nopților andine şi nici furtunile de pe lac nu-i ating;*

---

[60] Cornelia Petratu şi Bernard Roidinger: *Op. cit.*

deosebesc două epoci în istoria lor. Prima, când nu existau încă oamenii pe pământ şi când Soarele încă nu se afla pe cer, a fost perioada în care s-au construit pe altiplano vechile oraşe, dintre care cel mai minunat era Tiahuanaco.

În cea de-a doua epocă istorică, atunci când populația cot-sun nu mai exista pe pământ, iar în locul ei apăruseră adevărații oameni, populația uro a fost vitregită de soartă. Şi tot atunci viața din oraşul de piatră din Anzi s-a stins.

Foarte interesant este faptul că populația uro consideră că de mult, într-un trecut foarte îndepărtat, au arătat altfel: aveau brațe şi picioare mai lungi şi un cap alungit spre spate. Sângele lor era şi el altfel. Semănau ființelor fabuloase cu patru degete care pot fi văzute gravate pe blocurile de piatră din Tiahuanaco. În decursul mileniilor, sângele lor şi mai apoi capul şi statura s-au modificat, ajungând să semene cu omenirea noastră. În interiorul lor însă au rămas cot-sun şi de aceea nu au uitat cum sunt de fapt neoamenii".

Ultimii urmaşi ai tribului misterios mai pot fi văzuți şi astăzi lângă cocioabele lor din papură totora. Au pielea închisă la culoare, mai închisă decât a celorlalți indieni din Anzi şi nu doresc să se alăture lumii moderne, să iasă din tradițiile lor, din starea lor contemplativă. Sunt atât de înrădăcinați în felul lor de viață contemplativă, încât munca nu are nici un sens pentru ei.

DROPA şi HAM

Triburile Dropa şi Ham, care trăiesc în munții Baian Kara Ulla din Tibet, după cum au remarcat prestigioase reviste ştiințifice (*Life*, *Science and Mechanichs*, *Science et Vie*, *Archeologia*), datorită caracterelor somatice şi genetice cu totul deosebite, nu pot fi încadrați în nicio rasă umană terestră. Actualele triburi Dropa şi Ham sunt compuse din aproape 3000 de oameni, a căror statură nu depăşeşte 1,20 m. Sunt ființe slabe, fragile, cu oasele delicate şi subțiri, cu orbitele foarte mari şi capacitatea cutiei craniene superioară cu 100 de cm^3 mediei rasei Homo Sapiens. Analiza sanguină a relevat că grupa lor de sânge este unică în lume, iar în

cursul examenelor medicale s-a putut constata că au un puls situat sub limita normală. Ciudații omuleți tibetani au fost descoperiți în 1935, dar din cauza războaielor haotice care bântuiau regiunea, prima expediție arheologică şi antropologică chineză a fost organizată abia în 1950.

În afară de studiul propriu-zis al membrilor celor două triburi (astăzi vânători şi păstori), cercetătorii chinezi au avut şansa unică de a descoperi o serie de probe materiale care vin în sprijinul ipotezei că această populație nu are origine terestră. Astfel, la câțiva kilometri de peşterile în care locuiesc astăzi cele două triburi, există câteva grote mari, considerate sacre şi în care nu a mai intrat niciun om de sute de generații. Arheologii chinezi au găsit în aceste grote, sute de schelete ale unor ființe umanoide, care nu depăşeau un metru înălțime, însă aveau cranii uriaşe, cu capacitatea de 2500 cm^3. Vârsta lor a fost estimată prin metoda C-14 la circa 12.000 de ani. Din aceeaşi perioadă datează şi desenele care acoperă pereții grotelor, ce redau cu precizie poziția Soarelui, Lunii şi a câtorva zeci de stele în perioada respectivă, precum şi o frescă reprezentând o escadrilă de mici nave aeriene apropiindu-se în zbor oblic de munții tereştri. Surpriza cea mai mare a fost atunci când doi dintre membrii expediției au dezgropat în grota principală un ciudat disc asemănător celor de pick-up, dar executat din piatră dură. După 2 luni de cercetări intense, au fost descoperite în total 716 discuri identice cu primul, splendid executate şi finisate. Analizate la Beijing, s-a constatat că acestea erau cu totul altfel decât nişte simple obiecte din piatră executate în paleolitic. În realitate, era vorba de veritabile discuri electromagnetice, ce conțineau 40% cobalt şi 8% aluminiu, şi care, puse în contact cu o sursă de energie electrică, intrau imediat într-o vibrație puternică şi ritmică.

În 1965, arheologul chinez Tsum-Um-Nui a început să cerceteze cu o atenție deosebită cele 716 discuri de granit găsite în peşterile din Baian-Kara-Ula, situate în munții de la vechea graniță chino-tibetană. Discurile sunt relativ subțiri şi, similar omoloagelor muzicale ale zilelor noastre, au o perforație centrală. De la această gaură porneşte spre

margine o zgârietură dublă, în formă de spirală. Analiza materialului prelevat de pe suprafața ciudatelor obiecte a indicat existența în compoziție, a unei importante cantități de cobalt. Plăcile au fost supuse apoi unei testări mai complexe. Drept urmare, pe ecranul unui osciloscop s-au înregistrat vibrații cu un ritm particular, ca şi cum discurile ar fi fost încărcate cu o anumită sarcină electrică. Cu toate eforturile cercetătorilor, transpunerea în imagini sau sunete a ciudatelor oscilații a eşuat

În afara de aceasta, pe suprafața discurilor era gravat şi un mare număr de semne, în mod evident o scriere. Conform unei prezumtive traduceri: „*Oamenii dropa au coborât din cer cu navele lor aeriene. De zece ori până la răsăritul Soarelui, bărbații, femeile şi copiii s-au adăpostit în peşteri. Într-un târziu, ei au înțeles prin semne că vizitatorii veniți din cer aveau intenții paşnice şi oamenii dropa au putut să se apropie*“.

În timpul aterizării, vehiculele aeriene au fost avariate, iar noii veniți, nemaiputându-le repara, s-au văzut nevoiți să rămână definitiv pe Pământ. Evenimentul a provocat mare agitație printre autohtoni, iar vizitatorii au trebuit să facă eforturi substanțiale pentru a calma spiritele şi a se adapta noilor condiții de viață. Anii au trecut. Sub impactul triburilor barbare, rasa lor s-a stins treptat, iar amintirea întâmplării a trecut în legendele locuitorilor din zonă. Conform cifrelor avansate de cercetători, evenimentul s-a petrecut în urmă cu 12.000 de ani. Tot ceea ce a rămas sunt discurile, desenele trasate pe stânca peşterilor de la Baian-Kara-Ula, ce reprezintă Soarele, Luna şi aştri necunoscuți, legate toate prin linii punctate şi o serie de morminte, alineate în apropierea grotelor. Scheletele umane, înalte de circa 1,30 m, au o conformație total diferită de a oricărui tip cunoscut. „*Oamenii mici de statură, cu piele galbenă, sosiți din nori*“, aveau capete enorme, trupuri plăpânde şi erau foarte lenți în mişcări, după cum precizează legendele.

În tradiția veche asiatică, alte legende de acest gen amintesc că poporul chinez a coborât pe Terra venind din Lună, în timp ce o parte din mongoli au fost duşi în spațiul

cosmic, unde au edificat constelația Ursa Mare.

AINOS

Dicționarul *Grand Larousse*, 1980 menționează: *ainos* – ciudată populație albă din insula japoneză Hokkaido. Grupare etnică stranie, prezentând evidente caractere somatice europide; înălțimea medie de 2 metri, prognatismul, pilozitatea şi pigmentația rasei albe. În general, acesta este maximum de informații care se pot afla din manuale sau chiar din multe studii de specialitate asupra acestui popor puțin numeros (aproximativ 50.000 de oameni în 1978), care a supraviețuit de-a lungul mileniilor în mijlocul Asiei, la 20.000 de km distanță de cele mai apropiate populații albe.

Puțini ştiu, însă, că grupa sanguină a populației Ainos este diferită de cele obişnuite, neputând fi întâlnită la alte popoare. Ainos şi-au păstrat nu numai limba, obiceiurile, cultura şi modul de viață, dar şi structura biologică a rasei, fapt inexplicabil dacă ținem cont de împrejurarea că ei erau plasați într-o zonă teritorială dominată de populații mongoloide, considerabil mai numeroase.

Nimeni nu a reuşit să afle când şi de unde au venit strămoşii populației Ainos în Asia. Specialiştii sunt, însă, de acord că este puțin probabil ca dintre miliardele de oameni aparținând grupului rasial mongoloid să apară „întâmplător" câteva zeci de mii, având caracterele biologice şi genetice ale rasei albe.

Legendele lor afirmă că „*într-un trecut foarte îndepărtat, viteazul şi înțeleptul zeu Okikurumi-Kamui a aterizat în nordul insulei Hokkaido. Nava sa metalică, sclipitoare, era argintie ziua şi roşie în timpul nopții, producând un zgomot ca de tunet atunci când se înălța spre cer. El a stat câteva anotimpuri printre oameni, învățându-i agricultura, meşteşugurile, arta şi înțelepciunea*", le-a dat un cod de legi morale şi sociale, după care „*s-a înălțat cu nava sa spre stele, dispărând pentru totdeauna*".

Am prezentat doar câteva din faptele care pledează pentru

existența unui alt adevăr decât cel oficial privind trecutul nostru istoric.

Să sperăm că nu va trece mult până când învățații vor putea să integreze într-un tot unitar elementele izolate, misterioase şi totodată incitante, spre a ne reda trecutul şi mai ales spre a ne deschide ferestrele către viitor.

ANEXE

Anexa nr. 1
DESTINAŢII PREZUMTIVE ALE PIRAMIDELOR

- morm nt al faraonilor;
- monument dedicat ştiinţelor;
- adăpost împotriva unei catastrofe de proporţii (ciocnirea planetei cu un asteroid; bombardament atomic sau clasic);
- templu;
- depozit al vechii înţelepciuni şi ştiinţe egiptene;
- observator astronomic;
- grânar;
- instalaţie pentru provocat ploi artificiale (condensator de vapori de apă);
- lucrare socială cu rol de menţinere a unităţii poporului;
- pilă electrică gigantică;
- previziune cifrată a viitorului lumii;
- reprezentare simbolică a muntelui pe care s-au salvat unii oameni în timpul Potopului;
- sistem de drenaj al apei;
- releu de transmisiuni.

Anexa nr. 2
GEOMETRIA PIRAMIDEI LUI KHEOPS

Pornind de la cele două numere remarcabile ce sunt cuprinse în geometria piramidei, Paul Ioan[61] a reuşit să releve în lucrarea să dedicată Piramidei lui Kheops, 25 de proprietăţi geometrice ale acesteia, pe care Ie-a grupat în următoarele categorii:

Relaţia cu sistemul solar se exprimă prin:

- toate unghiurile remarcabile ale piramidei sunt un multiplu de 9, numărul principalelor planete ale sistemului solar;

---

[61] Paul Ioan: *Op. cit.*

• distanța dintre Pământ şi satelitul său este descrisă de raportul dintre volumul Pământului şi volumul piramidei;
• distanța Pământ-Soare este descrisă de înălțimea piramidei,
• rapoartele consecutive ale timpilor de revoluție ale planetelor, în ordinea depărtării de Soare, sunt descrise de relații simple, în care intră pătratul numărului de aur =1,618.
• diametrele ecuatoriale a şapte planete, fără Pământ şi Pluto, descriu triunghiul mare piramidal;

Relația cu Terra se reflectă în:
• suprafața planetei este un multiplu al înălțimii piramidei;
• lungimea medie a arcului meridian de 1 este descrisă de raportul dintre raza ecuatorială a Pământului şi raza sferei înscrisă în piramidă;
• raza Terrei poate fi calculată cu ajutorul volumului sferei înscrise în piramidă şi numărul de aur;
• meridianul care trece exact prin centrul piramidei împarte uscatul în două părți egale (meridianul 31°10' şi paralela 30°);

Proprietățile fizico-chimice ale materiei sunt reflectate în:
• unghiul piramidal descrie atât structura moleculară a apei, fluidul esențial al vieții, cât şi structura spațială a atomului de carbon;
• numărul de aur descrie exact masa moleculară a apei;
• punctul de fierbere al apei se poate exprima printr-o relație simplă între ? şi numărul de aur;
• numărul total de elemente chimice naturale ale Pământului se poate calcula împărțind înălțimea piramidei la numărul de aur;
• masa atomică a uraniului este descrisă exact de mărimea bazei pătratului piramidei;
• temperatura normală a corpului uman şi masa moleculară medie a aerului, pot fi calculate prin intermediul numerelor Π şi Φ;

• masa moleculară a azotului, component majoritar al atmosferei, poate fi calculată precis cu ajutorul numărului de aur;

Caracteristicile corpului uman pot fi exprimate prin:
• proporțiile dintre segmentele esențiale ale corpului uman respectă valoarea numărului de aur;
• palma omului descrie aceeaşi geometrie piramidală;
• numărul de aur este şi o expresie a instinctului;

Domeniul vegetal:
• pe baza reapariției frunzelor pe tulpina multor plante, a fost constatată o asociere clară între şirul lui Fibonacci (a cărui limită este numărul de aur) şi orientarea optimă spre lumina solară.

Anexa nr. 3
EFECTUL DE PIRAMIDĂ

Denumirea în limba coptă a piramidei înseamnă *omul* sau *lumile*. Studii întreprinse într-o perioadă relativ recentă au evidențiat faptul că structurile de tip piramidal concentrează energii de un tip necunoscut pentru nivelul ştiinței actuale, iar denumirea generică pentru acest tip de fenomene a primit numele de efect de piramidă. Experimentele practice au arătat că energiile vehiculate în cazul acestor fenomene respectă câteva caracteristici principale:
• materialul din care este confecționată piramida nu prezintă decât o importanță secundară;
• nu este necesară respectarea proporțiilor Marii Piramide pentru obținerea efectului;
• tetraedrii au un efect similar;
• prezența unui capac pentru bază nu are nicio importanță;
• efectul este prezent şi la piramidele ce au numai muchii, în timp ce panourile montate fără a forma muchii şi colțuri nu produc efect de piramidă;

• câmpul este maxim când una din fețele piramidei este orientată spre nordul magnetic şi minim când unghiul față de nordul magnetic are 45°;

• efectul de piramidă scade dramatic când planul bazei deviază de la orizontală, devenind zero când piramida este complet răsturnată;

• mai multe piramide pot fi aranjate aşa încât să amplifice efectul de piramidă;

• fenomenul se manifestă şi în cazul altor corpuri geometrice: trunchi de piramidă, piramidă în trepte, trunchi de con, con;

• energia specifică fenomenului se manifestă în tot spațiul închis de respectivul corp, în exterior până la o anumită distanță şi pare proiectată din vârf şi din colțuri, punctul corespunzător planului situat la 1/3 din înălțime nefiind decât unul din focare.

Cercetările au pus în evidență un vortex de energie emanat din apexul piramidei, care creşte şi se extinde în înălțime. De exemplu, în cazul unei piramide din carton de numai 10 cm înălțime, vârtejul respectiv ajunge la aproximativ 2,40 m şi are un diametru de circa 1,80 m. Pentru cazul particular al Piramidei lui Kheops, vortexul energetic ar atinge, proporțional, 3288 de metri înălțime şi ar avea un diametru de 2466 metri.

• energia implicată în realizarea efectului de piramidă poate fi transmisă printr-un fir de cupru până la locul folosirii;

• energia îşi poate transfera proprietățile unei anumite cantități de apă;

• cristalele de cuarț pulsează diferit, în funcție de orientarea față de punctele cardinale: nord – 4 c/min; vest – 6 c/min; sud – 9 c/min; est – 14 c/min;

• în interiorul piramidei s-a pus în evidență existența unui curent asemănător unui vânt cosmic ce suflă, de regulă, dinspre vest;

• plantele se dezvoltă mai repede într-un con decât într-o piramidă şi mai rapid în vârful piramidei decât la 1/3 de bază;

• dacă vârful piramidei este confecționat dintr-un cristal de cuarț, efectul se intensifică foarte mult.

Anexa nr. 4

PRINCIPALELE NAVE DISPĂRUTE SAU ABANDONATE ÎN ZONA TRIUNGHIULUI BERMUDELOR

• 1840: *Rosalie*, navă mare, franceză / găsită pe ruta Europa- Havana, în zona Triunghiului, cu pânzele întinse, încărcătura intactă şi nicio persoană la bord;

• ianuarie 1880: *Atalanta*, fregată britanică / a plecat din Bermuda spre Anglia cu 290 de pasageri la bord / dispărută, probabil, lângă Bermuda;

• octombrie 1902: *Freya*, navă germană din lemn, cu trei catarge / găsită la puțin timp după plecarea din Manzanillo, Cuba, mult înclinată, cu catargele parțial distruse şi cu ancora atârnând / calendarul căpitanului arăta data de 04 octombrie;

• 04 martie 1918: navă de transport a marinei SUA, *USS Cyclops*, lungă de 160 de metri şi cu un deplasament de 19.000 tdw / a plecat pe 4 martie din Barbados spre Norfolk cu 309 pasageri la bord / vremea era bună / nu s-au transmis mesaje radio / nu s-au găsit rămăşițe;

• 1924: *Raiuke Maru*, cargou japonez, a cerut ajutor prin radio între insulele Bermuda şi Cuba, apoi a dispărut;

• 1925: *SS Cotopaxi* a dispărut pe ruta dintre Charleston şi Havana;

• 1931: *Stavenger*, cargou cu un echipaj de 43 de membri / ultima oară a fost reperat lângă insula Cat, Bermuda;

• aprilie 1932: nava *John and Mary*, cu două catarge, înregistrată la New York, a fost găsită plutind în derivă, abandonată la 74 km de Bermuda / pânzele erau strânse şi corpul navei proaspăt vopsit;

• martie 1938: *Anglo-Australian*, cargou cu un echipaj de 39 de membri la bord / ultimul mesaj primit de la vest de Azore comunică: „totul este în ordine“;

• februarie 1940: iahtul Gloria Colite din St. Vincent a fost găsit abandonat, la 300 km sud de Mobile, Alabama / totul la bord era în ordine;

• 22 octombrie 1944: cargoul cubanez *Rubicon* a fost găsit de Paza de Coastă în Golf Stream, lângă coasta Floridei, abandonat, cu un singur câine la bord;

• ianuarie 1950: *SS Sandra*, cargou de 350 picioare lungime / naviga de la Savanah, Georgia, spre Puerto Cabello, Venezuela / transporta 300 tone de insecticide / a trecut de St. Augustine, Florida, apoi a dispărut fără urmă;

• septembrie 1955: iahtul *Connemaro IV* a fost abandonat la 600 km sud-vest de Bermuda;

• 02 februarie 1963: Marine Sulphur Queen, cargou de 136 metri lungime, a dispărut fără să lanseze vreun mesaj / nu s-a găsit nicio epavă / naviga de la Beaumont, Texas, spre Norfolk, Virginia, cu echipajul complet / ultima oară a fost reperat lângă Dry Tortuga;

• 01 iulie 1963: *Sno'Boy*, ambarcațiune de pescuit de 20 de metri lungime, cu un echipaj de 40 de membri, naviga de la Kingston, Jamaica, spre Northeast Cay, ce se afla la 118 km spre sud / a dispărut cu tot echipajul;

• decembrie 1967: *Renovoc*, un iaht de curse bun pentru orice fel de vreme, cu o lungime de 15 metri, a dispărut pe când se apropia de uscat;

• 24 decembrie 1967: *Witchcraft*, navă mică, particulară / pasagerul şi proprietarul au dispărut pe când nava se afla la o milă de Miami, lângă o geamandură;

• aprilie 1970: *Milton Iatrides*, cargou aflat în drum spre Capetown, plecat de la New Orleans;

• martie 1973: *Anita*, cargou de 20.000 tdw, cu un echipaj format din 32 de membri, navigând de la Newport News spre Germania.

Anexa nr. 5
PRINCIPALELE DISPARIŢII DE AVIOANE ÎN TRIUNGHIUL BERMUDELOR

• 05 decembrie 1945: cinci bombardiere tip TBM *Avengers*, aparținând Marinei Militare, aflate într-un zbor de antrenament de la baza Fort Lauderdale, Florida / echipajul format din 14 membri / două ore de zbor normal / dispăruți la aproximativ 225 mile nord-est de bază;
• 05 decembrie 1945: un hidroavion PBM *Martin*, cu un echipaj format din 13 membri, trimis pentru a veni în ajutorul TBM-urilor / după 20 de minute legătura radio s-a întrerupt şi avionul a dispărut;
• 1947: *Superfort*, un avion C-54 al armatei SUA, a dispărut la 100 de mile de Bermuda;
• 29 ianuarie 1948: *Star Tiger*, un avion cu patru motoare, de tip Tudor IV, a pierdut contactul radio la 380 de mile nord-vest de Bermuda / avea 31 de persoane la bord când a dispărut;
• 28 decembrie 1948: DC-3, un charter particular, a dispărut pe ruta de la San Juan/Puerto Rico spre Miami / 32 de pasageri, plus echipajul;
• 17 ianuarie 1949: *Star Ariel*, aeronavă soră cu *Star Tiger*, zbura de la Londra spre Santiago (Chile), via Bermuda şi Jamaica / legătura radio s-a pierdut la 380 de mile sud-sud-vest de Bermuda, pe ruta spre Kingston;
• martie 1950: *Globemaster*, avion american / dispărut în apropierea laturii nordice a Triunghiului, pe când zbura spre Irlanda;
• 02 februarie 1952: *York Transportor*, britanic / dispărut în partea de nord a triunghiului, pe când zbura spre Jamaica, cu 33 de pasageri la bord;
• 30 octombrie 1954: *Super Constellation* al Marinei SUA s-a „volatilizat“ în partea de nord a Triunghiului cu 42 de pasageri la bord;
• 09 noiembrie 1956: un hidroavion *Martin* P5M al Marinei SUA a dispărut cu 10 membri ai echipajului la bord, lângă Bermuda;
• 08 ianuarie 1962: un avion-cisternă KC-50, aparținând Forțelor Aeriene americane a dispărut pe ruta Langley Field – Virginia/Azore;

• 28 august 1963: două avioane-cistemă noi, de tipul KC-135, aparținând forțelor aeriene americane, fiecare din ele cu câte patru motoare / plecate de la baza Homestead, Florida, în misiune secretă de reaprovizionare în zona Atlanticului, au dispărut la 300 de mile sud-vest de Bermuda;
• 05 iunie 1965: un avion C-119 *Flying Boxcar*, cu zece oameni la bord, a dispărut la sud-vest de Bahamas;
• 05 aprilie 1956: un bombardier B-52, transformat în cargou civil, a dispărut în sud-vestul zonei Triunghiului cu trei oameni la bord;
• 11 ianuarie 1967: un avion chase YC-122, transformat în cargou, cu patru oameni la bord – pierdut în zona Golf Stream-ului, între Palm Beach şi Grand Bahama;
• 22 septembrie 1963: un avion C-132 *Cargomaster* s-a „evaporat“ în drum spre Azore.

BIBLIOGRAFIE

1. Barbarin G.: *Secretul Marii Piramide sau sfârşitul lumii adamice*, Editura Esotera, 1994;
2. Berlitz, Charles, William L. Moore: *Experimentul Philadelphia*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994;
3. Berlitz, Charles: *Triunghiul Bermudelor*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti, 1995;
4. Berlitz, Charles: *Misterul lumilor uitate*, Editura Lucman, Bucureşti, 1997;
5. Bemard, Raymond: *O lume ascunsă*, Editura Savaspress, Bucureşti, 1994;
6. Brunton, Paul: *Egiptul secret*, Editura Ro-Princeps, Bucureşti;
7. Charroux, Robert: *Cartea trecutului misterios*, Editura Elit, Ploieşti;
8. Däniken, Erich von: *Amintiri despre viitor*, Editura Orpheus, Bucureşti;
9. Däniken, Erich von: *Provocarea zeilor*, Editura Domino, Târgovişte, 1996;
10. Drăgan, Dumitru Constantin: *Inteligența materiei*, Editura Teora, Bucureşti, 1992;
11. Ficeac, Bogdan: *Tehnici de manipulare*, Editura Nemira, Bucureşti, 1996;
12. Folescu, Cecil: *Ce este Universul?*, Editura Albatros, Bucureşti, 1988;
13. Matei, Horia: *Enigmele Terrei*, Editura Albatros, Bucureşti, 1983;
14. Michel, Aimé: *Metanoia. Fenomenele fizice ale misticismului*, Editura Nemira, Bucureşti, 1994;
15. Negureanu, Cristian: *Intratereştrii şi Noua Ordine Mondială*, Editura Miracol, Bucureşti, 1994;
16. Negureanu, Cristian: *Civilizațiile extraterestre şi a treia conflagrație mondială*, Editura Datina, Bucureşti, 1994;
17. Negureanu, Cristian: *Mitul poporului ales*, Editura Miracol, Bucureşti, 1995;
18. Papus: *Ştiința secretă*, Editura Herald, Bucureşti;
19. Ioan, Paul: *Piramida lui Kheops şi secretele inițiaților ei*,

Editura All, Bucureşti, 1997;
20. Pauwels, Louis şi Jacques Bergier: *Dimineața magicienilor*, Editura Nemira, Bucureşti, 1994;
21. Petratu, Cornelia şi Bernard Roidinger: *Mesaje ale unei alte civilizații. Pietrele din deşertul Ica*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti, 1996;
22. Popescu Bălceşti, Aurel: *Războiul îngerilor şi crearea omului*, Editura Larry-Cart, Bucureşti;
23. Praag H. van: *Cele opt porți ale misticii*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti, 1996;
24. Rose, Serafim: *Ortodoxia şi „religia" viitorului*, 1996;
25. Scott-Elliot W.: *Mărirea şi decăderea Atlantidei. Lemuria pierdută*, Editura Călin, Bucureşti, 1994;
26. Soucek, Ludvik: *Bănuiala unei umbre*, Editura Albatros, Bucureşti 1984;
27. Ştefânescu, Sorin: *Sfidarea Timpului*, Editura Zona, Bucureşti, 1992;
28. Turcu, Călin N.: *Strict secret: Raportul UMMO*, Editura Elit Comentator, Ploieşti, 1993;
29. Turcu, Călin N.: *OZN – istorie stranie şi adevărată*, Editura Elit Comentator, 1992;
30. Westwood, Jennifer: *Locuri misterioase*, Editura Şchei, Braşov, 1997;
31. Williamson, George Hunt: *Lăcaşurile secrete ale leului*, Editura Esotera, Bucureşti, 1994;
32. Wurtz, Bruno: *New Age. Paradigma holistă sau revrăjirea Vărsătorului*, Editura de Vest, Timişoara, 1994

Cuprins

PREFAȚĂ 5
I. STRUCTURA UNIVERSULUI 10
a) PRINCIPIUL ANTROPIC 13
1. CIVILIZAȚII CELESTE 16
2. SEMNALE' MISTERIOASE 18
3. LUNA 21
4. PLANETA MARTE 23
5. SATELIȚII PHOBOS şi DEIMOS 26
6. ASTEROIDUL TORO 28
7. TEORIA RELATIVITĂȚII ŞI GEOMETRIA UNI
VERSULUI 30
b) GEOMETRIA SPAȚIULUI MULTIDIMESIONAL . 33
PORȚI HIPERSPAȚIALE 36
1. EXPERIMENTUL „PHILADELPHIA" 37
2. TRIUNGHIUL BERMUDELOR 42
• MĂRTURII ALE SUPRAVIEȚUITORILOR..... 48
3. ZONE COMPLEMENTARE 52
c) CIVILIZAȚII HIPERSPAȚIALE..... 55
1. MITUL SHAMBHALEI 64
CARACTERISTICI GENERALE 69
2. MAHATMAŞII..... 73
3. PROFESORUL 74
4. ANONIMUL..... 75
II. SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII 77
a) PIRAMIDA OCULTĂ 79
b) SIMBOLURI OCULTE..... 81
• TRIUNGHIUL 81
• PIRAMIDA / OBELISCUL 82
• STEAUA / SOARELE..... 82
• COMPLEMENTARITATEA 83
• ŞARPELE / BALAURUL / DRAGONUL 84
• ZVASTICA 84
• ECHERUL ŞI COMPASUL.....87
• ARCA ŞI MISTRIA 87
• ŞORȚUL.....87

• CURCUBEUL ŞI CODUL CULORILOR 87
c) PROFEȚII 89
d) FENOMENUL O. Z. N.....92
TEHNOLOGIA OZN.....93
• Mijloace de propulsie 97
• Cazul Wilhelm Reich 97
e) MITUL OZN.....99
f) CONFIGURAȚIA REALĂ A TERREI.....102
TEORIA PĂMÂNTULUI GOL 104
• ARGUMENTE ŞTIINȚIFICE.....106
• DESCOPERIRI GEOGRAFICE.....110
• MĂRTURII INCOMODE 113
• FLUVII SUBTERANE 116
• LACUL ALCHICHICA 117
III. ISTORIA SECRETĂ A OMENIRII 121
a) TEORIA EVOLUȚIEI LINIARE, ALEATORII,
A OMENIRII 122
• SCENARIUL VERSIUNII OFICIALE 122
• TEORIA EVOLUȚIEI CICLICE, LEGICE A
OMENIRII 130
• INIȚIERE ÎN PROTOISTORIE.....139
b) FENOMENE CATASTROFICE.....144
• MITUL POTOPULUI.....144
MODELUL TEORETIC 147
• ASTEROIZI.....149
• LUCEAFĂRUL 150
• NEMESIS.....152
• ERUPȚII VULCANICE.....155
• ACTIVITATEA TAIFUNURILOR 158
• INVERSAREA CÂMPULUI MAGNETIC AL
PĂMÂNTULUI.....158
c) ALTERNATIVE PENTRU SUPRAVIEȚUIRE ..160
d) MĂRTURII ISTORICE DISIDENTE 166
1. URMELE PRIMORDIALE ALE OMULUI 166
• AMPRENTE IMEMORIALE.....167
• FOSILE ENIGMATICE 169
2 CULTURA MASMA.....170
• PLATOUL MARCAHUASI 171

• SIHOTE-ALIN 173
• ALTE ZONE..... 174
3. DESCOPERIRI MISTERIOASE 176
• BIBLIOTECA LITHICĂ DIN DEŞERTUL ICA.176
• „PISTELE“ DIN VALLE DE PALPA (NAZCA).181
• GEOGLIFUL DIN PARACAS 183
• REȚELE DE TUNELURI ŞI GALERII . 184
• REȚEAUA SUBTERANĂ DIN PERU ŞI ECUA
DOR 185
• REȚELE DE TUNELURI ŞI GALERII SIMILARE
PE TERRA 189
4. ARHITECTURI MEGALITICE..... 190
• TIAHUANACO 190
• NAN MADOL 192
• SACSAYHUAMAN..... 193
• PIRAMIDELE ÎN LUME..... 194
EFECTUL DE PIRAMIDĂ 206
SIMBOLISTICĂ..... 207
5. CIVILIZAȚII MEGALITICE 208
• TEOTIHUACAN 210
• MACHU-PICCHU 211
• SETE CIDADES .... -213
• INSULELE BIMINI şi ANDROS..... 214
• INSULA PAŞTELUI 217
• TERASA DIN BAALBEK..... 219
• ALEILE DE MEGALIȚI DE LA CARNAC..220
• SFERELE DE PIATRA..... 221
• ALTE SITURI MEGALITICE 222
6. TEHNOLOGII ANCESTRALE 224
• LENTILE ŞI DISPOZITIVE OPTICE.... 227
• CRANIUL DE CRISTAL 228
• LĂMPILE ETERNE 230
• TEHNICA TĂIERII LA RECE 233
• TEHNICA ÎNMUIERII PIETREI 233
• ELECTRICITATEA ÎN ANTICHITATE .235
• ENERGIA NUCLEARĂ ÎN ANTICHITATE.236
LEGENDE 237
FAPTE ISTORICE 239

DOVEZI MATERIALE 240
FORTURILE VITRIFICATE 241
• RACHETE ANTICE 243
• APARATE DE ZBOR 244
• HARTA LUI PIR1 REIS 250
• ASTROLABUL DIN ANTIKYTHERA 253
e) CIVILIZAȚII DISPĂRUTE 255
CIVILIZAȚIA MAYA 260
CIVILIZAȚIA EGIPTEANĂ.....265
ATLANTIDA 268
• CONFIGURAȚIA ADÂNCURILOR MARINE . 273
• DISTRIBUȚIA FLOREI ŞI FAUNEI.....275
• SIMILITUDINI DE LIMBAJ.....277
• ASEMĂNĂRI DE TIPURI ETNOLOGICE 278
• SIMILITUDINI ÎN CREDINȚE, RITUALURI ŞI
ARHITECTURĂ..... 279
• MĂRTURIILE VECHILOR SCRIITORI 280
PACIFICA 282
HYPERBOREA.....283
POPULAȚII MISTERIOASE.....284
• AYMARA 285
• URO 286
• DROPA şi HAM 287
• AINOS 289

ANEXE
Anexa nr. 1 291
DESTINATII PREZUMTIVE ALE PIRAMIDELOR
Anexa nr. 2 291
GEOMETRIA PIRAMIDEI LUI KHEOPS
Anexa nr. 3 293
EFECTUL DE PIRAMIDĂ
Anexa nr. 4 294
PRINCIPALELE NAVE DISPĂRUTE SAU ABANDONATE ÎN ZONA TRIUNGHIULUI BERMUDELOR
Anexa nr. 5 296
PRINCIPALELE DISPARIȚII DE AVIOANE ÎN TRIUNGHIUL BERMUDELOR

BIBLIOGRAFIE.....298

Omenirea nu ştie încă de unde vine şi încotro se îndreaptă. Marile taine ale existenței şi sensurile istoriei sunt păstrate sub cheie în cercuri închise, extrem de reduse.
Autorul cărții de față încearcă să ridice vălul ignoranței, voit cultivate de ştiința oficială, prezentând publicului larg perspective nebănuite.
Citind cu atenție cartea, începem să învățăm cine suntem.

Sistemul ocult de dominare a lumii. Istoria secretă a umanității

CĂRȚILE NOASTRE – LA DISPOZIȚIA D-VOASTRA

NOUTĂTI EDITORIALE

- Al.Ciorănescu, Dicționarul etimologic al limbii române, format 17 x 24 cm, 1056 p.;
- M. Eminescu, Traduceri literare, 320 p.;
- B. P. Hasdeu, Arhiva spiritistă, voi. I, 416 p.;
- B. P. Hasdeu, Studii de economie politică, 304 p.;
- Hans Biedermann, Dicționar de simboluri, 1—II, 304-272 p.;
- Nic. Densuşianu, Istoria militară a poporului român, 464 p.;
- Paul Ştefănescu, Lumea fenomenelor paranormale, 224 p.;
- Fosco Maraini, Tibetul secret, 416 p.;
- Victoria le Page, Shambhala, 304 p.;
- Dan Oltean, Religia dacilor, 480 p.;
- Epictet, Manualul, 128 p.-
- Bibliografia generală a etnografiei şi folclorului românesc, voi. II, legrft, cartonat, 704 p.;
- Vasile Dumitrache Floreşti, Mitropolia Munteniei şi Dobrogei, 352 p.;
- Liviu Vălenaş, Memorialul apocalipsei. România între anii 1940-1948, 352 p.;
- Vasile Constantinescu, Apocalipsa decodificată sau schimbarea algoritmului, 224 p.;
- Claude Lecouteaux, Vampiri şi vampirism, 160 p.;
- Florin Marcu, Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române, format 17 x 24 cm, 800 p.;
- I. Oprişan, B. P. Hasdeu sau Setea de absolut. Tumultul şi misterul vieții, 592 p. + 16 planşe hors text;
- Dan Grigorescu, Civilizații enigmatice din Nordul Americii, 320 p.;
- Philipp Vandenberg, Stăpânii din umbră, 224 p.;
- Apuleius, Măgarul de aur, 240 p.;
- Ovidiu Drimba, Dicționar de autori, opere şi personaje, 240 p.;
- Ovidiu Drimba, Ovidiu. Marele exilat de la Tomis, 224 p.;
- Gh. Bulgăr, Gh. Constantinescu-Dobridor, Dicționar de

arhaisme şi regionalisme, voi. MI, 368 + 448 p.;
• Paul Ştefănescu, Misterele francmasoneriei, 320 p.;
• Paul Ştefănescu, Mari scandaluri financiare, 176 p.;
• I. Oprişan, G. Călinescu. Spectacolul personalității, dialoguri adnotate, 480 p.;
• B. P. Hasdeu, Publicistica politică. 1869-1902, 2 voi., 496 + 480 p.;
• Părinții isihaşti, Iubirea de linişte, 160 p.;
• Ernst Uehli, Mitologia nordic-germanică în perspectiva misterelor,
208 p.;
• Johan Oxenstiern, Cugetări, 176 p.;
• Marcel Olinescu, Mitologie românească, 400 p.;
• Dr. Grigore Maltezeanu, Alimentatia si boala canceroasă, 512 p.

ÎN CURS DE APARIȚIE

• B. P. Hasdeu, Soarele şi Luna, folclor tradițional în versuri, ediție criticfl;
• I. Oprişan, Basme fantastice româneşti, I—II;
•---------- Simion Florea Marian - Tudor Pamfile - Mihai Lupescu. Cromatica poporului român.

Editurile SAECULUM I.O., VESTALA şi SAECULUM VIZUAL (Str. Ciucea, nr. 5, bl. L 19, ap. 216, cod 74696, Bucureşti - 72), oferă cititorilor interesați cărțile publicate sub egida lor cu reducere de preț, în cazul în care le achiziționează direct de la depozitul editurilor (Str. Teodosie Rudeanu, nr. 29, sect. 1) cu plata în numerar, sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Toate cărțile beneficiază de gratuitatea expedierii prin poştă.

Reducerile sunt proporționale cu valoarea cărților comandate. Peste 150.000 lei - 10%; peste 500.000 Iei - 15%; peste 1.000.000 lei - 20%.

Relații suplimentare la telefoanele 01/222.85.97, 222.86.45, 223.10.40 (depozit), între orele 9-17 (fax: 01/222.85.97, 01/3452827).

OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziționează cărți direct de la depozit beneficiază de reducerea de 10% chiar şi atunci când suma cumpărăturilor nu se ridică la 100.000 lei.

Vizitați pagina noastră de internet: www.saeculum.ro

E-mail: saeculum@pcnet.ro

TITLURI DISPONIBILE

- Lucian Predescu, Enciclopedia României, format 29 x 21 cm, 976 p.;
- Marc Aureliu, Către sine însuşi, 160 p.;
- M. Eminescu, Opere, vol. V, ediția Perpessicius reprodusă anastatic, format 29,5 x 24 cm, legat, cartonat, 720 p.;
- M. Eminescu, Opera dramatică. 1. Lucrări originale, 336 p.;
- Florin Marcu, Marele dicționar de neologisme, legat, cartonat, celofanat, format 17 x 27 cm, 960 p.;
- Hans-Christian Huf Sfinx. Tainele istoriei, I—II, 464 p. III—IV, 384 p.;
- James Churchward, Simbolurile sacre ale continentului Mu, 224 p.;
- Jerome Clark, Enciclopedia fenomenelor inexplicabile, 560 p.;
- Philipp Vandenberg, Secretul oracolelor antice, 256 p.;
- Istoria literaturii române în evocări, propusă de I. Oprişan, 464 p.;
- O radiografie a exilului românesc. Corespondență emisă şi primită de Grigore Nandriş. 1946-1967, 464 p.;
- Procesul lui Iuliu Maniu, ediție îngrijită de Marcel Ciucă, 4 voi., 560 + 384 + 368 + 480 p.;
- Florin Marcu, Mic dicționar ortografic şi ortoepic al limbii române,

192 p.;

- Gh. F. Ciauşanu, Superstițiile poporului român, 336 p.;
- Baltasar Gracian, Oracolul. Manual al înțelepciunii în viață, 128 p.;
- C. Manolache, Scânteietoarea viață a Iuliei Hasdeu, 320 p.;
- Clayton - Price, Cele 7 minuni ale lumii antice, 192 p.;
- C. Dumitrescu. R. Perciun, Diabetul zaharat, 192 p.;

- Dan Grigorescu, Pietrele de la Stonehenge tac, 304 p.;
- Dan Grigorescu, Romanul american al secolului XX, 352 p.;
- Elisabeta Şoşa, Ortografia fără taine, cu desene color de Done Stan, 256 p.;
- Florin Marcu, Dicționar uzual de neologisme, 432 p.;
- Constantin Trandafir, Poezia lui Bacovia, 144 p.;
- G. Bacovia, Versuri, 192 p.;
- Paul Ştefdnescu, Enigme ale istoriei române, 304 p.;
- Paul Ştefdnescu, Enigme ale istoriei universale, I—II, 352+320 p.;
- D. Micu, Istoria literaturii române, format 17 x 24 cm, legat, cartonat, 832 p.;
- //. Frisch, Sursele germane ale creației eminesciene, I—II, 416 + 416 p.;
- Horia Matei, Enigmele Terrei, I+II, 368 + 368 p.;
- Iordan Datcu, Dicționarul etnologilor români, voi. MI, 320 + 328 p.,; voi. III, 320 p.;
- Mihai Gheorghe Andrieş, Ultimul oraş al Atlantidei, 320 p.;
- Mihai Gheorghe Andrieş, Orizonturi misterioase. Aventuri în cea de-a patra dimensiune, 224 p.;
- Ovidiu Drimba, Istoria culturii şi civilizației, voi. I—III, 464 + 384 + 416 p.; voi. IV-V, 560 + 448 p.; voi. VI-VIII, 400 + 368 + 352 p.; voi. 1X-X, 416 + 416 p.;
- Ovidiu Drimba, Istoria literaturii universale, I—II, 352 448 p.;
- Ovidiu Drimba, Istoria teatrului universal, 352 p.;
- Tom Tit Tot. Basme şi poveşti populare englezeşti, 208 p.
- Os Kuhlen, Sistemul ocult de dominare a lumii. Istoria secretă a umanității, 304 p.